

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Sassy, smart, and wicked fun!"
—KRISTAN HIGGINS

The Book Proposal

KJ MICCICHE

The Book Proposal

KJ M ICCICH E

Ahkaynakboolc
cosablonca

Bu Sourcebooks e-Kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz!

Sadece bir tık uzaktasınız...

- Yazar olaylarını ilk duyan olmak VIP fırsatları ve
- çalmaları
- Özel eşantyonlar
- Ücretsiz bonus içerik
- Etkileşimli etkinliklere erken erişim En
- yeni oyunlarımıza gizlice göz atın

İyi okumalar!

**CLICK HERE TO SIGN
UP**

Kitabın. Değiştirmek.
Hayatları.

Telif Hakkı © 2023, KJ Micciche'ye aittir.

Kapak ve iç tasarım © 2023, Sourcebooks tarafından

Kapak çizimleri: Farjana Yasmin

Laura Boren/Sourcebooks tarafından iç tasarım

Sourcebooks ve colophon, Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Her hakkı saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Sourcebooks'tan yazılı izin alınmaksızın -eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında- bilgi depolama ve geri alma sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yöntemle çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayalidir veya hayali olarak kullanılmıştır. Canlı ya da ölü gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından tasarlanmamıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm marka adları ve ürün adları, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari adlarıdır. Sourcebooks, bu kitaptaki herhangi bir ürün veya satıcıyla ilişkili değildir.

Sourcebooks'un bir baskısı olan Sourcebooks Casablanca tarafından yayınlandı

PO Kutu 4410, Naperville, Illinois 60567-4410 (630)

961-3900

kaynakkitapları.com

Kongre Kütüphanesi'ndeki dosyada Yayında Kataloglama verileri.

İçindekiler

Ön kapak Baş

sayfa telif

hakkı Gracie

Bölüm Bir. Nisan

Gracie

Colin

Gracie

Colin

Gracie

Colin

Gracie

Colin

Gracie

Colin

Gracie

Colin

Gracie

Colin

Gracie

Colin

Gracie

Colin

Gracie

Colin

Gracie

Colin

Gracie

Colin

Gracie

Colin

Gracie

Colin

Gracie

Colin

Gracie

Colin

Gracie

Colin

Gracie

Colin

Gracie

Bölüm iki. Mayıs

Colin

Gracie

teşekkürler yazar

hakkında Arka

kapak

Bana Core Four'u veren dans eden adama.

Gracie

Bazı şeyler beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Noel ağacı gibi Rockefeller Merkezi. Ya da iyi bir fincan kahvenin erken bir sonbahar sabahının soğuşunu nasıl attığını. Ya da bir gün batımı bulutları nasıl kır çiçekleri gibi, tamamen fuşya, leylak ve altın gibi boyayabilir.

Ya da en küçük, en anlamsız etkileşimin nasıl kafanıza girip sizinle dalga geçmeye başlayabileceği gibi.

Colin Yarmouth lisede yörüngemde değildi. Bir posta kodu paylaştık, ancak çok az şey paylaştık. Beyzbol ve futbol oynadı ve boş zamanlarında sahada turlar attı. Tek yer *BEN* Bir beyaz kot gününde sürpriz bir maksi ped sızıntısından sonra kızlar tuvaleti hiç kaçmadı. Gerçek markalı kıyafetleri vardı. *mağaza* Gardırobum ise, geçen sezonun bir sonraki yıl için sakladığım outlet mağazalarından ve ara sıra taklit ayakkabılar ve altı inçlik aerosol kutularda şişelenmiş tasarımcı parfümleri için Çin Mahallesi'ne yaptığım geziden oluşuyordu. (*Calvin Klein'in Obsession'ı gibi mi? Joe'nun Kokuları ile Çabalamayı seveceksiniz!*) Kız arkadaşları vardı. Mesela, birkaç hafta ya da birkaç ay çıktığı güzel insan kızları, sonunda bir sonraki fetih için değiş tokuş yaptı ve ardında kimsesizlerin gözyaşlarını kurutmak için çok sayıda kullanılmış Kleenex bıraktı. Bu arada bende Ronald vardı. Ronald tam olarak sıfır spor yaptı çünkü -kronik astımı sayesinde- caz orkestrası ve okul sonrası televizyon önündeki seanslardaki üçgene daha uygundu; *Büyük otomobil hırsızlığı*.

Colin Yarmouth'u ilk gördüğümde, Bayan Villani ile biyoloji birinci sııftayken. Güneşin şık mantar saç kesimini okşayabileceğı pencerelerin yanındaki ön sırada oturuyordu. Odanın arka tarafında, domuz fetüsü kavanozlarının yanına oturdum, muhtemelen en iyisi buydu çünkü alnımı kaplayan aşırı düzleştirilmiş, yarı yanmış perçemler tam olarak bir A-oyunu sayılacak şeyler değildi. Onu özlemle inceledim, solaklığını ve kraliyet mavisini Bic kalemini fark ettim. Uzun kollu beyaz termal gömleğın üzerine yeşil yünlü bir yelek, Gap'ten kot pantolon ve tahtadan ödevleri kopyalarken sandalye-masa kombinasyonunun bacaklarının alt kısmına doladığı sade siyah Adidas Sambas'ı ayaklarına giymişti.

O günün görevini asla unutmayacağım: Şapkadan bir isim seç ve yeni laboratuvar partnerini tanımak için beş dakika harca. Sınıfın ön iki sırasındaki kişiler isimleri seçmeli. Küçük beyaz kağıtlarda arka iki sırada oturan bizlerin adları ve soyadları vardı.

Bayan Villani harikaydı. Çekingen ve tatlıydı ve ne kadar gergin olduğumuzu biliyor olmalı. (Burada, duygularımı tüm birinci sınıf öğrencilerine yansıtıyorum, ama bence bu adil bir varsayım.) Yine de bir dezavantajı vardı: el yazısı belki de olabileceğı kadar düzgün değildi, bu yüzden Colin Yarmouth, "Gracelanding" adını kullandığında, bunun Graceland'a gitme eylemi gibi bir fiil olduğunu nasıl düşünebileceğini anlayabiliyorum.

Odanın ön köşesine elit bir şekilde yerleştirildiğinden, kağıdındaki adı yüksek sesle okuması istenen ilk kişi oydu.

"İniş mi?" varlığım bir soruymuş gibi sordu. "Mesela, Elvis?" ekledi.

Ben sessizce ölürken çocuklar güldü.

Takma ad takıldı. Öğretmen maalesef yapmadı. Zavallı Bayan Villani'ye ertesi sabah bir okul otobüsü çarptı ve tüm gününü geçirdi.

yılın geri kalanı iki kırık bacakla çekiş içinde. Yerine, emekliliğinden çıkıp sınıflarına bakmak için gelen somurtkan yaşlı bir adam olan Bay Bacharot aldı. Her gün bir laboratuvar önlüğü giydi ve bizi alfabetik sıraya göre oturttu, sınıfta yanınızda kimin oturacağını laboratuvar arkadaşınız olacağını açıkladı. Hangisi iyiydi. Cindy Lee ve ben daha uygun bir eşleşmeydik: hem sessiz, hem akıllı hem de bir şeyleri havaya uçurmama konusunda iyiydik. Colin, Alexis Yacolino ile birlikte oldu ve Ekim ayına kadar, sokakta düzenli olarak üçüncü aşamaya geldikleri söylendi.

O benim ilk gerçek aşkımdı.

Yazar, ona notlar yazdım ve onları koridordaki dolabına attım, imzaladım, *Sadık gizli hayranınız*. Birinci sınıf öğrencisi olarak üniversite takımlarında oynaması için işe alındı, bu yüzden ikinci sınıf ve üçüncü sınıf kızlar bile onu fark etti. Bütün o sonbahar, defterimi maçların başlamasına yarım saat kala futbol sahasına getirdim ve takımdaki çocuklar sahada formalarını giyerken (ne yazık ki soyunma odası yoktu), ona şahsen yapmayı hayal bile edemeyeceğim şeyleri kağıt üzerinde anlattım. Boxer şortuna şöyle bir bakmak bile hayal gücümü harekete geçirebilirdi. Tüysüz göğsü genç kalbimi alev alev yaktı.

Kasım ayında futbol sezonu sona erdi ve Cindy Lee sayesinde formaldehite batırılmış ölü bir kurbağa sayesinde Colin ve Alexis'in resmi olarak birbirlerini beslediklerini öğrendim. O zaman mektup yazmayı bıraktım. daha doğrusu durdum *teslimon*lara. Colin'le ilgili tüm umutlarım tükendi ve ben birbirimizin bekaretini bozdum, bu yüzden onun yerine günlüğüme içimi döktüm.

Ama o yıl Şükran Günü'nden hemen önce ilginç bir şey oldu. Kafeteryada öğle yemeği yiyordum ve langırt masasındaki çocukların konuşmalarına kulak misafiri oldum. Alay etmek daha çok buna benziyordu. Gus Nikolaidis adında kalın boyunlu bir son sınıf öğrencisi olan ve babasının (oldukça başarılı olan) jiroskop yemek kamyonu işi nedeniyle her zaman kızarmış kuzu gibi kokan kaleci, ekibin geri kalanı ve çevredeki birçok masa istekli bir seyirci olarak benim gizli düşüncelerimi gürültülü bir şekilde dramatize ediyordu.

"Keşke bana sahip olsaydın," diye okudu, elinden geldiğince bir kadın sesi çıkarmaya çalışarak, "Dudaklarımla vücudunu mahvederdim ve ruhlarımız birleşerek, iki birde birleşirken, tenimin tadını dilin üzerinde sonsuza kadar hayal ederdin."

Sahada nadiren vakit geçiren geveze bir ikinci sınıf öğrencisi olan Billy Gutierrez uluyarak etkisini göstermek için başını geriye attı. "Lanet olsun oğlum! Bir piliç bana bu boku yazsa, bütün gece ona binerdim!

Kendi kendine oynama, Billy. Gus güldü. "Sürmeyi bildiğin tek şey,*Bank!*"

"Ah!" yemek masasına bir testosteron korosu boşaldı.

Gus'ın terli sosis parmaklarıyla parfüm püskürtülmüş sayfayı tırmalamasını izlerken yüzüm pancar gibi kızardı. Gürleyen sesi bir seyirciye hükmetti ve bir ayağını kafeterya masasının sırasına dayayarak takım arkadaşlarının üzerinde yükseldi. En derin fantezilerimin tüm kafeteryanın duyacağı şekilde yüksek sesle söylenişini dinlemeye devam ederken mide bulantımla savaştım.

Sert vücudunun dokunuşunu üzerimde hissetmek istiyorum; Sutyenimi ustaca çözerken parmaklarının yavaş hareketi," diye devam etti Gus. "Yo... noktalı virgül kullandı. Gerçek gibi? Bu hayran her kimse çılgın dilbilgisi becerilerine sahip!"

şöyle bir baktım. Dışa dönük kahkahasına rağmen Colin kesinlikle rahatsız görünüyordu.

Justin Gagliardo, Colin'in omzuna bir şaplak atarak, "Sadece söylüyorum kardeşim, o boku kimin yazdığını bulmalısın," dedi. "Biri bana böyle notlar yazsaydı, kesinlikle onu yapardım."

Sanırım mektuplarımın fotokopisi bu şekilde çıktı ve birkaç gün sonra müdür buna bir son verene kadar tüm okulda dolaştı. Demek istediğim, mantıklı. Futbol takımının kaptanı bir şey yapmanızı derse -okuldaki her kızın el yazısını kontrol ederek gizli bir hayranı bulun, bilirsiniz, Külkedisi ve cam terlik gibi- yaparsınız herhalde.

Yine de özel olarak aşağılanmamın bir sonucu olarak iki şey değişti. İlki, elbette, hattatlığımdı. Notlarda kullandığım dev, ilmekli karalamayla tam bir tezat oluşturan ekstra küçük, düzgün harfler yapmaya çok kasıtlı olarak başladım.

Ayrıca, bir aşk yazarı olarak bir geleceğim olabileceğini keşfettim.

En sevdiğim televizyon programları hakkında kısa öyküler ve hayran kurguları yazmaya başladım ve üçüncü sınıfa geldiğimde seçmeli ders olarak Yaratıcı Yazarlığı seçtim. Boston College'a gittim ve İngilizce okudum. Ve şimdi, bunca yıl sonra, işte buradayız.

Colin Yarmouth'un tüm yaşam yolumun arkasındaki itici güç olduğu hiç aklıma gelmemişti. Yani, en azından şimdiye kadar değil.

BÖLÜM BİR

Nisan

Gracie

İLE:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

İTİBAREN:Grace İniş (gracie222@mail.com)

DERS:yıllık

Selam Colin,

Uzun zamandır konuşmak yok! Nasılsın? Psych - Gerçekten umrumda değil. Bana "Elvis" lakabını vererek lisede hayatımı tamamen mahvettiğin için sana teşekkür etmek istedim. Resminizi şirketinizin web sitesinde buldum ve keşke daha şişman ve daha saçsızdım, ama şimdilik sanırım biraz fazla kilolu olman ve saç çizginin geriliyor olması yeterli olacak. Seninle Facebook'ta iletişim kurardım ama Facebook'un yok gibi görünüyor, ki bu nasıl mümkün olabilir?

Her neyse, berbatsın ve senden nefret ediyorum ama aynı zamanda seni özlüyorum ve Gompers'a karşı bizi playofflara götüren maçta yaptığın grand slam'i hatırlıyorum. Bu çok sıcaktı.

Güzel bir hayatın olsun ya da olmasın, her neyse.

Her zaman sev,

Elvis

Colin

La-Z-Boy şirketini kim kurduysa, bir rahatlama dehasıydı. Muhtemelen yakın zamanda boşanmış, orta yaşlı bir herifin kendini tek başına mobilya alışverişi yaparken, aşırı kalabalık bir showroom'da farlarda bir geyik gibi dolaşırken, bir bekarlığa veda pedi için uygun görünen ve hissettiren bir şey - herhangi bir şey! - bulmak için çiçeklerin ve ekoselerin arasından geçmeye çalışırken bulduğunu hissediyorum. Muhtemelen bir düzine koltuğa oturdu ve hayatında ilk kez, yaşadığı konfor düzeyine göre bu inanılmaz derecede önemli mobilya parçasını seçmekle görevlendirileceğini fark etti - vesadecekıç yanakları.

Ve bu farkındalıkla birlikte, aniden tüm mağazadaki hiçbir şey yeterince iyi değildi.

Eminim ki bu girişimci adam hafızalı köpükler ve uzanma mekanizmaları üzerinde çalışmış, ta ki bilimsel bir kesinlikle herhangi bir erkeği randevusuz bir Cumartesi akşamı saat 23:00'ten sonra televizyon karşısında nazik bir uykuya daldırabilecek mükemmel kombinasyonu keşfedene kadar.

Ta ki iPhone çalışanları gelip bir e-posta aldığınızda titreyen bir kol saati yaparak her şeyi mahvedene kadar.

Gözlerimi ovuşturup açtım ve oturma odamın duvarından yayılan mavi ışığa gözlerimi kısarak baktım. E-postalarımı geldikçe okumaya şartlandırılmış olmaktan nefret ediyorum. Hafta sonları bile. Babamın başındayken firmada çalışmaya başladığımdan beri böyleyim. Bu onun hatası. Bana iyi bir sebep olmadan, sadece ne kadar süreceğini zamanlamak için mesajlar gönderirdi.

ona geri dön "Müşteri hizmetleri sektöründe hızlı olmalısın evlat," derdi.

"Emlak planlamasındayız," diye hatırlatırdım ona. "İnsanların kendi planları için plan yapmalarına yardımcı oluyoruz.ölüm, Baba. Neden acele ediyorsun?"

Sonra gözlerini devirir, bana olan bıkkınlığını ifade eden bir ses çıkarır ve ofisimi terk ederdi.

Ve yine de, zeki şeytanımın savunmasına ve babamın o zamandan beri emekli olduğu gerçeğine rağmen, hala bu mesajı kontrol etmek için uyanıyorum.

Küçük metne odaklanmaya çalışıyorum ama göremiyorum. Sehpaye uzanıp cep telefonumu alıyorum.

Bu bir tür şaka mı?

Lütufİniş? Liseden?

E-postasının satırlarını telefonumda üç kez okudum. Öyle değilgeç, tam olarak, bu haftaki SNL'nin yeni bölümünden sadece iki eskiz.

Kilolu?O deli mi? Yüzde 13 vücut yağım var! Hangi resimden bahsediyor?

Ve bu uzaklaşan bir saç çizgisiyle ilgili nedir? Otuz bir yaşındayım, Tanrı aşkına! Elbette, Rogaine'i saç rejimime gizlice soktum (gerçekten ürüne benziyor - saçımı "şekillendiriyor"), ama arkamda kel bir nokta falan yok. Yaşlanmayan Süpermen ile tanışmayı çok isterimöile sonuçlanmak.

sarhoş. Yani, değil mi? Omutlaksarhoş ol. Grace Landing bana asla alkol kaynaklı nefret postası gönderecek türden bir kız gibi gelmedi, ama sanırım her şey mümkün. Onu sadece on beş yıl önce tanıyordum. Belki şimdi farklıdır. Belki de kronik bir ayyaştır - bildiğim kadarıyla buzdolabında bir kutu şarap tutan türden bir kız olabilir. Ya da belki de her hafta sonu kulübe giden kocaman bir parti kızıdır. Her iki durumda da, on beş yıldır konuşmadığın bir adama onun hakkında hakaret etmek.işe-posta, sarhoş eski sevgiliye mesaj atmayı çocuk oyuncağı gibi gösteriyor.

Lisede oldukça toparlanmış görünüyordu ama insanlar değişir, değil mi?

Gracie

Ah.

Akşamdan kalma, haksız mıyım?

Boş bir yatakta uyandım. Ya da başka hiçbir canlının olmadığı bir yatak demeliyim...*boş*.Dün gece uyuyan arkadaşlarım arasında bitmek üzere olan bir şişe kırmızı şarap (spoiler uyarısı: çarşaflarım mahvoldu), mutfak makasım, çalışmayan cep telefonum, kış askılarından ikiye bölünmüş on dört çift tanga iç çamaşırım ve lise yıllığım vardı.

Lanet olası bir suç mahalline benziyor.

Ama bugün Pazar - yeni bir haftanın başlangıcı! Yeni bir ben! Scott'ı ve hamile bırakıp beni terk ettiği aptal sarışın etkinlik planlayıcısını boşver. Yepyeni bebeklerinin profesyonel fotoğraflarının #bestdayever, #welcometotheworld ve #familyfirst gibi hashtag'lerle Instagram'ın her yerinde yayınlanması kimin umurunda. Dün gece sarhoş olmak için kötü bir bahaneydi ama ben affediciyim ve bu yüzden kendimi affediyorum. Şimdi, vücudumun da beni affetmesini sağlamam gerekiyor. Advil hile yapmalı. Ve belki biraz - hayır ile yıkayacağız. Hayır. O dünkü Gracie'ydi.

Bugünün Gracie'si yürüyüşe çıkıyor.

Göğüslerimi bir spor sutyeninin içine sıkıştırdım ve askılardan taşan, bana Scott'ın bana "Lil' Chubs" dediğini hatırlatan küçük, yeni sırt yağını fark etmemeye çalıştım. Ah, eski güzel günler. O zamanlar gülüp geçebilirdim çünkü o tüylü kıcıyla pek değerli biri değildi.

yanaklar ve göğüs kıllarıyla dolu halı benden reg'i tıraş etmesine yardım etmemi isterdi. Ayrıca, üzerine bir yüzük takmıştı, bu yüzden uzun vadede başarısız olduğumuzu düşündüm - bu yüzden, planlaması için çok para ödediğim lanet olası düğün planlayıcımızı mahvetmesinden rahatsız oldum.*Benimmutlu* son.

Yan not - spandeks pantolonlar kesinlikle en kötüsüdür. Şeytanın kendisi tarafından icat edilmiş olmalıdır.

Spor ayakkabı? Kontrol etmek. Fitbit mi? Kontrol etmek. Telefon öldü, bu yüzden şarj olmasına izin vermeliyim.

Şarkılar için eski okul iPod? Kontrol etmek.

Binamdan çıkıyorum - bu doğru, Long Island'da satın almamız gereken ev yerine hâlâ Brooklyn'deki kooperatifimde yaşıyorum - iPod'u açıyorum ve "karıştır" düğmesine basıyorum.*Evren benim için ne tür gaza getiren bir müzik hazırlıyor?* Merak ediyorum.

Kulaklıklarımın Hillsong United'ın "Lead Me to the Cross" canlı versiyonu geldiğinde ekrana baktım.

Bu doğru. Şimdi hatırlıyorum - iPod, on yıl kadar önce çıktığım yeniden doğmuş bir adamdan bir hediye idi.

Başımı sallıyorum. Kahretsin. Burada hip-hop veya power pop'a en yakın bulacağım şey, İsa ve koyunlar hakkındaki o rap şarkısı olacaktır. Streç pantolonumdaki cep kılığına giren yırtmaç, iPod'un geçici olarak yeni evi oluyor. Komodinime geri atacağım ve hayatımda özellikle ruhani hissettiğim gelecekteki bir zaman için saklayacağım. Bugün, kilisem, egzersiz planımı, lox ve krem peynirli her şeyi bir simit, dev bir kırıntı pastası ve bir Snapple lehine bıraktığım simit dükkanı.

Ha! Belki benbenüst kattaki iri adamla temasa geçmek - ne de olsa pazar günü çalışmamak bir emirdir.*Mesaj alındı!* Bunun yerine, izlemek için eve dönüyorum*Amerika'da Bir Yerin Gerçek Ev Hanımları*ve dişlerimi bu enfes kahvaltıya geçirin.

Açık*Pazartesi*, Gracie 2.0 ortaya çıkacak.

Colin

Elle ile ayrıldığımızdan beri Pazar günü en sevdiğim gün haline geldi.hafta. Uyumayı severdi ve sonra günü işe yetişerek boşa harcardı. Çok erken kalkarsam şirret olur. Tanrı, majestelerinin nevroitik uyku programını yanlışlıkla bozmak zorunda kalmamı yasakladı. Artık tek başıma olduğum için, istediğim kadar erken kalkıp koşuya çıkabilirim. Bu benim için bir ritüel haline geldi - bazı insanlar pazar günleri kiliseye gidiyor; Alıştırma yapıyorum.

Astoria'nın pek çok kurtarıcı özelliği var, ancak koşma alanı bunlardan biri değil; bir adam Astoria Parkı'nın etrafında ancak bu kadar çok kez dönebilir. Artı, hafta boyunca arabam sevilmediğinden, son zamanlarda Queens'te park turu yaparak bir taşla iki kuş vuruyorum. Bugün Kissena Park'a gidiyorum. Fresh Meadows'ta, Flushing'in yanında. Dom yakınlarda yaşıyor, bu yüzden dokuzda buluşup biraz vuruş antrenmanı yapacağız, çünkü bu çarşamba softbol başlıyor.

O gelene kadar yaklaşık bir saatim var.

Dördüncü sınıfta koşmaya başladım. Babam "Colin, koşmak diğer tüm sporların temelidir" dedi ve ben on yaşındaydım, bu yüzden ona inandım. Beni bir CYO atletizm programına kaydettirdi ve haftada birkaç kez Van Cortlandt Park'ta koştuk. Ortaokuldayken, bana haftada bir kez koşu parkuru, beyzbol, lakros, futbol ve futbol oynamamı ve jimnastik yaptırmamı sağladı. BENnefretjimnastik, ama babam esneklik, denge ve çeviklik konusunda yardımcı olacağı konusunda ısrar etti. Bence ergenlik çağından geçen erkeklerin daracık üniformalar giymesini gerektiren herhangi bir spor acımasızdır.

O adamın hayatımla ne yapacağımı düşündüğünü bilmiyorum. Belki bir Olimposlu olursun? Sonunda bir Buğday Kutusuna mı geldin? Şu gerçeği telafi edin: Opro olamaz mı

Bunun için kavga ettik ve kapalı kapılar ardında anneme sporla soğutmama izin vermesi için yalvardım. Yıllar sürdü ama sonunda bir uzlaşmaya varmama yardım etti: İki spor seçmek zorunda kaldım *veişlemek* onlara ve sonra diğer her şeyden kurtulabilirim. Lisede beyzbol ve futbol oynamaya böyle başladım. O zamanlar, tüm fazla aktivitelerden kurtulduğum için o kadar mutluydum ki, parkurun düzgün, ritmik koşusunu ne kadar özleyeceğimi fark etmemiştim: çamuru tekmeleyen ayakkabılar, yüzüme çarpan rüzgar, zihnimi sakinleştiren sabit bir hızın sesi.

Bugünün koşusu sabah 7:45'te başlıyor ve beni büyük bir döngünün etrafından dolaştırıyor, bir kat merdivenden iniyor, bir ördek göletinin etrafından dolanıyor ve tekrar merdivenlerden yukarı çıkıyor. Kitaplarda beş mil olmak üzere iki kez tekrarlayın. İşim bittiğinde, canavar gibi terleyerek çimlere uzandım. Kendimi sağlıklı, kirli hissediyorum. *Canlı*. Altında olduğum ağaca bakıyorum. Hepsi güdükten ayrılan beş gövdesi vardır. Daha önce hiç böyle bir ağaç görmemişim. Bir ağaç evi inşa etmek için mükemmel olacağına bahse girerim. Gözlerimi kapatıyorum ve Elle'yi ve gerçekten sizin tarafınızdan inşa edilmiş bir yüzme havuzu, salıncak seti ve harika bir ağaç evi olan bir arka bahçe vahasında sahip olmamız gereken çocukları görüyorum. Kızım çimenlerde takla atarken, oğlum ona elektrikli aletleri nasıl kullanacağını öğretmem için bana yalvarırdı.

Hayır. Olumsuz *Benim* hayat. Bunun yerine, altı ay sonra boşanmış ve yanıma almam gereken düz ekran TV ve banliyö yaşamına uyum sağlamak için satın aldığım yepyeni araba dışında gösterecek çok az şeyim olan adamım. Elle geri kalan her şeyi sakladı: ev, bahçe, kendime olan saygım - bilirsiniz, temel şeyler - ve ben Queens'te her zaman souvlaki gibi kokan bir stüdyo daireye taşındım. Yine de bunu seçtim; rağmenoevliliğimizi mahvetti, yine de ona bakıldığından emin olmak istedim.

Ben bir aptalım, biliyorum.

Ve belli ki, gelen kutuma göre şişman, saçsız bir aptal.

Su şişemden son yudumu alıyorum. Hâlâ anlamıyorum; Grace neden *yazmak* bunca yıldan sonra birdenbire mi?

Ben ona ne yaptım ki?

telefonumu kontrol ediyorum; neredeyse dokuz. Hamstringlerimi esnetiyorum ve yeni bir şişe su ve teçhizatımı aldığım arabama geri dönüyorum.

Softbol sahasına vardığımda, Dom'un telefonunda bir kova topun yanında çömeldiğini görüyorum. Yukarı bakıyor. "Abi, nereye park ettin? Guam mı? diyor.

"Hayır. Şu arka girişin yanında," diye yanıtlıyorum.

Başını salladı, bir mesajı falan bitirdi ve telefonunu çantasına koydu. "Yo, Diş Perilerinin iki yeni hijyenist aldığını duydum," diyor sırtarak. "Vuruyor."

Diş Perileri, ligde tamamı kızlardan oluşan bir takımdır. Yüzü şehrin her yerindeki otobüs duraklarına ve metro platformlarına sıvalı olan Dr. Macarena Rankin tarafından yönetilen bir diş muayenehanesi. Dom, kız öğrenci yurdu ya da genelev paravanı olduğuna yemin ediyor çünkü orada çalışması için sadece sevimli kızları işe alıyor.

Güzel, dedim.

"Sana söylüyorum, bu benim olacak *yıl*"

"Ah evet? O nasıl?"

"Cuma gecesi, dostum. Ben ve Sparky indirimli içki saati için Fireballs'a gittik ve bu civcivlerle tanıştık. Dostum *kıyafetler*. Bir kız, bu göbek gömleğini giydi ve sanki alttan göğüsleri dışarı baktı.

"Alt meme?" *Bu yeni bir tane.*

"Gülme kardeşim! Bu bok çok sıcaktı. "Numarasını aldın mı?"

"Sen *Bilmeko*," diyor.

Saçmalık diyorum. "Peki ne oldu? Onu eve mi aldın? Onu ara? Ne?"

"Onu eve götüremezdim," dedi gözlerini devirerek. "Arkadaşı büyük bir pislikti."

sırıttıyorum

"O idi! O da çift torbacıydı. Bundan nefret ediyorum, biliyor musun? Yakalanmış civciv tünekte hüküm sürdüğünde ve o alamazsa kimsenin alamadığından emin olduğunda mı?

Güldüm. "Şu anda ne diyorsun?" Bu adam *biravukat.* gibi, *birış.* Böyle bir pislikle arkadaş olabilmemin tek nedeni, babasının sorunlarının benimkinden daha kötü olduğunu bilmem. Bu konuda hiç konuşmayacağından değil - onu iyi ve sarhoş etmedikçe.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyor. "Naber. Dün ona mesaj attım." "Ve?"

"Düştü."

"Evet? Ne için aşağı?"

"Bilirsin. Her neyse, sanırım." O gülüyor. "Peki, onu ne zaman görüyorsun?"

Emin değilim, dedi kahvesinden bir yudum alırken. Annesinin gerçekten hasta falan olduğunu söyledi. Bana haber vereceğini söyledi."

için kod gibi geliyor *Lütfen bir daha bana mesaj atma.* Ama yine de başımı salladım. "Güzel şey kardeşim. Gerçek bir potansiyeli var gibi görünüyor.

"Bizimle gelmeliydin, C. Fireballs, *leke* Şu anda."

Fireballs, üniversiteden yeni mezun olmuş çocukların on sentlik kanat yemeye ve fiçıda ucuz bira içmeye gittikleri bok gibi bir yer. Yangın düzenlemelerine sıfır saygı duyan fedailer, sardalya gibi omuz omuza yığılana kadar insanları içeri alır ve genellikle biraz vücut kokusu ve acı sos aromalı kismuk karışımı gibi kokar. Tüm bildiğim için *Grace İniş* Undertitty Girl'dü. "Evet, bir dahaki sefere. Adı neydi?

"Unuttum. Leelee veya Lala veya bunun gibi bir L ismi.

Neden?" "Sadece merak. Kulağa çok sofistike geliyor, kardeşim." Güldüm.

Dom sırtıyor. "Özür dilerim, ateşli çocuk. ne *Senbu* hafta sonu mu?"

"Gerçekten hiçbir şey. Çamaşır. Bakkal alışveriş. Bu," diyorum şu anki zamanımıza atıfta bulunarak. İnternet üzerinden sözlü olarak saldırıya uğradığımı söylemeyi ihmal ediyorum. Hepsinin üzerinden atlardı.

"Senin emlak hukuku alanında çalışman mantıklı. Bir ölü gibi davranıyorsun."

"Yetişkin bir adam gibi davranıyorum," diyorum.

"Şu anda hangi yerin yandığını biliyor musun?" diye devam ediyor. Başımı sallıyorum.

"Hiç Waxed'ı duydun mu? Yeni yeraltı striptiz kulübü mü?

Güldüm. "Dostum, biraz topa vuracak mıyız?"

Ah, taşaklarını alırdın**bakım**Waxed'da, bu kesin.

Çantamın fermuarını açıp eldivenimi alıyorum. "Sen gerçek bir klas oyuncusun, bunu biliyor musun?"

"Kahretsin, evet, öyleyim." Göz kırıyor.

Bunu düşünmekten nefret ediyorum amaBusert, sarhoş e-postaları hak eden türden bir adam. Ben değilim. Kollarımı uzattım ve sabah çiğinin keskin kokusunu içime çektim, bugün Grace Landing'in daha fazla kafa alanımı işgal etmesine izin vermeyi reddediyorum.

Gracie

Yazar olmanın en kötü yanı, kendini disiplin altına almaktır.gereklilikler. Eh, bu ve paranın o kadar da büyük olmadığı gerçeği. O MFA'yı alırsınız ve “İşte bu! Ben bir süperstar olacağım!” ve SNL'deki o eski Mary Catherine Gallagher parçası gibi ellerinizi havaya kaldırırken diz çökün, ancak gerçek hayatta beş haneli bir ilerleme elde ederseniz ve birkaç önemli Amazon kitap listesine girerseniz şanslısınız. gibi olmalısın*Bu yüzden*kişisel mali durumunuzu yönetmekte iyidir çünkü aksi takdirde, sağlık sigortası sundukları için Starbucks'ta bir günlük işte çalışarak cehennem gibi meteliksiz kalırsınız.

Pazartesi günü ne zaman düşündüğümü*meli*Menajerim Lindsay Ellerton sayesinde tam iki ay içinde yeni romanım üzerinde çalışacağım.

Ertelemek en iyi özelliklerimden biridir. Şaka değil. Öldüğümde, bu benim methiyemde olacak. “Gracie Landing güzel bir ruhtu. Erteleme yeteneği hepimiz için çıtayı belirledi. Ertelemenin en sevdiğim üç yolu var: 1) müzik videoları izleyin ve yaratıcı/solist/ganimet kız benmişim gibi davranın, 2) zorunlu olarak e-postamı kontrol edin ve 3) tuvalete gidin. Bugün, başımı belaya sokan iki numara. HAYIR! İki numara değil, tuvaletteki gibi. üzerinde iki numaral*iste*! (Brüt!)

E-postamı kontrol ediyorum ve tabii ki, günlük Starbucks Rewards mesajım, sahip olabileceğim sağlam avantajlar paketini düşünmeme neden oluyor (tüm indirimli içeceklerden bahsetmiyorum bile). Kendime geldiğimde Colin Yarmouth'tan yeni bir mesajım olduğunu görüyorum.

Colin Yarmouth'u mu? Mesela, lisedeki erkek beyzbol takımındaki en ateşli adam? İsmim ona Graceland'ı hatırlattığı için bana o kadar da zekice olmayan "Elvis" lakabımı veren çocuk? Sevişirken düşündüğüm çocuk*gerçek*kistik sivilceleri yalnızca devasa schnoz'uyla geride bırakılan liseli erkek arkadaşı Ronald?

Colin Yarmouth neden bana e-posta gönderiyor?

İLE:Grace İniş (gracie222@mail.com)

İTİBAREN:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

TEKRAR:yıllık

Sevgili Grace,

Bu hafta sonundan e-postanızı aldım. Birkaç kez okudum ve sadece yazarken sarhoş olup olmadığınızı merak ediyorum. Her halükarda, takma adınızın hem lisede hem de şimdi, tüm bu yıllar sonra sizde yarattığı gereksiz stres için özür dilerim. Kesinlikle seni gücendirmek istemedim, eminim ki mesajında benim için obezite ve saç dökülmesini dilemek istemedin.

En

iyi

Colin

Ah,*HAYIR*.

Şimdi bana geri geliyor. Cumartesi gecesinin nasıl bittiğini hayal meyal hatırlıyorum. Bushwick'teki House of Yes'deydik ve hava çemberinde elimi denedikten sonra (ki bu pek iyi bitmedi), kızlarım Tori, Melly ve Alisha beni bir Uber'de eve gönderdiler. Bunlar benim*gerçek*karkadaşlar da Boston College'da aynı odada kaldığımızdan beri mesela.

Düştüm - olan buydu. Hayır bekle. Kendi kusmuğumda kaydım ve*Daha sonradüştü.Evet*, olan buydu. Tamam aşkım. Ben de beni bir Uber ile eve gönderirdim.

Ama değildi*Tümü*benim hatam! Scott'tı! Neden beni Instagram'da onu takip etmekten bir şey gibi çıkaramadı?*normaleski* nişanlısı olur mu? yapamadım

takibi bırako- bu beni tam bir zavallı gibi gösterirdi! Aptal bebek resimleri ya da fahişe ganimet karısı umurumdaymış gibi!

Yani evet. Aşırı içki vardı. Ve eve geldiğimde, tüm kayışlarımı ikiye böldüm çünkü bunlar özellikle Scott'ın kendini "göt adamı" ilan ettiği için aldığım külotlardı. eşekdelikdaha çok benziyor Her neyse, büyükanne külotum zaten çok daha rahat. Ve daha sonra. *VeDaha sonra*. Yıllık oyunu oynadım. Bu doğru. Lise yıllığınızı çevirdiğiniz ve geldiğiniz sayfada kim gelirse gelsin sarhoş bir metin gönderdiğiniz yer. Yalnız ben oynuyordum ve Colin Yarmouth'un numarası bende yoktu. Tamam tamam. Yakalanmış. Tamamen dürüst olursak, sayfa çevirme olmayabilirdi. *Baştan sonatesadüfi* Yeni taslağım için karakter fikirleri bulmak için yıllığımı kullanıyordum ve *buolası* birkaç gün önce üniversitenin futbol sayfasındaki resmini inceliyor olabiliyordum. Bilirsin, araştırma için.

Ah, *Tanrı*.

E-postayı tekrar okudum. Bu ondan mışhesap? bende ne var *Tamamlandı*? Bu harika. Hiçbir irade *Asla* herhangi bir yazıyı bugün bitirin.

Tabii ki, bu e-postaya verilen yanıt dışında. Ama önce sitesine bir göz atayım. Ah. *Lanet etmek*. Evet, hala seksi. Ortağı Gordon Aycock'tan çok daha ateşli. O ofise attığı lakapları ancak hayal edebiliyorum.

İLE: Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

İTİBAREN: Grace İniş (gracie222@mail.com)

TEKRAR: yıllık

Sevgili Colin,

Çok üzgünüm. Evet, etki altında olduğum varsayımı doğru. Sana e-posta göndermemeliydim. Utandım. Lütfen şüphesiz mükemmel hayatınıza geri dönün ve bu talihsiz olayı tamamen unutun.

Saygılarımla,
Grace

Not: Çok atletik görünüyorsun ve saçların iyi şekillendirilmiş. Aksi yöndeki yorumları lütfen dikkate almayınız.

vurdum*Göndermek*ve işine geri dön. İş derken kendime sandviç yapmayı kastediyorum.

Otuz dakika sonra kıcıımı sandalyeye yapıştırdım. Daha fazla bahane yok. Utanç verici hafta sonumun olayları olmadan önce birkaç sayfa geriye dönüp Cuma günü yazdıklarımı tekrar okudum.

*Bok.*Bu kelimenin tam anlamıyla çöp. Her kelimeden nefret ediyorum.

Üzerinde çalıştığım hikaye, Presley adlı muhteşem bir Emlakçının aniden kendini meteliksiz bulduğu ve mülklerinden birini hızla satması gerektiği, ince örtülü, kabarık bir aşk hikayesi. Her yerde reklamlar yayınlıyor ve lisedeki sevgilisinden, Connor adında ölü gibi muhteşem bir biftekten bir yanıt alıyor.

Biliyorum biliyorum. Dediğim gibi, ince örtülü.

Her neyse, Connor yeri görmek için randevu alır ve Presley onu baştan çıkarmaya çalışır. O kötü. Çikolata parçacıklı kurabiyeler pişiriyor (hikayede "çikolatalı mutluluğun altın küreleri" olarak anılıyor, bu korkunç bir yazı ama mutlak gerçek ve mükemmelleştirdiğim tarif beni sadece onları düşünerek azdırıyor) bu yüzden daire tatlı kokuyor ve sonra ona manzarayı gösteriyor ve onu birlikte balo gecelerini andıkları yatak odasına götürüyor.

Okuması komik, çünkü dostum, biraz hayal gücüm var mı? Colin Yarmouth asla yapmazdır*üya gördü*Balo randevusu olarak beni seçmekten. Bunun yerine, benim*gerçek*Balo gecesi, katılmam için ısrar eden kuzenim Jerald ile geçti.*the*gençlik yıllarımın dönüm noktası olayı ve kaygan görünümlü kırmızı VW Jetta'sını Connecticut'tan aşağı beni götürmek için sürdü. O daha yaşlı

ben altı yaşındayım ve son derece yakışıklıyım. Muhtemelen bir eskort tuttuğuma dair fısıltılar olduğundan oldukça eminim.

Her neyse, Presley ve Connor yatak odasındalar ve o, Presley onu içine çekmeden önce bir duraklamanın olduğu bu anı yaratıyor. Onu öptüğünde, bunu "sulu, taze kesilmiş bir porterhouse bifteğinin ham şehvetiyle karıştırılmış bir Moscato'nun tatlılığı" ile karşılaştırır.

O satırı tekrar okudum. Aynı anda hem iğrenç hem de lezzetli geliyor. Bunu nereden buldum? Her neyse. İlk taslakların güzelliği budur. Cilalanmaları gerekmez. Her iki şarabı da karşılayacak kadar param olduğu bir hayale kapılmamak için kendimi zorluyorum. Ve aynı yemekte biftek. Bunun yerine okumaya devam ediyorum.

Presley ve Connor, Grand Imperial Books'ta son üçlememin editörlüğünü yapan Shirley Temple'ın (Tanrı'ya yemin ederim, onun gerçek adı bu) tavsiyesine göre, tüm o şehvet düşkünü okuyucuların bellerini karıştırmak için insanca mümkün olduğu kadar açıklayıcı bir ön sevişmeyle, kıyafetlerini giyerek ilerliyorlar. Çember çizen dillerden, saç yolmaktan, Connor'ın kıkırtı yanakları hakkında ayrıntılı bir paragraftan ve ereksiyonuyla ilgili bir vaka çalışmasından bahsediyoruz. Müstehcen. Connor, eski bir günlükten yırtılmış bir sayfa gibi gençlik fantezilerimin Colin Yarmouth'u. O güzel, seksi ve için için için için yanan, ama elbette (çünkü her hikayenin bir çelişkiye ihtiyacı vardır), başka biriyle evli. Bölüm, Connor'ın karısı Melinda'nın üzerlerine girmesiyle sona erer ve ne yazık ki -tüm mecazların mecazi- kendimize bir aşk üçgeni veririz.

Bu ders kitabı. Daha önce yapıldı. Farklı olan tek şey, bu durumda, ana karakterin (Presley), Connor'ın dairesini satın alması ve onu mali yıkımdan kurtarması için baştan çıkarma güdülerine rağmen sevimli olması gerekiyor, bence çoğu kadın okuyucunun kabul edeceği bir hareket, tam olarak sıcak ve bulanık duygular yaratmaz. Ayrıca hikaye tam olarak neredegiden?

Son taslağı gönderdiğimden beri mücadele ettiğim konu bu.

Scott işleri bitirdiğinde -ya da başka birinin rahmine yerleştirdiği fetüs her şeyi bitirdiğinde, orada bir süreliğine Lindsay'ın "zorlu bir nokta" dediği şeyi yaşadım. Genelde sayfaları sanki kimseyi ilgilendirmezmiş gibi hazırlayabilirim. Ancak aşk romanları yazmak için a) anatomik betimlemelerle aşağı inmeye ve kirlenmeye istekli olmanız ve b) sonsuza dek mutlu kavramına gerçekten inanmanız gerekir.

Anatomi konularını pek anlamam ama Scott'ın bana yaptıklarından sonra iyimserliğimi nasıl geri kazanacağımı bilmiyorum.

Hiçbir şeyin onu korkutmasına izin vermeyen Lindsay, "canlanmamı ve yeni bir şey denememi" önerdi. yapmam*eni*çok iyi ama Bu yüzden sanırım bunun yerine geriye - liseye - inek, garip halimi kabul etmekten daha az olan bir dünyaya geri döndüm ve sonunu yeniden yazmaya çalışacağımı düşündüm.

Ama evli bir erkeği ondan bir daire alması için yakalamaya çalışan bir kız? Bu tam olarak ana karakter materyali değil. (Gerçekçi olalım.*insanlardan nefret eden kötümser*her yerinde yazıyor.)

Kafamı klavyeye vuruyorum. Ses o kadar yüksek ki duyamıyorum*pinggelen* kutumun

Colin

İyi bir işim var. Faturaları ödüyör. Cehennem, ipoteği ödüyörLong Island'daki ev~~V~~ebenim dairem.

Ama işin kendisi? Bazen gerçekten berbat.

Büyükbabam şirketi 1960'larda kurdu ve 1991'den teknik olarak emekli olduğu geçen yıla kadar orada çalışan babama devretti. Diyorum*teknik olarak*çünkü ofisini hiç temizlemedi. Orada onun için bir türbe gibi oturuyor, temelde ruh hali ne zaman isterse geri gelebileceğini hatırlatıyor.

Softbol sezonunda olduğu gibi.

Çift camlı kapılardan resepsiyon alanına girerken üç kez yüksek sesle alkışlıyor. Sanki John Yarmouth'un resmi olarak binada olduğuna dair bir duyuruya ihtiyacımız varmış gibi. Beyaz saçlarının tamamı bir beysbol şapkasıyla örtülmüştü, bu da düğmeli gömleği ve bej pantolonuyla tam bir tezat oluştıuruyordu.

"Hey, hey şimdi takım!" diye seslenir.

İç çektim, sandalyemi masamdan uzaklaştırdım ve başımı ofis kapısından dışarı çıkardım.

"Delikte asim var!" Baba patlıyor.

Altmış altı yaşındaki resepsiyonist zavallı Daisy,*telefonda*ve babam ya bunu fark edemeyecek kadar kör ya da umursamayacak kadar benmerkezci. 1,80 boyunda resepsiyon masasının üzerinde yükseliyor. "Sizi yakında aramasını sağlayacağım, Bay Parker," diyor, eliyle ağızlığı kapatıyor.

"Selam baba. Naber?" Soruyorum.

Daha cevap veremeden, Gordon Aycock Power kahverengi burunlu kışını yanımdan geçirip babamın yanına gitti. "Seni görmek çok güzel, Jack!"

Babamın adı John Yarmouth. Gordon ona seslenen tek salak.*kriko*.

"Merhaba, sporcular!" Babam, Gordon'un sırtına sertçe vurarak, diyor.

"Bu büyük onuru neye borçluyuz?" Gordon diyor.

Daisy'ye bakıyorum. Gözlerini bana çeviriyor ve telefonu

kapatıyor. "Takım üniformaları!" duyurur.

Gordon etrafına bakınır. "Neredeler? Arabadalar mı? Gidip onları almamı ister misin?"

"Harika olur, Gordy. Teşekkürler, dedi babam anahtarları ona uzatarak. "Problem yok. Hemen dönecek!" kapıdan dışarı koşarak duyurur.

Daisy, "Merhaba John," diyor. "Bunun için üzgünüm - telefonda bir müşterim vardı."

"Seni görmek güzel, Daisy! Hiç sorun değil! Çok çalışan insanları yakalamayı seviyorum." Benim yoluma bakıyor. "Ya sen oğlum? Bugün yoğun bir gün?"

"Evet. Elbette." *Programım tam anlamıyla boş.* Değil mi Daisy?

"Ah evet. Colin'in yaklaşık on dakika içinde bir Zoom toplantısı ve ardından hemen ardından bir araması var," diye doğruluyor.

"Pekala, o zaman sana hemen üniformanı bulsak iyi olur. Sana bir bakmama izin ver!" Tamamen resepsiyon alanına çıkıyorum. Başını sallıyor. "Tamam tamam. Fena değil. Bugünlerde neyi yedekliyorsunuz?"

Hayır. Koşuyorum ve serbest ağırlık kaldırıyorum ama üniversiteden beri bench press kullanmadım. "Yaklaşık 180," diyorum.

"Peki kaç kilosun?" O sorar. Daisy

tek kaşını kaldırıyor.

"Aşağı yukarı aynı, baba."

Colin, Colin. Bunlar çaylak rakamlar! Senin yaşındaki çocuklar vücut ağırlıklarının yüzde yüzden fazlasını yedekte tutuyor olmalı, biliyor musun?

"Üzgünüm.*çocuklary*aşım? Otuz bir yaşındayım."

"Evet, biliyorum ama beni anladın. Biraz daha zorlayabilirsin. Günde iki kez spor salonuna gidin. Hiç vakit kaybetmeden en az iki yüz yedekte kalacaksınız." Daisy'ye göz kırptı. Bana yan gözle bakıyor.

"Ve tam olarak ne yapmak*Senbank*, baba?" diye sordum ama yedekte büyük bir karton kutuyla dönen Ass-Hat-Aycock sözünü kesti.

"İşte, Jack!" diyor, lanet olası New York Maratonu'nu koşmayı yeni bitirmiş gibi nefes alarak.

Aycock kutuyu bir kurban gibi babasının ayaklarının dibine bıraktı. Ardından, Daisy'nin masasından makas alır ve kutunun üst kısmındaki bandı keser. Babam uzanıp parlak kırmızı bir tişörtü havaya kaldırdı. *Ölüm Öpücüğü*, el yazısı ile okur.

Bu bizim takım adımız.

Birkaç yıl önce, babam koridorun sonundaki D'Aleo ve Strauss'un hukuk bürolarıyla bizi ortak yaptı. Onlar boşanma avukatları. Antrenmanları bizimkinden biraz daha büyük ama birlikte Central Park'taki Corporate Slow-Pitch Ligi için eksiksiz bir softbol takımı oluşturmaya yetecek kadar bünyemiz var.

Dom D'Aleo ile böyle tanıştım. Boşanma avukatım oldu. Bu yüzden takımın tam bir yıkama olmadığını tahmin ediyorum.

Dom, iş ortağı Richie Strauss (kırk yaşlarında ve aklını kaçırmış), bir avuç para -Jessica, Courtney ve Mark- ve iki yardımcıları (çünkü Dom paylaşmaktan hoşlanmaz), Rachel ve Raoul var. Hepsi genç ve oldukça iyi durumdalar. Buna karşılık, Gordon Aycock'u (benim yaşlarımda ama lisede oynayabileceği tek spor satrançmış gibi görünüyor), altmış dokuz yaşındaki babamı ve maç günlerinde hepimize atıştırmalıklar hazırlayan ama üç yıldır başarılı olamayan kızım Daisy'yi masaya getiriyoruz. Ve ben.

Biz lanet olası bir rüya takımız.

Babam şirketi babasından devraldığında, sadece o, Daisy ve yollarına gelen ve giden bir döner kapı avukat yardımcısıydı.

merdivenin üstünde.

Gordon Aycock böyle bir avukat yardımcısıydı. Sadece o hiç ayrılmadı.

Davranışlarına bakılırsa emlak planlamasının eğlenceli olduğunu düşünürsünüz. Ben Cardozo'dayken o NYU'da hukuk fakültesindeydi. üzerinde*burs*. Ailemi gururlandırmak, ya da sen öyle sanıyorsun.

Babamın Gordon'u işe aldığı günü asla unutmayacağım. İşten eve geç geldi (her zamanki gibi) ve annemle yemek yerken, "Colin! Bugün işlenmemiş bir elmas buldum. Sana paranı verecek, evlat. yapabilirimsöylemek"

Ne hakkında konuştuğunu merak ederek, daha fazla istihbarat için bastırdım.

Manhattan'da doğup büyüyen Georgetown'dan 4.0, Bronx Science'a gitti (afedersiniz, sanki sadece bir okula gitmediğim için bir hiçmişim gibi)*uzman*lise) ve sadeceö*lme*emlak hukuku okumak, tamamen amaçlanan kelime oyunu. Gündüzleri hukuk fakültesine odaklanıyordum ve hafta sonları kayıt dışı bir inşaat şirketinde çalışıyordum, bu yüzden baroyu geçip firmada küçük ortak olarak çalışmaya başlayana kadar Gordon Aycock ile tanışmadım.

Yanlış bir şekilde onun patronu olacağımı varsaydım. Gordon'un babam dışında kimse için çalışmadığını çabucak öğrendim. Besin kaynağını koruyan vahşi bir kedi gibiydi, ama küçük sürtükler için ayrılmış ek bir pasif-saldırganlık katmanı vardı. Kopyalarımı kasıtlı olarak yanlış beslerken yüzüme gülümser, telefon mesajlarımı vermeyi unuturken hafta sonunun nasıl geçtiğini sorar ve bir şey isteyip istemediğimi sormadan babam için Starbucks'a koşardı.

Ertesi yaz barı geçti ve beni şaşırtarak hemen küçük ortak unvanını da kazandı.

Babam emekli olduğunda firmayı ikimize bıraktı. Adını değiştirmeyi hiç düşünmedim; Tüm çocukluk yıllarımdan beri adının Yarmouth Emlak Planlaması olmasına alışmıştım. Dolayısıyla, Gordon bize "yeniden marka" vermesi için bir web geliştiricisi tuttuğunda ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz.

ad, yeni kartvizitler ve yeni e-posta adresleri. üzerinden oldu *e-posta* yeni ismimizin Yarmouth Aycock, P.C. olduğunu öğrendim ve bu değişikliği onunla görüşmek için babamı aradığımda, "Ah, bu senin için Gordy! Her zaman bir alıcı. Boğayı her zaman boynuzlarından tutmak."

Bundan sonra şirket politikasını güncelledim. Artık avukat yardımcısı tutmuyoruz.

"BEN *Aşk*renk, Jack," diyor şimdi Gordy.

"Yapabilirdin. Gözlerini ortaya çıkarıyor," diye mırıldandım.

Daisy gülümser. "Kıyafetler için teşekkürler, John," diyor. "Onlar değil *kıyafetler*! onlar *üniforma*!" Babam diyor.

Daisy'ye, "Harika kıyafetler," dedim.

Babam, "Hepinizin üzerine oturan bir gömleği olduğundan emin olun, gerisini koridora teslim edeceğim," diyor babam. Gordy kendisine orta boy bir gömlek seçip bir başkasını babamın göğsüne dayadı. "Ne düşünüyorsun Jack? Büyük? Veya senin için XL?"

"Anladım, Gordy. Yine de teşekkürler oğlum."

Aycock geri çekilir ve gömleği kutuya geri verir. Daisy gelip iki büyük gömlek kaptı ve birini bana fırlattı. Resepsiyon tezgahının üzerinden zar zor geçiyor.

"Üzgünüm," diyor.

"Güzel atış, Daisy. Sadece Pazar günü maçtan biraz önce formunuz üzerinde çalışmamız gerekiyor."

O gülümser.

"Antrenman çarşamba, tam 5:30. Colin! Ondan önce yedek kulübesine vurduğunuzdan emin olun!"

"Hooyah, Usta Şef!" Sahte bir selamla söylüyorum.

"Sahada görüşürüz!" Baba duyurur. Ardından, Gordy sormadan kutuyu alır, kapıyı açarken manevra yapmaya çabalar ve koridorda yürütür. Babam da arkasından beni selamlayarak onu takip ediyor.

Onlar gittikten sonra, başını sallayan Daisy'ye baktım.

"Bana bir iyilik yap lütfen?"

"Tabii tatlım. Ne istiyorsun?"

Aramalarımı bekletmek mi?

"Anladın tatlım."

Ofisime geri dönüyorum ve kapıyı kapatıyorum. Babamın sürpriz ziyaretinden kurtulduğum için minnettarım, masama yerleşip e-postamı kontrol ediyorum.

Gerçekten mi?

Grace Landing bana cevap yazdı.

Gracie

Salı.Yeni bir gün. Güneş parlıyor, Nisan ayında Yeni'de nadirYork.

Erteleme konusunda uzmanım, aynı zamanda işleri kısa sürede halletmek konusunda da uzmanım. Dün öğleden sonra 4:30'a kadar kelime sayımı yaptım ve açlıktan ölmekten kıl payı kurtulmamı biraz hak edilmiş alfredo fettucine ve sarımsak düğümleriyle minnetle kutluyordum: biftekli sandviçimi tamamlayacak uygun bir garnitür.

Hiç yemeğin öyle olduğunu hissettin miyi? Çocukluğumdan beri buna hayran kaldım. Mutfakta kurcalamayı, yeni tarifler denemeyi, doğru bir şey bulana kadar (şefin öpücüğünü ekleyin) tatları karıştırmayı seviyorum. Ve şaka yapmıyorum, yemeklerin de beni sevdiğini düşünüyorum, özellikle de onu hazırlayan ben olduğumda. alabilirim aşı ağı mutfakta ve bir şekilde pişirdiğim her şey canlanıyor.

Ne yazık ki, Groupon indirimli paket servisi söz konusu olduğunda durum her zaman böyle değildir. Şimdi, tüm bu işlenmiş peynirlerin sonuçlarını hafifletmek için, bugünün kelime sayımına başlamadan önce bu sabah şişkin, gazlı benliğimi bir koşuya çıkarıyorum.

Elimde su mataramla asansörde hangi Spotify şarkısını dinleyeceğimi düşünürken telefonumun çalmasıyla kesintiye uğradım. Bu bir e-posta. Muhtemelen spam, diye düşündüm, bu yüzden onu kendi haline bıraktım ve canlı havaya çıktım, ki bu bir soruna dönüşüyor. Canlı hava, yani. Bazen sıcaklıkta ani bir değişiklik olduğunda, vücudum bir savunma mekanizması olarak ani bir karın ağrısı geliştirerek tepki verir. Beğenmek,

"Vay canına, buz fırtınası başlamadan önce güvenli bir yere gir!" Genellikle geçer. Bazen. Tamam, nadiren. Ve market bütçemi genişletmenin yollarını bulan yaratıcı beynim sayesinde, banka hesabım küçüldükçe her zaman daha da kötüye gidiyor.

Biraz rahatlama sağlamanın tek kesin yolu, ne demek istediğimi anlıyorsanız, lastiklerden biraz hava almaktır. Bu yüzden etrafa baktım ve üç metrelik bir yarıçapta kimse olmadığı için yırtmasına izin verdim. Ardından, binamın önündeki hava sahasında geride bırakılabilecek üzücü aromatik durumla ilişkilendirilmemek için hemen koşmaya başlıyorum. Bir şeylerin korkunç bir şekilde ters gittiğini anlamam için yalnızca birkaç adım yeterli.

İlk başta bunun ter olduğunu varsayıyorum. Demek istediğim, kabul edelim, tam olarak hayatımın en iyi halinde değilim. Ama sadece birkaç adım attım ve neden kıcımdan koltuk altlarım veya göğüslerimin midemle birleştiği spor sütyeni kıvrımı gibi her zamanki noktalardan önce ter fişkırsın ki?

Çünkü o*Olumsuz*ter.

Hayır.

Bu bir Alfredo Shart olurdu.

Ne olduğunu anladığımda geri çekildim. Binaya döndüğümde, kapılar kapanırken asansöre biniyorum. Beyaz saçlı yaşlı bir kadın ve buna uygun beyaz bir teriyer, altıya altı alanda benimle. Asansör hareket etmeye başladığında, yaşlı kadın bana ters ters baktı ve köpek bana havlamaya başladı. Tanrıya şükür sadece ikinci katta yaşıyorum. Merdivenleri kullanmalıydım.

Sanırım bu, Tanrı'nın bana egzersiz yaparken sakinleşmem gerektiğini söyleme şekli. Yani, *oyapamadı*bana farklı yemek seçimleri yapmamı söylüyor, yoksa son pizzacı yandıktan sonra o pizzacının açılmasına izin vermezdi.

Pekala, mesaj alındı. Ve gümüş astar? İyi ki tanga giymemiştim.

Duş alıyorum, çünkü, şey,*açıkça*. Sonra rahat bir eşofman giyip masama oturuyorum. Aldığım yeni e-postanın spam olmadığını görünce sesli bir şekilde inledim. Düşüğümde beni tekmeleyen evrendi.

Evet, tahmin ettiniz - Colin Yarmouth.

Neden yeterince rahat bırakamıyor?

İLE: Grace İniş (gracie222@mail.com)

İTİBAREN: Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

TEKRAR: yıllık

Lütuf,

Sorun değil. Bunu senden duymak güzel. Görüşmeyeli nasılsın? (Sarhoş olmaktan başka?)

Colin

Not: E-postanızın konu satırı neden "yılık"?

Vay. Her şeyden önce, saat daha sabahın 10'u! Nasıl *cesaret etmek* ima ediyor - peki, tamam, iyi, ben *öyleydi* ilk temas noktasında sarhoş. Ama içki içtiğim gibi değil *sorun*. Hem neden geri yazıyor? Nasıl olduğumu öğrenmek istiyorsa, neden normal insanların yaptığı gibi beni internette takip edemiyor?

Ah. Yine de buna nasıl cevap verirdim? Otuz bir yaşındayım, evli değilim, hatta *flört* Ufuktaki umutlar ve bir erkek seks işçisi ile tohumlama yoluna gitmezsem veya oyalanmazsam, her geçen aylık döngüde anne olma şansım azalır. 1.66, 145 kiloyum ama yine de A-cup'ım var ve ödüllü özelliğim, uzun kestane-kahverengi saçlarım bu sabah kafa derimden çıkan ve kendisini eski bir televizyon anteni gibi doğrudan gökyüzüne doğrultmuş ince beyaz bir tel tarafından kesintiye uğratıldı. Arkadaşlarımın hepsi şehrin popüler bölgelerinde yaşıyor, ancak sınırlı kitaptan kitaba avanslarım ve "telif ücretlerinden" çok sosyal yardım ödemeleri gibi görünen önemsiz aylık çeklerim nedeniyle bu kadar yüksek kirayı karşılayamam.

Bana öyle oldukları söylendi. Kedim Dorian Gray, günlüğüm dışında tek sırdaşım ve ailem Westchester'daki evime geri dönmem için beni dürtmeye devam ediyor. Bunu yaparsam, sadece arka bahçelerinde kendime sığ bir mezar kazmak ve kafa üstü atlamak için olacak.

Aslında Colin Yarmouth gibi değil*umurun*da her neyse, nasılım. Eminim sadece başkalarıyla davet edildiği yaklaşan bir kokteyl partisinde paylaşacak komik bir anekdotu vardır diye soruyordur.*esquires*ve minik süper model eşleri. El yazmamda onun hakkında yazmaya çalıştığım için aldığım şey bu. Lanet evren, benim gibi ortalama kızlar yerine güzel popüler insanları kayırıyor.

İLE:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

İTİBAREN:Grace İniş (gracie222@mail.com)

TEKRAR:yıllık

Bilmen gerekiyorsa, sarhoştum çünkü o gece kız arkadaşlarımla kutlama yapıyordum.

Ayrıca konu satırına "yıllık" yazdım çünkü söz konusu gece lise yıllığımızda rastgele bir sayfayı çevirdim ve bir fotoğrafınızı gördüm.

ilk e-postamı yönlendiren buydu. Yine, tam olarak en iyi anım değil.

Sağlıcakla
kal Grace

Kutlama - ha! Utanç verici bir aşağı doğru sarmal bir akşamı "bardağın dolu yarısı" durumuna döndürmenin yolu! Her neyse, bu işe yaramalı. Şimdi umarım işime geri dönebilmem için beni rahat bırakır.

Belli ki değil. Öğle yemeğinde bir cevap alıyorum.

İLE:Grace İniş (gracie222@mail.com)

İTİBAREN:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

TEKRAR:yıllık

Neyi kutluyoruz? Doğum günü? Nişanlanmak? İş yerinde terfi mi? (İlgili alkol göz önüne alındığında hamilelik olmadığını varsayıyorum.)

Üniversiteden beri yıllığı görmeydim. Sanırım ailemin bodrumunda bir kutuda yaşıyor.

Colin

Neden engizisyon? Merak ediyorum. Yine de bugünkü kelime sayımından beni saptırmasına izin vermeyeceğim. Tam saat beşte akşam yemeği için limon soslu ev yapımı armut ve gorgonzola salatası, beni gazlı bir unutkanlığa göndermeyecek muhteşem bir yemek. (Mağaza markası gorgonzola parçalanmadığı sürece - küvet "yöneticinin özel" olarak satışta olduğu için mutlak bir olasılık.)

Ama tüm bu hikayeyi benimle dalga geçmek için kullanmak istiyor olması içimi kemiriyor. Colin Yarmouth'un şimdiye kadar yaptığı tek şey bu. Onuncu sınıf İspanyolcasında arkamda otururdu ve küçük el yazımdan geniş sırtıma ve mükemmel sınav notlarıma kadar her şey hakkında yorumlar yapardı - ah. Ah, şimdi görüyorum. Evet. Kesinlikle beni İspanyolca dolandırmaya çalışıyordu.

Bu artık sona eriyor! Sahibim *yeterli* hayatımda oluyor ihtiyacım yok *Bu* şiddetlenme.

İLE: Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

İTİBAREN: Grace İnış (gracie222@mail.com)

TEKRAR: yıllık

Dinle dostum, neden birdenbire seni anlamıyorum. *bakım* hayatım hakkında. Benden istediğin tek şey iyi bir İspanyolca notuydu - bu doğru! Seni anladım! Dolandırıcı!

Şimdi, lütfen izin verirsiniz, eminim bugün süslü hukuk büronuzda benim gibilerle gevezelik etmekten daha iyi yapacak bir işiniz vardır.

Güzel bir
hayatın olsun,
Grace.

Doğrulama. Nerede durduğunu bilmek ve son sözü söylemek için. Sizzler büfesini ilk kez deneyimleyen bir çocuk kadar özgür hissediyorum, aynı öğünde sınırsız mısır böreği ve yumuşak dondurmayı karıştırmanın kaçınılmaz sonuçlarını hiç düşünmeden üçte ve dördüncülere geri dönüyorum. (Kenar çubuğu: Sizzler büfesini neden kapattılar? Bu ulusal bir hazineydi ve şimdi elimizde ne kaldı? Crapplebee's? Cheesecock Fabrikası?) Artık bu güzel Salı günü işe yaramaz e-posta alışverişleriyle uğraşmadan işe dönebilirim.

Aslında, e-posta hesabı sekmemi kapatıyorum, böylece ona bakmaya bile tenezzül etmeyeceğim. Dikkat dağıtmak yok!

Kısa bir şekerlemeden sonra bir telefon alıyorum. Bu Lindsay. Garip.

Nadiren arar

— haftada bir check-in e-postası gönderir, ancak yalnızca son teslim tarihim geldiğinde

- ve hepsi bu kadar.

"Merhaba?"

"Grace, oturuyor musun?" "Her zaman," diye yanıtlıyorum.

"Naber?" "Teklif aldık"

"İçinpervasız kanun kaçağı?"

"Evet! Kabare Kitapları 500.000 dolar teklif etti!"

Kapa çenenin. Bu gerçek olamaz. "İçinObir parça müstehcen mi?" "Sıradaki olduğunu düşünüyorlarElli tonları. Sevdiler!"

Mümkün değil. Bir yakalama olmalı. "Para birimini doğru yazdığından emin misin? Beş yüz bin peso falan teklif etmediler mi?"

"Evet eminim! Umarım evde biraz şampanya vardır, çünkü Karlie London çok ünlü olmak üzere kızım!"

"Hımm, harika! Vay! ile ilgili*kurs*Evde şampanyam var. bütünüm derken*hayat*sadece büyük bir parti," diyorum. Gerçekten, gelin duşumdan kalan ve kendime içiremediğim iki şişe şampanyam var, buzdolabımın arkasında kiri topluyorum. Her ihtimale karşı onları saklıyorum

Artık bakkaliye param yetmediği ve potansiyel geçim kaynakları bulma konusunda becerikli olmam gereken üzücü bir gün geliyor.

"Pekala, dökmeden önce iki küçük şey var."

Biliyordum. İşte geliyor. "Naber?" diye soruyorum, Başım ilkokulda yıllık Our Lady of the Angels karnavalındaki Gravitron gibi dönüyor.

"Öncelikle, bu henüz tamamlanmış bir anlaşma değil. Teklif ettiğim editör anlaşma üzerinde çalışıyor. Birkaç gün içinde bir satın alma toplantısı var *vebukesin* olarak ne zaman öğreneceğiz.

"Yani... *bizyapmabir* teklifin var mı?"

"Hayır hayır. Yaparız. O sadece... üzerinde çalışıyor. Bu da beni ikinci noktama getiriyor. Elinizde bir şey olup olmadığını öğrenmek istedi. Onlara sunacak başka bir şeyiniz olsaydı, iki kitaplık bir anlaşmayı düşünmeye açık olacaklarını düşünüyor."

İki kitaplık bir anlaşma mı?

"Onlara son altı aydır yeni bir müsvedde üzerinde çalıştığını ve dört hafta içinde hazır olacağını söyledim. Ama bunun için son tarihi uzatabiliriz, değil mi? Söylesene, iki haftaya mı?"

"*İkihaftalar?* Nasıl olur?"

"Şey, demek istediğim, bana kelime sayısıyla onu öldürdüğünü söyledin. Buna dayanarak, önümüzdeki iki hafta için biraz daha sıkı ezip bitirebileceğini düşündüm. Demek istediğim, günlük bir işin falan yok," diye belirtiyor Lindsay. "Alınma."

"HI-hı." *Büyük suç, sürtük.*

Cilalanmasına gerek yok, Grace. Onlara en iyi atışını yap. Hayır diyeceklerini pek sanmıyorum."

"Peki bu sayıları nasıl değiştirir?"

"Eh, ikinci bir kitap eklersen, avansı yedi elliye çıkaracaklarını söylediler."

"Aman Tanrım! 750.000 dolar mı?"

"Bu boku uyduramıyorum kızım. Sörf tahtasına atlayıp bu dalgayı sürelim diyorum. Bir daha ne zaman böyle yağmur yağdırabileceğimizi kim bilebilir?"

Sadece düşünürken gözlerim şaşı. Lindsay'in zorladığını biliyorum çünkü o da oyunda dış görünüşü var - getirdiğim her şeyin tam olarak yüzde 15'i menajerim olarak ona ait. Ve fazladan 250.000 dolar benim için fazladan demek

Onun için 37.500 dolar. Ayrıca son zamanlarda bir tür orta yaş krizi geçirdiğine dair sağlam bir bilgim var (bence Lindsay'in konuşkan asistanı Evan aracılığıyla - bence onun en iyi yanı bu). Lindsay özel hayatı hakkında ağzı sıkıdır, ancak bu durumda ses tonu her şeyi söylüyor: Büyük bir maaş günü için aç.

Ama iki hafta?

"Onları bir hafta daha oyalayabileceğini düşünüyor musun?" Çünkü, tamamen dürüst olursak, bu yeni el yazması tam olarak akıcı değildi. Tabii bunu Lindsay'e söylemedim.

"Deneyebilirim ama işi biliyorsun. Cehennem kadar kararsız. Fikirlerini değiştirmelerini istemiyorum."

"Seni duyuyorum."

"O zaman evet diyebilir miyim?" Lindsay soruyor.

Nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Diğer şey bu. Bunlar içinde yüzdüğüm köpekbalığı dolu sular. Ama ben bir köpekbalığı değilim. Ben daha çok bir lepiştes gibiyim. Ve tüm nedenim *imzalı* Lindsay'le olan ilişkim, beni temsil etmesi için köpekbalığı benzeri birine ihtiyacım olduğunu düşündüğüm içindi. Bu ve teklif eden tek ajanın kendisi olduğu gerçeği. Ama şimdi buradayız gibi görünüyor. Bu ahmak değişikliği değil. Bu önemli bir anlaşma! Bana kesinlikle bir reklamcı verirler, beni turneye çıkarırlar, kahretsin, belki bir film seçeneği bile satabiliriz. Buna ancak bir deli hayır diyebilir. "Tamam," diyorum. "Göreyim seni."

"İnanılmaz! Seni daha sonra daha fazla ayrıntı için arayacağım! Sen git harika bir şeyler yaz, Karlie London."

Kapatıyoruz ve huzursuzum. Demek istediğim, belki halihazırda üzerinde çalıştığım www.diyetisyen.com sayfası www.gercek.org ile patlatabilirdim.

Ancak, nasıl

Sahip olduğum sayfalar, bir kuş kafesini kaplamak veya yol kenarındaki köpek pisliğini toplamak için en uygun olurdu, kendimi olması gerektiği gibi heyecanlandıramıyorum. Ayrıca yazmayı seviyorum ama Karlie London'ın bir ev ismi olmasını isteyip istemediğimi bilmiyorum.

Ah evet. Açıklamalıyım.*Karlie Londra* benim takma adımdır. Demek istediğim, tüm lise boyunca "Elvis" olarak anıldıktan sonra, bilirsiniz. Beni bir kez becer, utanmalısın falan. Karlie London sofistike. Karlie London, çağlar boyunca bir kadın. Karlie London asla toplum içinde küsmezdi.

Tabii ki yüzümü taşıyor, bu yüzden endişeleniyorum.

750.000 dolar.*Lanet etmek.* O bir payparadan.

Şimdi ne olacak? Scott'ı aramak -ya da daha iyisi- IG'de Demi Moore'daki gibi dolarlarla dolu bir yatakta yuvarlanırken çekilmiş bir fotoğrafımı yayınlamak için çok can atıyorum.*Uygunsuz Teklif*, çünkü o kadar zenginim ki *Yapmak* bunun gibi şeyler (#bestdayever! #betyouwishyoustayedwithmenoassface!) ama sonra cebimde 243 dolarım olduğunu hatırlıyorum.*gerçek* şu anda banka hesabı. Peki tamam Belki de insanlara söylemeyi erteleyin.

Lindsay'in yeni bir proje statüsüne ihtiyacı varsa, o zaman büyük silahları ortaya çıkarmam gerekecek.

Buzdolabına gidip alt çekmecedен şekersiz eski bir Red Bull çıkardım. Sayfaları hızlı bir şekilde çalkalamak için kişisel, acil durumlarda camı kırma numaram.

Kıçımı koltuğa yaslayıp laptopa bakıyorum. Çok geçmeden içimden dökölüyor. Okuyucu, Presley'in sahip olduğu tüm mülklerin bir özetini ve pandemi sırasında yüksek yanılıtıcı şehir kiracılarının tümünü kaybettiği için tam olarak ne kadar meteliksiz olduğunu alıyor. (Pandemi hakkında yazarken dikkatli olmalıyım. Lindsay bana kimsenin yazmak bile istemediğini söyledi.*düşünmek* Bu konuda, sıkı tecrit aşaması neredeyse iki yıldır sona ermiş olsa da.) Presley, Connor'a satmaya çalıştığı, piyasadaki en çok para değeriindeki daireyi koydu. Para durumunu gözden geçirirken, karısından daha önce olanlar için özür dileyen bir mesaj alır.

o gün. Bunu görmezden geliyor, bunun yerine ilgili alıcıları nasıl canlandıracağına odaklanıyor. Banka hesabında kalan çok az parayla ayrıntılı bir açık ev planlamaya karar verir.

Dostum, bu benim gerçek hayatımdan çok büyük bir farklılık. Brooklyn'de dairemi aldığımda süslü açık evler, balonlar, tantana yoktu. Hayır. Arkasında taşınmaz, tozlu bir piyano bırakan Melly'nin kısa süre önce ölmüş büyükannesinin ve Emlakçılarla uğraşmak yerine daireyi başka birine satmaya karar veren sempatik kızının (Melly'nin annesi) hayaleti. *Ben*, tek çocuğunun üniversiteden en iyi arkadaşı, piyasa değerinin çok altında.

Keşke Presley o kadar şanslı olsaydı.

Sadece altı sayfa yazdım, ancak bir sonraki ara verdiğimde, sistemimde hâlâ çalışan seksen milyon miligram kafein sayesinde kalbim hızla atıyor. Aklım bir konudan diğerine gidip geliyor; Brooklyn'den taşınma ve önleyici bakım için doktor ziyaretlerini yeniden başlatma düşünceleri, yerini Midwood Lisesi fotoğrafçılık kulübünden daha nitelikli biri tarafından çekilmiş yeni bir vesikalık fotoğrafın düşünülmesine bırakıyor. istiyorum *konusmak* birine, ama kızlarım çalışıyor ve annemi ararsam, hizmetçisi Sheila'nın garajdan tuvalet kağıdı rulolarını nasıl çaldığına dair bir saatlik bir tartışmaya başlayacak. Bundan emin ama henüz kanıtlayamadı. Ve babam onun deliliğini "mutlu eş, mutlu hayat" mantrası altında dosyalayarak doğruluyor.

Yani bu şartlar altında normal bir insanın yapacağı şeyi yapıyorum. E-mailimi kontrol ettim.

Ne biliyorsun? Sanırım Colin Yarmouth bir ipucu alamıyor.

İLE: Grace İnış (gracie222@mail.com)

İTİBAREN: Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

Ders: İspanyolca dersi

Grace,

Haklısın. Seni birkaç kez İspanyolca dolandırmaya çalıştığımı söylemek beni küçük düşürdü. Lo siento, güle güle.

komiksin!

Her neyse, soruma hiç cevap vermedin. Neyi kutluyordun? Nişanlanmak? Bekarlığa veda partisi? Ayrıca—dediğindeki *kız arkadaşlar*, kız olan arkadaşlardan mı bahsediyorsun?

Yanıt yaz (bu sefer gerçekten)— Colin

Bilmiyorum. Şimdi bir tür ruh halindeyim. *Arkadaşlar kim kız* Nedir bu, beşinci sınıf mı? Ve bu yazışmaya dönüşen sorgulamaya gelince - belki de duymadınız, *Colin*, ama ben olmak üzereyim *nerede* *yse milyoner* Yetenekli yazma kapasitem sayesinde, senin gibi iyi yetiştirilmiş avukatlar tarafından yanlış algılansa da. Yani belki de sadece kutlama yapıyordum *harikam!* hiç düşündüm *O?*

Erkekler bazen çok aptal! Ben bir *romantik* romancı, profesyonel bir e-posta bestecisi değil. Sefahatiyle ilgili sert açıklamamı açıkça eğlenceli bulması, benim zengin olduğum kadar çekici olduğumu da gösteriyor. (Ya da belki Colin güzel olduğu kadar aptal da.) Ah, ben *irade* sadece daha fazla iltifat almak için "gerçekten" yazın.

İLE: Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

İTİBAREN: Grace İnış (gracie222@mail.com)

TEKRAR: ispanyolca sınıfı

Colin,

Üniversiteden en iyi arkadaşlarımla bir iş anlaşmasını kutluyordum. Ben bir hayalet yazarıyım. Çok şanlı bir meslek. Sana bundan daha fazlasını söyleyemem, yoksa seni öldürmek zorunda kalacağım. (Şaka, rahatla.)

Kenar Çubuğu: Bana klişe geldiği için tüm evlilik/çocuk olayını devre dışı bıraktım. Kim gibideğil/varoşlarda bir evi ve gerekli sayıda vergi indirimi bakmakla yükümlü olunan kişiler? Kendi davulcunun ritmine göre yürümeyi tercih ederim. Hayatı kendi kurallarına göre yaşa. Yani burada büyük nişan kutlamaları yok, çok teşekkür ederim.

Senden ne haber? Eminim karınız ve çocuklarınız çok sevimlidir. Hangi New York banliyösünde yaşıyorsunuz: Westchester, Rockland veya Long Island?

Saygılarımla,
Grace

Bariz fazla paylaşımına rağmen, vurdum *Göndermek* ve dizüstü bilgisayarını kapat çünkü hareketsiz oturamıyorum. *750.000 dolar*. Bu, öğleden sonra bir pick-me-up gerektirir! Başka nereye? Starbucks'a, kahve gibi davranan bir vanti kafeinsiz karamelli çırpılmış krema karışımı için yola çıkıyorum (çünkü Tanrı bilir, eğer daha fazla kafein alırsam, kalbim kelimenin tam anlamıyla bir odan gibi kendi kendine patlayabilir), iyi bir önlem olarak kenarda tek bir pasta patlar. Elbette, boşa giden yedi dolar var, ama şimdi ufukta gerçek para varken biraz havailiğin nesi var?

Colin

Bu beklenmedik bir şey. Grace Landing ve ben öyle görünüyörüz-posta yoluyla karşılık gelir.

Onunla ilk tanıştığım zamanı hatırlıyorum. bir nevi. Laboratuvar ortaklarıydık ama sonra öğretmenimize bir kamyon falan çarptı ve yeni biri gelip herkesi değiştirdi. Alexis'le bitirdim.Okızım, hatırlıyorum. Hayden Gökevi'ne yapılan bir okul gezisi sırasında beni aşağılamaya çalıştı. Planetaryumda değil, okul otobüsünde. Yine de tümseklere çarpmaya devam ettik—gibibüyükdarbeler - ve bunlardan biri sırasında kazara ısırıldı.

Ondan sonra onu her gördüğümde hayalet ağırlarım oldu, bu yüzden on dört yaşındaki makul bir çocuğun yapacağı şeyi yaptım.

Onunla ayrıldım.

Öte yandan Grace, bana asla bu kadar cüretkar veya rastgele davranan bir tip olarak gelmedi. Güzel saçları vardı ve bence güzeldi. Utangaç tarafta, hafızam beni yanıltmıyorsa.

Belli ki onu ömür boyu yaralamıştım.

O hatırladığımdan daha komik. Onu İspanyolca aldattığım için beni aradığına inanamıyorum. Bunu tam olarak hatırlamıyorum ama onun haklı olduğundan eminim çünkü benemmekyabancı dillerde. Kısa bir süre önce o uygulamayı, Duolingo'yu kullanmayı denedim ama ısrar ettiğimde neredeyse telefonumu kırıyordum.*Annen bir at turtası* anlamına gelen*Annenin gri saçları var.*(Görünüşe göre, bu demek değil. Gevşek bir şekilde çevrilmiş, bu şu anlama geliyor:*Annen bir at keki.*)

Artık bu tür şeylerle kendimi geliştirmeye çalışmıyorum. Zaten iyi olduğum şeylere bağlı kalıyorum. Koşma. Egzersiz yapmak. Televizyon izlemek.

Notunu tekrar okudum. *Ahayalet Yazıcı?* Bu biraz ilginç.

Lisedeyken hayalet yazarın ne olduğunu bilmiyordum. Bunun gizli bir hayranla aynı şey olduğunu düşündüm. Şimdi Oaşıyaydım. İlk yılıma kadar uzanan çılgın aşk mektupları alırdım. İlki yeterince zararsızdı. Şöyle bir şey söyledi:

Selam Colin,

Çok seksisin. Keşke benimle sevişsen.

Aşk,

Senin gizli hayranın

pek dikkat etmemiştim. Ekiptekilerin bana şaka yaptığını düşündüm. Tıraş başlıkları ve tuvalet kağıdı evleri gibi şeyleri içeren her türden bezdirme ritüelleri vardı, ama sanırım koç onlara çok genç olduğum için bana yüklenmemelerini söyledi, bu yüzden bana sahte aşk notları yazmaya başlamaları mantıklıydı.

Yine de her ihtimale karşı sakladım.

Adamlar asla farklı davranmadı ve notlar gelmeye devam etti. Her not bir öncekinden daha uzun ve çok daha açıklayıcıydı. Futbol sezonunun ortasında, daha çok şuna benziyorlardı:

Sevgili Colin,

Genç hayatımda hiç senin yanındayken hissettiğim gibi hissetmemiştim. Vücudum karıncalanıyor ve duyularım canlanıyor. Ellerim tenini hissetmek istiyor; parmaklarım otlamak için uzun

dudakların. Saçlarının kokusu beni çözüyor. Futbol üniformanı değiştirdiğini gördüğümde, o şortun içinde ne sakladığını çılgınca hayal etmeye başladım. İmkân olsa sana ne yapardım diye düşünmeden edemiyorum. Size söz veriyorum, heyecan verici bir şey olmayacak.

*Aşk,
Sadık Gizli Hayranınız*

Mektuplar gelmeye devam etti, hatta bazen günde iki kez ve her biri bir diğëerinden daha şehvetli oldu. Sonunda, benim ve bu gizemli kızın yatakta birlikte olduğı tüm sahneleri tasvir eden sayfalar uzunluğundaydılar ve ya takım arkadaşlarımla müstehcen hikayeler yazmak için bolca zamanı olan harika yazarlar olduğunu ya da belki, sadece belki, gerçek bir hayat olduğunu fark ettim.kızhepsinin arkasında.

Mektupları yatağımla altına sakladığım bir şişe Jergens el losyonu ve yalnız bir ayakkabı kutusunda sakladım.çapkınbabamın arabasının bagajında bulduğum dergi. Garip olsalar da, aynı zamanda biraz da ateşliydi.

Bir gün, tam da Şükran Günü civarında, yanlış hatırlamıyorsam, dört sayfa uzunluğunda bir mektup aldım. Kahverengi çanta öğle yemeğimle kafeteryadaydım ve zil sadece periyotları değiştirmek için çaldı ama çifte dersim olduğu için çocuklar gelip giderken birkaç dakika tek başıma langırt masasında otuyordum. İlk birkaç satırı okuyabileceğimi düşünerek notu çantamdan çıkardım.

Sevgili Colin,

*Yatakta uzanıyorum ve seni düşünmeden edemiyorum.
Kırmızı dantelli bir sütyen ve ona uygun bir külot
giyiyorum, seni yanımda sadece iç çamaşırımla hayal
ediyorum.*

Yine de böyle bir açıcıyla kendimi gemiyi terk etmeye ikna edemedim, bu yüzden okumaya devam ettim. Birkaç dakika sonra, takımdan bir grup adam oturduğunda on dört yaşındaki dongum kaya gibi sertti. Notu sırt çantamın güvenliğine yeterince hızlı geri veremedim. Gus kağıdı aldı ve tüm kafeteryanın duyacağı şekilde yüksek sesle okudu. İlk başta itiraz etmeye çalıştım ama bunun işleri daha da kötüleştireceğini biliyordum, bu yüzden onlar benim değerli okuma materyalimle uğraşırken utanç içinde oturdum. yukarı bakmadım; Ben de utanmıştım.

Ekipteki kıdemliler, "Sıcak Cep Operasyonu" adını verdikleri bir görevde hayranımı bulmaya karar verdiler. Ertesi gün, not binlerce kez kopyalanmış (ve Justin'in babasının Kinko's'ta yönetici olması sayesinde harmanlanmış ve zımbalanmıştı). Her yere yayıldı: ilan tahtalarına asıldı, kampüsteki ağaçlara bantlandı, okuldaki her erkek tuvaletinin duvarlarına asıldı. Arkadaşım Joey Jukovic (ikinci sınıf kalecisi) bana fazla uğraşmamamı söyledi. Notlar sokaktaki itibarım için harikalar yaratıyordu, dedi. Eşit*kıdemlik*ızlar benden bahsediyordu

Müdür Nieman'ın iki gün sonra "Hot Pocket Operasyonunu" durdurması beni çok rahatlattı. Ondan sonra bir daha mektup almadım. Aslında, o son notun aslını da asla geri alamadım. Yatağımın altındaki koleksiyonun tamamlanması için banyo duvarlarından birinden bir kopya almak zorunda kaldım.

düşündüm*O*"hayalet yazar" olmanın anlamı buydu.

Görünüşe göre yanılmışım. Wikipedia bana bir hayalet yazarın "yazar olarak başka bir kişiye resmi olarak atıfta bulunulan edebi veya gazetecilik eserleri, konuşmalar veya diğer metinler yazması için tutulan kişi" olduğunu söylüyor.

Kuyu. Bana sorarsan bu çok daha sıkıcı geliyor.

Gracie

İLE:Grace İniş (gracie222@mail.com)

İTİBAREN:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

TEKRAR:ispanyolca sınıfı

Bir hayalet yazar, ha? Bu oldukça havalı bir iş gibi görünüyor. Daha fazlasını duymak isterim. (Elbette, sana sahip olmaya çalışmıyorum*öldürmek*ben.) Ne tür projelersiniz? üzerinde çalışmak?

Benim için banliyö de yok. Astoria'da bir kooperatifte yaşıyorum. Bir süre Long Island'da yaşadım ama yaklaşık altı ay önce Queens'e geri döndüm. neredesin canlı? Hala yerel misin?

Evet, herkesin otuz yaşına kadar evli ve çocuklu olması gerektiği yönündeki tüm dünyanın beklentisi konusunda size katılıyorum. Başarılı bir muayenehane yürüten bir avukatım! Bunun bir anlamı olması gerekmiyor mu?

Peki, bir hayalet yazarın programı nedir? Ofisiniz var mı yoksa evden mi çalışıyorsunuz?

Geri yaz, C.

Colin'in e-postası sabah 9:00'dan çok önce geldi. Bir kız sel baskınına uğramadan kahvaltısını bile bitiremez mi?

Kimi kandırıyorum? ilgimi çekti Kulağa ürkütücü geliyor...uygun.

İLE:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

İTİBAREN:Grace İniş (gracie222@mail.com)

DERS:Günaydın

Güne erken başlamayı kesinlikle seviyorsun. Sorularınızı cevaplamak için ben evden çalışıyorum ve bu yüzden şu anda hala pijama giyiyorum ki bu muhtemelen benim favorim

bu işle ilgili bir şey. Ama hayalet yazarlık yaptığım için sadece bir parçası. İşte o zaman başka insanlar tarafından onlar için hikayelerini yazman için görevlendirilirsin. Kısa bir süre önce ramen eriştelerinin tarihi hakkında bir kitap bitirdim. Kulağa çok sıkıcı geliyor. (Çünkü öyleydi - lol.) Ama oldukça iyi ödedi. Ben de bir yazarım. Kurgu yazıyorum - çoğunlukla roman.

Kısa bir süre önce Long Island'dan şehre geri taşınmış olmanız bir tesadüf. Oraya taşınmam gerekiyordu - o sırada nişanlıydım. Tam olarak planladığım gibi gitmedi diyelim. Brooklyn'de bir apartman dairesinde yaşıyorum yerine. Bu tamamen iyi. Evli ve sefil olmaktansa bekar ve mutlu olmayı tercih ederim.

Ne tür bir hukuk uyguluyorsunuz?

Lütuf

vurdum*Göndermek*ve işe koyul. Şeker ve kahve ile beslenerek, günlük kelime sayımı yapmaya hazırım. Takvime göre yeni teslim tarihim 1 Mayıs. Mayıs günü. On dört günde 80.000 kelimelik bir el yazması yazıyorsam ve şimdiye kadar yalnızca 3.500 kelime kaleme almışsam, günde yaklaşık 5.500 kelime yazmam gerekir.

Bu yaklaşık yirmi sayfa eder.

Bir nefes alıyorum ve fikirlerin gelmesini istiyorum.

Neredeydik? Ah, doğru. Presley'in açık evi. Anlatırım, tüm detayları, tüm sıkı çalışma. Bir çift getiriyorum ve onlara etrafı gezdiriyorum, gerçekten sahneyi hazırlıyorum. Sonra - peki, elbette Connor Yates'ten başka kim gelmeli? "Açık ev" himayesine girdi ama doğal olarak, gerçekten Presley'i görmek ve kendini açıklamaya çalışmak için orada. Bunu onun için kolaylaştıramam, bu yüzden bir barikat kurdum - bebek sahibi olmak üzere olan ve potansiyel alıcılarla ilgilenen bir çift. Karısı korkunç derecede A tipi. Connor benimle kavga ediyor; Presley ile yalnız kalmak istiyor, bu yüzden bu ikisini aradan çekmesi gerekiyor. Emlakçısını arar ve çiftin duyabileceği bir mesafede apartman dairesi için bir teklifte bulunmuş gibi yapar, bu da A tipi kızı çılgına çevirir. O ve kocası lojistiği tartışmak için yatak odasına giderler ve Connor... hmm... Anladım! Connor ön holdeki dolapta saklanır.

Tamam, bu kulağa bir deli tarafından yazılmış gibi geliyor. Ama aklımda finansal güvenlik olasılığı var, bu yüzden başka seçeneğim yok. itmek

zorundayım

içinden geç ve beni nereye götürdüğünü gör.

Bu yüzden. Çift yatak odasında ve Connor da dolapta. Presley ile konuşmak için çifti geri getirelim. "Diğer adamın" ayrılıp ayrılmadığını soruyorlar ve Presley evet diyor. Ardından, teklifini geçebilmek için ne sunmayı planladığını bilip bilmediğini sorarlar.

Aha! Connormetinleronu dolaptanona tam fiyatını söyle, mesaj okur.

Bayan Emlakçıyı arar ve istenen fiyattan daha fazlası için bir teklifte bulunur. Presley, Connor'ın araya girmesine minnettar olarak rahat bir nefes almak üzereyken...

Karısı ortaya çıktı! "O nerede, seni küçük sürtük?" o soruyor.

Bunu son gelişindeki gibi yapamam. Açmam gerekiyor.

Kahvemden geriye kalanlardan uzun bir yudum alıyorum. Gevrek şeker granülleri dişlerimde dans ediyor. Azı dişlerim onları öğütür ve tükürüğümle karışarak tanrıların iksiri olurlar.

Onu engelle, ben karar veririm. Emlakçılarıyla bir çift olmak üzere daha fazla ziyaretçi getirin. Connor dolaptan Presley'e mesaj atıyor.Kurtul ondan. Ama Presley bir kayıpta. Geri mesaj attı ve sonra...

*Ding!*Telefonu dolapta çalıyor. Connor'ın karısı Melinda bunu duyar ve kıyamet kopar. Çıldırdı, ona suçlamalar yağdırdı. Zaten onun için pek bir eş olmadığı gerçeğini ona haykırmaya çalışıyor; aylardır seks yapmadılar ve o inanıyor kiEvrenonu ve Presley'i tekrar bir araya getirdi. Emlakçılı çift, saçma sahneye karışmak istemeyerek gizlice dışarı çıkar ve sonra... ve sonra...

Bok. Bu benim için yeni bir düşük. Melinda, Presley'in makasıyla Connor'ı kış yanağından bıçaklıyor. Göt yanağı! Bu satırı yazarken birkaç deneme yaptım (ha! Kelimenin tam anlamıyla!) ve sonunda şunu buldum:

O turda bir kışla Presley, sanki dekoratif açık ev balonlarından biriymiş gibi bir patlama sesi duymayı bekliyordu. Connor

Sert, dolgun poposuna yarı batmış makası daha iyi görebilmek için gövdesini büktü.

Ah. Molaya ihtiyacım var. Aksiyon sahneleri yazmak çok yorucu. Çalışmayı tekrar tarıyorum ve hızlı bir sayfa sayımı yapıyorum. Fena değil. Hiç de fena değil.

Tüm bu sert, dolgun kış konuşmaları bedenimi uyandırıyor. Sanırım kaka yapmam gerekiyor.

İLE:Grace İniş (gracie222@mail.com)

İTİBAREN:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

TEKRAR:Günaydın

MERHABA,

Evet, genellikle güne erken başlamayı severim, haklısın. spor salonu var ofis binam, bu yüzden ilk işim spor yapmak ve orada duş almak. Genellikle sekizde masamda olurum.

Ben bir emlak planlama avukatıyım. Bu benim ailemin işi - babam emlak planlamacıydı, büyükbabam da öyle. Tek çocuk olduğum için aile işini üstlenmek için hukuk fakültesine gitmeye zorlandım ama çoğu gün buna pek aldırımıyorum. Profesyonel bir beysbol oyuncusu olmak dışında hayalimdeki bir işe hiç sahip olmadım ama üniversitede rotator manşetimi yırttım ve her şey bitti.

Ramen eriştelerinin gerçek bir kitabı dolduracak kadar uzun bir geçmişi olduğunu fark etmemiştim. Bahse girerim onlara bir daha asla ucuz ve lezzetli bir öğle yemeği olarak bakmayacaksınız.

Nişanlandığını duyduğuma üzüldüm ama bekar ve mutlu olmaya karşı evli ve mutsuz olmaya karşı düşüncelerine katılıyorum. Tam açıklama ruhuyla, altı ay öncesine kadar evliydim ve kişisel deneyimlerime dayanarak, olması gereken tek şeyin bu olmadığını söyleyebilirim. (Long Island da değil. Vergiler kontrolden çıktı!)

Bana romanlarından bahset. Bilebileceğim bir şey var mı?

Yakında
konuş, C.

Colin'in e-postasını sabah ortası şarküteri atıştırmalıklarından sonra alıyorum. Hayır, şaka yapmıyorum. Mali açıdan mümkün olduğunca sık kullanmayı sevdiğim muhteşem bir peynir tabağı var. Birkaç dilim taze prosciutto yuvarladım ve bir avuç üzüm ve bir yığın su ile birlikte birkaç küp kaşar koydum.

krakerler, hepsi dün yazma seansımdan sonra marketten satın alındı. (Sulu krakerleri seçtiğimde kendimi özellikle havalı hissediyordum. İndirimdeydiler, tüm fikri ortaya attılar, ama kendimi kaptırdım ve atıştırma zamanı kırk dolarlık bir olaya dönüştü. Ne yazık ki, banka hesabım şu anda 190 dolara düştü, ama bunu birkaç hafta daha sürdürebileceğime eminim. Değilse, Tanrı bu yüzden acil durum kredi kartlarını icat etti. Artı, gerçek konuşma? Muhteşem bir zevkti.)

Bir şarküteri masası kadar eğlenceli bir şeye asla sahip olmamanız gerektiğini geçmiş hatalardan öğrendim *vekaydetmek*"özel günler" içindir, çünkü onu uğruna sakladığınız insanların uzun vadede bir şekilde buna değmeme olasılığı yüksektir. O zaman, bu şeyin tadını tek başına çıkarmak zorunda kaldığın tüm kaçırdığın fırsatlara ağıt yakacaksın.

Benim flört geçmişim bu noktanın harika bir kanıtı. İlk yılımda Jack adlı bu kardeşlik çocuğunu görmeye başladıktan sonra üniversitenin çoğunu sahada oynayarak geçirdim. Boston Koleji'ne değil, Boston Üniversitesi'ne gitti ve ben ve kızların düştüğü bir BU kardeşlik partisinde tanıştık. Gürültülü, terliydi ve tahıl alkolü punç ile Axe vücut spreyinin eşsiz birleşik kokusuyla doluydu. Dans ettik ve muhteşemdi. Daha önce bir erkekle hiç böyle dans etmemiştim - onun ıvır zıvırı benim ıvır zıvırımı eziyor, gözlerindeki donuk bakış resmen çığlık atıyor. *Seni seviyorum*. Tamam, belki değil. Ama *oöyleydie*ğlence. Birkaç gün sonra ona yatakhane sürpriz yapmaya geldiğimde ve yarı çıplak bir kız kapıyı açana kadar "takılmaya" başladık. Ellerini göğüslerinin üzerine koymuştu ve adam yatakta yatıyordu. Yani evet. Üniversitenin ruh eşini bulmak için belki de en iyi yer olmadığını çok çabuk öğrendim.

Üniversite bittiğinde, eve geri döndüm ve bir iş buldum. *Bronx'u Kırma*k, güzel dış ilçemdeki bakkallarda ve içkicilerde dağıtılan haftalık yerel bir paçavra. Bir restoran yorumcusuydum ve yeni tarifleri denemekten marketlerde gizli alışverişe kadar uzanan "Food n' Stuff" sütunundan sorumluydum. Çok az ödedi, ama yine de

evde yaşamak, bu yüzden gerçekten önemli değildi. Artı, spor muhabiri Malik Patel-Robinson'ı. O, müzik videosu gibiydi ve birlikte ilk personel toplantımızda bana "badunkadunk" terimini öğretti. Daha sonra onu benimle yeni bir Karayip restoranı denemesi için davet ettim ve ona Guyanalı karabiber tavuğu ile Jamaikalı pislik tavuğu arasındaki farkı öğrettim. Sürekli işte takılmaya başladık ve o benim ilk gerçek, yetişkin erkek arkadaşım oldu. Birlikte sinemaya gittik, yemek yemeye gittik ve seks bölümünde gerçekten yaratıcı olduk (bir zamanlar bunu onun küçük arka bahçesindeki piknik masasında yapmıştık) çünkü ikimiz de evde ebeveynlerimizin yanı sıra yaşlı büyükannelerle yaşıyorduk ve bildiğim bir şey varsa, o da yaşlı büyükannelerin her zaman evde olduğudur. Ne yazık ki, ikimizin de aileleri, ilişkimizi "sevimli" olmaktan başka bir şey olarak kabul edemeyecek kadar eski kafalıydı. Onu Noel'de ailemle ve annemle tanıştığı yere getirme hatasına düştüm. Büyükannemden o kadar çok kalkık kaşlar, İtalyan mırıldanmaları ve haç işaretleri vardı ki, Malik'e bu kadar ırkçı, yaşlı bir yarasa gibi görünmesin diye bunama hastası olduğunu söyledim. Manhattan'da gerçek bir gazetede işe girip kendi evine taşınacak kadar para kazanınca ayrıldık.

Çıktığım bir sonraki adamın büyük bir potansiyeli vardı, ya da ben öyle düşündüm. Luke tatlıydı

ve çekici ama oldukça mülayim. (Gerçekten büyükannem için çok uygun.) Onunla, benim de koruduğum bir kilise gözleme kahvaltısında tanıştım. *Bronx'u Kırma*. Kreplerin tadı karton gibiydi ama Luke onları servis ediyordu ve ben gazetecilik adına sormak için aklımda sahte sorularla saniyelerliğine geri döndüm. Komik ve "günahkar derecede ateşli" olduğumu düşündü (sözleri, benim değil) ve yaklaşık iki yıl birlikte kaldık. Sadece Tanrı'ya hizmet etmeye ve ruhban okuluna katılmaya çağrıldığına karar vermesine yetecek kadar.

Bu boku uyduramam.

Luke'tan sonra bir süre kuru bir dönem geçirdim, bu noktada arkadaşım Melly çevrimiçi flört etmeyi denememi önerdi. "Bunu herkes yapıyor," diye yalvardı bana. BEN

haklı olduğunu biliyordu, bu yüzden aşırı derecede hissettirse *degarip*İnternette bir erkek ararken çekilmiş resimlerimi yayınlamak için (ilk fotoğraflarım, eski tarz bir süt kutusunun yan tarafındaki "Kayıp Kişiler" noktasını bulmaya çalışıyormuşum gibi görünüyordu), onu emmek ve bununla başa çıkmak zorunda kaldım. Kendimi PlentyofFish, Bumble ve Tinder gibi sitelere koydum ve bu yeni arazide yoluma devam etmeye çalışırken bir sürü tren kazasıyla çıktım. Birisi o zamanlar Google arama geçmişimi kontrol edecek olsaydı, "kedi avlanıp avlanmadığınızı nasıl anlarsınız" veya "bir psikopatı nasıl hayal edersiniz" gibi ilginç sorular bulabilirdi.

odaklanmaya çalıştım*Ben*, ilk kitabımı yayınladım, paramı biriktirdim ve ailemin evinden Brooklyn'deki şimdiki daireme taşındım. Melly'nin düğününden kısa bir süre sonra yirmi dokuz yaşına girdim. Birdenbire, büyük 3-0 ufukta belirirken, biriyle asla tanışmayacağımı düşünerek ciddi anlamda paniğe kapılmaya başladım. Gerçekte, Melly arkadaşlarım arasında evli olan tek kişiydi ama sayıyla ilgili bir şey beni deli ediyordu ve geçen her gün daha fazla erkeğin piyasadan kaybolduğunu hissediyordum.

Bir keresinde, yaşlandıkça yumurtalarınızın hangi spermi alacaklarını daha az önemsedığınızı okumuştum. Öyleyse şunu hayal edin: Genç, sevimli yumurtalarınız kendilerini hissediyor ve öylece eve getirmiyorlar.*herhangitohumlama* için sperm. Hayır, bunu istiyorlar*iyisperm*. Bu arada, rezervdeki yumurtalar yaşlanır ve yaşlandıklarında, temel olarak hangi sperm kanaldan yukarı çıkabiliyorsa onu alırlar. Yaşlı yumurtanın dediği gibi, "Hey, buraya kadar geldin, seni içeri alsak iyi olur," esneyerek ve umursamazca omuz silkerek.

Otuzun yaklaştığını gördüğümde başıma gelen şey buydu. Piyasada kimsenin kalmayacağına ikna olarak, profilimi yayınlamak için yeni web siteleri keşfetmeye başladım.

Aşkı arayan ve aynı zamanda yumurtalarını dondurmayı düşünen kadınlar için tasarlanmış bir flört uygulaması olan frozenburn.com'da Scott Gross ile tanıştığımda yirmi dokuz iki aylıktım (bir ayağım açıkça çukurda).

Sitenin sözü (*Üç yumurtlama döngüsünde aşkı bulun veya özel ortak tesislerimizden birinde yumurta dondurmak için 500\$ kredi kazanın!*) bir kazan-kazan gibi geldi ve gerçekten de, çevrimiçi olarak ikinci ayımın yarısında Scott ile eşleştim. Tüm yüzeysel kriterleri kontrol etti: 1) ailesiyle yaşamıyordu, 2) tam zamanlı bir işi vardı ve 3) kafasında vücudundan daha fazla kıl vardı. (Adil olmak gerekirse, sonuncusunda kayarak geçti. Alt sırtında "şeftali tüyü" olarak adlandırdığı bir durum vardı, ancak bunun gibi uzun kahverengi kıvrıkcık saçlarla kaplı bir meyve parçası görseydim, bunun çok, çok kötü gittiğini varsayardım.) Ancak, Scott'ın e-posta kapasitesi çöptü ve yalnızca insanlara karşı çok katı olduğum için kendimi azarladığım için bir randevuya çıkma davetini kabul ettim. Şu mesajı asla unutmayacağım: *Drinx @ mcsweenys? 19:00 2 gece?*

Sıcak rosto dana sosu ve çok çeşitli İrlanda biralarıyla Brooklyn'de tanınan bir pub olan McSweeney's, Q treniyle evimden sadece birkaç durak ötedeydi. Üzerime kıvrımlarımı gösteren dar siyah bir kot pantolon, uzun siyah çizmeler, dökümlü gri bir kazak ve deri bir ceket giydim. Scott birkaç dakika geç geldi, ama utangaç sırtışı bir kez parıldadı ve ben bağlandım. Kıyafetime hayran kaldı, (teknik olarak paylaşılabilir) peynirli patates kızartması sipariş ettiğimde ve hepsini kendim yediğimde tek kelime etmedi ve birasından uzun bir yudum aldıktan sonra (yüzüme geçirmek yerine) geçirdiğinde yana doğru üfledi. Bana sakallı bir kömür ocağını hatırlattı, saçları bir kamyon şoförü şapkasının içine geri itilmiş, ilk üç aylık döneminde eski bir Linkin Park tişörtü ile örtmek isterse hala emebileceği bir göbeği ve ortalama görünümlü bir alt yarısı bir çift bol kot pantolonla kaplı. Bayat şakalar yaptı, nadiren ot içti ve her Pazar üniversiteden arkadaşlarıyla doğu Queens'teki bir barda futbol izledi. Seks yaptığımızda osuruklarını tutuyordu ama hemen sonra salıveriyor, her zaman önce onları duyuruyordu. Williamsburg'da bir apartman dairesini diğer iki erkekle paylaştı, bu yüzden onu ziyarete gitmek, bir kardeşlik evine gitmekten farklı değildi.

Ama Scott'ın Manhattan'da bir işi vardı, küçük bir CPA firmasında teknik adam olarak çalışıyordu ve hafta sonları film izlemeyi, dışarıda yemek yemeyi ve uyumayı seviyordu, bu da bizi oldukça iyi bir eşleşme yaptı. Evindeki klozet kapağının her zaman yukarıda olduğu gerçeğiyle (ve kenarda en az üç veya dört başıboş kılçık bulacağına bahse girebilirsin) veya sarhoş oda arkadaşlarından biri tarafından kullanılmadan kalacağından emin olmadığım için dairesine asla dış fırçası bırakamayacağım gerçeğiyle yaşayabilirim. Üniversite eğitilmiş ve sıradan biriydi, bu en azından tehdit edici görünmüyordu.

Belki bir ay kadar çıktıktan sonra, evimde giderek daha fazla zaman geçirmeye başladık ve orada tencere ve tava gibi uygun malzemelerle dolu gerçek bir mutfak olduğu için Scott'ın yemek yapmayı sevdiğini öğrendim. Ucuz ev temellerinden (Bisquick ile yapılan tavuk ve hamur tatlısı güveci veya hindi ve hilal rulo hamurunda pişirilmiş peynir ruloları gibi) eğlenceli yemekler yaratma eğilimi ilişkimizi bir sonraki seviyeye taşıdı. *Nihayet! Bazı ortak noktalar!* Düşündüm. Scott'ın kreasyonlarını tatmaya bayılırdım ve gözlerindeki o yavru köpek bakışıyla ve onu çuvala ödüllendirebileceğime dair ağır ipuçlarıyla heyecanımdan zevk alırdı. *Tavuk parmamı beğendin mi? Pekala, belki tatlı olarak pantolonumdaki et çubuğunun tadına bakmak istersin!* Çoğu zaman buna mecburdum çünkü -bir ilişkide yapman gereken de bu değil miydi?- ve sanırım bu beni bir "koruyucu" yaptı çünkü annemi ve babamı her iki tarafta da ziyaret etmek için yaptığım zorunlu gezilerden ve kendi paramla benim evimde dokuz ay birlikte yaşadıktan sonra, Scott otuzuncu yaş günümde seksten sonra bana evlenme teklif etti.

"Evlenmeliyiz," dedi. "İstiyor musun?"

O kadardı. Yüzük yok, kabadayılık yok. Ama evet dedim ve bu gerçek bir teklif olarak kabul edildi. Birlikte bir yüzük seçtik ve şehirde büyük bir İtalyan yemeği yerken Alisha, Tori ve Melly'ye nedimem olup olmayacaklarını sordum. Melly zaten evliydi ve Alisha nişanlıydı. Tori, dört yıllık kız arkadaşıyla yaşamasına rağmen evliliğe karşıydı. hepsi öyleydi

Sonunda tüm kutularımı işaretleyen birini bulduğum için mutluyum, bu yüzden elbette hevesle kabul ettiler.

Bunu bir işaret olarak almalıyım. Evli ismim olacaktı *Grace Brüt*. Evren kesinlikle bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

Ardından av sezonu açıldı. Ev avı. Kayıt avı. Kıyafet avcılığı. Tüm bunlara rağmen soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Scott herhangi bir ayrıntıyı daha az umursayabilirdi. Düğünü planlamanın benim işim olduğunu hissetti, ama ben onu her şeye sürükledim, onun romantik ilişkisi olması gerektiği konusunda ısrar ettim. *bizim* rüyalar Bir bütçemiz vardı ve ailem bize on bin dolar vermişti. Baş nedimem Melly de yakın zamanda aynı şeyi yaşamıştı, sadece ailesi aşırı derecede cömertti ve o *Olumsuz* bütçesi kısıtlıydı, bu yüzden mali kısıtlamalarla kıyafet alışverişi "zorluğunda" ilerlememe yardım etmekten keyif aldı. Doğuştan alışveriş yapan biri olarak Bed Bath & Beyond'a yaptığı gezileri tarayıcı tabancasıyla yeniden yaşamayı da seviyordu. Pinterest panosu gibi, ancak fiziksel kitap biçiminde bir fikirler klasörü bir araya getirdik, bu arada Scott, telefonunda dalgın dalgın internette gezinerek, ona bir fikir sunduğumuzda bize sessizce başparmaklarını vererek, onu takip etti. Geriye dönüp baktığımda, bir fiçı yeşil Jell-O'da evlenmemizi önerebilirdim ve o da bir emoji'nin insan şekli gibi tepki verirdi.

Düğünümüzden yaklaşık dört ay önce, Scott'ın annesi birdenbire bir düğün planlayıcısı önerdiğinde mekan seçeneklerini daraltıyorduk. Ailenin bir arkadaşının kızıydı ama Scott onu küçüklüklerinden beri görmemişti. İşe yeni başladığı için tavsiyelere ihtiyacı vardı ve Scott'ın annesi yardım etmekten mutluluk duyardı. Scott umursamıyordu - annesinin müdahalesi, yapması gereken bir şeyin daha az olduğu anlamına geliyordu. Ancak *BEN* umursadı: Yaptığım klasörü görmemiş miydi? Kendi düğünümü mükemmel bir şekilde planlayabiliyordum! Yine de, müstakbel kayınvalidemi kızdırmak istemediğim için mecbur kaldım.

Scott ve ben, hatırladığım kadarıyla bir Cumartesi günü Ilana Shapiro ile tanıştık. Scott telefonda ilk teması kurdu ve hepimiz için planlar yaptılar.

birlikte kahvaltı için.

Ilana küçüktü, sarı, dalgalı saçları, sivri bir burnu ve somurtkan dudakları vardı. Topuklu ayakkabılarla bile kıyaslandığında beni bir goril gibi gösteriyordu. Ürkek ve kıkırdıyordu ve sesi bir bebeği andırıyordu.

Onu gördüğüm andan itibaren ondan nefret ettim.

Long Island'da bir lokantada buluştuk ve Scott krep yerken ve ben et severlerin omletini yerken, Ilana süzme peynir ve meyve ısmarladı. Dolu olduğunu iddia ederek bir kenara itmeden önce dört lokmayı bitirdi. Sonra onun arabasıyla bir düğün mekanından diğerine gittik. Scott bacak boşluğuna ihtiyacı olduğu için öne oturdu ve ben üçüncü bir tekerlek gibi arka koltuğa oturdum. Yedi farklı yemek salonunu ziyaret ettikten sonra, o gün için işi bırakmaya karar verdik ve o bizi en yakın Long Island Rail Road istasyonuna bıraktı.

"Pekala," dedim vagonda yan yana oturduğumuzda. "Asla yapmıyorumOTekrar."

"Bunun biraz havalı olduğunu düşündüm," diye yanıtladı. "Bütün o yerleri görmek. Hangisinin en iyi bar düzenine sahip olduğunu bulmaya çalıştım."

gözlerimi devirdim. "Buna ne dersin? Siz onu üç mekana indirgeyin, ben de üç mekandan birini seçeceğim."

"Emin misin?" O
sordu. "Kesinlikle,"
dedim.

Ondan sonra pek düşünmedim. Melly'ye nişanlımın hafta sonlarını ufak tefek Ilana Shapiro ile düğün salonlarını ziyaret ederek tek başına geçireceğini söylediğimde, beni endişelenmemem için cesaretlendirdi. "Evleniyor*Sen*. Ve onu tarif etme şeklinle, o Minyonlardan birine benziyor.*Despicable Me*"

Güldüm.

Çok az şey biliyordum, şaka benim üzerimdeydi.

İki aydan fazla araştırma yaptıktan sonra, Scott benim kontrol etmem için en iyi üç etkinlik alanı listesini hâlâ bulamadı. meşguldüm

ramen erişmelerini araştırmak, Pinterest'ten ilham alan yeni bir ev dekorasyon fikirleri klasörü oluşturmak, Emlakçımızla buluşmak ve yaklaşan evliliklerimizin ayrıntıları için bitmek bilmeyen hazırlıklar arasında aralıksız - ki bu, yer ayırılmadan özellikle zorlayıcıydı. Akşam 10'dan sonra evime geldiğinde bunu garip bulmalıydım. Ilana ile uzun cumartesi günleri geçirdikten sonra, ama bunu onun gayretli olmasına ve "Evet" dememiz için gerçekten doğru yeri aramasına bağladım. Tohumunu koyacağını beklemiyordum.oonun yerine bahçede, aptal Jeep Cherokee'sinin arkasında ya da -daha kötüşü- yemek salonunun banyolarından birinde.

Geçen Temmuz'du. Ağustos'ta çubuk maviye döndü sanırım, çünkü bana "şimdilik evlilik planlarına bir iğne koymamız gerektiğini" söyledi. O sırada, "bir şeyler hakkında kafası karışmış" hissettiğini aktardı.

Tori bana Scott'ın bir vudu bebeği yaptı ve aklıma gelen her yerine iğne koydum: gözlerine, ağzına, kıçına ve küçük doldurulmuş bacaklarının arasındaki, aletinın olması gereken yere.

Onu evimden kovdum ama kendi tembelliği sayesinde

Williamsburg'daki evinden asla tam olarak çıkmadı ve o yüzden oraya geri döndü. Bebeği doğurmaya karar verdiğinde, şükran Günü'nden hemen önce hamile olduğunu söyledi. Aniden, "kafa karışıklığı" çok daha anlamlı hale geldi. "Verilen hizmetler" için Ilana Shapiro'dan asla geri ödeme almadım

ve

Artık iade edemeyeceğim 1.500 dolarlık bir Maggie Sottero gelinliğinin gururlu sahibiyim. Güzel ve Çirkin, 13 Nisan Cuma günü 1,8 kilo, 15 ons, yirmi iki inç uzunluğunda sağlıklı bir erkek bebek doğurdu. Bundaki ironiyi benden başka kimse görmedi. Ve gerçekten de Long Island'da evlendiler - Ilana Shapiro düğün organizatörüydü. "Kendi düğünüm için!" Facebook'ta övündü. Öyle bir eve taşındılar kiBenimEmlakçı bizim için bulundu ve tamamençaldıaşkla ilgili her şey için ağzımda acı bir tat bırakarak sonsuza dek mutlu mesut. O kadar kötüye gitti ki, bu yıl Sevgililer Günü'nde sırf küvetimde ateş yakmak için kendime bir kutu çikolata aldım.

Mücadele gerçek.

İLE:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

İTİBAREN:Grace İniş (gracie222@mail.com)

TEKRAR:Günaydın

Hayır, muhtemelen romanlarımdan hiçbirini duymadın - ben kadın romanları yazarım. Dürüst olmak gerekirse, romantizm.

Çalışmak için bu kadar erken kalkmandan etkilendim. Bazen koşarım ama bu konuda çok sadık değilim.

Sadık demişken, boşanman çok kötü. Demek istediğim, şimdi daha mutlu olman iyi ama boşanmak zorunda olmak berbat, özellikle de evliliğe sadece birkaç ay kala. Yine de yaşadıklarınızı anlıyorum. eski nişanım aldı düğün planlayıcısı hamile. Yani evet, planlandığı gibi gitmedi. Aynı zamanda oldukça yeniydi. Bebekleri geçen hafta doğdu - ah! - aslında, size sarhoşken ilk e-postamı göndermeden önceki gündü. Hayatımın en kötü kararını vermemiş olmayı ve çok fazla karar vermiş olmayı kutlamak için bir kızlar gecesine gittim. (Yani, tam olarak bir iş kutlaması değil; bana *birya/ancı* bunun ne anlama geldiğini anlayabilirsen—yüksek sesle gülmek!)

Pekala, koşmalıyım. Yaklaşan büyük bir son teslim tarihim var ve gerçekten sayfa sayımı denemeli ve odaklanmalıyım. Umarım günün geri kalanını iyi geçirirsin.

Saygıları

mı,

Grace

Büyük nefes.*Konsantre ol Gracie. Connor bıçaklandı. Şimdi ona yardım etmeliyim.*

İlk olarak, o makası kışından çıkarmaya çalışması gerekiyor. Hayır, iyi değil. ulaşamıyor. Artı, Presley'in işaret ettiği gibi, kan parke zeminleri lekeliyor. Çıglık atıyor ve bağırıyor ama Melinda gitti, bu yüzden Presley 9-1-1'i aramakta kaldı. Bir bebek gibi sızlanıyor - gerçi, doğrusu, bu tam olarak bir kağıt kesici değil. Presley, Connor'a neden böyle olduğunu sorar.*gelme*kaçık eve ve onu tekrar görmek istediğini söylüyor. Evliliğini bir "iş anlaşmasına" benzeterek "karmaşık" olduğunu açıklamaya başlar ama işi burada bırakır. İlk müdahale ekipleri gelir ve büyük bir olay çıkarır.

bacağını pantolonundan kesmeyi içerir, böylece Presley içlerine ne koyduğuna uzun uzun bakar. EMT'ler striptizcileri andırıyor ve Presley'i onlarla bir porno filmde oynamanın hayalini kurmaya bırakıyor.

Başımı sallıyorum. Saçma.

Her neyse. Daha az saçma görünmesi için daha sonra düzenleyeceğim. Yazdıklarımı sevmiyorum ama sanırım yazmaktan daha iyi*Hiçbir şey.*

Sayfa sayımı ve ardından zamanı kontrol ediyorum. Vay canına! Saat dördü geçiyor ve öğle yemeği için bile durmadım. Bu asla olmaz. Yazmaktan yoruldum ve sağlıklı bir şeyler pişirmek içimde yok, bu yüzden bir pizza sipariş ediyorum çünkü bu, sıcak yemeği çok uzun süre beklemeden ağzıma sokmanın en kolay yolu.

Sonra e-postamı kontrol ediyorum çünkü... Hayır, biliyor musun? Açıklama yok. ben biryazar. E-posta başka bir biçimdir*iletişim.*

İLE:Grace İnış (gracie222@mail.com)

İTİBAREN:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

TEKRAR:Günaydın

Şimdi*Ben* etkilenen kişi. Harika bir iş ahlakınız var gibi görünüyor. Sana daha fazla e-posta göndermek yerine müşteri dosyaları üzerinde çalışmam gerektiğini düşündürüyor, ama son notunun tüm gün boyunca yanıtız kalmasına izin veremezdim.

Bunu söylememin bir sakıncası yoksa, eski sevgilin tam bir pislik gibi geliyor. Bunu yaşamak zorunda kaldığın için gerçekten üzgünüm. *Nedir-dir* bu günlerde insanlarla? Eski karım bana cinsel yolla bulaşan bir hastalık verdi - bu uzun, iğdiş edici bir hikaye, eminim duymak istemezsiniz. Birkaç düzine yıllık terapinin çözemeyeceği hiçbir şey yoktur, eminim. (Fazla paylaşım için özür dilerim. Bu arada, şimdi her şey temizlendi!) Yine de merak ediyorsun - artık kimse evliliğin kutsallığına inanmıyor mu?

Her neyse, neden orijinal e-postanda görüldüğün kadar sarhoş olabileceğini tamamen anlıyorum. Senin yerinde olsam ben de harcanırdım.

Meraktan söyleyeyim, senin içki tercihin hangisi? Aslında çok sık içmem ama içtiğimde viski/burbon/skoç erkeğim. Kesinlikle bira yok. Ayrıca votka yok. Güzel bir şarap, elbette, ama sadece yemekle. Sen?

Birkaç dakika içinde bir toplantım var, bu yüzden şimdilik gideceğim. Ama beni askıda bırakma!

Colin

Colin

Antrenman 17:30'da başlar, yani göndere bastıktan sonra bir yanıt Grace Landing'e e-posta gönderip dizüstü bilgisayarımı kapattım ve Daisy'ye parka nasıl gittiğini sordum.

"Taksi, sanırım," diyor. "Bütün bu boktan kasabayı yürüyerek geçmek için çok yaşılanıyorum." Masasının altını işaret ediyor, orada büyük boy bir Whole Foods'tan büyük bir tote çantanın yanında duran, üst kısmında metal bir yarasa bulunan L.L. Bean sırt çantası.

Gülüyorum. "Bir Uber paylaşalım. Benim ikramım," diyorum. "İçinde ne var?" Whole Foods çantasını işaret ediyorum.

"Pratik için atıştırmalıklar pişirdim. Ev yapımı Granola Barlar. Sonra bunun yeterli olmayacağını düşündüm, bu yüzden kan şekeri düşük olan ve hızlı bir şekilde toparlanmaya ihtiyaç duyan olursa diye bir torba mandalina attım. Omuz silkti. "Sonra suya ihtiyacımız olacağını düşündüm ve biri kendi suyunu bitirip susarsa diye o on iki paket minik su şişesinden bir tane aldım. Ve herkesin tüm atıştırmalık seçeneklerinin çok sağlıklı olduğunu düşünmesi ihtimaline karşı biraz şeker aldım.

"Yani, aslında bütün bir marketi tek bir çantaya doldurdunuz."

Papatya kızarır.

"Fazla iyisin," diyorum.

"Koridorda neyi sevdiklerini bilmiyorum," diye devam ediyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Dom ne olursa olsun yiyecek. Richie kendi dört paket protein karışımını getirecek. Jessica ve Mark kolaydır. Courtney - öyle değil

fazla."

Daisy kaşlarını çatıyor. "Hala seni üzüyor mu?"

"Keder değil. O sadece bir joker, biliyor musun? Bir an iyiymişiz gibi davranıyor ve sonra Jess'e tanıdığı en kötü insan olduğumu söyleyerek ağlıyor.

Daisy bana *birsana söylemiştim* bakar ama bir şey söylemez

"Biliyorum biliyorum. Dersimi aldım. Artık tek gecelikler yok. En azından takımdaki kızlarla değil.

Daisy benim iş annem gibi. Beni ilkokuldan beri tanıyor ve çocukken firmayı ziyaret ettiğimde ödevlerime yardım eder ya da bilgisayarında Spider Solitaire oynamama izin verirdi. Gençlik yıllarımda, babam yerel gazetede sahadaki hünerimle ilgili makaleleri gururla sergilerken uzaktan izledi. Üniversiteden sonra mezuniyet partime geldi ve küçük ortak olduğumda bana bir pasta yaptı ve ofisim için bir para ağacı aldı. Buna karşılık, Gordon Aycock küçük ortak olarak taç giydiğinde, bana tek kaşını kaldırdı ve "O da ne?" diye mırıldandı.*düşünme?*" babama istinaden. Kararlı ve sadık ve bunu takdir ediyorum, özellikle de Gordy durmadan beni alt etmeye çalıştığı için.

Büyüyen bir köpeğim vardı. Kardeşim yoktu, bu yüzden sekizinci doğum günümde annem sürekli yalvarmama boyun eğdi ve yerel hayvan barınağından bir kurtarma köpeği seçmeme izin verdi. Sırtının her yerinde siyah noktalar olduğu için ona Çikolatalı Cips adını verdim. Kısaca Cici. Cici kısmen sarı laboratuvar, kısmen Dalmaçyalıydı ve sığınakta ondan "Dalmador" olarak bahsettiklerini hatırlıyorum, bunun kulağa havalı bir Transformer adı gibi geldiğini düşündüm, bu yüzden hemen ona kapıldım. Onu eve getirdiğimizde oldukça küçüktü, ama kısa sürede ayağa fırladı ve ben dokuz yaşına geldiğimde (benim gözümde) kabaca küçük bir at büyüklüğündeydi.

Cici ve ben üniversiteye gidene kadar ayrılmazdık. O sırada on yaşındaydı ve oldukça yavaşlamıştı. D1 olarak ilk yılıma başlamak üzereydim

Arizona Eyaleti için sürahi. burs aldım ve *Beyzbol Amerika* O yıl MLB taslağının dördüncü turunda 121. sırada seçildikten sonra beni "İzlenecekler" listesinde listeledi.

Sun Devils, üniversitedeki ilk yılımı mahvediyordu. Play-off'lara kaldık, bu sürpriz olmadı. Rekorum berbattı - normal sezondaki istatistiklerime göre yaz için Cape Cod ligine alınmışım ve yüksekten uçuyordum.

Playoffların ilk turunun ikinci maçında, vuruş yapmayan bir oyuncu atıyordum. Hayatımın oyunuydu. Saldırı bölgesi üzerinde mükemmel bir kontrole sahiptim.

Beşinci vuruştı. Cal'dan bir adama iki darbe yedim. Birdenbire bir atış yaptım ve omzumda bir şeyin kırıldığını hissettim. Hızlı ve dayanılmazdı. Kolum yanıma düştü, gevşedi ve zonkladı.

Bu arada, 2.400 mil uzakta, Bronx'ta annem Cici'yi uyutmuştu. Onu veterinerine getirmişti ve kanser tarafından yenildiğini öğrenmişti.

Zamanlama, tesadüf olarak yorumlayamayacağım kadar yakındı.

Omzumdan ameliyat olmak zorunda kaldım ve koçlarım hasarın boyutunu anlayınca beyzbol bursumu kaybettim. Eve geri döndüm ve Fordham'da ön hukuk programına başladım. Büyük liglere çıkamazsak, dedi babam, aile işini devralmaya hazır olsam iyi olur.

Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim, ama bir şekilde, hala top oynamama odaklanmış durumda. Öyle ki, zavallı kızım Daisy her baharda aşırı hızlı atıştırmalık hazırlamaya başlar.

Uber'le buluşmak için dev çantasını aşağıya taşıyorum ve yaklaşık on dakika içinde parka varıyoruz. Gordon, babam ve D'Aleo ve Strauss ekibinin çoğuyla birlikte zaten orada. Sadece Dom kayıp.

"Hey şimdi, yavaşlar! Hadi devam edelim! babam üçüncü taban çizgisinin yanındaki yedek kulübesinden cıvıl cıvıl. Ellerini birkaç kez çırpıyor.

Gordon ona karşılık verir. "Evet, şimdi beyzbol için duyalım!" diye bağıyor. Sesi kelime üzerinde çatlıyor*Haydi*.

Gordon tam bir üniforma giyiyor ve kelimeyi eklediğini fark etmeden duramıyorum.*Kaptan*koluna kalın, siyah Sharpie keçeli kalemle.

Bunca yıldır spor yaparken gördüğüm en az resmi şey.

"Hayır, beysbol değil, Gordy," diyorum. "Yavaş tempolu voleybol."

"Eh, beysbol, softbol, kimin umurunda? Hepsi taşak, değil mi? geri bağıırır. Babamın grubu heyecanlandırma girişimlerini taklit etmeye çalışıyor, ama ben yaklaşık üç metre uzakta duruyorum, bu yüzden bağırarak bana gürültülü bir yürümeye başlayan çocuğun gereksiz bir öfke nöbeti geçirmesini hatırlatıyor.

"Cesaret nedir?" diyor Dom, teçhizatıyla kasılarak içeri girerek. "Gordy'nin Cumartesi gecesi," diye cevap verdim.

"Doğru gibi görünüyor," diye onayladı Dom sırtarak.

"Bize katılabildiğine sevindim, Dominic!"
babam diyor. Dom, babama baş parmağını kaldırdı.

Babam, Gordy'ye hepimizi esnetmesini söyleyerek başlayarak bazı emirler veriyor. Onun etrafında toplanıp zıplama hareketleri, hafif bir koşu, kol çemberleri, parmak dokunuşları, diz arkası kırıışleri, dörtlüler, omuzlar, trisepsler, pazılar ve önkollar için esneme hareketleri yapıyoruz, Gordy bir sonraki egzersiz için geri sayım zamanı geldiğinde haykırıyor ama aslında egzersizleri kendisi yapmıyor - bunun yerine, sanki bu beden eğitimi ikinci sınıf ve emekli bir sirk palyaçosuymuş gibi egzersizi "modelliyor". Karaoke kıvrımları, yüksek dizler, popo tekmeleri, yan ayaklar ve deparlar koşarken Gordy, "Kentucky'ye gidiyoruz, fuara gidiyoruz, saçında çiçeklerle senoritayı görmeye gidiyoruz" gibi eski bir çocuk şarkısı gibi çemberimizin ortasında sallanıyor. Bak, olay bu. Gordy gruba "lider" olsa da, aslında sadece geri kalanımıza canlı eğlence sağlama amacına hizmet ediyor. Açılış perdesi sona erdiğinde, babam dizginleri geri alıyor ve hangi tatbikatları yapmak istediğini bize bildiriyor.

S rahi Colin'de, dedi. "Kızlar, vuruş ve koşu antrenmanları yapın. Siz bayanlar gerçekten topa yere vurmak için çalışmanız gerekiyor. Çok fazla ortaya  ıkıyorsunuz."

Dom, "Kızlarla çalışacağım," diyor. "İyi düşündün, Dom!" Baba duyurur.

Yaklaşan cinsel taciz davasına hangi firmanın bakacağını merak ederek başımı salladım.

Babam, "Geri kalanlar birkaç sprint koşabilir ve biraz uzun atış yapabilir," dedi. "şimdi ayrılın!"

Diğer tek atıcımız olan Richie ile höyüğün başında duruyorum. Bu sırada Daisy, Jess, Rachel ve Courtney, Dom ile gider. Güzel şort Jess, dedi ona arkadan hayranlıkla bakarak.

Daisy bana bir bakış attı. Güldüm.

Raoul, Gordy ve babam dış sahada bir üçgende uzun atışlar yapmaya bırakıldı. Gördüğüm kadarıyla bu bir   l . Raoul sıska, kısa boylu, g zl k takan ve doğru tavrı dışında Gordon'un Porto Rikolu versiyonu gibi görünen sessiz bir adam. Babamın Gordon'a parlak sarı bir voleybol topu atışını bir anlığına göz ucuyla onların üzerinde tuttum. Kafasının üzerinden süzülür ve onu yakalamak için atlar, bir mil farkla ıskalar.

Richie bana, "Eh, herhangi bir oyun kazanırsak, bunun nedeni saha oyunumuz olmayacak," dedi.

"Evet, bir bok yok." Güldüm.

Bir yakalayıcı maskesi takar ve ev plakasına yönelir. Sadece vuruş bölgesini bulmak için birkaç kolay lob ile ısınıyoruz. Yaklaşık on beş dakika içinde değişiyoruz. Richie'nin atışlarının arkasında g   var - gösteriş yapıyor, yel değirmeni tarzı atış yapıyor. Bu kadar sert atış yapabilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. ona bunun olduğunu hatırlatırdımyavaş perdesoftball, ama potansiyel bir   ke nöbeti bölümünün hedefi olacak havamda değilim.

Daisy, Dom ve kızlar pratik yapmaktan çok konuşuyor gibi görünüyor ki bu da Dom için eşit. Babam, Gordy ve Raoul

şimdi üsler. Bana koşmaya çok benziyor. Richie ve ben bir süre sonra sıkıldık ve kolumu biraz daha uzatmak için ara verdim.

Babam fark eder. Colin! diye seslenir. "İyi misin oğlum?" "Tamam, baba," diyorum.

Sonra, Richie ve ben takımın vuruş antrenmanı için atış görevlerini paylaştık. Herkes iki kez sopaya kalktıktan sonra, Gordy pufunu kullanmak için uzaklaşıyor, bu da babama doksan dakikadır uğraştığımıza dair evrensel bir işaret.

"Onu içeri alalım!" takıma bağırır. Gruplar tepeye doğru ilerliyor. Daisy Whole Foods çantasını alır ve herkese atıştırmalıklar sunar. Minnetle iki granola bar aldım.

"Mmm," dedim Daisy'ye. "Çok iyi. Bunların içinde ne var? "Sizinkiler ekstra sevgiyle pişirilmiş," diyor.

"Söyleyebilirim." Başımla onayladım.

"Tamam, ekip!" Gordy diyor. Sesi sert ama hafif bir titreme seziyorum, kıl payı atlattığı astım krizinin kalıntıları. "Kaptanınız olarak, ben..."

"Senin işin değil," diyorum. İnsanlar kıs kıs gülüyor.

"Öf," diye yanıtlıyor. "Dediğim gibi..."

"Hayır," diyorum. Kızlar kıkırdar.

Gordy heyecanlı görünüyor. Jack? Biraz yardım, burada mı? "Bırak bitirsin," diyor babam.

"Elbette. Yürüyüş emirleri, efendim!" Gordy'ye söylüyorum.

"Kaptanınız olarak, bize bir takım tezahürat yapma cüretinde bulundum." "Aman Tanrım," diye mırıldandım.

"Her toplantının sonunda, 'Bir-iki-üç-mola!' demek yerine, 'Gordy, Jack ve Kiss of Death için çığlık atın, bağırın ve nefesinizi tutun!' diyeceğiz."

"Hayır," diyorum.

Fena değil oğlum, dedi babam. "Şimdilik buna bir iğne koyalım. Onu playofflara sakla, tamam mı?"

Gordy, "Gitmeden önce şimdi deneyebiliriz," diyor. Dom gülüyor. "Zor pas" diyor.

"İyi antrenman çocuklar. Pazar günü ilk maç tam on ikide. geç kalma!" Baba komutları. "Ve Colin... A-oyununu getir. Bu kolay vuruşlarla gevşemek yok!"

"Baba... buyumuşaktop."

"Nedeni yokSenYine de yumuşak olmak için, değil mi evlat?"

Babam bu takıma yaklaşık üç yıl önce emeklilik yaklaştığında başladı. O zamanlar sert vururdum, ta ki antrenman sırasında üçüncü kaleye yapılan düz bir atış Daisy'nin suratına çarpıp burnunu kırana kadar.

"Doğru anladım. bu bir değilgerçekBiri hastaneye kaldırılana kadar oyun," diye mırıldandım. Daisy omzuma vuruyor.

Küçük ekip toplantımızın bittiğini anlayan Dom ve ben, eşyalarımızı almak için yedek kulübesine döndük. "Bir, iki, üç!" Gordy bağırır. "Çılgılık at, bağır ve nefesini tut!"

Babam sırtına vuruyor. "Bugün olmaz oğlum."

Gordy durur, omuzları düşer.

Daisy bana kalan granola barların yarısını eve götürmem için veriyor ve ben de kendime Uber diyorum. Yirmi dakika sonra eve geldiğimde duş alıp donmuş bir pizzayı fırına atıyorum. Kurunuyorum, şort ve tişört giyiyorum ve akşam yemeğim ve bir şişe limonlu gazozla kanepeye park ediyorum.

Televizyonu açıp telefonumu kontrol ediyorum. Dick's Sporting Goods, Bed Bath & Beyond Registry'den (öldür beni), hayat sigortası poliçesi olan ve gelirin vasiyetine geçmesini sağlamak isteyen paniklemiş bir müşteriden e-postalar aldım (Kenar Çubuğu: Nasılaptalo mu? Politika listeleryararlanıcı

- vasiyetine girmesine de gerek yok!) ve Besos Burritos'a yüzde 15 indirim kuponu, bunu tamamen kullanmayı düşünüyorum, sadece bu gece değil.

Netflix'te Heaven's Gate tarikatı hakkında bir mini dizi izliyorum ve gözlerim kapanmaya başladığında saat neredeyse 11:00. Yaklaşık bir saat sonra, ben

bir ses duyduğumda kanepede uyuyor*Ding!*Gözlerimi ovuşturup telefonumu kontrol ediyorum.

Bu Grace.

Gracie

Pizza kutularının üzerinde uyarı etiketi bulunmalıdır. nasıl olduğu gibi Surgeon General uyarısı, sigara içenlerin seçimlerinin intihara yakın olduğunu bilmelerini sağlar - aynı şey her pizza teslimat siparişinin en üstünde olmalıdır.

Gece yarısından hemen önce uyandığımda bunu düşünüyorum, dizüstü bilgisayarımın ekranı siyah bir uçurum, başım gerçek bir tabağa dayanıyor, yüzümde yeni patlamış sivilceler gibi sos parçaları ve kabuk kırıntıları var.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Alkol yoktu. Yemeğimde Şükran Günü menüsü triptofan yok. Sadece ben, sosisli ve sucuklu pizzam ve Netflix, kabaca 4:00'ten 5:30'a kadar süren geç bir öğle yemeğinin tadını çıkarıyordum, ta ki görünüşe göre uyuyakalmışım.

Karbonhidratların bunu yapacağını söylüyorlar.

Kalkıyorum, karanlıkta tuvalete gidiyorum, düğmeyi çeviriyorum ve aynaya bakıyorum. Saçımı atkuyruğu yaptım ve yüzümü yıkadım, Noxema soğuk krem kokusu beni uyandırdı. (Ne? Bana çocukluğumu hatırlatıyor.)

Suç mahalline geri dönüyorum. Sorun değil. Kalan pizzayı alüminyum folyoya sararken, böyle şeyler olur, diye kendime hatırlattım.

Tekrar bilgisayarımın başına oturuyorum. Sağ alt köşedeki saat bana saatin 12:27 olduğunu hatırlatıyor. Normal insanlar uyuyor.

Nereden ayrıldım? çıkış yapıyorum *Schitt Deresive* ekranımdaki açık pencerelere bakın.

Kahretsin. Onu asılı bıraktım.

Benim için iyi! Beni ilgisiz gösteriyor. Uzak. Meşgul. Yani, *oyapmak*"Evliliğin kutsallığı" (Gerçekten mi? Hangi adam böyle konuşur?) hakkındaki düşünceleri ile şu anda cinsel yolla bulaşan hastalıklardan ari olduğu gerçeği arasında kulağa harika geliyor. Yine de, bu küçük külçe bir kaş kaldırıcıydı. İçin. Elbette.

Şimdi Colin'e cevap yazmam garip mi? Gecenin ortasında?

Hayır. Hala teknik olarak değilsem*çalışma*.

İle:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

İTİBAREN:Grace İniş (gracie222@mail.com)

DERS:İyi geceler

Hey,

Gecikmeli yanıt için özür dilerim. yakalandım

Tamam, bu bir yalan. Uyuyakaldım ve yeni uyandım. Hey, yargılama! Bana alkışla ilgili son karşılaşmalarından bahsedersen, yanlışlıkla bir akşam ertelemesi konusunda dürüst olabilirim diye düşündüm.

İçecek tercihim? Demek istediğim, eğer paylaşıyorsak, diyelim ki sen ve ben bir kokteyl partisinde zıt kutuplar olurduk. Hepiniz bir spor ceket giymiş, güzel bir vermut içerken hukuk dilinden tartıştınız ve ben de yemek masasının yanında ekşi herhangi bir şeyi geri çekerdim: Midori ekşi, amaretto ekşi, hatta başka seçenek yoksa bir viski ekşi. Ayrıca çamur kaymalarını ve pina coladaları severim. Temel olarak, alkolümün mümkün olduğunca sinema salonu şekerine benzemesini seviyorum. Ben bira hayranı değilim ve şarabın, gerçekten iyi bir üzüm suyunun ne olabileceği konusunda satış tarihine dikkatsiz davranan insanlar olduğunu düşünüyorum. Ve tüm bunları size anlatmamın tek nedeni, artık sınırlarınızın olmadığını bildiğim için sıfır sınırimız varmış gibi hissetmem. kasık biti ile enfekte. Şaka yapıyorum!!

Her neyse, sanırım yarın seninle konuşacağım. Ya da bugün daha sonra, aslında.

İyi geceler!

Lütuf

Kuyu. Şimdi ne olacak? Yakın zamanda tekrar uyuyamayacağım çok açık. Sanırım yazmaya geri dönmeliyim. Bir bardak su almak için mutfığa gidiyorum - bundan daha fazlasını içersem midem patlayacak -

bir duyduğumdading. Telefonum masanın üzerinde, dizüstü bilgisayarın yanında. Oturmadan önce kontrol ediyorum.

Mümkün değil.

İle:Grace İniş (gracie222@mail.com)

İTİBAREN:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

TEKRAR:İyi geceler

Hey,

Hala uyanık mısın?

Colin

Bu Scott olsaydı, bunun bir ganimet çağrısı olduğunu varsayardım. Ama Colin Yarmouth*Hiçbir şey*Scott gibi, Tanrıya şükür.

İLE:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

İTİBAREN:Grace İniş (gracie222@mail.com)

TEKRAR:İyi geceler

Ben. Naber?

G.

Yanıt neredeyse anında.

İLE:Grace İniş (gracie222@mail.com)

İTİBAREN:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

TEKRAR:İyi geceler

Seni arayabilir miyim? Eğer öyleyse, bana numaranızı e-posta ile gönderin. Değilse, endişelenme. Dilerseniz normal mesai saatleri içerisinde sohbet edebiliriz.

Colin

Evet? Bu güzel nisan gecesinde hangi peri vaftiz annesi kapımı çaldı? Midem bir takla atıyor. Uzun bir osuruk eşlik ediyor ama dinleyen kimse yok. Henüz.

İLE:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

İTİBAREN:Grace İniş (gracie222@mail.com)

TEKRAR:İyi

geceler (917)

555-0216.

Bir dakika sonra

çalıyor. "Merhaba?"

"Merhaba," diyor. Sesi telefonumdan sızan erimiş tereyağı gibi, beni bir ıstakoz kuyruğu ısırığı gibi boğuyor.

"Merhaba," diye karşılık verdim, çoktan bayılmıştım. Adam tek bir hece söyledi ve ben mahvoldum.*Kendini toparla, Gracie.*

"Nasılsın?" O sorar.

Ölme. Muhtemelen çoktan ölmüştür. Gerçekten, birini aramamız gerekebilir. Sanırım çarpıntı yaşıyorum."İyi. Nasılsın?" Bir çocuk hüsrana uğramış bir şekilde gözyaşlarına boğulana ve/veya kaçınılmaz olarak diğer çocuğu kolundan ısırana kadar diğer kişinin söylediği her şeyi taklit ettiğiniz oyunu oynayan bir anaokulu çocuğu gibi soruyorum.

"Ah, tüm hayatım sadece büyük bir

kutlama." Cevabı beni suskun bırakıyor.

"Hala oradasın?"

öksürüyorum

"Şaka yapıyordum. Senden alıntı yapıyorum, unuttun mu? Sohbet etmek için uygun bir zaman olduğundan emin misin?"

Boğazımı temizliyorum.*Bu güzel adam -hayır, evrenin bu hediyesi!- normal işleyen bir yetişkin gibi davranmadığın için lanet olası telefonu kapatacak. Kahretsin Gracie! Sadece normal ol!"*Süper kandırmaca," ben

yanıtlamak. Sonra, yasal olarak, alnıma bir şaplak attım. Kim böyle konuşuyor?

"Yani, ikimiz de uyanıksak e-posta göndermekten daha kolay olduğunu düşündüm."

"Totes McGoats," diye yanıtlıyorum. Tanrım. Sanki ağzım otomatik pilotta. sıfır kontrolüm var. *Kendime not: Zeki bir söz ustasından beceriksiz beş yaşındaki bir çocuğa dönüştüğünüzde, gece yarısından sonra çekici insanlarla sohbet etmeyin.*

"Konuşurken hep kafiye mi yaparsın?" Güler.

benim tatlı İsa. sesli gülüyorum Kelimelerden daha iyi. Belki böyle bir konuşma yapabiliriz, o konuşurken ben sadece homurdanırım.

"Bu gece biraz aptal görünüyorsun. Yine soğumadın, değil mi?" "Hayır.

Bu akşam olmaz. O muhteşem ilk izlenim özeldi- sadece durumlara özgü bir şey," dedim. *Tanrıya şükür! gerçek sözler!*

"Anlıyorum," diyor, bir şeyler yudumlamak için duraklıyor. "Yani, genellikle bu kadar geç mi kalkarsın?"

"Neredeyse hiç. Tipik olarak bir nekahet evininkine benzer saatleri tutarım. Bilirsin, yedide kahvaltı, on birde öğle yemeği, dörtte akşam yemeği. Neredeyse her zaman sekizde yatakta olurum.

"Yalan söylemeyi kes."

"Tamam," gülüyorum. "Genellikle on gibi. Ama asla böyle değil."

"Evet, burada da aynı" diyor. "Erken kalkıp dışarı çıkmayı seviyorum, bu yüzden bolca almam gerekiyor-"

"Güzellik uykusu?" araya giriyorum

Kıkırdar. "Bunun gibi bir şey." "Ee, bu gece seni ne yiyor?" "Ne demek istiyorsun?"

"Genellikle uyuyamadığımda, bir sebep vardır. Uyanık yatıp dönüyorum ama bu fiziksel olmaktan çok zihinsel jimnastik. Aklınızdan ne geçiyor?" Soruyorum.

"Vay canına," diyor.

"Ne?"

Colin, "Hiçbir şey Dr. Landing," diyor.

"Kuyu? Beni aramamı istedin. İşte buradayım," diye yanıtlıyorum. "Dökülmek." Bekliyorum ama tek duyduğum iç çekişi.

Uçuk mu? Ciddi bir ses tonuyla soruyorum.

Bu onu kırar. Gülererek "Hayır! Sadece sohbet etmek güzel, hepsi bu."

"Pekala," diye yanıtlıyorum, "Katılıyorum ama bu beyin akrobasisine gerek yok." "Lisede bu kadar komik olduğunu hatırlamıyorum."

"Çünkü o zamanlar konuşmadık."

"Elbette yaptık. Fen dersini hatırlıyor musun?"

"Okulun ilk gününden mi bahsediyorsun? Otuz saniyeliğine laboratuvar ortağı olduğumuz zaman mı? Evet. Ben hatırlıyorum. Sanırım bu, koridorda ara sıra yapılan 'afedersiniz' dışında, kasıtlı olarak son konuşmamızdı.

"HAYIR. Bu olamaz.

"Gerçekten benim arkadaşım. Kırmak istemem ama arkanı kapatan pembe camlar var. Sen ve ben," - sanki ona bir sır veriyormuşum gibi sesimi alçaltıyorum - "lisede aynı yörüngede değildik."

"Kes şunu," diyor.

Colin, dedim. "Havalı çocuklarla takıldın. Ve Cindy Lee ile takıldım.

"DSÖ?"

"Kesinlikle."

Duruyor. "Eh, benim kaybım" diyor.

"Evet," diye katılıyorum, aşk notlarımı ve onlara akıttığım tüm tutkuyu hatırlayarak birdenbire cesaretlenmiş gibi oldum.

"Yine de şimdi konuşmamız iyi oldu. Yani..." Sesi alçaldı. "Ne?"

Soruyorum. Sesi... dalgın mı?

"Dürüst olabilir miyim?"

"Günün bu saatinde daha azını beklemezdim."

"E-postan beni uyandırdı. Ama umursamıyorum. Sen gerçekten *eglenceli*" "Yani beni şaka olsun diye mi aradın?"

"Neden? Sende hiç var mı?"

"Bu kadar çabuk değil. Ben de uykudan yeni uyandım, bu yüzden istediğim kadar zinde değilim."

Ahh. Bu yüzden kafiye."

"Evet. Dinlenmeden hemen sonra konuşma becerilerim oldukça vasat. Yine de gerçek olalım. Eminim siz ve... eşinizin adı nedir? Yüzsüz bir şey mi?—Eminim günlerinizin çoğunu şehir merkezindeki gösterişli ofisinizde onu kurcalayarak geçiriyorsunuzdur, değil mi?"

"Ha!" diye haykırıyor. "Hayır, tam olarak değil. Gordon *Ah* horoz babamın koruyucusu. bir nevi oğlu gibidir *dilekler* vardı."

"Ne?" Soruyorum. "Mümkün değil. Her şeyden önce, sizi adında bir adam hakkında kulağa kederli gelen herhangi bir sohbe sokmayacağım. *Gordon*, onun zavallı hayatı hakkında şaka yapmıyorsak. Örneğin, bunu güvenle varsayabiliriz. *Gordon* ailesinin garajının üst katında yaşıyor. *Gordon* bir kızla asla ikinci aşamayı geçmedi ve o kız kesinlikle onun kız kardeşiydi. *Gordon* lisenin çoğunu bir dolaba tıkıştırarak geçirdi. Ben sadece söylüyorum. *Çıra* kiğin güzel bir kelime *kıçını öpmek*, ve sonuç olarak babanla ilgili sorunların varsa, bunun tek sebebi benim erkeğim *Gordon* muhtemelen sert çekirdekli bir inektir.

"Bilmiyorsun bile."

"Onu gördüm *resim*, Unutma?"

"Ne? Hayır. Nasıl?"

"Web sitenizde."

"Ohhh. Evet elbette."

"Ve sana söyleyeyim, sahiptin *Hiçbir şey* kıskanmak için." "Asla öyle olduğumu söylemedim. *kıskanç*"

"Lütfen, en iyi arkadaşına antrenman sutyeni giydirilmesini izleyen bir ortaokul kızı kadar kıskanıyorsun."

"Görmek? Demek istediğim bu! Bu şeyleri nereden buluyorsun?"

"Ne ile?"

Şakaların var! İspanyolca seni aldattığımla ilgili söylediğin şey resmen gözlerimi yaşarttı.

"Pekala, rica ederim. Ve Gordy'ye gelince, ofisinizin daha eğlenceli olmasını istiyorsanız, onu çıplak hayal edin. *Okesinliklesıkı* beyazlar giyiyor."

Ah, yüzde yüz. "*İlekızak* işaretleri."

"Lanet etmek. Bu acımasız."

"Gerçek genellikle böyledir," diyorum. "Gerçekten mi? Kahkaha olmasaydı, bu haftayı asla atlatamazdım. Ya da bu ay Ya da son altı ay, sana karşı dürüst olmak gerekirse. Bakın, ben ve Netflix bir anlaşma yaptık. Herhangi bir şey hakkında moralim bozulduğu anda, bir tam bölüm izlemeliyim. *Schitt Deresi*. Sadece yirmi dakika. Bölümden sonra en azından biraz daha iyi hissetmezsem, yangın merdivenimden trafiğe atlamak için evrenin tam iznine sahibim.

"Aman Tanrım. Baskı yok, Eugene Levy."

"Sorun şu ki, her zaman işe yarıyor. Henüz atlamadım," dedim.

"Evet, sanırım haklısın. Ama seni güldüren gerçek bir canlı insanla konuşurken durum farklı."

"Doğru."

"Bunu ne sıklıkla yapıyorsun?"

"Ben? Bütün gün. Ben bir yazarım. Karakterlerim gülünç. Beni yuvarlamaya devam ediyorlar.

"Ama gerçek değiller."

"Cehennem gibi değiller. Hakkında yazdığım herkes gerçek hayattan bir şeye dayanıyor. Bu boku sıfırdan bulamıyorum. ben *Olumsuz* bu kadar parlak, ne yazık ki.

"Peki, şimdi ne hakkında yazıyorsun? E-postalarım zamanında geri dönmeni engelleyen bu "sayfa sayısı" işiyle mi?"

"Zamanında mı? diye soruyorum sahte bir şaşkınlıkla. "Ben konuşuyorum gecenin bir yarısı seninle! Ve bugün yaklaşık dört kez e-posta gönderdik!" Bir anlık farkındalık üzerime çöküyor. Genç ben, genç Colin Yarmouth ile gece geç saatlere kadar talk şovlar ve bilgilendirici reklamlar için ayrılmış bir saatte telefonda konuşurken kelimenin tam anlamıyla ölecekti.

Güldü, düşünce balonumu delerek beni şimdiki zamana geri getirdi.

"Eğer sen mutlak biliyorsun, kendini meteliksiz bulan bir Emlakçı hakkında yazıyorum.

aniden eski liseli erkek arkadaşını baştan çıkararak evini satmaya çalışır."

"Hmm." Bilgileri değerlendiriyor.

Midem, geçen gün talihsiz koşu olayından hemen önce vücudumdan çıkana benzer bir guruldama sesi çıkardığı garip bir şey yapıyor. Güvenlik için popo yanaklarımı birbirine kenetledim. "Ne?" Soruyorum. Sindirim sistemimde küçük bir gaz kabarcığı patlıyor ve bu his geçiyor.

"Sadece hikayeyi gerçek hayattan nasıl çıkardığını anlamaya çalışıyorum." Ah, dedim. "Eğer düşündüğün buysa, o bir ayna değil."

"Öyleyse lisedeki erkek arkadaşınla hala konuştuğunu varsaymakta haksız mıyım?"

"Hayır. Artık konuşmuyoruz, diye cevap verdim. "Bu garip. Beynim anıları bir araya toplar ve onları hayatımdaki veya arkadaşlarımdaki hayatlarındaki güncel şeylerle ve hatta -bazen- haberlerde ve puf! Bir hikaye beliriyor."

"İlginç."

Hat, garip bir an için sessizleşiyor. Dayanamaz hale geldiğimde "Ne?" diyorum.

"Sadece düşünüyorum."

"Düşünmek Ne, Colin?" diye soruyorum.

"Ben BEN yazdığın bu hikayede?" Güler.

Kan yanaklarıma yükseliyor. "Bunu neden soruyorsun?" Hemen dehşete kapılarak cevap verdim.

"Yıllık olayı yüzünden olabilir mi?" o öneriyor.

Biraz sakinleşmeye çalışarak yutkundum. "Düzeltildim, Colin. Olumsuz*her şey*Gerçeğe dayalı yazıyorum."

"Ama az önce dedin ki-"

"Tamam, kanıtlandı. Açıkçası, sen çok iyi bir avukatsın."

"Evet. Demek istediğim, yaşlılarla nasıl dolaştığımı, mülklerini vasilere devrettiğimi ve paralarını tröstlere yatırdığımı görmelisin. alırım*şiddetli*"

Gülüyorum, biraz rahatlıyorum. "Bahse varım."

"Eh, hikayen kulağa ilginç geliyor."

"Basit laflara gerek yok. Aslında berbat.

"Beklemek. Ne?"

"Evet, itiraf etmekten nefret ediyorum ama aylardır mücadele otobüsüne biniyorum."

"Sen*Sadece*yazar olmanın harika olduğunu söylüyor. Şimdi de berbat olduğunu mu söylüyorsun?"

"Oh hayır. beni yanlış anlama Yazar olmak harika. Neyse, çoğunlukla. Kendi saatlerinizi kendiniz yapar ve eşofmanlarla çalışırsınız. Söylediğim şey benim*hikaye*berbat. Üzerinde çalıştığım kişi."

"Neden? Sana bunu düşündüren ne?" Kulağa gerçekten endişeli geliyor ki bu beklenmedik ve tatlı.

"Kuyu." iç çekiyorum "Üzücü gerçek şu ki, olay örgüm bir karmaşa." "Nasıl olur?"

"Kahraman -Emlakçı- altın arayıcısı gibi davranıyor. Kahramanların sevimli olması gerekiyordu. Ve bilmiyorum," diye ekliyorum, "sonunu göremiyorum. Mutlu sona nasıl ulaşacağımı anlayamıyorum."

"Değiştirebilir misin?"

"Emin değilim. Menajerim bana çok sıkı bir teslim tarihi verdi. alışmalarımla ilgilenen bir yayıncım var. Büyük ilgi duyanlar gibi.

"Nereden biliyorsunuz?"

Menajerime altı rakamlı bir anlaşma teklif ettiler, dedim. "Ya da, şey, yapmak üzereler." Sözcükler havada asılı kalıyor, benimle alay ediyor, sanki artık onları yüksek sesle söylediğim için onlar -ve temsil ettikleri para- el altından kaybolacakmış gibi.

"Bu harika! Bu senin harika bir yazar olduğun anlamına geliyor, değil mi?"

"Belki benyleydi. Ama bunce. Biliyorsun, Scott'la olan her şey sevincimi mahvetmeden önce.

"Bu duyguyu anlıyorum. Elle ve ben ayrıldığımızda dünyam oldukça sarsıldı.

"O?"

"Eski karım" diyor. "Aslında o bir edebiyat ajanı."

"Gerçekten mi?" Bunu düşünüyorum. Sektörde daha önce hiç Elle Yarmouth duymadım. Belki de ocuk edebiyatındadır. "Küçük dünya."

"Evet," diyor.

"Peki, zor zamanlarla nasıl başa ıkıyorsunuz?" Soruyorum. "Ha?" diyor.

Artık sen ve Elle splitsville olduğunuza göre. Benim gibi acıyı içip gider misin? Yoksa yalnız gecelerin üstesinden gelmek için başka bir tür gizli silahın mı var?

Güler. "Hayır," diye itiraf ediyor. "Kolay değil. Kendime bunun olması gerekmediğini söyleyip duruyorum.

"Yardımcı olur

mu?" "Tam

olarak değil."

"İşinize yansıyor mu?"

Colin duraklar. "Belki biraz. Bu şeylerin çoğunu otomatik pilotta yapabilirim, çok uzun zamandır yapıyorum. Ama evet, sanırım. Demek istediğim, ara sıra yaşlı ve onlarca yıldır evli olan müşterilerle

konusacağım.

ve hayatlarının sonu dileklerini paylaştıklarında, birbirlerini ne kadar sevdiklerini hissedebiliyorum” diyor. "Bilmiyorum. Evliliğin böyle olması gerektiğini sanıyordum.”

Bunu söylerken sesi yumuşak. Ses -yumuşaklık- onun hatırlayabildiğim tüm fiziksel özelliklerinden daha çekici. "Kabul ediyorum," diyorum. "Ben de aynı şeyi bekliyordum. Ya da en azından benzer bir şey umuyorsun, biliyor musun?

"Evet. Tamamen anlıyorum ”diyor. "Ama, öyleyse, açıkla. Yazınızı nasıl etkiliyor?”

"Ah," diye başlıyorum. “Nihayetinde öfkemle beslenmeyen yaratıcı bir şey düşünemiyorum. Ve aşk romanlarının seksi ve eğlenceli olması gerekiyor.*Işıkkuma*. Sinirli ve asık suratlı değil. Onları yazmayı severdim. Ama şimdi... eh, şimdi, hiç bitmeyen bir sahtekarlık sendromu vakası yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

"Nasıl düşünüyorsun?"

“Mesela, ben kimim ki bu şeyleri yazmaya çalışıyorum? Açıkça hayatımın nasıl gittiğine dair bir gösterge değil.

"Hmm."

"Ne?"

"Hiç bir şey."

"HAYIR. Söyle bana."

"Anlamama yardım et. 'Aşk romanları' derken, önlerinde yarı çıplak itfaiyecilerin olduğu küçük, parlak karton kapaklı kitaplardan mı bahsediyorsunuz?

Güldüm. "Bazen evet."

"Yani, şu anda krikolu bir itfaiyeciyle bağlantın olmadığı için kendini bir sahtekar gibi mi hissediyorsun?"

"Ya da bir kovboy, ya da bir kanun adamı ya da..."

"Ya da eski bir lise alevi?" araya giriyor.

"Bu zor bir geçiş olur." Gölüyorum ama yorum biraz cilveli geliyor.

Duraksıyor, sonra iyileşiyor. "O kitapları hep merak etmişimdir. insanlar aslında *satın almak* onlara?"

"şaşırırsın. Birçok insan onları seviyor." "Ha."

"Tahminimce hepsi emlak avukatı değil -ve muhtemelen erkek de değiller- ama, evet. İnsanlar onları okuyor."

"Onları yazmayı seviyor musun?"

"Genellikle, gerçekten yaparım." Bunu düşünüyorum. "şey, ben *kullanılmış* ile. Scott'tan beri..." Cümleinin geri kalanını, onu bir gerçeklik olarak kabul edemediğim zihnimde bırakıyorum.

"Ne *istemek* beğendin mi?"

"Yazmak? İyi soru. Bilmiyorum." bir nefes alıyorum "Yaralanmış birinin hikayesi belki? Ve ondan nasıl kurtulur.

"Beğenmek *Stella Oluklarını Nasıl Geri Aldı??*"

Gölmeyi bastırıyorum. Kişisel favoriniz mi?

"HAYIR. Ben sadece bir kayanın altında yaşamıyorum. Filmleri biliyorum, çok teşekkür ederim."

"Kızgın değilim, sadece fark ediyorum. Artı, *yıldız* bir klasiktir." "Öyleyse neden onun yerine bunu yazmıyorsun?"

"Pekala, masadaki anlaşma yüzünden. Ve ılgın son tarih. Kulağa ne kadar üst düzey gelse de tam olarak zengin sayılmam Colin.

Güler. "Anladım. Hey, benim bir fikrim var." "Bu da ne?"

"Neden onu gönderip okumama izin vermiyorsun? Belki bir şeyler bulmana yardım edebilirim."

"Cidden?"

"Evet. Neden? Yazınız, konuşmanız kadar komikse, bahse girerim bundan gerçekten zevk alırdım.

Bilmiyorum, dedim kullandığım adları, fiziksel tanımlamaları -doğrudan Colin Yarmouth'la ilgili olabilecek herhangi bir benzerliği düşünerek.

"Hadi. Ne kadar uzun?"

"Şu ana kadar? Sadece otuz beş sayfa gibi."

"Bu bir şey değil. Bir günde içinden geçebilirim. O zaman bunu yarın konuşuruz."

"Bilmiyorum," diyorum tekrar. "Bu aptalca. Ve biraz şehvetli.

"Ben bir yetişkinim, biliyorsun."

nefes alıyorum "Tamam," diyorum. "Ama yargılama yok. En azından çok sert bir şey yok. Buradaki alıştırmaya, bu karmaşayı kurtarmanın bir yolunu bulmama yardım etmen için, beni parçalaman için değil. Anlaşmak?"

"Neden düşünüyorsun ki-?"

"Üzgünüm. Bilmiyorum. Mezuniyetten beri çalışmalarımı bu kadar kör biriyle paylaşmadım.

"Kolay olacağım. Söz veriyorum," dedi yine o yumuşak sesle. *Mmm*. Benden bir roket gemisiyle çıplak bir şekilde aya uçmamı isteyebilirdi ve ben de o sesi kullansaydı bunu yapardım.

Tamam, diye kabullendim
sonunda. Kulağa
eğlenceli geliyor.

"Bir aşk romanına olaysız bir giriş okumak sana eğlenceli geliyor mu?"

"Ne? Öyle!"

"Elbette Colin. Senin işin de öyle," diyorum.

Colin gülüyor. "Evet. Ölüm planlaması. Gerçekten sürükleyici şeyler."

Burada ikimiz de şakadan yeni çıkmış bir halde duraklıyoruz.

"Pekala," diyorum sonunda. "Bu güzeldi" diyor.

"Öyleydi," katılıyorum.

"Yarın aynı zamanda?" O sorar.

"Aklını mı kaçırdın?" Diyorum.

"Mümkün."

"Yarın saat onu geçe seninle bir telefon randevusu alamam." "Ah, yani Şimdi birtarih?"

*Pislik! Neden bu kelimeyi kullanmak zorundasın?"*Evet ünküBensana vuran kiŐiseninnumara gecenin bir yarısı," diye karşılık verdim.

"Ben sadece syluyorum. eēer birtarih, Sadece bir telefon sohbetinden daha iyisini yapabilirim."

"Gerçekten mi? Şimdi de bana telefonda seks mi teklif ediyorsun, Colin? Nedir bu - yüzyılın dönüşü mü? Arayan kimliēimi kontrol edip 1-900 numaranızı yazmalı mıyım?

"Hayır, akıllı adam."

"Bu uçukları açıklıyor."

Güler. "Gölünsün." "Onu seviyorsun," diyorum.

"Sadece yapabilirim," diyor. Vücudumda, boynumda ve yanaklarımda ürpertiler yükseliyor, bir Şekilde onları yakıcı hale getiriyor.

"Sana taslaēı göndereceēim. O zaman bana e-posta gönderme sırası sende." "Biliyorum."

"Öyleyse yarın bana yaz." Ah, yapmayı planlıyorum.

Kıkırdıyorum ama çoēunlukla sinirlerim bozuluyor. bu adamdüz.

"Sanırım seninle o zaman konuşacaēım."

"Tatlı Rüyalar. Ve sohbet için teşekkürler. Harikaydı."

İyi geceler.

Tıklamak.

Lanet etmek.

Taslaēı hemen gönderiyorum,Kibar ol!konu başlıēı olarak ama e-postanın gövdesinde hiçbir Şey yok. Sonra masamda oturuyorum, bilgisayar ekranımın karanlıēına sonsuzluk gibi gelen bir süre inanamayarak bakıyorum ve konuşmayı hatırlayabildiēim kadarını zihnimde tekrar tekrar oynatıyorum. Daha fazla dayanamadıēımda banyoya giriyorum, soyunuyorum ve kendime ekstra buharlı bir duş alıyorum. sahip

olduğum lükslerden biri

Burayı aldığımda kendime ayırabildiğim, çıkarılabilir el duşlarından biriydi.
O şey ağırlığınca altın değerinde.

Colin

Bu şaşırtıcıydı. Kulağa cilveli ve sevimli geliyordu, ama öyle değildi. aptal yol. Zeki, tüm bu şakalarla.

Ve onunla ilgili bir şey bana şunu hissettirdi... Bilmiyorum. Parmağımı üzerine koyamıyorum.

Keşke neye benzediğini hatırlayabilseydim.

Telefonumda Amazon uygulamasını açtım ve arama çubuğunda Grace Landing'i aradım. Hmm. Bu ilginç. Onun yazdığı hiçbir şeyi bulamıyorum.

Belki de şirket karşıtıdır ve kitaplarını yalnızca bağımsız kitapçılarda satmaktadır. Elle, küçük adamları desteklemenin ne kadar önemli olduğundan - endüstrinin ve yadda, yadda, yadda'nın nasıl bel kemiği olduklarından bahsederdi. Ama bilmiyorum. değil herkes kitaplarını Amazon'da mı satıyorlar?

Sonra bir Google araması yapıyorum. Görüntüleri araştırıyorum - yani, gerçekten, lafı dolandırmanın bir anlamı yok. Eğlenceli bir kişiliğe sahip olduğunu zaten biliyorum, ama eğer o bir antilopsa, bunu baştan bilmeyi hak ediyorum.

Artık kullanılmayan bir Myspace sayfasında küçük, grenli bir resim görünüyor. En az on beş yaşında olmalı - muhtemelen sosyal medyadaki ilk denemesi. baktım. Gerçekten uzun saçları var ve vücudu kıvrımlı görünüyor. O sevimli. Resim hafızamı canlandırıyor ve bana onun lisede güzel bir yüzü olduğunu hatırlatıyor.

Bütün bunlar çok tuhaf.

Telefon çalar ve konu satırıyla bir e-posta gelir.*Kibar ol!*ve bir ek.
Gülüyorum.*Serin. Bu bana yarın okuyacak bir şeyler verecek.*Şu anda
yenildim ve omzum ağrıyor.

Bir Aleve patlatırım ve çuvalı vururum. Bir süredir ilk kez sabah işe
gitmeyi dört gözle bekliyorum.

Gracie

Melly, Alisha ve Tori'ye bir grup mesajı yazıyorum: SOS!!!

Naber?Alişa cevap verir.

Büyük gelişmeler, Diyorum.

???Melly ekler.

söyle, Tori diyor.

Colin Yarmouth'u hatırladın mı? Lisemden mi?

Obvi, diyor Melly.

DÜN GECE BENİ ARADI, yazıyorum, akıllara durgunluk veren, sarı suratlı bir emoji ekliyorum.

Yapma!!Tori diyor.

Gerçekten mi?Alisha diyor.

AMAN TANRIM, diyor Melly.BUNU nasıl salladın?

House of Yes'teki o geceden beri e-posta

gönderiyoruz. House of Yes'e e-posta mı

gönderiyordunuz?Alişa sorar.

Hayır, sonra. Eve gittiğimde. İyi bir durumda değildim ve ona yazdım. İş e-postasında.

ÖPÜCÜK, diyor Tori yüzüne eliyle tokat attığı bir emojiyle.

tori!!Alisha diyor.

Her neyse, cevap yazdı ve sadece seksi değil, aynı zamanda iyi biri olduğu ortaya çıktı. Liseden bir sik sporcusu için oldukça şaşırtıcı.

Senin için git kızım!!Melly bir patlıcan emoji ekler.

Yani şimdi, konuşuyoruz, sanırım.

Bu harika, Gracie. Senin için çok mutluyum!Alisha diyor.
Onu mahvetmemeye çalış! (Sevgiyle söyledi), diye ekliyor Tori.
pix gönderdiye sordu Melly.

Bunları şirketin web sitesinde bulabilirsiniz: www.yarmouthaycock.com
.ile.

LANET KIZ, diyor Melly.
Ahabaplarla ilgilenseydim, Tori diyor
ki,buna basardım Evet, o gerçekten
tatlı, diyor Alisha.
Teşekkürler! Ne olacağını LYK
yapacağım. kesin, Tori diyor.
İyi şanslar!Alisha diyor.
Xoxo, diyor Melly.

İLE:Grace İnış (gracie222@mail.com)

İTİBAREN:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

TEKRAR:Kibar ol!

Günaydın,

Nasıl uyudun? Aslında konuşmamızdan sonra hemen yatağa girebildim.
dün gece. Seninle sohbet etmek gerçekten eğlenceliydi. Umarım siz de benim kadar keyif
almışsınızdır.

Gönderdiklerini okumak için sabırsızlanıyorum. Öğle yemeğinde başlayacağım
ve o zaman bitiremezsem, günün sonunda eve gitmeden önce bitireceğim. Bugün
daha fazla yazarsan (ki öyle hissediyorum?), bana göre çekmekten çekinme, ben
de sonuna ekleyeceğim.

Her iki durumda da, umarım verimli bir gün geçirirsiniz. Dokuzda bir müşterim var,
bu yüzden gidip taze bir fincan kahve alacağım ve kendimi kimin alacağını tartışmak
için zihinsel olarak hazırlayacağım.
önce müvekkilim ölürse kedi.

Yakında
görüşürüz, Colin

İLE:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

İTİBAREN:Grace İnış (gracie222@mail.com)

TEKRAR:Kibar ol!

MERHABA,

Ben de konuştuktan kısa bir süre sonra uyudum. Önce duş aldım - bilirsin, sadece telefonda senden küçük bir şey yakalamış olma ihtimalim dışında! Lol, sadece şaka yapıyorum. Ve evet, ben de seninle konuşurken harika zaman geçirdim.

Benim yerime okumayı teklif ettiğin için tekrar teşekkür ederim. Alfa okuyuculara nadiren güvenirim, ancak bu durumda gerçekten yardıma ihtiyacım var. Acımasızca dürüst olursak, bu kadar savunmasız hissetmeyi sevmiyorum. Ama sanırım bunun tamamen saçmalık olduğunu bir yayıncıdan duymaktansa senden duymayı tercih ederim.

Müşteriniz ve kedileri ile iyi şanslar. Bir kedim var. Adı Dorian Gray'dir. Belki boş zamanlarında bizim için bir vasiyet yazmak istersin.

Evcil hayvanın var mı?

Tamam, şimdi bazı çalışmalara başlamaya çalışacağım. Bana şans Dile. Biraz sonra ara verdiğimde e-postamı kontrol edeceğim.

G.

Kitlenizin kim olduğunu bildiğinizde yazmak çok zor. Komik kısımlara güldüğünü ve seks sahnelerinden fazla iğrenmediğini umarak her cümlede Colin'i hayal ediyorum.

Connor'ı sedyeyle binadan çıkardım. Presley onunla gider. Dikiş atılıyor ve tetanos aşısı oluyor ve onu önlüklü hale getiriyorlar çünkü onu oradan parçalanmış pantolonla gönderemezlerdi, yoksa uygunsuz teşhirden tutuklanırdı.

Bu sırada Presley açlıktan ölüyor, bu yüzden Connor'dan ayrılıp yiyecek bir şeyler almaya çalışıyor, ancak o eve gitmeye korkuyor, bu yüzden birlikte yemek yemek için bir yere gitmelerini öneriyor. Yemek parasını ödemeyi teklif ettiği için kabul ediyor ve (tam olarak emin olmadığım nedenlerle) pahalı bir İtalyan mekanı seçiyor. Önlük giydiği gerçeği göz önüne alındığında, bu belki de en akıllıca kararım değil, ama her neyse.

Kıyafeti hakkında yorum yapıyor ve onu topallamaya zorladığı yer iyiye, uzun bir bekleyiş olacağını ve sonunda bir pizza alıp apartman dairesine geri döneceklerini söylüyor. Connor'ı severim. Onu alt ediyor.

Onun da doğru olduğu ortaya çıktı. Bir masa için beklemek bir saatten fazla ve ikisi de açlıktan ölüyor. Bir avuç dilim alırlar ve sadece iki blok ötedeki apartman dairesine geri dönerler. Daire temelde boştur - mobilya veya herhangi bir şey yoktur - ancak açık ev atıştırmalıklarının kalıntıları tezgahın üzerindedir ve Presley fırında pizzayı yeniden ısıtırken onları tutar. Hastanede reçete edilen Vicodin'i, bu anın ortaya çıkması ihtimaline karşı "tamamen orada" olmak istediğı için almadığına dair bir şaka yapıyor. Bazı seksi konuşmalarla onun üzerinde sihrini çalıştırmaya başlar, sonra ona doğru yürür ve üzerine bir tane dikmeye hazırlanır, ama kadın arkasını döner. "Beni öpme," diyor. Bunun yerine boynunu öperek bayılttı ve yemek bitene kadar bekleyebileceğini söyledi.

Ve aman Tanrım. Bu satır benden çıkıyor:*Elleri onun kalçalarına indi ve onu serbest bırakmadan önce uyarıcı paketini şekerli kurabiyesine yalnızca bir kez sürterek kasıklarını kendine çekti.*Yapamam. Ölüyorum. Gözlerimden gerçek yaşlar dökülüyor. Colin bunun histerik olduğunu düşünecek
-Umarım!

Presley kaçınırpelvik büyüüne av düşüyor(Abi bazen çok iyi oluyorum) ve pizzayı fırından çıkarıyor. Servis yapar ve oturması için yerde rahat bir yer yaratmaya çalışır. Connor şöminedeki ateşi yakar ve oturma odasının ışıklarını söndürerek havayı ayarlar. Tavandan tabana pencerelerden manzaranın tadını çıkarırken yemek yiyorlar. 59. Cadde Köprüsü'nün ışıkları karanlıkta parlıyor. Ve sonra, bölümü bitirmem birkaç dakikamı alıyor ama sonunda şunu buluyorum:*Devasa cam bölmelerden içeri sızan masmavi renk, loş ışıkların sıcak parıltısı ve çıtırdayan ateşin turuncu titreşen alevleriyle çelişiyordu. Bir açmazdı: sıcak soğukla buluşuyor. Presley'in külotundaki kaygan şerit, kaçınılmaz savaşı hangi tarafın kazanacağını habercisiydi.*

Bunu Colin'e göndereceğime inanamıyorum. Bu, ona eski günlerden tutkulu aşk mektuplarımdan birini göndermenin eşdeğeri gibi geliyor.

bir olduğunuzda güvendesiniz *gizli* tıpkı bir takma adınız olduğunda güvende olduğunuz gibi. Ne istersen söyleyebilirsin ve kimse bunu senin söylediğini bilmez. Ayrıca, o zamanlar külotumu ıslattığını hiç ama hiç yazmadım.

Onurlu olduğum zamanlar.

Şimdi, sadece hormonlu kadınlar ve onlar hakkında okumaktan korkmayan insanlar için soft-core porno yazıyorum ve yazamıyorum bile. *Oyardımsız!* Ama kim bilir? Belki Colin ve ben harika bir çözüm buluruz. Kitabı düzelteceğiz, zamanında teslim edeceğim, Lindsay buna bayılacak ve dünya için her şey yoluna girecek. Stop & Shop'un raflarından uçan kopyaları, çocukların Öğle Yemeği ve sekiz paket Dürüst Meyve Suyu ile birlikte alışveriş arabalarına atıldığını hayal edebiliyorum.

Mmm. Öğle yemeği.

Molaya ihtiyacım var.

İLE: Grace İnış (gracie222@mail.com)

İTİBAREN: Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

TEKRAR: Kibar ol!

Hey,

Sadece sabahın benden tamamen uzaklaştığını bilmeni istiyorum. Saat 9'um neredeyse 11'e kadar kaldı. Randevumuzu kişisel bir terapi seansına dönüştürmeye çalışıyordum, bu, danışanların büyük yaşamsal nedenlerle isteklerini değiştirmek zorunda kaldıklarında ara sıra olur. Bu durumda, karısı yeni öldü (spoiler uyarısı: kediye aldı), bu yüzden duyarlı olmaya çalıştım. Ama dürüst olursak, gerçekten sadece yazılarını okumak istedim! Sonra Gordon ve ben bir röportaj için bir adamla buluşmak zorunda kaldık. Yeni bir muhasebeci arıyoruz. O adamla bir şey yapmak kesinlikle en kötüsü. bilmeden önce öğlen oldu. İyi haber şu ki, bir sandviç alacağım ve sonra okuyabilmek için kendimi ofisime kilitleyeceğim. Söz veriyorum, son teslim tarihini rayından çıkarmayacağım.

Yeni bir şey yazdıysanız, göndermekten çekinmeyin, ben de az önce yazdırdığım bu kalın kağıt destesine ekleyeceğim.

Umarım iyi bir gün geçiriyorsundur!

Colin

İLE:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

İTİBAREN:Grace İniş (gracie222@mail.com)

TEKRAR:Kibar ol!

MERHABA,

Evet, bu sabah biraz daha yazdım. Ekli.

Müşteriniz hakkında duyduğuma üzüldüm. Zamanımın bir şey tarafından çalınmasından nefret ediyorum

böyle beklenmedik Pekala, şu anda seninkini daha fazla almayacağım. Öğle yemeğinizin tadını çıkarın ve okuduğunuz için tekrar teşekkür ederiz!

Sonra

konusuruz

Gracie.

vurdum*Göndermek*ve ayağa kalk, sırtımı esnetmek için kollarımı başımın üzerine kaldır. Dışarıya bakıyorum. Hava güneşli.*yürüyüşe çıkmalıyım*, Karar verdim. Spor ayakkabılarımı giyiyorum ve kapüşonlu bir sweatshirt alıyorum.

Brooklyn'in Sheepshead Bay adlı bir bölgesinde yaşıyorum. Gerçekten hiçbir şeye yakın değil. yani sen düşünüyorsun*Brooklyn*ve belki de büyük dilimler halinde katlanabilir pizzalar veya dumanı tüten sıcak simitler veya İtalyan köfteleri ve pazar sosu düşünürsünüz. Ya da Brooklyn Botanik Bahçeleri'ni ya da Prospect Park'ın modaya uygun, rahat havasını hayal edebilirsiniz. Belki de birçok ilk randevunun el ele yürüdüğü, Manhattan silüetine ve sizi oraya götürebilecek bir çift köprüye yıldızlı gözlerle baktığı Gezinti Yerini düşünürsünüz. Coney Island'ı, Cyclone lunapark trenini ve orijinal Nathan'ın beş sentlik sosisli sandviçini düşünebilirsiniz. Ya da sıkı bir Jay-Z hayranıysanız, onun büyüdüğü Marcy Projelerini düşünürsünüz.

Ama Sheepshead Bay'i düşünmediğinize dair Junior'ın cheesecake'inden bir dilim bahse girerim.

Bu gerçekten bir tür anormallik. Belt Parkway, Brooklyn'in güney çevresini Jamaika Körfezi'nin kenarı boyunca çizer. Ve dokuzuncu çıkışta küçük bir giriş var. Koyun bir tarafında Manhattan Sahili, diğer tarafında mı? Sheepshead Körfezi. Yoğun bir Doğu Avrupa nüfusuna ev sahipliği yapan Brooklyn standartlarına göre sessizdir. Çok sayıda bitişik ev ve küçük

benimki gibi binalar Koyun bulunduğu Emmons Bulvarı'nda, kiralık tekneler, balıkçı tekneleri, parti tekneleri ve özel günler için iyi olan bir avuç sahil restoranının sıralandığı bir sahil şeridi var. Deniz ürünleri ile tanınan ünlü bir restoran olan Lundy's, onlarca yıldır bölgenin mihenk taşıydı. Ama ben gelmeden çok önce kapandı.

Her neyse, Emmons Bulvarı maviye boyanmış bir dizi eski moda sokak lambasıyla dolu ve Manhattan Sahili'ne gitmek için geçebileceğiniz bir yaya köprüsü var. Bazı insanlar, oldukça dar olmasına rağmen yaya köprüsünden balık tutar. Yine de romantik: Dünya üzerindeki en işlek şehirlerden birinde, küçük, ahşap kaplamalı bir köprü. Beklediğiniz gibi değil. Onu geçtikten sonra, Brooklyn'in sunabileceği en uzak yerlerden birine giriyorsunuz; bir ila beş milyon dolar arasında herhangi bir yere mal olan gösterişli, büyük boyutlu müstakil evlerle işaretlenmiş. Manhattan Beach hakkında sevdiğim üç şey var: 1) Manhattan Beach Park'ın kalbi, yazın saatlerce yazı yazarak geçirdiğim gerçek kumlu küçük bir plaja sahip. 2) Evler o kadar büyük ve güzel ki etrafta dolaşırken kendinizi başka bir yerde hissediyorsunuz.

-belki palmiye ağaçları olmadan Florida'da, ama oraya hiç gitmediğim için kesin olarak söyleyemem. 3) Melly'nin ailesi, Kensington Caddesi'ndeki parkın hemen yanında yaşıyor - eski üniversite günlerimde bölge hakkında böyle bilgi edinmeye başladım.

Melly - Mela Andronikashvili - ve ben liseden mezun olduktan sonraki yaz birinci sınıf oryantasyonunda tanıştık. Hem New Yorklu çocuklar (o Brooklyn'li, ben Bronx'lu) olmak, R sesini doğru telaffuz edemeyen Bostonlularla dalga geçmek ve Massachusetts'te iyi simitlerin olmadığını açıkça yargılamak konusunda birbirimize bağlandık. Bazı mirasları da paylaştık: annem Karadeniz'in batısındaki Arnavutluk'tan ve ebeveynleri Gürcistan'dan (güneydeki şeftali ağacı eyaleti, Karadeniz'in doğu sınırındaki bağımsız cumhuriyet değil) bu yüzden bulduk

aynı yörenin etnik yemeklerine aşina olmak teselli. Ayrıca ikimiz de pek çok başka dil konuşarak büyüdük: Ben biraz Arnavutça ve İtalyanca öğrendim ve Melly Gürcüce ve Rusça konuştu. Diğer süit arkadaşlarımız Alisha ve Tori ile kampüsten taşındığımız son sınıfa kadar üç yıl boyunca aynı ranzayı paylaştık.

Birinci yılın Eylül ayındaki Ebeveynler Hafta Sonu sırasında Melly'nin annesi ve babası Boris ve Natasha ile tanıştım. (Bunu ben uydurmuyorum - yemin ederim bunlar hükümet isimleri.) Bay A'nın Brooklyn'de başarılı bir limuzin şirketine sahip olduğunu ve Bayan A'nın geleneksel olarak evde oturan Doğu Avrupalı bir anne olduğunu öğrendim, bu da Melly'nin her zaman üç şey yaparak büyüdüğü anlamına geliyordu: evde pişmiş yemekler yemek, ders çalışmak ve piyano derslerinde ıstırap çekmek.

Melly sıksa bir kızdı (ve hala da öyle). O da uzun boylu, yaklaşık beş-sekiz ve muhtemelen tam giyinik halde yüz yirmi pound ağırlığında. Yemekhane'deki ilk birkaç öğünde, yeterince yemediği için azarlanmadan veya çok zayıf olduğu için annesi tarafından utandırılmadan yemek yemenin ne kadar güzel olduğu konusunda bizimle şakalaşrdı. Ebeveynlerin Hafta Sonu'nda Melly'nin annesi bir Igloo soğutucuyu yiyeceklerle doldurdu: büyük bir tepsi et ve peynirli blintzler, en az üç ila dört pound kotleti (bir çeşit yassı tavuk köftesi), patates ve mantarla doldurulmuş birkaç kütük piroshki ve iki dev fiçı pancar çorbası. Bayan A bize soğutucudan yemek getirmeye çalıştı tabak ve mutfak eşyaları getirdi ve aramızda evden mikrodalga fırın getiren tek kişi Melly'di. Melly, elbette utanmıştı. Ama kendimi kötü ve aynı zamanda aç hissettim, bu yüzden onun bize evimizin tadına bakma konusundaki sıcak, sevgi dolu girişimini minnetle kabul ettim. Cevap olarak Bayan A, kalın, gırtlak aksanıyla, “Bunu beğendim. O güçlü ve etli. Kışa hazır.”

Şükran Günü tatilinde, Melly beni Türkiye Günü'nden önceki Çarşamba gecesi, yılın en büyük parti gecesi için evine davet etti. Saat 20:00'de Manhattan Sahili'ndeki mini malikanesinde buluştuk ve burada giyindik.

makyaj yaptık, en dar, en kısa elbiselerimizi giydik, paramızı saydık, gece için plan yaptık. Saat 9:00 gibi merdivenlerden aşağı indik ve yemek masasının iki kişilik kurulduğunu fark etmeden edemedim. Cam tabaklar üst üste etler, kızartılmış görünen bir şey ve yanında bir kase pancar çorbası ve bir kadeh kırmızı şarapla süslenmiş pişmiş bir lahana tabağıyla doluydu.

"Vay - ailen akşam yemeğini biraz geç yiyor, ha?" Melly'e sordum.

Tam o sırada Bayan A göründü. "Hayır hayır!*Senyemek* yemek. Çok sıska, değil mi? Onaylamam için hararetle başını salladı. Omuz silkdim. "Sen gel. İkinci akşam yemeğini ye," dedi. "Bu küçük elbiseyle seni sıcak tut."

Melly annesine daha sonra Rusça olduğunu öğrendiğim bir dilde saldırdı, sözcükler dilinden bir kurbağanın sinek yakalaması ya da avına saldıran bir yılan gibi fırladı. Hızlı. Kasten, kasıtlı, planlı. Sinirli.

Bayan A nazıkçe cevap verdi. İkisinin de ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok, kendimi çok rahatsız hissettim. Ama sonra Bayan A bir sandalye çekip oturmamı işaret etti. "Biraz şarap al. Kalbinize iyi gelir."

Melly de küçük bir çocuk gibi somurtarak oturdu. Tabağımı temizledim ve ikinci bir porsiyonun tadını çıkardım.

O gece kulübe hiç gidemedik, muhtemelen benim zayıf toleransım ve karnımın aşırı dolması yüzünden. Ama yeni bir arkadaş edindim - Mrs. A... o zamandan beri bana göz kulak olan.

Mezun olduktan sonra Melly, Jake ile Greenpoint'te kiralık bir çatı katını paylaşmak için Brooklyn'e geri döndü ve ben de geceleri dışarı çıktığımızda orada sıradan bir koltuk sörfçüsüydim. Melly ve Jake dört yıl sonra nişanlandılar ve gerçek yetişkinler gibi bir ev aramaya başladılar, bu yüzden benim de kendi evimi almayı düşünmenin zamanının geldiğine dair bir ipucu aldım. Melly'nin babuşkası kısa süre önce vefat etmişti ve Bayan A benim kalacak bir yer aradığımı duyunca bana annesinin Y Caddesi'ndeki dairesini değerinden on binlerce doların altına sattı. "Kira çok yüksek!" evrakları imzaladığında gururla duyurdu. taşındığımda

Sheepshead Bay, bir plaj sandalyesi ve birkaç kutu kitap koymak için garajlarını kullanmama izin verdi. Artık sahile gittiğimde yol boyunca sandalye taşımak zorunda kalmıyorum. Garaj kodunu giriyorum, sandalyemi alıyorum ve gidiyorum.

Bu tam olarak bugün yaptığım şey.

Kendime iskelenin yanında güzel bir kumsal bularak sandalyeyi açtım. Yerleşip cebimden telefonumu çıkardım, güneşin sıcak ışığında güneşlenmekle yetindim. Dışarısı yaklaşık altmış derece ama oyun alanında neşeyle sallanan bir grup yeni yürümeye başlayan çocuk dışında kumsal boş. Yazıyor olmam gerekiyor ama Colin'den yanıt alana kadar durmuş gibi hissediyorum. Şimdi ne yaparsam yapayım boş olacak.

"Yoo hoo!" Uzaktan duyuyorum. Gözlerimi açıyorum ve olgun erik rengi kadife eşofman giymiş Bayan A'nın elinde bir seyahat kupasıyla bana doğru geldiğini görüyorum.

Gülüyorum ve dostça el sallıyorum. "*Zdravstvuyte*, Bayan A, diye sesleniyorum. (İngilizcede *buseslerbeğenmekaniden-vut-ee-yuh*. Anlamı *Merhaba*.)

"Merhaba Gracie'ciğim!"

Ayağa kalkıyorum ve yanağıma özensiz bir öpücük konduruyor. Garajı duydum. Bugün plaj için çok mu soğuk, değil mi?"

"HAYIR." Başımı sallıyorum. "Güneşte güzel."

"Ah, peki. Sana pancar çorbası getirdim." Bana seyahat kupasını uzattı. Çünkü gerçekten, hiçbir şey bir kupa dolusu sıcak pancar çorbası gibi "plaj günü" diye bağırılmaz.

Yine de bir yudum alıyorum.

"Nasılsınız *devuşka*?" (Bu şu anlama gelir *kız Rusça*.)

"Ben iyiyim," başımı salladım. "*Khoroşo*" (Rusça *içiniyi*. Gördüğünüz gibi, Melly'nin ailesinden epeyce dil öğrendim. Uzun yetenekler listeme eklemeniz yeterli.)

"Evet?" o soruyor. Bana acıyan bir bakışla bakıyor. "Facebook'ta Scott'ın artık bebeği olduğunu gördüm, değil mi?"

Ah, dedim. "Sağ. Evet. Bir hafta önce."

Bayan A, "Bana gremlin gibi göründü," diyor.

"DSÖ? Bebek?"

"Hayır hayır. Kız." Bayan A'nın sesi beni öldürüyor. Sanki o söylüyorO kız.

Güldüm. "Bunu söylediğin için çok tatlısın."

"Bebeğim bundan nasıl çıktı? Kendisi bebek gibi görünüyor. Çok küçük, aptal iblis çocuk gibi."

"Sizi seviyorum Bayan A," diyorum gülümseyerek.

"Mela, Uber'de eve gittiğini söylüyor. Hastalıktan."

"Ah. Evet. Geçen hafta sonu çok içtim."

"Hayır, 'çok içmek' diye bir şey yok. Sadece 'yeterince ekmek yememek' var." Elini ceketinin cebine atıp bana tereyağlı bir çörek uzattı. Kenarına mor cep tiftiği yapıştırılmış. "Burada. Sana ekmek getiriyorum."

Biraz kaba olsa da kabul ediyorum. Bayan A, lokantadaki tüm krakerleri çantasına tikiştiren, sonra unutan ve sonra bir cenazenin ortasında olduğu gibi en uygunsuz zamanda yeniden keşfeden büyükanne gibidir. Sen merak et,*Şu anda dünyada neler oluyor?*bulduğu hazineyi atıştırırken, kırıntılar her yere uçuşurken - ama siz onu yine de seviyorsunuz. Ekmeğinden bir ısırık alıyorum.

"Belki benim evime gelirsin. Plaj için çok soğuk. Öğle yemeğine ihtiyacın var." Ah, yedim zaten, dedim.

Bayan A, "Ee, ikinci öğle yemeğine gel," diyor.

Seyahat kupasını kaldırdım. "Ama sen sadece*verilmiş*ben ikinci öğle yemeği! Çorba ve ekmek. Lezzetli."

"Gracie," diyor, başını sallayarak *vetsk tskgürültü*. "Çorba ve ekmek sadece atıştırma malıdır."

"Elbette," diyorum. Çünkü bildiğim bir şey varsa, o da Melly'nin annesi seni beslemeye çalışırken onunla tartışmadığıdır.

Görev bilinciyle şezlongu katlıyorum ve onun evine dönüyoruz.

İçeri girer girmez masaya oturmamı işaret etti ve hemen mutfakta vızıldamaya başladı. Ben farkına bile varmadan, dev bir kepçe ekşi krema ile boğulmuş ve üzerine taze kıyılmış dereotu serpilmiş dağ gibi mantı içeren bir tabak önümde.

Senin için Gracie. En iyi hamur tatlım için köfte. Gülümseyip saçımı okşuyor, sanki küçük bir köpeği okşar gibi.

"Teşekkür ederim," diyorum, içinde kıyma karışımını saklayan kalın makarna kabuğuna dişlerimi geçirerek. Yürüyüşe çıkmanın tüm amacı, denemek ve sağlıklı olmaktır. Bu sadece kanıtı*kaloribulmakBen*.

Bayan A masada karşıma oturuyor. "Üzgünsün, değil mi?" omuz silkiyorum "İyiyim."

"O zaman neden kışın sahilde evsizler gibi oturuyorsun?" o soruyor. "Bugün hava sıcak. Nisan kış değil, bahar!

Bayan A başını sallıyor. "Geldiğim yerde her ay kıştır" diyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum.

Telefonum çalıyor. Bayan A, "Mesajınız var" diyor. "Sorun değil," diyorum el sallayarak.

"Kontrol et. Ne derler bilirsin, 'Fırsat kapıyı bir kez çalar.' Kontrol edersin. İyi haber olabilir."

telefonumu çıkarıyorum Colin'den bir e-posta. açmıyorum Bir kere, eğer çalışmamı okuduysa ve ondan nefret ettiyse, öğrendiğimde yalnız olmak isterim - ve tercihen ikinci öğle yemeği benim için tekrar etmeye karar verirse diye bir tuvaletin yanında. Ve eğer onu sevdiyse, yalnız kalmak istiyorum ki onun övgüsünün tadını çıkarabileyim. Bayan A beni aradığında düşündüğüm şey bu potansiyel zevk.

"Anlıyorsun? mutluluk mesajıdır. Gülümsüyorsun."

"Sadece bir e-posta," dedim ağzıma bir hamur tatlısı atarak.

"HAYIR. Yüzünü böyle yapıyorsun, 'sadece e-posta' değil. Özel biri mi?" Başımı sallıyorum. Sadece eski bir arkadaş.

"Oğlum, bu arkadaş mı?"

Başımı sallıyorum, çiğniyorum. "Liseden."

"Ah. Ailemde şöyle bir söz vardır. 'Unutmanın en iyi yolu Goldschläger içmektir.'"

Bu aile mantrasının saçmalığına gülüyorum.

"Bir Amerikan atasözü gibi, 'Birini unutmanın en iyi yolu yatağın altına girmektir' anlamına gelir."

Şimdi çok gülmekten gözlerimden yaşlar akıyor. "Üzgünüm Bayan A. Sanırım 'Birini unutmanın en iyi yolu, başka birinin altına girmektir' demek istiyorsunuz." Peçeteyle yanaklarımı siliyorum.

Bilge, bilmiş kırmızı tırnağıyla beni işaret ediyor, bu sözleri dikkate alarak başını sallıyor. "Ah evet. Bu çok akıllıca. Onu yap. Bu çocuk, yakışıklı mı?"

Başımla onayladım.

"Öyle düşünüyorum,
evet." "İşi var mı?"

"Bir hukuk firması işletiyor."

"Aman. O zaman, evet, Gracie'ciğim. Onu şimdi geri ara. Git. Onun altına gir. Bu yemeği senin için paketliyorum."

Bayan A yarısı yenmiş yemeği elimden alıp boş bir Tupperware kabına boşaltırken başımı salladım. Kutuyu üç lastik bantla sardı, plastik bir market poşetine koydu ve bana uzattı. Ayağa kalkıp ona sarılıyorum. Kızartma yağıyla karıştırılmış ağır parfüm gibi kokuyor.

Unutma Gracie. İlk gözleme her zaman topaklı olur."

"Şey, teşekkürler," diye yanıtlıyorum.

Kötü, denemeye devam ediyorsun. Doğru olan gelecektir."

"Teşekkürler Bayan A. Yemek için de teşekkürler. Sen en iyisisin," diyorum. ben de ciddiğim Ne de olsa haklı. ilk gözlemedir-dirhep topaklı. Ve bilmeliyim. Krep, kahvaltıda en sevdiğim üç yiyecekten biridir.

İTİBAREN:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

TEKRAR:Kibar ol!

MERHABA,

Tamam, gönderdiğiniz sayfaları okudum. Söyleyecek çok şeyim var, lol - beni alırdı
Hepsini yazmak için saatler. Onun yerine bu gece telefonda konuşmak için müsait misin?

Bana haber ver

Colin.

Not: Size Grace mi yoksa Gracie mi denilmesini tercih edersiniz?

İLE:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

İTİBAREN:Grace İnış (gracie222@mail.com)

TEKRAR:Kibar ol!

Ugh - şimdi beni çok sinirlendirdin! Umarım ondan tamamen nefret etmemişsindir.

Evet, tabii ki bu gece telefonda konuşabilirim. Ne zaman düşünüyordun?

Arkadaşlarım ve ailem bana Gracie der. Artık beni çıplak gördüğüne göre (bir yazarın eserinin ilk taslağını okumak buna benzer), sanırım bana da Gracie demelisin.

Bana telefondan haber ver.

Teşekkürler

Gracie

İLE:Grace İnış (gracie222@mail.com)

İTİBAREN:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

TEKRAR:Kibar ol!

Hayır, kesinlikle ondan nefret etmedim! Üzgünüm, seni sinirlendirmeye çalışmıyorum.

Sadece saat 3'te bir Zoom araması yapın, bu yüzden zamanım biraz kısıtlı.

Bu geceye gelince, 7:30 nasıl? O zamana kadar akşam yemeğini bitirmiş olmalıyım.

Ve seni çıplak görmekle ilgili o yorumu şimdilik bırakacağım. ;) Colin

İLE:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

İTİBAREN:Grace İniş (gracie222@mail.com)

TEKRAR:Kibar ol!

Tamam, 7:30. Dört gözle bekliyorum.

Not: Belli ki senin anladığın gibi demek istemedim! Sapık!

İLE:Grace İniş (gracie222@mail.com)

İTİBAREN:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

TEKRAR:Kibar ol!

Affedersiniz, her sayfasında ereksiyonla ilgili bir hikaye yazan ben değilim. Buradaki gerçek sapık kim? Yüksek sesle gülmek!

7:30 bekleyemem

C.

Vay. Colin'le sohbetime beş saat kala, öğleden sonranın geri kalanında kendimle ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Evden çalışan biri olarak benim hep sıkıldığımı düşünebilirsiniz ama aslında bu nadiren olur. Aslında, son tarihler ve ilk taslaklardaki korkunç girişimler nedeniyle, genellikle kendimi oldukça meşgul tutarım. Scott gittiğinden beri bile. Demek istediğim, kesinlikle her zaman ortalıkta olduğu zamandan daha fazla bir sükunet var, ama yine de. Ben harika bir erteleyiciyim ama aynı zamanda birçok yönden bir işkoliğim.

Mesele şu ki, o ender anlardayapamamakış - örneğin, Lindsay bir taslağı gözden geçiriyorsa - çılgına dönüyorum. Hala oturamıyorum. Buna, yaklaşan telefon randevumdan dolayı vücudumda artan endişeyi ekleyin ve iki seçeneğim var: 1) midemdeki kelebekleri boşaltmak için kusturmaya çalışın veya 2) evi temizleyin.

Ben ikincisini seçiyorum. Önce yatak odama saçılmış tüm çamaşırları toplayıp aşağıdaki çamaşırhaneye götürüyorum. geri döndüğümde

Daire, Dorian Gray yatağın altında saklanıyor. O akıllı bir kedicik. Bir fırtınanın yaklaştığını biliyor.

Sonra bulaşıkları hallederim. Aptal değilim ama bulaşık yıkamaktan nefret ederim. Bulaşık makinesini doldurup boşaltmaktan bile nefret ediyorum. Sonuç olarak, bulaşıklar lavabomda oldukça sık birikiyor. Kollarımı sıvadım ve Alexa'ya biraz ev temizliği müziği çalmasını söyledim. Bunun için hata yapıyorevmüzik ve aniden kulaklarım, işitsel bir flaş ışığına eşdeğer hissedilen elektronik dans vuruşlarının saldırısına uğradı. Alexa'yı düzeltiyorum, açıkça Ariana Grande'nin şarkılarını istiyorum ve durulayıp bulaşık makinesine tabak, kase ve çatal-bıçak yığınlarını doldururken bir yandan diğer yana enerji harcayarak ılık suyun ön kollarımdan akmasına izin verdim. (sarhoş olduğumda, *bendans*. Ayık, sadece bop.) Tencereleri ve tavaları elde yıkarım, sonra tezgahı siliyorum.

Ariana cinsel pozisyonlarla ilgili şarkılar söylerken (kendisi çok zekidir), telefonumun çalmasıyla kesintiye uğradım. Ekranı kontrol edip ellerimi bir bulaşık beziyle kuruladım. Bu bir 212 numarasıdır. Muhtemelen spam, ama her ihtimale karşı cevaplıyorum.

"Merhaba?"

"Lütuf?"

"Evet?" Ariana'nın arka planda dinleyiciye "gün ışığına kadar becer beni" diye yalvardığını duymak biraz zor ama sesi hemen tanımıyorum, bu yüzden onun bir telefonla pazarlamacı olmadığına hala ikna olmadım.

"Ben Colin."

Kahretsin. "Alexa, dur!" Bağırıyorum.

Güler. "Orada parti mi veriyorsun?"

"Parti anlayışınız çamaşır ve bulaşıksa, o zaman evet. Yüzde yüz." zamanı kontrol ediyorum 3:30. "Naber? Bir Zoom görüşmen olduğunu sanıyordum?"

"Yaptım. Daha yeni bitti. Ben sadece, um," diye söze başlıyor. Kaşlarını kaldırarak bekliyorum.

"Bence bu akşam yemek yemeliyiz," diye patladı.

"Siz yapıyorsunuz?" Soruyorum. Birlikte derken?

"Evet," diyor. "Birlikte. Aynı masada oturursak, müsveddeniz üzerinde çalışmanın daha kolay olacağını hissediyorum."

Senin için daha kolay, belki. Bu arada, eğer hatırladığım kadar yakışıklıysan muhtemelen söylediklerinin tek kelimesini bile duymayacağım. Ya da o yumuşak sesi kullanırsan. Tanrım, yerdeki bir su birikintisine dönüşebilirim."Hmm tamam. Elbette." Kalbim çarpıyor. Sanırım aslında bir koroner hastasıyım. Göğüs kafesimde ani yoğun bir baskı var.

"Yedi civarı diyelim mi? Gelip seni alabilirim." "Astoria'dan mı?"

"Elbette. Eve gidip hemen üzerimi değiştireceğim ve sonra seni almaya geleceğim.

"Senin bir araban var?"

Güler. "Evet. Değil mi?"

"Hayır. Banliyöye taşınmam gerektiğinde bir tane almayı düşündüm ama burada gerçekten bir taneye ihtiyacım yok.

"Haklısın. Benimkini adaya taşıdığımda aldım, yani evet, bu mantıklı. Ama araba kullanmak ara sıra güzel bir lüks olduğu için onu sakladım."

"Bahse varım. Brooklyn'de yolunu biliyor musun?"

"Pek sayılmaz ama hallederim."

"Pekala, sadece bir uyarı - bu bir yürüyüş. Yoğun trafikte bir saatten fazla sürebilir."

Sorun değil, Gracie, dedi. "Buna degeceğini düşünüyorum. Ofisten erken çıkacağım."

Bir telefon görüşmesinin ortasındaiken 9-1-1 operatörlerine mesaj atıp yazamayacağınızı merak ediyorum. BeğenmekAcil durum. Kalp krizi geçiriyorum. Bütün okuldaki en seksi adam bana çıkma teklif ediyor. Lütfen gel.Göğsüm sıkışıyor ve nefes alıp sakın kalmaya çalışıyorum. Yanıtlarını resmediyorum.Majesteleri. Otuz bir yaşındasın. On yıldan fazla bir süredir lisede değilsin

yıl. Bunun gibi utanç verici bir kısa mesaja yanıt isteyerek vergi mükelleflerinin parasını çarçur ettiğiniz için kendinizden utanmalısınız.

Ben yutarım. "Kay."

"Tek iş. Restoranı sen seç. Güzel bir şey." "Ne tür yemek istersin?"

"İtalyan hakkında ne düşünüyorsun?" O sorar.

İyi. Meksikalıdan daha iyi, ki bu da bütün gece osurmama neden olur. Bir İtalyan yerinde nispeten güvenli bir şey seçebilirim. "İtalyancayı seviyorum," diyorum.

"Tamam aşkım. Güzel bir İtalyan mekanı seç, seninle yedide görüşürüz. Bana adresini e-posta ile gönder."

yutkundum. "HI-hı."

"İyi misin?" O sorar.

"Yepperoni," diyorum.*Kahretsin. Yine bu değil.*

Güler. "Yakında görüşürüz, Gracie Landing."

Colin

Onu yemeğe davet ettim.

Bunun yerine ondan bir şeyler içmeye çıkma teklif edebilirdim ki bu daha çok tipik bir ilk adım ama bana gönderdiği sayfaları okuduktan sonra bilmiyorum. Onunla telefonda ve e-posta yoluyla konuşmak gibi, gerçekten komikti - ama çalışmalarını okumak biraz*sıcak*. Kesinlikle beklediğim gibi değil. Yani, bu komik çivi çakabilen bir kız mı diye düşündüm.*Veseksi*, birlikte akşam yemeği yemeye değer biri olabilir.

Artı, Elle ile birlikte olduğumdan beri gerçek bir randevuya çıkmadım. Ve evet, yemek yemek yerine onu bir şeyler içmeye götürebileceğimin farkındayım ama Gracie bardan tavlanacak türden bir kıza benzemiyor.

biri olmak istemiyorum*onlar*neyse arkadaşlar. Dom gibi, bira ve yüksek sesli müzik eşliğinde rastgele yabancılara hava atmaya çalışan bir adam. Orada bulundum, bunu yaptım ve ben hayran değilim. Bu kızlar genellikle özensiz ve abartılı. Artı, karanlık ve karanlıkta iyi görünen şey, gün ışığında pek çekici görünmeyebilir. Akşam yemeği için buluşarak, temelde bir taşla iki kuş vurabileceğimi düşündüm: Yakışıklı olup olmadığını görebiliyorum*Ve*iyi bir yemek yiyin.

Açıkçası bir kız arkadaşım olmasını tercih ederim. Bunun söylenecek çok maço bir şey olmadığını farkındayım ama doğru.

Sahip olduğum en iyi kız arkadaş, üniversitenin birinci sınıfından sonraki yaz tanıştığım Caitlin adındaki kızdı. Arizona'daki görevimden Bronx'a yeni dönmüştüm ve Brophy's Hardware'de bir yaz işi buldum.

Para biriktirmeye başlayabilmem için sakla. Caitlin, sahibinin kızıydı. Poughkeepsie'deki Marist Koleji'nde ilkokul öğretmeni olmak için okuyordu ve Larchmont'ta büyük bir evde yaşıyordu. Babasının sahibi *Yedi* Bronx ve Westchester'daki donanım mağazaları. O (patronumun kızı olarak) yasak meyveydi ve ben de (babasının bir çalışanı olarak) öyleydim. Ayrıca, ailesinin ne kadar zengin olduğu göz önüne alındığında, Bronx'ta yaşamamın bana yardımcı olduğunu düşünmüyorum. Pek çok ortak noktamız vardı, yani medyayla ilgili her şeyde benzer bir zevk. Ağustos ayında bir gün, Dutchess County'de küçük bir kasaba olan Wappingers Falls'daki Counting Crows konserine fazladan bileti olduğunu iddia ederek dükkana geldi.

Hiçbir zaman olayların "olması gerektiğini" düşünen bir tip olmadım ama bu özel konser bir ikinci lig beyzbol stadyumunda yapılıyordu.

Ücretsiz biletim karşılığında Caitlin'i oraya götürdüm ve eve giderken saat çok geçti ve ikimiz de o kadar yorgunduk ki bir McDonald's otoparkında kenara çekip birlikte yattık. Gerçekten. El ele tutuşup uyuduk. Bundan sonra kız arkadaşım oldu. Her hafta sonu görüşürdük. Bir hafta sonu beni ziyarete gelirdi ve ben de ertesi hafta sonu onun yanında kalırdım. Okulunun sunduğu öğretmen yerleştirme programının bir parçası olarak Hawaii'ye taşındığında mezun olana kadar bu şekilde gidip geldik. İkimiz de ilişkinin bitmesini istemiyorduk ama Hawaii'ye yaptığımız bir ziyaretten sonra (iki aktarmayı içeren, her yol için yaklaşık yirmi saatlik seyahat süresi alan ve bana hırdavatçıdan bir aylık maaş çeklerine mal olan), uzun mesafeli bir şeyi sürdürmemizin bizim için pek mümkün olmayacağı acı gerçeğiyle uzlaştık.

Sosyal medyaya göre şimdi evli.

Caitlin'den sonra, liseden Billy ve Bobby ile biraz fazla zaman geçirdiğim için seri flört oldum. Kızları bulabildiğimiz her yerde tanıştık: barlar, kulüpler, hatta restoranlar (üç farklı garsonla çıktım, hepsi de "telefon numarası"nın tamamına olumlu yanıt verdi.

makbuz” teslim alma satırında). İlişkilerim birkaç haftadan birkaç aya kadar sürdü, ama ciddi bir şey olmadı.

Yaşlandığımda, şehirde kendi yerimi aldım, bu da beni flört devresinde sıcak bir mal haline getirdi. Billy hâlâ evde yaşıyordu ve Bobby, Queens'in kabataslak bir bölgesinde bodrum katında bir daire kiraliyordu ve her hafta sonu dışarı çıkmam için beni ararlardı. Ama bu sahneden bıktım.

Elle ile tanıştığımda yirmi sekiz yaşındaydım. Strand'da buluştuk (bence giyim mağazaları için Urban Outfitters ne ise kitapçılar için de odur). Anneme doğum günü hediyesi almak için oradaydım. Elle, adını hatırlayamadığım bir yazarın kitap lansmanı için oradaydı. Çantaları karıştırdığını fark ettim. Yanına gittim ve annem için güzel bir tane seçmeme yardım edip edemeyeceğini sordum ve yaptı. Sanırım annemin doğum gününü umursadığım için şirin olduğunu düşündü. Okumak için kalmak isteyip istemediğimi sordu. Hiç ilgim yoktu ama sonrasında benimle bir içki içerse buralarda kalacağımı söyledim. Babamın yıllık denetimimiz için kullandığı muhasebe firmasının resepsiyonisti Heather'dan yeni ayrılmıştım ve sanırım oyunum oldukça yerindeydi çünkü o gülümseyip evet dedi.

Elle, gösterişli bir edebiyat ajansında asistan olduğunu ve yazarı, altında çalıştığı ajanlardan biri tarafından temsil edildiğini açıkladı. İşinin bir kısmı, bu gibi olaylarda ünlü yazarların "ilgilenmesini" sağlamaktı. O öne oturdu ve ben geri çekildim çünkü iş ile kişisel şeyleri karıştırmamayı anladım (özellikle şimdi vergi beyannamelerimizi yapacak yeni bir muhasebe firması bulmamız gerektiğinden).

Daha sonra yakındaki bir bara gittik. Bir Jack and Coke ısmarladım ve o, temelde onu benim evime geri götürmek için yeşil bir ışık gibi olan bir Sex on the Beach aldı. Çok az şey biliyordum, şaşırtıcı bir şekilde herhangi bir şeye razıydı. Kız sarhoş bile değildi ve salı gecesi idi ama bir şekilde onu saat ondan önce çarşafın arasına sokmayı başardım. Dürüst olmam gerekirse, daire olduğunu düşünüyorum. Bana West Village'da iki kızla aynı yeri paylaştığını ve bir geceliğine mutlu olduğunu söyledi.

ertesi sabah bir utanç tren yolculuğu yapmak anlamına gelse bile onlardan uzaklaşmak.

Çıkmaya başladık. Evimi sevdi ve fazla uyarıda bulunmadan sürekli orada takılmaya başladı. Sessizliğin el yazmalarını okumak için mükemmel olduğunu söyledi. İşten eve giderken paket yemek alırdım ve o benimle orada buluşurdu. Pek ortak yönümüz yoktu ama seks güzeldi, bana bir sürü kız gibi televizyon programı izlettirmedi ve temizlik konusunda titizdi. Ben oldukça temiz bir adamım, ama o demek istedi*işletme*. Tezgahların böyle parladığını hiç görmemiştim.

Eş malzemesi, değil mi? Bende böyle düşünmüştüm. On sekiz ay sonra evlenme teklif ettim. Biraz para biriktirdi, ona gösterişli bir düğün yaptı ve ona burblarda bir ev aldı. Dilediğince fırçalayabilirdi.

Altı ay sonra, boşanma davam için temsil edilmek üzere D'Aleo ve Strauss'un hukuk bürolarındaydım. Courtney, Dom'un hukuk yardımcısı olarak yeni işe alınmıştı. Mutlu saatler için Dom ve ekibine katılma hatasını yaptım.*bir kere*,ve şimdi kız duygusal bir tren kazasına dönüşmeden gözlerime bakamıyor.

Yani evet. İş zevkle karıştırmakla ilgili dersimi aldım.

Bir daha o hatayı yapmayacağım, çok teşekkür ederim.

Yine de Gracie güvenli bir bahis. o benim*lise*, Tanrı aşkına. Ne ters gidebilir?

Gracie

Telefonu kapatıyorum ve bir nevrotik gibi tekrar saate bakıyorum.kişi. Şimdi saat 3:35. Birdenbire zamanın anlamı tamamen değişti. Noel sabahı, çocukken, hediyeleri açmak için sabah 6:00'ya kadar beklemek zorunda kalırsanız ve saat 5:30'sa, o dakikalar çok yavaş geçer - ama yetişkin bir kişiyseniz, pazartesi sabahı çalar saatin alarmini ertelerseniz, otuz dakika bir çırpıda geçebilir.

Devasa, hayatta bir kez karşılaşılabilir, rüyaların gerçekleşmesi türünden bir olaya hazırlanmak için yalnızca üç saat yirmi beş dakikam olduğunu fark ettiğimde panik başlıyor. Banyo aynasına bakıyorum.*Oh, adamım. Bu ciddi bir strateji oluşturmayı gerektirecek.*

Saçım bir aydan fazla bir süredir boyanmadı ve modaya uygun, hatta kasıtlı görünen tüm bu kök büyümesini çekmemin hiçbir yolu yok. L'oreal Mükemmellik için Tanrı'ya şükürler olsun. İkili bir 6G paketi -Açık Altın Kahverengi- gerçekte her zaman koyu sarı vurgularla kestane kahvesi gibi çıkıyor, banyo lavabomun altında yaşıyor. Erteleme için bir kazanım daha; İki hafta önce saçımı boyamak istiyordum ama bunun yerine sıfırdan kırmızı kadife pasta yapmanın YouTube için daha önemli olduğuna karar verdim. (Bu, yan not, günahkar bir şekilde lezzetli çıktı.) Ve hepimiz bana ne olduğunu biliyoruz.sonhafta sonu.

Ucuz plastik eldivenleri takıyorum, kapaklarını çeviriyorum ve bir şişe boyayı karıştırıyorum. "Alexa, devam et!" Beni gaza getirmek için ateşli bir randevu havasına sokacak iyi bir müziğe ihtiyacım olacağını bildiğimden bağıriyorum. Yaklaşık on dakika sürer

köklerimi örtmek için dikkatli uygulama. Tüm saçlarımı başımın tepesinde büyük bir plastik tokayla topladım ve zehirli dumanların bir kısmını dışarı atmak için banyo penceresini araladım.

Sonra, o batarken banyo yapıyorum. Eşofmanımı çıkardım ve ellerimi bacaklarımda kaydurdım.*Lanet etmek.*Jiletimi kıralı bir dakika oldu. İçimdeki çekişmeyi eğlendirmeye başladım.*Tıraş olursam, bu gece beni pantolonumdan çıkarma şansı olduğunu farz ediyorum. Tıraş olmazsam hiç şansım yok çünkü cildimle ilk karşılaşmasının bir anıyı anımsatmasına izin vermeyeceğim.*Maymunların gezegeni*film.*

Yani evet. Kesinlikle tıraş olmalı.

Gençliğimden beri gerçek tıraş kremi almadım, ancak küvete girdiğimde sağlıklı bir avuç dolusu saç kremi işe yarıyor gibi görünüyor. Ben kıllı bir kız değilim - vücut kıllarım ince ve açık renkli - ama yine de. Lisedeyken, Colin Yarmouth gezegendeki en güzel genç kızlardan bazılarıyla çıkıyordu. Eminim derileri gül yaprakları veya mentollü sigaralar gibi pürüzsüzdü, hepsi de içine kürdan saplanmış eski bir patatese ne olduğunu takip ettiğiniz bir bilim deneyi gibi filizlenmemişti.*Kahretsin. Bütün kış tıraş olmadığım için başıma gelen bu.*

Yavaş, metodik ve ustura konusunda dikkatliyim çünkü kenarlarda biraz pas olduğunu fark ediyorum, bu da acele edersem bunun ancak kötü sonuçlanacağı anlamına geliyor. İki ayağımı da aşıyorum ve sonra kendimi ciddi bir kararla karşı karşıya buluyorum.

Aradaki tüylü kelebek için ne yapmalı?

Ben hiç ağda olmadım. Dediğim gibi, vücudumdaki kılların durumu için minnettarım. Ve şüphesiz muhteşem, İskandinav görünümlü bir bombanın, mum damlamalarıyla dolu bir kase ile alt takımımın yakınına gelmesi fikri beni korkutuyor. Gerçek gibi. Kabusların ve korku filmlerinin konusu.

Adil olmak gerekirse, alt katım tamamen korkunç değil. Scott ve ben ilk çıktığımızda, her şeyi düzeltmek için bir çift tırnak makası kullanırdım. Bir keresinde biz

Temelde birlikte yaşıyorduk, kendi çitlerimi sıkı tutmak için iki haftada bir solma için kullandığım aynı elektrikli tıraş makinesini kullanarak saç kesme setine yükselttim. Birkaç haftada bir, bir numaralı kesme aparatını kullanarak çimleri biçerdim. Yaklaşık bir buçuk yıl birlikte yaşarken, gerçekten umursamadığı hissine kapıldım, bu yüzden mayo sezonundan sonra bundan vazgeçtim ve büyüttüm. Scott asla şikayet etmedi, ama sonra, elbette, Ilana ortaya çıktı ve muhtemelen hayatında hiç kasık kılı çıkarmadı. Kıyaslandığında tüylü bir mamut gibi görüldüğüme eminim ve o beni onun için terk etti, bu yüzden evet, sonsuza kadar bekar kalmamak için bu durumu halletmem muhtemelen en iyisi.

Artık burada yaşamadığı için elektrikli tıraş makinesine artık erişimim yok, ama önce sağlam bir düzeltme yapmadan bu pisliğin üstesinden gelemeyeceğimi biliyorum. Bu yüzden ayağa kalktım, küveti boşalttım, ellerimi kuruladım ve eski tırnak makasını bulmak için makyaj çantamı karıştırdım. Tuvalete gidiyorum ve ormanda keskin nişancılık yapmaya başlıyorum, Ariana hava sahamı dolduran "Teşekkürler, Sıradaki" diye cesaretlendiriyor.

Meşhur tünelin sonundaki ışığı gördüğümde telefonumu kontrol ediyorum ve yaklaşan durulamam için ısınmak üzere duşu tekrar açıyorum. Şimdi, gerçek bir seçeneğim var. Colin'in tam bir smoothie mi yoksa sadece bakımlı bir yama mı tercih ettiğini tahmin etmeliyim. Sadece kış mevsiminde kullandığım, başparmağımın derisi bir deprem sırasında fay hatları gibi çatladığında kullandığım Gold Bond nihai süper iyileştirici el losyonuna uzanıyorum. İşaret parmağıma iri bir damla sıkıp ovuşturuyorum. Tıraş makinesini kenarlarında gezdiriyorum. *Tanrı bir kadındır, şarkının dediği gibi. Ona bunu hatırlatacak küçük bir şey bırakalım.* Geniş bir iniş pistini tercih ediyorum.

Bana öğretildiği gibi, hassas bir bölgeyi tıraş ederken, her zaman yukarıdan aşağıya, genel olarak tüylerin uzama yönünde çalışın. Bunu yapıyorum ve işler iyi görünüyor. En görünür alanı bitirdim ve resimlerime göz atmak için makyaj çantamdan kompakt aynamı aldım.

ben bir vageniusum, diyorum kendi kendime gülümseyerek.

Ama bu söz nasıl gidiyor? Zeka için kibri asla karıştırmaz mısın? ben de öylemeliSaç kesimini bir sonraki seviyeye taşımaya ve alttan tıraş etmeye karar verdiğimde düşünüyorum.

Kötü bir fikir. çok kötü

Aslında, işte size eğlenceli bir bilmece. Paslı bir usturayı şişirilmiş bir egoyla karşı karşıya getirdiğinizde ne elde edersiniz? Evet. Yırtılmış bir labia.

Kutsal. Tatlı. İsa.

Ben yüksek sesle inerken kaseye kan damlıyor. Duşa atlıyorum, klozet kapağına kan bulaştırıyorum ve banyo halıma biraz damlatıyorum. Bacağımdan İncil'deki bir nehir gibi akıyor - şüphesiz, belalardan biri başıma geldi. Bacaklarımı sımsıkı bağladım ve çamurlu topuzumun klipslerini açtım, fazla işlem yapıp saçlarımı kimyasallarla kızartmamak için boyayı duruladım. Bu korkunç bir fikir. Zehirli bir 6G akışı, sanki bir miknatis tarafından oraya çekilmiş gibi doğrudan kasıklarımın geliyor, sadece zaten kuşatma altındaki sinir uçlarında bir isyanı kışkırtmak için.

Duruyorum, duruluyorum ve biraz daha duruluyorum, ta ki sonunda su tekrar pembemsi-berrak akana ve vücudum ağrının artık hissedemeyeceğiniz kadar fazla olduğu o şoka girene kadar. hariç her şeyi siliyorum**biren** temiz olması gereken kısmı bir kalıp Dove sabunla ve ardından saçımı şampuan ve saç kremi ile yıka.

Sonunda, dayanılmaz bir sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, saçımı sıktım ve duştan çıktım. Beyaz bir havluyla kuruladım (üç numaralı hata) ve hala taze kan olduğunu fark ettim. En azından yakın gelecekte nasıl ilerleyeceğimden emin olamayarak, bir yara bandı alıp her iki dudağa yatay olarak yapıştırdım ve onları dünyanın en ince bekaret kemeri gibi kapattım.

İnşallah pıhtılaşır.

Şimdi, bir kıyafet bulmaya çalışmak için yatak odasına.*Kahretsin. Çamaşırları kurutma makinesine koymam gerekiyor.*Eşofman altımı tekrar giydim, neredeyse bir kereden fazla yara bandımı kaybediyordum, yeni boyanmış başıma bir kapüşonlu giydim, spor ayakkabılarımı giydim ve aşağı indim.

Yukarı çıkarken asansörde yemek seçeneklerimizi değerlendiriyorum. Hikayede kendimi Presley gibi hissediyorum - lüks bir restoran mı denemeliyim yoksa sadece pizzayla mı gitmeliyim? Onu pahalı bir akşam yemeğine çıkaracak bir erkeğe ihtiyaç duyan türden bir kız gibi görünmek istemiyorum ama dürüst olmak gerekirse, dün geceki pizza olayından dolayı hâlâ biraz yaralıyım. için düşünebildiğim tek yer *Güzel* İtalyan, Emmons Bulvarı'ndaki bir sahil restoranı olan Luna Bella'dır. Biraz romantik, ama belki sorun değil. Demek istediğim, busözde bir telefon olmak. *Colin* onu tam bir tarihe yükselten kişidir.

Luna Bella öyle. Daireme geri döndüm ve rezervasyon yaptırmak için onları aradım - saat 7:15'te suya bakan iki kişilik bir masa.

Çamaşırlar kurutucuda olduğundan ve içinde giymeye değer bir şeyler olabileceğinden, saçımı kurutmak ve şekillendirmek için banyoya geri dönüyorum; bu -nasıl göründüğümü önemsemişimde- bir saatten fazla sürebilen bir işlem. Fönleme kısmı, büyük ölçüde çok fazla saçım olduğu için yaklaşık yirmi beş dakika sürüyor. Yuvarlak bir fırça kullanıyorum ve kesiyorum ve dürüst olmak gerekirse, bunu genellikle yerde oturup kitap okurken yapıyorum. Ama banyomun şu anda CSI'dan bir cinayet mahalline benzediğini görünce, önce onu temizlemem gerektiğini fark ettim.

Yirmi dakika sonra, tuvalet, lavabo ve küvet kendi beyaz tonlarına döndükten sonra, yere oturdum ve normal bir kitap yerine (şu anda bunun için kafa boşluğum yok), dizüstü bilgisayarımı banyoya sürükledim ve müsveddemi açtım.

Bir yazar olduğunuzda, bazen eserinizi yeniden okur ve hangi ruhun bedeninizi ele geçirip sayfadaki şeyleri yazdığını merak edersiniz. Ben öyle miyim? *Gerçekten* bir apartman dairesinin özelliklerini müstehcen konuşmaların temeli haline getirebilecek? Ben mi *Gerçekten* Bir adamı dolaba koyup karısının onu bir makasla kıkına saplamasını mı? Ben mi *Gerçekten* potansiyel cinsiyete şu şekilde bakın: *pelvik büyüculük*? Hepsinden kötüsü, ana erkek karakterim için gerçekten o kadar da akıllıca olmayan "Connor Yates" adını mı kullandım ve sonra *Göndermek* hikaye Colin'e mi? DSÖ

bunun olmasına izin verdin mi? Hatta Connor'ı lise futbol takımının yıldızı yaptım ve sonra arkasını tüm detaylarıyla anlatmaya devam ettim.*Birden fazla.*

Sanırım bir lobotomi düşünmem gerekiyor. Açıkça kendim için bir tehlikeyim.

Saçlarım kurduğunda dizüstü bilgisayarı kapatıyorum. Diana Ross'a benziyorum - yelemleri fırçayla çalıştırmaya çalışsam da, doğal bukleleri çıkarabilen tek şey düzleştiricim. Isınması için prize takıyorum ve ardından durumu değerlendirmek için yatak odama geri dönüyorum.

Yatak dağınık, bu iyi, çünkü tam olarak iki çift çarşafım var ve bu özel gün için yenilerini giymeyi planlıyorum. Sigorta için, biliyorsun. Her ihtimale karşı orada oluruz (beceriksiz labioplastimin zamanında iyileştiğini varsayarsak). Komodinde her zaman bir kutu prezervatif olması gerektiği gibi. Ki ben yaparım. Onlar Scott'ındı ama bir kez fark ettim *BEN* Onları birlikte kullandığı tek kişi oydu, ayrıldığımızda bende kalmasına izin verilmesi gerektiğine karar verdim. Al şunu, Scott! Cebimde dokuz dolar var!

Yatağı çıkardım ve kirli çarşafları şimdilik dolabımın dibine tıktırdım. Onları temiz çarşaflarla değiştirip yatağı yapıyorum. Yorganı yıkayacak vaktim olmadığı için üstüne sağlıklı bir miktar Febreze sıktım ve odayı biraz ferahlatmak için tarçın kokulu Yankee Mumu yaktım.

Sonra saçımı yapmak için banyoya geri döndüm. Nefesime odaklanmaya çalışıyorum. Tori'nin kız arkadaşı Kiki yoga öğretiyor ve her zaman "Bilinçli nefes alma vücudun en doğal meditasyon şeklidir" der. Ben berbat bir meditasyoncuym. Aklımı böyle kapatmaya ikna edemiyorum. Hiçbir şey düşünmemek için gözlerimi kapatıyorum ve yakın çevreme odaklanmaya çalışıyorum ve sonra tamamen alakasız ve aptalca bir şey hatırlayacağım, örneğin yanımda uzanan adamın nasıl bariz bir ayak tırnağı olduğu ve geri kalanımızı iltihaplanma ile görsel olarak rahatsız etmemek için bir çift yoga çorabına nasıl yatırım yapması gerektiği gibi.

tırnak yatağından çıkıntı yapıyor. Ve sonra kıkırdamaya başlıyorum. Genellikle kontrolsüz. Kiki, Tori'ye benden gerçekten hoşlandığını ancak derslerine katılmam için beni samimi bir şekilde davet etmediğini söyler. Kişisel değil, bunu biliyorum. Beynim gıdıklanırsa yardım edemem.

İyi eğitilmiş derin bir nefes almadığım için, şu anda sakinleşmek çok zor geliyor. Alexa'ya zen spa müziği açmasını söylüyorum, o bunu bana daha fazla maksi ped sipariş etmek isteyebileceğimi hatırlatmak için bir fırsat olarak görüyor. (Zaten Alexa'yı kim programlıyor?) Sessizce saçımı bitirdim, tıkalı damarlarımın gümbürtüsünü dinledim ve tüm bunların, kumsal pikniğinde dönen kıskanç bir martı gibi üzerime sıçmak için evrenin ayrıntılı bir planı olup olmadığını merak ettim.

Çamaşırlarımı almak için binanın bodrum katına indim, yara bandı bana her adımda daha önceki banyo hatamı hatırlatıyordu. Elmalı turta kokulu yatak odamda kıyafetlerimi katlıyorum ve bir kıyafete karar vermeye çalışıyorum.

Elbise mi? Hayır. Fazla süslü.

Güzel kot pantolon? Hmm. Fazla günlük?

Bir etek? Hayır. Kalçalarımı çok geniş gösteriyor, sanki küçük bir buzağı doğurmak sorun olmayacakmış gibi.

Pantolon mu? Tabii, randevu büyükannemleyse.

Dolabımdaki kot pantolona geri dönüyorum. Yığımı karıştırıyorum ve hatırlıyorum, bir çift siyah jegging'im var - bilirsiniz, şu yarı kot, yarı tayt olan pantolonlar. Süper esnek ve rahat. İtalyan yemek için iyi. Bunları elbette giydirebilirim. Ve üzerime sos damlatırsam bunlar olası lekeleri gizleyecektir.

Evet.

Tanrım, bu siyah jeggings için teşekkürler.

Siyah push-up sütyen yerine siyah atlet seçtim. Tek siyah dantel külotumu giyerken yara bandını nazikçe ve dikkatlice çıkardım - tam olarak örtün çünkü tüm kayışlar gitmiş ama yine de yeterince seksi. Üzerinde

Siyah kolsuz bluzu, dolgulu göğüslerimi ve sağlıklı kıvrımlarımı vurgulayan ve ışıltılı altın kemerime uyan metalik altın rengi bir süveter giydim. Ayakkabılar için, altına çorap giyebileceğim ve bir veya iki blok yürümek zorunda kalırsam ayaklarım su toplayarak patlayacakmış gibi hissetmemek için güvenilir uzun siyah binici çizmelerini seçeceğim. Büyük altın halka küpeler, birkaç bilezik ve bileklerime bir parfüm sıktım ve aynayı kontrol ettim.*İnanılmaz. Gerçek bir insan kadına benziyorum.*

Şimdi yatağımın her tarafına dağılmış olan dolabımın içindekileri yeniden katlıyorum. Yatağı temiz tutmalıyım! Ardından, orada hangi temizliğin yapılması gerektiğine bakmak için oturma odasına yöneliyorum. Dorian Gray kanepede uyuyor. Uyuya kalmak! Böyle bir zamanda! Bir köpek şimdiye kadar mega-gergin havamı almış olurdu. Bir köpek beni teselli etmeye çalışırdı. Kahretsin, bir köpek bu krizi atlatmak için benimle konuşmaya bile çalışabilir. Ama Dorian Gray değil. Bir gözünü açıp tekrar kapatıyor. Süpürgeyi alıp halının üzerinden geçiyorum.Oonu uyandırır ve koşmaya gönderir. Dorian Gray'i seviyorum, ama gerçekten dürüst olursak, bazen biraz pislik.

Halı kırıntılardan kurtulduğunda ve yüzeylerdeki tozu sildiğimde derin bir nefes alıp saate bakıyorum. 6:15. İnanılmaz. Kalan kırk beş dakikayı makyaj yapmak için kullanıyorum ve saat 6:50'de telefonum çalana kadar dairemde gergin bir şekilde volta atıyorum.

Hey, metin diyor ki,Buradayım. Arabayı park etmeli miyim?

Nefes almak. İyi olacak.Hayır, aşağı geleceğim. Hemen ordayım, Yazıyorum.

Tamam, göz kırpan bir yüz emojiyle yanıt verir.

Ceketimi ve siyah-altın çapraz askılı çantamı giydim, aynada kendimi bir kez daha kontrol ettim, anahtarlarımı aldım ve dışarı çıktım.

Binanın önüne çift park etmiş beyaz bir SUV görüyorum. Bir adam sürücü tarafından atlıyor. Scott'tan en az iki inç daha uzun. Kalın kahverengi saçlarına bir tür ürünle şekil verilmişti ve kesinlikle parmaklarımı arasından geçirmeme yetecek kadar uzundu. Gözleri karanlıkla çevrili

kirpikler ve bakımlı kaşlar. Bana doğru yürürken onu tanıyorum ama sadece okuldan ya da web sitesindeki resimden değil.

Vay be, Fark ettim. Onu el yazmamdan tanıyorum.

Yazarken kafamda karakterlerimin görsel resimlerini oluşturuyorum. Bu, üniversitede öğrendiğim bir egzersiz; onları, sizin bir arkadaşınızı veya akrabanızı hayal ettiğiniz gibi hayal edebiliyorsam, onları daha yakından tanıyormuşum gibi hissetmeme yardımcı oluyor. Connor Yates'i ben yarattım ve o görünüyor *Kesinlikle* Colin Yarmouth gibi. O kıyafet - beyaz yakalı gömlekli hakiler, altındaki kaslı bacaklar ve *Aman Tanrı*mo mükemmel kış - hepsi önümde. Benim gibi olmasını hayal etti.

Ve gülümsüyor. Geniş dostça sırtışı, gözlerinin kenarlarında küçük kaz ayakları oluşturuyor ve kullanılmadığı iddia edilen gülme çizgileri, ilk kucaklaşmamızda kolları beni kucaklamak için genişçe açarken yanaklarını çiziyor.

"Merhaba" diyor.

O güçlü ve beklenmedik buluşmamızla ilgili gerçek mutluluk belirtileri göstermekten korkmuyor. Duygu o kadar inanılmaz ki ağlayabilirim. Yemin ederim, Scott gittikten sonra içimde kesinlikle küçük bir parça yalnız öleceğimi düşündü. Sadece ben ve bütün öğleden sonra çıldırırken bir gram bile duygu gösteremeyen Dorian Gray. Başka bir adamın bana bakacağını hiç düşünmemiştim, öyle görünen bir adamdan çok daha fazlası *Bu*.

"Hey," diye fısıldadım.

Beni serbest bıraktı. Harika görünüyorsun, dedi gülümsemeye devam ederek.

"Hmm, evet, sen de biliyorsun," diyorum şaşkınlıkla. *Bu bir rüya, değil mi?*

Bir adım uzaklaştı ve bana uzun uzun baktı, sanatla ilgilenen birinin bir tabloya bakması gibi. (Maalesef ben o kız değilim, bu yüzden sadece varsayımda bulunuyorum.) "Bir nevi aynı görünüyorsun ama aynı zamanda farklısın. Beni yanlış anlama, lisede çok tatlıydın ama şimdi..."

İşte burada. Bir dakika beklersem diğer ayakkabının düşeceğini

biliyordum."Biliyorum," diyorum. "Yetişkin ortodontisine baktım. Sadece param yok.

Güler. "Gülünçsün. Ben diyecektim ki... Kalıtsal, biliyorsun. Kötü dişler."

"Kes sesini ve sözümü kesmeyi keser misin?" diyor. "Çok güzel görünüyorsun."

İçeride ölüyorum. Dışarıda gülüyorum ve biraz homurdandığımdan oldukça eminim.

Arabaya bindik ve ben onu Luna Bella'ya yönlendirirken küçük sohbetin ilk birkaç satırında tökezledik. Perşembe gecesi olduğu için vale yok, bu yüzden arabayı park ediyor ve arka koltuğundan dışına kalem yapıştırılmış bir dosya klasörü alıyor.

İçeride hostes bizi pencere kenarına oturttu ve Colin'e Manhattan Sahili'ne giden yaya köprüsüne bakan koltuğu vermeye özen gösteriyorum. Bu daha güzel bir manzara. Bize menüleri veriyor ve seçenekleri tartışıyoruz. Garson kız geldiğinde Colin parmigiana tavuğu ısmarlıyor ve ben de zencefilli gazoz ve ev salatasıyla birlikte fransa karides ısmarlıyorum.

"Bu akşam ekşi Midori yok mu?" diye soruyor, menüler bitip yine yalnız kaldıktan sonra.

kıkırdadım "Hayır. Bu bir iş toplantısı, değil mi?"

Başını sallayarak klasörü aldı ve kumaş peçetenin olduğu boşluğa koydu. "Evet," diye katılıyor. "Tüm iş toplantılarımı mum ışığında yönetirim."

Göğüs kafesim sıkışıyor. "Bu yüzden?" Klasörü işaret ediyorum. Birden ona kadar ölçek.

Ne kadar kötü?"

Başını sallıyor ve yeni gelen zencefilli gazozdan bir yudum alıyor. "Hayır. Bu iş böyle gitmeyecek." "O kadar kötü ha?" Şaka yapıyorum.

"Evet," diye başını salladı. "O kadar kötüydü ki sana telefonda bile söyleyemedim. Yorumlarımı salata ve karidesle yumuşatmak için Brooklyn'e gelmek zorunda kaldım. Tek yol buydu" diyor.

"Lütfen bana söyler misin?" Dürüstçe söylüyorum, kalbimdeki gülümseme şüphesiz yüzümü aydınlatıyor.

Boğazını temizliyor. "Gerçekten yeteneklisin," diyor. "Ve Tanrım,*Bu yüzden*

eğlenceli. Bazı ifadeler - yani, onu nereden buldun? omuz silkiyorum

"Ama biliyorum*Senharika* olduğunu düşünme. Telefonda kahraman hakkında bir şeyler söyledin. Ve gerçekten yardım etmek istiyorum. Öyleyse, şimdi okuduğuma göre, sorunun ne olduğunu bana açıkla. Gömleğinin manşetlerinin düğmelerini dikkatlice çözüyor ve kollarını yavaşça, metodik bir şekilde sıvayarak, dikkat dağıtacak kadar kaslı kollarını sergiliyor.

"Presley'den hoşlanmıyorum," dedim yutkunarak.

"Eminim. Demek istediğim, ben de onu sevmiyorum. Aslında bana biraz eski karımı hatırlatıyor.

"Gerçekten mi? O da Emlakçı mı?" (Pek çok edebi ajanın bir yan işi vardır, bu yüzden bu beni şaşırtmaz.)

"Hayır," diyor. Ama benimle para için evlendiği hissine kapılıyorum. Ben de doluymuşum gibi değil. Ama sağlam bir işim var ve *benvardı*Ayrıldığımızda elinde tuttuğu evi ona satın alana kadar iyi bir tasarruf hesabı.

"Devam etmek. O

*halahayatları*Orası?" İç

çekiyor. "Evet."

"Ama sen *biravukat*! Nasıl yapabildin-"

"Ben..." Başını sallıyor. Klasöre dokunarak, "Önce buna odaklanalım," diyor. "İlişkilerimin tüm aksiliklerini bir noktada yaşayacağımızdan eminim."

Onu zorlamak ya da rahatsız etmek istemiyorum, o yüzden bıraktım. "Tamam," diyorum. "Üzgünüm."

"Olma," diyor zencefilli gazozu pipetle karıştırarak. "Ee, sen ve Presley - bu arada ilginç bir isim seçimi - nasıl oluyor da dalga geçmiyorsunuz?"

kızardım. "Şey, hiçbirinin inandırıcı olmadığını hissediyorum," diyorum. "Demek istediğim, orada olduğundan eminim.*vardır*bir apartman dairesi satmak için biriyle yatan kızlar. Sadece böyle birini tanımıyorum. Ve Connor'ın aptal olduğunu hissediyorum."

"Hımm," diyor. "İlginç. Aslında katılmıyorum. Connor'ın motivasyonunu anlıyorum."

"İlealdatakonun üstünde eş?"

"HAYIR. beni yanlış anlama Karısı kesinlikle dürüst bir dişi şeytan gibi görünüyor. Ama üzgün görünüyor. Üzgün." Aramızdaki sepetten sıcacık İtalyan ekmeğinden bir dilim çıkarıyor. "söylemek istemiyorum *acınası*, ama yakın. Sanki Presley kaçmıştı ve bu, karısının -Melinda, değil mi?-berbat olması gerçeğiyle daha da güçleniyor.

Başımınla onayladım.

"Yani, kendini toparlamış gibi görünmek için gerçekten çok çabalıyor gibi hissediyorum, anlıyor musun? Sanki sağlam bir A-oyunu varmış gibi, oysa gerçekten tamamen güvensiz mi?

"Sanırım."

"Demek istediğim, onun olmayı hak ettiğini düşünmüyorum. *bıçaklanmış*, ama sadece okuduğum otuz beş sayfaya bakıyorum. Eminim bu ikisi hakkında benden daha çok şey biliyordur."

Bunun üzerine başımı salladım.

"Mesele şu ki, okuduğumda öyleymiş gibi hissettim, bilmiyorum." Duruyor. "Tanınabilir. ilişkilendirilebilir."

"Gerçekten mi? Nasıl?"

"Karıyla çok şey yaşamış gibi görünüyor. En azından ben öyle okudum." Colin dudaklarından ufacık bir parça tereyağı yalıyor. Görünüşü beni neredeyse yere devirecek.

"Evet," diyorum. "Tabii, sanırım. Dürüst olmak gerekirse, durumuyla ilgili arka plan hakkında çok fazla düşünmedim. Demek istediğim, düşündüm - belli ki, onlar biriyiyer - ama tam olarak neden olduğunu bilmiyorum. Sanırım öyle olduğunu düşündüm *monun* hata Melinda çok korkunçtu. O bir playboy, sence de öyle değil mi?"

"Belki. Bilmiyorum. Bana, yüzeyi kaşındığınızda olduğu gibi, orada azgın bir adamdan daha fazlası varmış gibi geldi.

"Bekle - demek istiyorsun *Tümü* erkekler sadece domuz değil, testosteron ve cinsel taleplerden başka bir şey değil mi? Şaka yapıyorum, bir nevi.

"Eyvah," diyor. "Birisi biraz ağrıyor."

Güldüm. "Evet. Sanırım bu oldukça açık." bir nefes alıyorum "Scott kesinlikle bana bir numara yaptı."

Bunu görebiliyorum, dedi Colin. "Sorun değil. Hepimiz sadece hasarlı mallarız, değil mi? Gülümsüyor ama coşkulu değil. Daha çok üzücü bir gerçeği kabul eden biri gibi.

"Sanırım öyle," katılıyorum.

Kadehini kaldırıyor. "Eh, işte hasarlı mallar. Kalbimizi kırmasaydık, sen ve ben şu anda burada olmazdık, değil mi?

Bardağımı onunkine tokuşturuyorum. Parmaklarımız dokunacak kadar yakın. Bir yudum alıyoruz. Mükemmel dudaklarının plastik pipeti nasıl emdiğine odaklanmamaya çalışıyorum.

"Hala acıyor mu?"

Soruyorum. "Ne?"

Ayrılık mı?

Omuz silkiyor. "Yani?" Bana doğru başını salladı. "Senden ne haber?"

"Evet bazen. Mesela, bu garip. Bazen daha az umursayabilirdim. Yani, gerçekten. Siktir et onu, değil mi?

"Kesinlikle."

"Ama sonra onun hakkında ne yazdığını merak ediyorum. *Ben*. Neden seçmek zorundaydı? *o*, biliyor musun? *biznişanlı*. Sadece çıkıyormuşuz gibi falan değil.

"Tamamen anladım."

"Sık sık manastırda yaşamayı düşünürüm," diyorum.

"Rahibe manastırları artık bir şey mi?" O sorar.

"Bilmiyorum. Bence de. Belki daha sonra Google'a sorarım. Yedek planımın sağlam olmamasından nefret ederim."

Colin gülümsüyor. "Bu seçenekleri açık tutmalıyım."

Garson salatalarımızı getiriyor. Yemek yemekle meşgul oluyoruz. Sessizce çiğniyor, peçetesi kucağında katlanmış. Scott asla salata yemezdi ve kucağına asla bez peçete koymadığından neredeyse yüzde yüz eminim. Colin ise aksine, salata sosunun şimdiye kadar tattığı en iyi balzamik olabileceği hakkında bir yorum yapıyor ve onların etrafında yediğimi fark edince kiraz domateslerimi minnetle kabul ediyor. Kasenin dibindeki sığ sos havuzunu temizlemek için ikinci bir parça İtalyan ekmeği kullanıyor.

"Üzgünüm," diyor. "Açlıktan ölüyorum ve bu çok lezzetli."

Özür dileme. Nefis, katılıyorum. Ve genellikle günde altı öğün yemek yiyorum, bu yüzden anlıyorum.

"Gerçekten mi? Yiyecekleri gerçekten çok küçük porsiyonlara bölen ve yemek yerine atıştırılmalık yiyen kızlardan biri misiniz? O yemek planının adını unuttum."

Başımı sallıyorum. Ah, hayır, diye güldüm. "Bu kesinlikle ben değilim. Yapabileceğim ve iyi yaptığım bir şey varsa, o da yemek yemek. Çoğunlukla yemek yapmayı sevdiğim için."

"Ne tür yemekler yaparsın?"

"Her şey. Mutfakta yeni şeyler denemeyi seviyorum. Ben çocukken nonna'm bizimle yaşardı ve sürekli yemek yapardı. O da asla bir tarife uymadı. Bir şeyler tatmakta ustaydı," dedim. "Bazı insanların ağızlarında gümüş kaşıkla nasıl doğduklarını biliyor musun?"

Başını sallıyor.

Kaşığım tahtaydı. Baharatlar ve tatlar hakkında her şeyi ve her türlü yiyeceği yapmak için rastgele şeyleri nasıl karıştıracağımı öğrendim.

"Pekala, buna şerefe. Kendini şımartmaktan korkmayan, iştahlı bir kızı seviyorum."

"Bu arada kendine bak. İnanılmaz metabolizması olan ve canı ne isterse yiyebilen adamlardan birine benziyorsun."

"Hayır. Keşke!" diyor. "Çalışıyorum. Beni aklı başında tutuyor. Gerçekten spor salonu olmasaydı Elle ile ayrıldıktan sonra ne yapardım bilmiyorum. Öfkemi yönlendirmenin harika bir yoluydu."

"Bu hissi biliyorum. Ilana hamile olduğu için şanslıydı. Aksi takdirde kesinlikle saldırıyı düşünebilirdim. Yine de, hapiste pek iyi olacağımı düşünmüyorum."

"Evet? Neden öyle?"

"Sana sadece üç öğün yemek veriyorlar." Gülüyorum.

O sırtıtır. "Tamam o zaman sana bir şey soracağım. Aşk romanları okumam - en azından tipik olarak değil. Her zaman bir kadın kahraman olmak zorunda mı?"

"Hmm," diye düşündüm yüksek sesle. "HAYIR. Ancak tipik olarak, temel kural bildiğinizi yazmaktır. Anlatıcınızla bağ kurabiliyorsanız özgünlük yaratır," diyorum.

"Diğer tarafa gidebilir misin?"

"Ve bir erkek anlatıcınız mı var?"

Su bardağından bir yudum alıyor. "Evet."

"Bilmiyorum," diyorum. "Yani, kesinlikle yapabilirim*denemek*"

"Pekala, bunu bir tartışma olarak düşünelim. Yayıncının, temsilcinizin veya her ikisinin sizi ikinci bir roman için zorladığını söylediniz. Sağ?"

"Mm hmm."

"Öyleyse sana açlar. Onlara gönderdiğiniz her şeyi muhtemelen okumaya açık olacaklardır, eminim."

"Katılmıyorum. Bence yapacaklar*Okumak*Ne gönderirsem göndereyim. Ama bu yayınlayacakları anlamına gelmez. Yine de bana düşünce sürecinden geç. Mesela, sonuna kadar."

"Connor'ın bakış açısına geçip her şeyi onun açısından yazarsanız, yardımcı olabilirim."

"Gerçekten mi? Nasıl?"

Başını sallıyor. "Anlatıcıdan hoşlanmadığın için takılıp kaldığını söyledin." "HI-hı."

"Peki beğendin mi*Ben*?"

Ateşin yeniden yanaklarıma yükseldiğini hissedebiliyorum. "Evet."

“Yani, olur mu *BEN* sevimli bir anlatıcı ol o zaman?”

Gülüyorum. Bu aslında harika bir fikir olabilir. "Tabii, sanırım." Colin, "O halde, tek ihtiyacın olan hikayenin Connor tarafından görülmesi," diyor. "Ve elimdekileri yeniden yazmam gerekecek."

"Bu korkunç mu?"

Başımı sallıyorum. "HAYIR. Otuz beş sayfada değil. Bütün bir el yazması olsaydı, içinde bulunduğum son teslim tarihi göz önüne alındığında bu zor olurdu.

Başını sallıyor. Garson yemeklerimizi getiriyor. Vay canına. Bu çok büyük,” diyor Colin.

Garson, sanki akşama süt bazlı peri tozu serpiyormuş gibi, yemeklerimizin üzerine taze parmesan peyniri rendeliyor.

"Brooklyn Italian," dedim göz kırparak. "Queens buna pek sıcak bakmıyor."

Tavuğundan bir ısırık alıyor. "Lanet olsun," diye inliyor. *Bu güzel adamın çatalındaki tavuk olmak için neler yapmazdım.*

Ben de taze tatların tadını çıkararak yemeğime başlıyorum. Bana yemeğinden bir tat sunuyor, ben de kabul ediyorum. aynen karşılık veriyorum Değişim, sanki bunu dakikalar yerine yıllardır yapıyormuşuz gibi samimi hissettiriyor. Çiğnerken ağzını kapalı tutuyor, Scott'ın asla yapmadığı bir şey daha. Başka bir zencefilli gazoz ısmarladı ve bana da teklif etti, ben de kabul ettim.

"Ee," diyor tabağının yarısı boşaldığında, "Connor."

Gülüyorum. "Evet. Düşünceleriniz lütfen.”

"Peki, bekle. Olay örgüsüne ve tüm bunlara geçmeden önce bazı yorumlarım var.

Ah, oğlum. dudağımı ısıriyorum

"Her şeyden önce, aşk romanlarının böyle olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu..." Durdu ve kelimeyi aradı.

"Seksi?" Teklif ediyorum.

"Evet. Aman Tanrım. ben ... idim*Olumsuz*Girdiğiniz ayrıntıların bir kısmını okumayı bekliyorum.

“Nasıl olacağını düşündün? Demek istediğim, tam orada türün içinde söylüyor. *Onunromantik*”

"Romantizm deyince aklıma çiçekler ve şekerler geliyor. Belki lüks bir akşam yemeği ya da gerçekten çıldırıyorsak bir Lexus reklamı. Ama yazdıkların-”

Buna porno demesini bekliyorum. Müstehcen mi? Onun yerine teklif ediyorum. "Hiç de bile. Beklediğimden çok daha sıcaktı.”

İşimde ısı seviyesini korumak zorunda olmadığım için minnettarım. "Sanırım sürprizlerle doluyum, ha?"

"Bütün aşk romanları böyle midir?" O sorar.

"Hayır. Menajerim bundan yatak odası kapısı olarak söz ediyor. Bazı yazarlar kapıyı sıkıca kapalı tutar, böylece okuyucu hiçbir şey göremez. Diğerleri kapıyı sonuna kadar açık tutar, böylece okuyucu yüzde yüz duvardaki sinek olabilir. Siyah beyaz değil. Orada da gri var.”

"Elli tonu mu?" Colin gülüyor.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Bu korkunç şaka için seni affediyorum." "Kapıyı onun için açık bıraktın."

"Aman Tanrım. Lütfen dur." Güldüm.

Başını salladı, düzgünce kıvrılmış bir çatal dolusu melek saçını yuttu, sonra peçetesiyle sırtışının köşesini sildi.

"Her neyse, sanırım seni uyarmalıydım. Aşk romanlarının seks içerdiğini herkesin bildiğini sanıyordum. Hepsi değil ama çoğu.”

Not edildi, dedi Colin. "Dediğim gibi, hoşuma gitti. Sadece bu seviyede olmasını beklemiyordum, hepsi bu."

Başımla onayladım.

“Peki, tamam o zaman. Adamım Connor. Bir geçmişe ihtiyacı var. Sevimli olması gerekiyorsa, okuyucunun karısını aldatma fikrinden neden rahatsız olmadığını anlaması gerekiyor.”

"Kabul."

Colin, "Aslında çok kolay," diyor. "Önce karısı aldattı."

"Devam et."

"Ne demek istiyorsun? öyle değil mi *iyeterli*?"

"Şey, yani, içinde *gerçek* hayat tabi. Ancak bu tür hikayeler yüksek dramdır. Beklenmedik olması gerekiyor. Mesela Melinda, Connor'ı kardeşiyle aldattıysa, belki bu işe yarayabilir.

"Connor'ın bir erkek kardeşi mi var?"

Güldüm. "Bilmiyorum. Ben sadece söylüyorum."

"Ya Melinda bir kadınla aldatırsa?"

"Tamam," diyorum. "İlgilenirim. Benim için detaylandırın lütfen."

Colin uzun, derin bir nefes aldı ve gözlerime ölü gibi baktı. Ya Melinda, Connor'ın doğum günü için eve bir kadın getirirse? Hediye olarak. Bilirsin, bir-" Sesini alçaltıyor. "Üçlü," diye fısıldıyor.

"Bu iyi bir şey. Not alabilmek için kaleminizi ödünç alabilir miyim?" Başını sallıyor. "Gerek yok. Unutmayacağım. omuz silkiyorum "Tamam aşkım. Devam etmek."

Melinda internetten tanıştığını söylediği bir kızı eve getiriyor. Connor, bu kaçamağa katılması için kendisine para ödenip ödenmediğini merak ediyor. Ama bu fikir konusunda o kadar heyecanlı ki, tam o anda sormayı düşünmüyor."

"HI-hı." eğildim

"Yani, bir şey diğerine yol açar ve her şeyi başlatırlar. Ve Melinda gerçekten eğleniyor gibi görünüyor. Connor'ın beklediğinden daha fazlası gibi. Buna deli oluyor. *Yol* onunla yaptığı şeylere her zamankinden daha fazla ilgi duyuyor. Yutkundu. "Cesur. Belli ki ne yaptığını biliyor. Bunu daha önce yapıp yapmadığını merak ediyor. Mesela, onunla olmadan önce. Başını çok hafif sallıyor. "Her neyse, öyle bir an geliyor ki Connor, kendisinin ve bu kızın bu işi oldukça ciddiye aldıklarını ve aslında... gerekli olmadığını anlıyor, sanırım?" Aşağı bakıyor, tavuğuna bakıyor. Zor.

Colin mi?

"Evet?"

hiçbir şey söylemiyorum. Ama biliyorum. Ve bildiğimi biliyor.

"Ve sonra, şey, biliyorsun. Kız ikisine de klamidyaya verir. Çünkü hiçbir şey, karınızın kendisi için tuttuğu bir seks işçisinden cinsel yolla bulaşan bir hastalık gibi 'Doğum günün kutlu olsun' demez.

Colin, dedim usulca.

"Evet," diyor başını sallayarak. Gözleri pencerenin yanındaki cam kavanozda yanan adak mumuna takılmış durumda.

"Çok üzgünüm," diyorum.

Alt dudağını çiğniyor ve sonunda bakışlarımla buluşmadan önce birkaç kez başını sallıyor. "Teşekkürler," diye nefes verdi. "Bana gerçekten bir numara yaptı."

"Bu korkunç. Gibi, gerçekten ve gerçekten. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum." "Üzgünüm. Akşam yemeğimizi mahvetmeye çalışmıyorum.

"Dalga mı geçiyorsun? Bu iyi. Sana Scott'ın ne yaptığını zaten söyledim. En azından doğum günü sürprizi karını hamile bırakmadı.

Bir yudum su alır. "Sanırım bu doğru." Yutuyor. "Her neyse. Belki birazını kullanabilirsin diye düşündüm. Omuz silkiyor.

"Yani, evet, inanılmaz derecede dramatik ve Connor'ı ana karakter yaparsam kesinlikle harika bir arka plan olur. Ama bilmiyorum Colin. Böyle bir şeyi kullanmayı doğru bulmuyorum. Bu yüzden bu-"

"Sıçtın mı?" O sorar.

"söyleyecektim*kişisel*"

"Yazdığın her şeyin bir şekilde gerçek hayatta bir şeylerle ilgili olduğunu söylemedin mi?"

"Evet, ama birini incitme pahasına değil, ben..."

"Birini sen ne?"

Kalbim titriyor.*Atla Gracie.*"Çok sevdiğim biri." Gülümsüyor, Tanrıya şükür.*Gece tamamen mahvolmuş değil.*

"Ben de senden hoşlanıyorum," dedi işaret parmağını su bardağının kenarında gezdirerek.

Bu akşam milyonuncu kez içten içe ölüyorum. Kalp atışımı yavaşlatmak için Kiki'nin yoga sınıfındaki o nefes alma hareketini yapmaya çalışıyorum. işe yaramadı Cheshire Kedisi gibi sırtıyorum *Alice Harikalar Diyarında* ve elimi ağzıma koy.

"Ne?" O sorar. "Belli değil miydi?"

Sakinliğimi bulmam bir dakikamı alıyor. "Sadece," diyorum, "sen Colin'sin *Yarmouth*"

Güler. "İddia edildiği gibi suçlu."

"Anlamıyorsun," diye açıklıyorum. "Lisede bir tanrı gibiydin."

"Ha! Bu biraz revizyonist tarih."

Ağzım açık kalıyor. "Sen *vardı*"

"Tamam, katılmamayı kabul et. Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?" Boğazımı temizliyorum. "Ben bir hiçtim."

Şaşkın bir surat yapıyor. "Hayır, değildin." Ah, kesinlikle öyleydim.

"Bence hatalısın. Ama yine de. Ne önemi var? Burası lise değil, Gracie. Garson tatlı menüleri ile belirir. "Size başka bir şey getirebilir miyim?" o soruyor.

Kesinti için minnettarım. Sakinleşmek için bir saniyeye ihtiyacım var.

Colin menüye bakar. "Tiramisu hakkında ne düşünüyorsun?" bana soruyor

"Elbette," diyorum.

"İki çatallı bir tiramisu lütfen" diyor garsona.

Ona gülümser ve emri yazar. "Anladın," diyor ve boş tabaklarımızla uzaklaşıyor.

"Beni dinle," diyor. "Sana verdiğim hikayeyi kullanmanı istiyorum. Yani, eğer yapabilirsen. olsa güzel olurdu *bir şey* bundan iyi şeyler gelebilir."

"Bunu anlıyorum," diyorum.

"Öyleyse halledildi. Fikir senin. Ve artık bunun hakkında konuşmamıza gerek yok."

Başımla onayladım.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bu gerçekten kişiseldi. Benimle paylaştığın için teşekkür ederim." "Bana e-posta gönderdiğin için teşekkür ederim."

"Ne zaman?" Soruyorum.

"Sen sarhoşken. Son günlerde beni çok güldürdün. Bunun ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Gülümsedim ve garson kız tiramisu ve hesapla geri döndüğünde, hangi dış ilçenin daha iyi tatlıları olduğu hakkında daha çok konuşmaya başladık. Colin tek kelime etmeden ödüyor ve onunla bu konuda kavga etmiyorum ama ona nezaketle teşekkür ediyorum. Restorandan çıkıp arabasına geri dönüyoruz, orada benim için kapıyı açıyor. Birkaç blok ötede evime geri dönüyoruz ve dışarıya çift park ettiğimizde, "Yukarı gelmek ister misin?"

Gösterge tablosundaki saate bakıyor. neredeyse on oldu. "İstiyorum ve teklifin için teşekkür ederim ama..."

"Sağ. Tabii," diyorum. "Eminim çok, şey, yorgunsundur."

Güler. "Sen delisin, bunu biliyor musun?"

ona bakıyorum "Neden?"

"BENistekyukarı gelmek için Ama yaparsam ne olacağını biliyorum - ve siz de biliyorsunuz."

Çenemi indiriyorum. "Peki bu o kadar kötü mü olur?" sessizce soruyorum

"Evet, çünkü yarın sabah bir toplantım var. Bu da sana kahvaltı hazırlamak için zamanım olmayacağı anlamına gelir."

Sol elini yanağıma koyarken, "Kahvaltıyı atlayabilirim," diye fısıldadım.

Yüzünü daha da yaklaştırıyor. Nefesinde sarımsak kokusu alıyorum ama umurumda değil. Ağzımın tadının nasıl olabileceğine dair tüm endişelerimi uzaklaştırmak için dudaklarımı yaladım.

Colin, "Ama ben harika yumurta benedict yaparım," diye fısıldadı ve yüzünü benimkiyle buluşturmak için gözlerinin kapandığını gördüm.

Onun öpücüğü aşkın. Tamamen ağırlıksız bir şekilde kendi bedenimden çıkarıldım, havada bir yerlerde süzülüyorum. Dili nazik ama serttir. Ellerini yavaşça hareket ettirdi, bir tanesini arabanın orta konsolundan belime tuttu ve diğerinin parmaklarını saçlarımda gezdirerek düzgünce kesilmiş tırnaklarıyla kafa derimin arkasına hafifçe masaj yaptı. Maratonun sonuna gelmiş ve sonunda bitiş çizgisini geçen bir koşucu gibi kendimi aynı anda hem heyecanlı hem de bitkin hissediyorum. Ondan çok daha fazlasını istiyorum ama şu anda, bu araçta, bu perşembe gecesi tamamen memnunum.

"Mmm," diyor, nefes almak için yavaşça geri çekiliyor.

gözlerimi açıyorum Bu gerçek. O hala burada. Bu aslında oldu. Önümdeki kistik sivilce Ronald değil - Colin Yarmouth, gerçek et ve kemik. Ne diyeceğimi bilmiyorum ama ağzımın sırttığını hissediyorum ve nedenini anlamadan gülmeye başlıyorum.

"Komik olan ne?"

Başımı sallıyorum.

"Ne? Tadım kötü mü?"

"Aman Tanrım, hayır," diyorum.

"Hiç de bile." "O zaman ne?"

"Bunu ne zamandır yapmak istediğim hakkında hiçbir fikrin yok." "Evet?"

Başımla onayladım. "Seni öpmeyi hayal ederdim." "Gerçekten mi?"

"Hı hı," diyorum mahcup bir şekilde.

"Ve? Gerçeği nasıl ölçüldü? "İyi.Çokiyi."

Başını sallıyor. "Memnun oldum. Eve geldiğimde seni arayabilir miyim, yoksa uyuyor musun?"

“Arayabilirsin,” diyorum. “Aramalısın. Kesinlikle.”

"Tamam," diyor alt dudağını yalayarak. "O zaman kesinlikle yapacağım." "Gitmen muhtemelen iyi bir şey," diyorum.

"Neden öyle?"

"Çünkü sana daha önce yalan söyledim." Bana bakıyor, kafası karışmış.

"Kahvaltıyı asla atlayamam," diyorum.

Beni tekrar öptü, iyi geceler diledi ve ben güvenli bir şekilde içeri girene kadar arabada bekledi.

Colin

İLE:Grace İniş (gracie222@mail.com)

İTİBAREN:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

DERS:Dün gece

Günaydın,

Erken e-posta için özür dilerim. Umarım seni uyandırmıyorumdur! Bunu dün gece telefonda söylediğimi biliyorum ama seninle randevumuzda gerçekten harika zaman geçirdiğimi tekrarlamak istedim. Sizlerle paylaştığım hikaye umarım yazmanıza yardımcı olur. Eğer yardımcı olduysan, bulduğun sayfaları okumaktan mutluluk duyarım. Yazma süreci hakkında pek çok tavsiye verecek kadar bilgim yok ama en azından bir ses tahtası olabilirim. Bilmiyorum. Bu sadece bir fikir.

Başka bir fikir: Bu hafta sonu bir ara benimle tekrar çıkmak için müsait misin? Son teslim tarihine yetişmek için çalıştığını biliyorum ama seni Astoria'nın tadına bakman için ormanın boynuna getirmeyi çok isterim.

Bana bildirin!

C.

P.S.—Bunu şimdi tekrar okudum ve sanırım bana bulaşıyorsun. "Astoria'nın Tadı" kulağa en azından marjinal olarak cinsel geliyor. Yüksek sesle gülmek!

İLE:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

İTİBAREN:Grace İniş (gracie222@mail.com)

TEKRAR:Dün gece

Vay canına, erken kalkman gerektiğini söylerken şaka yapmıyordun. Tüm sabah antrenmanı şeyini yaptığını biliyorum ama sabah 6'dan önce senden bir e-posta almayı beklemiyordum. *buaşırı*, Bence.

Evet, sosyal takvimim bu hafta sonu etkinliklerle dolu olmasına rağmen (ve etkinlikler derken art arda Netflix izlemeyi, Çin yemeği yemeyi ve bir Günlük sayfa sayısı inanılmaz derecede yüksek), sizinle tekrar çıkmaktan mutluluk duyarım. Ne zaman düşünüyorsun? Ve Sheepshead Bay'e kadar onca yolu geri dönüp Astoria'ya geri dönmek zorunda kaldığın için kendimi kötü hissediyorum - bu sadece benzin israfı gibi görünüyor. Trene binebilirim. Büyük bir sorun değil.

Sabah toplantınız hayırlı olsun. Yakında görüşürüz!

ah

G.

Not: Tereke hukuku işinize yaramazsa, aşk romanı yazmayı kesinlikle deneyebilirsiniz. Bence doğal olursun. İlk kitabınız çağrılabilir *Astoria'nın Tadive* rakip spanakopita yemek kamyonlarıyla düşmandan sevgiliye kinayesini yere indiren iki muhteşem Yunanlıyı içerebilir. Elbette, bir altın madeninin üzerinde oturuyorsunuz.

O çok sevimli. Ön dişleri olmayan at kuyruklu birinci sınıf öğrencisi tarzında değil, ama şu çıplak gibi görüldüğünü merak ediyorum tarzında. Gülümsemesi inanılmaz ve saçları çok yumuşak ve—

Kahretsin. ben ... idim *Olumsuz* Bunu bekliyorum.

Gracie beni evine davet ettiğinde başımın belada olduğunu biliyordum ve hayır dedim. Asla hayır demem - duygularımı yakalamadığım sürece hayır. Ancak o zaman "Bence ilk seferimiz böyle olmalı" gibi şeyler söyleyebilirim. *özel* ve onu arabada öptüğümde aklımdan geçenler gibi başka şeyler.

Daisy bu sabah o da geldiğinde beni yakaladı. "Günaydın" dedi, ben de "Günaydın" dedim ama bunu garip söylemiş olmalıyım çünkü söylediği bir sonraki şey, "Dün gece biri şanslıydı," oldu, bu tuhaf, şakıyan sesle.

"Neden bahsediyorsun?" Diye sordum.

"Eh, önce erken gittin, sonra Gordon senin kıkırdadığını duyduğunu söyledi."

"Ben değildim *kıkırdama*. ben ... idim *okuma*. Tanrım, Daisy. Yapmıyorum *kıkırdama*" Yine de yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. *BEN* *mayıs* kıkırdıyorlardı. bu

El yazmasında bazı komik satırlar vardı. "Gordon'u boşver, yine de. Sanki sevişmek hakkında her şeyi biliyormuş gibi.

Daisy, "Bence hanımefendi çok itiraz ediyor," dedi. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Kalktım ve resepsiyon alanına gittim. Daisy'ye ters ters bakmaya çalıştım ama gülümsemem geçti.

"Bana onun kim olduğunu söyleyecek misin? Yoksa tahmin etmem mi gerekiyor?"

"Ve elimizdekileri mahvetme riskine girelim mi, kraliçem? Asla. Dudaklarım mühürlü."

Sırıttı, başını salladı. "Bu sabah mutlu görünüyorsun. Tüm söylediğim bu.

"Pekala, teşekkür ederim. Sen de mutlu görünüyorsun," dedim.

"Ben," dedi. "Gordon saat ondan önce gelmeyecek, bu yüzden kahvaltımı huzur içinde yapmak için bir saatten fazla zamanım var."

"Mükemmel," dedim. Ofisime geri dönmeye başladım ve arkamdan seslendi, "Konuşmak istersen buradayım, biliyorsun."

Sandalyeme oturdum. "Teşekkürler, Daisy," dedim. "Konuşacak bir şey olduğunda, ilk bilen sen olacaksın."

"Yeterince adil," dedi. "Bugünkü toplantın için bir şeye ihtiyacın var mı?"

"HAYIR. Yeterince basit olmalıdır. Saat on gibi buradan ayrılacağımı düşünüyorum."

"Gordon'dan kaçırıyorsun, öyle mi?" Güldüm. "Her zaman."

"Siz mi geldiniz?"

"Yaptım. Yollar sabaha kadar iyi durumda olmalı. Ve toplantı on birde başlıyor. Bir saat beni oraya götürmek için yeterli bir süre olmalı.

"Her şeyi çözmüş gibisin."

"Varsaymak her şey gitmek sorunsuz, Hastaolmak
bir adım daha yakın özgürlüğe."

Daisy sandalyesinde geriye doğru yuvarlanır. Başımı kaldırıyorum ve elinde kahve fincanıyla kapımın önünde duruyor.

"Bu iyi, Colin. Bence bu çok gecikti."

"Evet katılıyorum. Sesim aptaldan ciddiye döndü ve umarım farketmez.

"Bırakmak asla kolay değildir," diye devam ediyor. *Tabii ki fark etti. Bu senin için Daisy.*

"Biliyorum. Bunu danışanlarıma her zaman söylüyorum."

"Pekala, Lydia'yı seveceksin. O en iyisi. Kooperatifimi beş gün içinde sattı ve bunun karşılığında bana çok para kazandırdı," diye devam ediyor.

"Hayatta büyük değişiklikler yapmanın korkutucu olduğunu biliyorum ama bence zamanı geldi. Sadece iki sentim," diye omuz silkiyor.

Bu toplantı hakkında kafamı karıştırmamaya çalışarak başımı salladım. Yönlendirme için tekrar teşekkürler, Daisy. *senen iyisi.*"

"Her şey senin için ufaklık."

Göz kırpıyor, dönüyor ve masasına geri dönüyor.

Gracie

Dün geceden kalan adrenalin parçalarını vızıldayarak,Bu güzel Cuma sabahı evrene söz veriyorum, odaklanmak ve hikayemin yeni yönünü gerçek anlamda denemek. Büyük bir tencerede fındık Folgers yaptım ve şimdi ile öğle yemeği arasında sadece iki mola vereceğime ve sadece kahve fincanımı işemek ve/veya doldurmak için olabileceğine dair kendi kendime yemin ediyorum. Öğle yemeğinde e-postamı tekrar kontrol edebilirim.

laptopu açıyorum İmleç benimle dalga geçiyor.*Bunu yapamazsın, Karlie London*, diyor ki.

Derin bir nefes alıyorum ve kollarımı başımın üzerine uzatıp parmak boğumlarımı gökyüzüne doğru çıtlattıyorum.

Cehennem gibi yapamam, diye fısıldıyorum ekrana.

Neredeydik? Bu doğru. Presley ve Connor şöminenin önünde yerde akşam yemeği yiyorlar - pizza dilimleri ve bir tavuk rulo - ve bunu Connor'ın gözünden deneyimlemeliyiz. Tamam aşkım. Üzgün hissediyor - hayır,*acınası*- sanki evliliğinin bir sahtekarlığa dönüşmesi yetmezmiş gibi, sonunda ilk aşkının önüne geri döndü ama ceketinin üstündeki kış yarasını emziriyor. Seçimlerinden, özellikle de bu ipi hızla, kesin olarak kesebilecek inatçı bir avukat tutmak yerine Melinda'yla kalma ve onunla ilgilenmeye çalışma seçiminden yakınıyor.

Hmm... bunu neden yapmış olabilir ki?

Bunu düşünüyorum. Ah. Elbette!

utanç Onu sadece bu olay sırasında değil, geçen yıl boyunca defalarca hadım etmişti, doğum gününden başlayarak (tabii ki) ve o zamandan beri Tanrı bilir kaç kez olmuştu.

Küçük kalbimi yazıyorum. Connor'ın tüm bu iğrenç hikayeyi Presley'e anlatmasını ve içini ona dökmesini sağlıyorum. Melinda onların evliliğini mahvettiğinden beri Connor'ın nasıl maçoluk havası takındığını, kendini daha iyi hissetmek için rastgele kadınlarla yattığını anlatıyorum. Onu onun sesiyle anlatmak için büyük çaba harcıyorum. Üniversitede tanıştıklarını söylüyorum. Güzeldi, popülerdi, kız öğrenci yurdunun başkanıydı. Ona biraz arka plan anlatıyorum; Onu, babasının iflas eden bir restoranı olan ve ailesi tüm parasını kaybettiğinde eve geri dönmek istemeyen Güneyli sosyeteye yeni çıkmış biri olarak hayal ediyorum. Hiç gibi. Böylece üniversiteden mezun olduğunda Connor'ın yanına taşındı ve onunla ilgilenmesine izin verdi.

Bir karaktere büründüğümde yaratıcılığımın nasıl akabileceği inanılmaz. Neden olduğundan emin değilim, ama onu detaylandırmaya, biraz iyilik çizmeye başladım, böylece okuyucularım onun onda ne bulduğunu en başta anlasınlar. İş bulmasını sağlarım. Küçük Connor'a bakkaliye ve internet faturası gibi küçük şeyleri ödemesinde yardım ediyor. Connor, Queens'teki stüdyo dairelerinin parasını ödüyor ve onun daha fazla yardım etmek istediğini kabul etse de, onunla ilgilenmekten gerçekten keyif alıyor. Kendini güçlü hissetmesini sağlar. Erkekçe. Bir süre sonra işler değişmeye başlar. Connor ağır bir terfi alır -o artık kıdemli bir analisttir- ve Melinda giriş seviyesindeki pazarlama işinden kovulur. O yapar**büyük**dolar, yılda yaklaşık 500.000 dolar gibi. Ama Melinda'ya söylemiyor çünkü Melinda onların şehirde bir yere yükseltilmelerini istiyor ve bunu yapmadan önce olabildiğince çok para biriktirmek istiyor.

Çünkü onunla evlenmek istiyor.

Bu sırada Melinda yeni bir iş bulamamaktadır. Hostes ve telefonla pazarlamacı olarak işe giriyor ve bunlar kalıcı değil. *Değın.Değın*. Bir masaj salonunda iş bulur. Telefonlara cevap vermek. Rezervasyon randevuları.

İşte geliyor. Diğer ayakkabının düşmesine izin ver.

Masaj salonu, erkeklerin gelip ihtiyaçlarını karşılamak için tonlarca para ödediği oldukça gölgeli bir kurumdur. Connor (daha sonra, evlilik danışmanlığında) Melinda'ya oradaki müşteriler için bazı kız kıza eylemlere katılması için çok para ödendiğini öğrenir. Erkekler bakabilir ama dokunamaz - sadece ilgili kızlar Melinda'ya dokunabilir. Bu arada Connor ılgın saatler boyunca çalışıyor, büyük paralar biriktiriyor ve evlenme teklif etmeye hazırlanıyor. Bu noktada otuz yaşındadır. Manhattan'da  yatak odalı muhteşem bir daire satın alır ve ona göstermek için onu oraya getirir, tamamen boştur. Ve gelecekteki oturma odası olacak odanın tam ortasında teklif ediyor. Tabii ki evet diyor ve artık tüm hayalleri gerçek olduğuna göre masaj yerinde çalışmayı bırakmaya karar veriyor.

Özellikle de ne kadar parası olduğunu ğrendiğinde.

New York City'deki Gotham Hall'da ayrıntılı bir ilişki içinde evlenirler. — tipik olarak ünlülerin düğünleri için ayrılmış bir yer. Melinda, Connor'ın zor kazanılan parasını canının çektiği her şeye harcamaktan fazlasıyla mutlu: tasarımcı kıyafetleri, çantalar, sa kesimleri, ayakkabılar, adını siz koyun. Onlar zengin! Değersiz maaş ekleriyle evlerini geçindirmeye çalıştığı günler geride kaldı.

Sonra Connor otuz birinci doğum günü için eve geldiğinde i amaşırlı karısını başka bir kadınla yatakta bulur. "Sürpriz!" diyor, Connor eve geldiğinde. "Mutlu Yıllar tatlım! Sana l ayarladım!

İlk başta hoşuna gidiyor çünkü o bir *Adam*, Nihayet. Ama bittiğinde kızın nereden geldiğini sorar ve Melinda onun eski bir iş arkadaşı olduğunu söyler.

Ertesi hafta onları tekrar yatakta yakalar. Onu kendilerine katılmaya davet ederler, ancak Connor ona patronluk tasladıkları hissine kapılır. Melinda'ya artık bundan rahatsız olduğunu söyler ve Melinda bu konuda bir tartışma başlatır. Sonuç? Onunla seks yapmayı tamamen bırakır.

Aylar sonra kendini iyi hissetmediği için gün ortasında işten eve gelir. Melinda ve bu kızın yatağında seks yaptığıını görür. Ve bu, sonun resmi başlangıcıdır.

Connor, Presley'in dairesini şimdi satın almak istemesinin nedeninin, onu *Melinda*. Bu bir anlaşma - onu saçından kurtarmak ve onu rahat bırakacak kadar iyi bakıldığından emin olmak.

Presley, Connor'ın ona karşı neden bu kadar küstah davrandığını şimdi anlıyor.

Hmm. Şimdi ne olacak? Yaklaşan ağır bir seks sahnesi hayal ediyorum ve parmaklarıma kramp girmeye başlıyor.

zamanı kontrol ediyorum neredeyse öğlen oldu. Hiç durmadım. Sessize alınan telefonum bana her türlü bilgiyi sunuyor: Annemden gelen bir aramayı, Melly'nin merhaba demek için gönderdiği iki mesajı cevapsız bıraktım ve ele alınması gereken şişmiş bir gelen kutum var.

Şimdi ara vermek için iyi bir zaman. Artı, üzerinde adımın yazılı olduğu Bayan A'nın artıklarıyla dolu bir Tupperware'im var.

İLE:Grace İniş (gracie222@mail.com)

İTİBAREN:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

TEKRAR:Dün gece

MERHABA,

Umarım bugün şimdiye kadar üretkensenizdir. Sabahım bir felaket oldu, lo.
(Başka bir zaman bunun hakkında daha fazla bilgi.)

Seni almak için kesinlikle Brooklyn'e gidebilirim. Ormanın boynuna gelmek için saatlerce trene binmene ihtiyacım yok. Ayrıca, artık arabamı neredeyse hiç kullanmıyorum. Yaptığım tek şey onu sokağın bir tarafından diğerine taşımak, böylece caddenin alternatif tarafına park etme kurallarını ihlal etmiyorum.

Her neyse, Cumartesi senin için nasıl? Öğleden sonra buluşup akşam yemeği yeriz ve sonra gecenin bizi nereye götüreceğine bakarız.

C.

İLE:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

İTİBAREN:Grace İniş (gracie222@mail.com)

TEKRAR:Dün gece

Cumartesi kulağa harika geliyor! Seninle araba kullanma konusunda birkaç tur daha konuşmaktan mutlu olurum ama kararını vermiş gibisin.

Bu sabah, sayfa sayısı açısından verimli geçti. Anlatıcı olarak Connor'ı değiştirmeyi seviyorum. O kesinlikle çok daha sevimli. Bana ne düşündüğünüzü söylemek için yazdığım sayfaları okumaya istekli olup olmayacağınızı merak ediyordum. Tabii vaktiniz varsa. Orada insanların ölmesini beklemekle çok meşgul olduğumu biliyorum. (Tamamen şaka!) Bana haber verin!

Xo,
Gracie

Not: Bir felaket mi? Umarım her şey yolundadır! Kulağa ihtiyacınız varsa dinlemekten mutluluk duyarım.

İLE:Grace İniş (gracie222@mail.com)

ITIBAREN: Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

TEKRAR:Dün gece

100%. Onları gönder. Onları en kısa sürede size geri getireceğim. (Tabii müşterilerimden hiçbirinin işi bitirmediğini varsayarsak.)

Ve seni Cumartesi günü saat 16:00'da alacağım. Senin için de sakıncası yoksa, Yunan yemeği yiyeceğimizi düşünüyorum. Bu sabahki şakan beni havaya soktu! Her şey yolunda, merak etme. Seni gördüğümde seni dolduracağım.

C.

ILE:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

İTİBAREN:Grace İnış (gracie222@mail.com)

TEKRAR:Dün gece

Mükemmel. Bağlılar. Teşekkür ederim!!

saat 16:00 Benim kişisel Uber'im olabilirsin. Çantama fazladan Tums koyacağım.
bekleyemem! Xo.

Artıklarım mikrodalgada yeniden ısınırken, Melly'nin mesajlarına cevap veriyorum. Annesi soğukta sahilde aylak dolaştığımı ona haber verecek kadar nazikti, bu yüzden karanlık bir yere kaymadığımdan emin olmak istedi. Sonra sesli mesajını dinleme zahmetine girmeden annemi geri aradım. O

Cuma günü check-in yapmak için her zaman arar. Bu şekilde, başka bir gün ararsa acil bir durum olduğu için hemen paniğe kapılmam gerektiğini biliyorum diyor. Benzer şekilde, cuma günü aramazsa ben de paniğe kapılırım çünkü bu onun ve babamın saldırıya uğradığı ve ölüme terk edildiği anlamına gelir.

Oldukça sistemimiz var.

Bu da komik; Ailem yaklaşık on yıl önce Bronx'tan ayrılıp Westchester'a taşındıktan sonra annemin biraz yumuşayacağını düşünebilirdi. Daha fazla yanlışı olamazdı. Bronx'un Morris Park adlı bir bölgesindeki ekli bir sıra evde büyüdüm. Yaşlı büyükannemle (dünyanın en lezzetli Pazar sosunu yapan İtalyan bir kadın) birlikte yaşıyorduk çünkü büyükbabam 1969'da Vietnam Savaşı'nda öldü ve babam -on dört yaşında- dul kalan annesine hayatının geri kalanında bakma sözü verdi. Şimdi, büyükannemi çok seviyorum ve onu hala ayda bir kez Riverdale Destekli Yaşam'da ziyaret ediyorum, ancak annemin nevrotik davranışını tüm kalbimle suçluyorum.

Lisenin ilk yılındaki ilk günümü asla unutmayacağım. Colin bana "Elvis" adını verdikten sonra eve geldim, çantamı yere attım, ayakkabılarımı ön kapının hemen içinde tekmeledim ve doğruca evin içinden yatak odama yürüdüm ve kapıyı arkamdan çarptım. Bir sıra evde fark edilmeden gitmek zordur. Tek pencereler evin önünde ve arkasındadır ve yatak odası, banyo, mutfak ve kiler kapıları ile işaretlenmiş uzun bir koridor tüm alan boyunca uzanır. Odama sessizce girmenin bir yolu olmadığı için, ergenlik kaygımı tam bir ezme yürüyüşüyle şımarttım, bu, tamamen erime modunda gevşek vücudumu yatağında sallama özelliği performansımın mükemmel açılış eylemiydi.

"BENnefretbenim hayatım!" Bloğumuzdaki diğer tüm ailelerin duyabileceği kadar yüksek sesle çığlık attım.

Annemi işaretler.

"Tatlım, nedir bu?" diye sordu kendine özgü Arnavutça-Yeni-Yawk ile tanışan bir aksanla. Büyük mavi gözleri kalın kaküllerinin altından dışarı baktı ve endişeyle kırıştırdı.

"Adımız çok*kaptal*Yastığıma doğru inledim. "Ne demek istiyorsun?" merak etti.

"Bizimisim! Bugün okulda, hayatımda gördüğüm en tatlı *çocuktüm hayat*Bana 'Gracelanding' dedi, sanki benim adım senin anlayacağın bir şeymiş gibi.*Yapmak*ve sonra yüksek sesle sordutüm *sınıfın önünde*Elvis falan olsaydım! Berbattı!" Ben ağladım. "Bir daha asla okula gitmeyeceğim."

"Aslında bu biraz zekice," diye yanıtladı. "Adını hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Öyle değil*leğlenceli*, Anne!"

Üzgünüm, Graciebear. Seninle dalga geçmiyordum. Saçımı düzeltti ve önlüğünün cebinden bana iki Oreo kurabiyesi verdi. "Burada. Çerezler her şeyi daha iyi hale getirir."

Onları minnetle kabul ettim ve nefesimi düzenleyerek bir şeyler atıştırmaya başladım. "Anne?" Diye sordum. "Soyadı ne biçim*İniş*, Neyse? Soyadı böyle olan bir İtalyanla hiç tanışmadım. neden sahip olamıyorum*normal*Russo, Rossi veya Ricci gibi bir isim mi?"

Bir Disney filmde uyuyan bekçinin burnunun altındaki elması çekip çıkarmaya hazırlanan bir hırsız gibi etrafına bakındı. "Haklısın bebeğim. İniş aptalca bir isim. Soyadım Hiri'ydi."

"Görmek?*Omantıklı* geliyor Grace Hiri," dedim bedenini deneyerek. "Bununla iyi olabilirim."

İçini çekti. Ah, küçüğüm. O, başını salladı. "*Şehiraraçlütuf* Arnavutça."

"Yani, eğer benim adım Grace Hiri olsaydı, aslında şu şekilde tercüme edilirdi:*lütuf lütuf*?"

Annem başını salladı. "Bu yüzden sana Grace adını verdik. Soyadımdan sonra."

Yüzümü tekrar yastığa gömdüm ve bir çığlık attım.

Nazıkçe sırtımı ovuşturdu ve elime üçüncü bir Oreo kurabiyesi koydu.
"Sorun değil. Bu sadece bir isim."

"Colin Yarmouth'a bir daha asla bakamayacağım,"
diye inledim. "DSÖ?" Annem sordu.

Colin Yarmouth. Bana Elvis diyen çocuk o." Bütün bir kurabiyeyi
ağzıma attım ve iştahla çiğnedim.

"O kadar harika bir adı yok.*Yarmouth*. Bundan hoşlanmadım.

"İnişten daha iyi."

Sakin ol Gracie. Gidip sana daha fazla kurabiye getireyim. Sen dinlen."

Annem yatak odamın kapısını açtı ve koridordan mutfığa gitti.
Yatağımda sessizce oturdum, derin nefes aldım ve ortadaki kısmen
hidrojene edilmiş iyilikle karıştırılmış çikolatanın tadını çıkardım.
Ağlamıyordum ama yine de ağlayabilirdim.*duymak*Dinlediğim
gözyaşlarının aslında benim olmadığını anlayana kadar delirdiğimi
düşünmememe neden olan ağlamak.

"Nonna mı? İyi misin?" diye sordu annem. "Neden tespihlerinizi
tutuyorsunuz?"

"Bu ev için dua ediyorum, Joseph'im hepimizin üzerine şimşek
çakmasın," dedi büyükannem, her kelimesinde cannoli kreması kadar yoğun
bir İtalyan aksanı vardı.

"Neden böyle bir şey düşünüyorsun?"

"Adından sanki bir lanetmiş gibi bahsediyorsun.*İniş*, bu güzel isim,
bunun anlamı*bir yolculuğun sonu*. Oldu*Ülke*Joseph'in babasından Fransızca
ve onu şu şekilde değiştirdiler:*İniş*Amerika Birleşik Devletleri'ne
geldiğinde. Ve alay ediyorsun.

"Hayır, hayır Nonna. yanlış anlama Birisi onun adıyla dalga geçtiği için
Gracie okulda kötü bir gün geçirdi."

Gracie'yi asla suçlamıyorum. O hala bir bebek. Ama sen... ona biraz
saygı göstermelisin.

"Özür dilerim Nonna. Benim sadece saygım var—"

"Yusufumun evinde yaşıyorsunuz, Allah rahmet eylesin. Bu evi bizim için 1958'de, küçük Joey daha çocukken satın aldı. Bu bir *İnişev*."

Annemin kilerden Oreoları çıkardığını duyabiliyordum. Ambalajın kırıışıklığı barizdi. Üzgünüm, Nonna, dedi.

"Biraz saygılı ol," diye tekrarladı sessizce. "Göklerde olan Babamız," diye dua etti.

Böylece hem annem hem de ben konuşmanın bittiğini anladık.

Annem kurabiyeleri odama getirdi ve komodinin üzerine koydu. Sonra tek kelime etmeden yatak odasına gitti ve babam işten eve gelene kadar orada kaldı. O evde bir daha asla Colin Yarmouth'tan bahsetmedim veya adımdan şikayet etmedim.

Ders? Hiçbir zaman ve hiçbir koşulda bir kadın kayınvalidesi ile birlikte yaşamak zorunda kalmamalıdır. Yan ders? Üç Oreo asla yetmez.

Annemle babamın evinde çalan telefonu dinleyince aklıma bu hikaye geldi.

"Merhaba?" Baba

cevaplar. "Selam baba.

Benim."

"Ah, Gracie!" diyor. Emine! o bağılıyor. "Ben Gracie!"

"Arayan kimliği olmadan nasıl yaşıyorsunuz?" Soruyorum. "Kimlik hırsızlığı dolandırıcılarından biri olabilirim. Beni kaçırdığı iddia edilen kişilere göndermek için dışarı çıkıp binlerce dolarlık hediye çeki satın almanı sağlamak için arayabilirdim.

"Ama sen sensin," diye yanıtlıyor babam. "Lütfen," diye fısıldıyor. "Annene bahçe düzenlemecilerine nakit ödeme yapmanın normal olduğunu söyle. Bizden fazla ücret aldıklarını düşünüyor."

"Ne kadar alıyorlar?" "25

dolar."

"Çimleri kesmek

için?" "Evet."

"Bu bir şey değil," diyorum.

"Biliyorum! Öyleyse, ona söyle," diye fısıldadı. "İşte Emine! Gracie seni aradı.

"Seni seviyorum baba."

"*Seni seviyorum*, Üzüm suyu. İşte annem."

Annem telefonu babamdan alıyor. Bu, mutfaklarında hala duvara gerçek bir kabloyla bağlı olan telefon. Bundan eminim çünkü evdeki tek sabit hatlı telefon o. Telefon şirketine bu kadar eskimiş bir mekanizmayı nasıl kurdurduklarını bilmiyorum ama annemin evdeki en sevdiği şey bu. İnternet dahil tüm teknolojilerden nefret ediyor. Onun sosyal medya fikri, sanki bu, bu gün ve çağda yapılması herkes tarafından kabul edilebilir bir şeymiş gibi, kordon odanın diğer tarafına gerilmiş olarak kahvaltı köşesinde oturmak.

Merhaba Gracie. Seni aradım, diye söze başlıyor.

"Evet biliyorum. Bu yüzden seni geri arıyorum," dedim. "Nasılsın?"

"Bir hafta daha, biliyorsun. İyiyiz. Garaj yolunda yürüyorum. Dışarı çıkmak güzel," diyor.

"Bir hafta daha... yani..."

"Hala hayattayız!" Annem der ki.

"Ah, evet, tabii ki. Bu harika bir haber, anne."

"Size söylüyorum, yarasa gribini Amerika'ya yerleştirdiklerinden beri sadece haberleri izliyorum ve bir sonraki büyük salgını bekliyorum."

"Ama bu hafta değil," diye hatırlattım ona.

"Bu doğru. Bu hafta uğraşmam gereken daha büyük sorunlarım var." "Ah?"

Sesini alçaltarak içini çekiyor. "Bahçıvanlar."

"Ah. Biliyorsun, nakit olarak ödeme almalarında hiçbir sorun yok. "Babam da aynı şeyi söylüyor! Ama bana yanlış geliyor."

"O zaman belki yeni bahçıvanlar bulursun."

Başka seçeneğim olmayabilir. Suç ortağı olamam.”

"Elbette," diyorum sessizce başımı sallayarak. "Yeni olan başka ne var anne?" "Bir şey değil tatlım. Hiçbir şey."

"Garaj yolunda yürümekle ne demek istiyorsun?"

Soruyorum. "Ah bilirsin. Egzersiz için."

Garaj yolunda bir aşağı bir yukarı mı?

"Mm hmm," diyor neşeyle, sanki bu insanların yaptığı bir şeymiş gibi. "Tamam aşkım. Neden parka gitmiyorsun?"

"Çünkü bahar. Serseriler ortaya çıkıyor."

"Serseriler mi?" Soruyorum.

"Evet. Mahallemde onlardan bir grup var. İnsanlarla dalga geçiyorlar."

"Bu doğru mu?"

"Bisikletlerini sürü halinde sürüyorlar, büyük sürüler halinde, Gracie. Bir keresinde on bir tane saydım."

"Peki insanlara nasıl yaklaşıyorlar?"

"Yolu kaplıyorlar ve çimlere doğru ilerlemeniz gerekiyor. Kimseye saygıları yok."

"Yani, bir daha asla parka gidemez misin?"

"Yazın gidebilirim. İşte o zaman onun yerine havuza giderler. Yürüyüş yolları, haziran sonundan itibaren güvenlidir."

"Tamam aşkım. Bu çok güzeldi anne. Gideceğim. "Fakat bekle! bana bundan bahsetmedin *senin* hafta."

"Ah. Evet. Burada her şey yolunda. Şikayet yok."

"Profesyonel hayatında heyecan verici bir şey oldu mu?"

Annem arkadaşlarına yazar olduğum için böbürlenmeye bayılır ama asla bundan daha derine inmez. Yazdıklarımın tamamen utandığından hiç şüphem yok. (Aslında çocuk kitapları yazdığımı söylediğini duydum.) Babam bu konuda konuşmayı reddediyor. Hâlâ gerçek bir iş bulmamı beklediğinden oldukça eminim. "Gerçek bir işi" sağlık sigortasıyla ilgili herhangi bir şey olarak ölçüyor.

Starbucks, ben geliyorum.

Sorusu beni yem gibi cezbediyor. Colin dışında kimseye söylemedim.
- yapılmakta olan anlaşma hakkında ve annem biraz guguk olsa da, o hala benimanne.Haberlerde ilk sırayı alması gerektiğini düşünüyorum. Ama ona biraz ilginç bir şey söylersem, bunun ince bir çizgide yürüyeceğimi biliyorum ve ardından en az beş telefon görüşmesi boyunca peşini bırakmayacak.

bu gerçekSophie'nin Seçimi. Onurlu olanı yapmaya ve ona gerçeği söylemeye karar verdim.

"Pekala, bir tür havalı şey oluyor."

"Ah? Söyle bana. Ya da televizyonda dedikleri gibi, 'Bulaşık kızım.'" "Hayır. Lütfen, bunu bir daha asla söyleme."

Güler. "Tamam aşkım. Devam etmek."

"Ciddi bir ilgi görmüş olabilirim gibi görünüyor.pervasız kanun kaçağı" Alkışladığını duyuyorum. "Yay! sen git kızım!"

Başımı sallıyorum. "Evet. Ve yayıncı, denemek ve onu iki kitaplık bir anlaşma haline getirmek için ikinci bir el yazmasını görmek istiyor.

"Bu doğru mu?"

"Bu heyecan verici. Heyecanlıyım. Sadece bir sorun var." "Ne?"

"İkinci müsveddeyle ilgili sorun yaşıyorum." "Ne tür bir sorun?"

"Sadece, genel olarak yazmak gerçekten zor oldu. Makul fikirler bulmak için mücadele ediyorum. Kahramanım bir karmaşaydı ve ondan hiç hoşlanmadım. Ama üzerinde çalışıyorum," dedim. "Aslında çok garip bir şey yaşadım."

"Ne?"

Hmm. Bu nasıl söylenir?"Liseden eski bir arkadaşım ile konuşuyorduk ve yazma sorunlarımı çözmeme yardım ediyordu."

Ah, Ronald mı? Çok tatlı bir çocuk. Gözü pek yormuyor ama senden her zaman gerçekten hoşlandı."

"HAYIR. Ronald değil. Başka bir çocuk. Onunla hiç tanışmadın."

Gracie, liseyi hatırlıyorum. Sadece bir çocuğunuz olduğunda, tüm görüntüler beyninizde yanıyor" diyor. "Ronald, erkek olan tek arkadaşındı."

"Bu doğru değil!" Diyorum.

"Bu çocuğun adı ne?"

nefes alıyorum "Colin Yarmouth," dedim çabucak.

"HAYIR! Grace Marie Landing, nasıl yaparsın?"

"Nasıl yapabilirdimNe? Sınıfımdaki en yakışıklı adamlar

konusabilir misin? Bunun Nonna'ya ne yaptığını hatırlıyor musun?"

Anne, Nonna yüz yaşında falan. Bunu hatırlamasına imkan yoktu. Ve ona söylemiyorum! AnlatıyorumSen!"

"Ve şimdi ben bir

aksesuarım." "Bu bir suç

değil!"

Ah, Nonna için bu bir suçtan daha kötü olurdu. Ailevi ihanet.

Sonsuz utandırma ile

cezalandırılabilir." "O zaman

ona söyleme."

Annem içini çeker. Başka hiçbir şeyim yok. Gelecek çarşamba onu gördüğümde ne hakkında konuşmam gerekiyor? Hiçbir şeyim yok!"

"Ona bahçıvanlardan bahset."

Bir an sessiz kaldı. "Sanırım."

"Çünkü kesinlikle şirketlerinden çalışıyorlar. Peyzajcılara nakit ödeme yapmak tamamen yasa dışı," diye ekledim. "Hiç kimsedurmadanyapar. Gerçekten mi? Muhtemelen hapse atılmaları gerekir. Vahşi suçlular."

"BENbiliyorduBT!" o ağlıyor.

Bugünün dersi: Annemle konuşurken içgüdülerine hakim ol. Ona önemli şeyleri yalnızca tamamen bitmiş bir anlaşma olduğunda anlat. Örnek: Eğer Colin Yarmouth

ve bir gün evlenmeye karar veririm ya da bir Yarmouth torununa hamile kalırsam,OBunu anneme söylemenin tam zamanı.

Bunu bir yere yazmalıyım ki gelecek Cuma günü unutmayayım.

Artıklarımından sonra (merak ettiyseniz, ertesi gün tadı sadece yarısı kadar güzeldir), öğleden sonra birden hemen sonra olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak, duş alıp gerçek bir insan gibi giyinmemin herkesin yararına olacağına karar verdim. Colin'e bugün gönderdiklerim hakkında konuşmadan önce daha fazlasını yazabilir miyim bilmiyorum ama karakterlerimi bundan sonra nereye götüreceğim konusunda kesinlikle hayal kurabilir/beyin fırtınası yapabilirim.

Su sırtımdan aşağı akarken ve tırnaklarımın köpüklü kafa derimde sürtünmesinden zevk alırken, yeni versiyonda yaptığımız küçük değişikliği düşünüyorum. Connor artık ana karakter ve Presley aşk ilgisi. Beklenen "Erkek kızla tanışır, erkek kız olur, erkek kızı kaybeder, erkek kızı geri alır" dizisinin ardından, onu kaybetmek için berbat bir şey yapması gerekir. Yine de mutlaka düşmanca bir şekilde değil. Daha çok tesadüf gibi.*Melinda'nın*kötü adam, Presley değil. Ancak Presley bencildir ve satış yapmak için biriyle yatmaya çalışacak kadar sorgulanabilir ahlak değerlerine sahiptir. Belki de bu kadar. Connor, Presley'e savunmasız ve açık yürekli olarak gelir ve Presley, onun meteliksiz olduğu konusunda dürüst olmadan onu daireyi satın almaya zorlar.

Ayağımın dibinde baloncuklar toplanırken bunu düşündüm. Connor artık ana karakterse, o zaman açık bir nedene ihtiyacı var. Saç kremi sürüyorum. Nazik masaj çok iyi hissettiriyor. Gözlerimi kapattım ve Colin'in başımı böyle ovuşturmasının nasıl bir his olacağını merak ederek tadını çıkardım.

Scott benim yerime Ilana'yı seçtikten sonra kendimi çöp gibi hissettim, bu yüzden tahminimce Connor da iktidarsız hissediyor. Bir adım daha ileri gidersek, belki ConnordöndüMelinda bir lezbiyene dönüşür. Erkekler böyle şeyler düşünecek kadar aptal

O zaman Connor neden böyle aptalca bir varsayımda bulunmaya daha az eğilimli olsun ki? O zaman onun motivasyonu bu. Sadece çekici hissetmek istemiyor (ki, son birkaç aydır bir grup rastgele adamla yattığına göre - zaten hissediyor) - maço hissetmek istiyor. Zorlu. Güçlü. Sağlayıcı olmak istiyor. Bunu zaten biliyoruz çünkü o çok uzun süredir Melinda'ya bakmaya çalışıyordu. Ama sadece değil *herhangi* Sağlayıcı; dünyanın en iyi sağlayıcısı olmak istiyor. Allah'ın kadınlara hediyesi. Daha spesifik olarak, bir kadına: Kaçan Presley.

Öyleyse tehlikede olan ne? Onun *erkeklik*, Presley'nin onu parası için kullandığını anladığında durumu daha da ezici hale getirecek. Ona karşı samimi hisleri olsa da, onu geri kazanmak için tamamen abartılı bir şeyler yapması gerekecek.

Beğendim, Duşu kapatmadan önce kendimi son bir kez durulayıp büyük, pofuduk bir plaj havlusuna sarınmaya karar verdim. Kurulandım, yüzümü nemlendirdim, biraz deodorant sürdüm, labia yaramın iyileştiğinden emin olmak için kontrol ettim (Tanrıya şükür) ve biraz kıyafet giydim. Saçlarım tepemde toplanmış, bu da boynumun düz durmasını zorlaştırıyor.

Komodinin üzerinden telefonumu alıp kontrol ediyorum. *Ah*. Lindsay'den gelen bir aramayı kaçırdım. Bu mantıklı. Bugün cuma. Muhtemelen ilerlememi kontrol ediyordu.

Ajansı arıyorum ve Evan açıyor. "Vision Board Creative Group, bu Evan. Aramanızı nasıl yönlendirebilirim?"

Evan, Vision Board ile ilgili en iyi şey. Temsilciler bu şirkette mevsimler gibi gelir ve giderler ve eminim ki son birkaç yılda potansiyel skandalları gizli tutmak için yasal ücretlere iyi miktarda para harcanmıştır. (Her neyse, Evan'a göre, Instagram'da üstsüz bir videosunu yayınlayarak müvekkilinin kitaplarından birini ateşe veren ajandan bana kim bahsetti? Lindsay iyi, sanırım ama çok gergin ve profesyonel ve eğer gerçekten yapmaya çalışıyorsak

maça maça, ben sadece... değilim. İşimi zamanında bitiririm ve önemli olduğunda kesinlikle profesyonelim. Ama bilmiyorum. Noktalı çizgiyi imzaladığımda, menajerimin sonunda iyi bir arkadaş gibi yakınlaşacağım biri olacağına dair gizli bir umudum vardı. Lindsay ile pek değil. Ama Evan bir *Harikateselli* ödülü. O tam bir dedikoducu - ki bunu seviyorum çünkü ajansın film haklarının satışına büyük katılımı sayesinde sadece ajanslar ve editörler hakkında değil, aynı zamanda Hollywood seti hakkında da konuşuyor. Evan aynı zamanda tarz sahibi, komik, hayvanlara karşı kocaman bir kalbi var ve son derece zeki. Çöpleri ayıklamak için gelen abonelerin çoğunu okuyor ve ajans adına Twitter'daki saha yarışmalarına katılıyor. İş hızı ve oldukça stresli olduğunu tahmin ediyorum ama Evan her zaman soğukkanlılığın resmi. Ayrıca erkek arkadaşı Oliver çok ateşli ve Cumartesi sabahları gönüllü olarak çalıştığı hayvan barınağından gelen Trixie adında çok tatlı küçük bir kurtarma köpekleri var.

Evan hakkındaki tüm bunları büyük ölçüde biliyorum çünkü Lindsay kendisi hakkında o kadar kendini beğenmiş ki, ajansı oldukça düzenli bir şekilde aramak zorunda kalmaya başladığımda, telefonu kapattığımda kendimi o kadar tatminsiz hissediyordum ki, Evan'a gününün nasıl geçtiği veya son zamanlarda herhangi bir ünlü görüp görmediği gibi gereksiz sorular sormaya başladım. *Oseviyor* benimle konuşmak. Yazarların çoğunun ona günün saatini bile vermediğini söylüyor. Çok az şey biliyorlar, muhtemelen sektördeki ilk tur bekçileriydi.

ben değil ama Lindsay aslında benim ilk raunt bekçimdi çünkü *oöyleydi* Evan, ajan olmaya terfi etmeden önce. Başlangıçta ajansta başka birini sorguladım ama sonra o bayan müşterilerinden birinin telif hakkı beyanlarına ilişkin kitaplar hazırladığı için ceza aldı ve Lindsay yükseldi. Tuttuğu bir "potansiyeller" yığınınan çıktım ve müşteri statüsüne yükseltildim. Sektör bu şekilde komik - insanlar değişiyor ve hareket ediyor ve her türlü dram var - bunun olduğunu fark etsem *çok fazla* Vision Board'da. Ama bence Evan'ı yapan da bu *mükemmelişi* için.

Hey, boo boo, diye şarkı söylüyorum.

"Kapamak. Yukarı. Gracie?" diyor kısık bir sesle. "Evet. Yeni bir sevgilin yoksa?"

"Hmm. Hayır. Sen benim biricik kraliçemsin. ben *Bu yüzden* aradığına sevindim. "Neden? Naber?"

"Çokkir. Tamam, yani Angie'yi tanıyor musun? "Angela Drake'i mi kastediyorsun?"

"Evet."

"O bir Başkan Yardımcısı, değil mi?" "Artık değil."

"Durmak. BT. Ne oldu?"

"Görünüşe göre, 2015 gibi geri gönderdiği saldırgan tweet'ler nedeniyle birileri onu geride bıraktı."

"Gerçekten mi? Ne dediler?"

"Konferans sırasında kaldığı oteldeki temizlik görevlileri hakkında yorum yaptı. Onları tekrar edemem, en azından şu anda değil. Ama değil. A. Güzel. Bakmak. Yani evet. Görüşürüz, Felicia."

"Lanet etmek."

"Sağ? Ah. Şimdi bunu üzerimden attığım için kendimi çok daha iyi hissediyorum. Kelimenin tam anlamıyla birkaç saat önce oldu. Oliver'a mesaj attım ve "Angie kim?" benim gibi *Tanrı*. Çok dinle? Sana yemin ederim Gracie, o sadece benim yanımda vücudum için yasal."

"Sen *vardır* daha iyi görünen."

"Teşekkür ederim. Biliyorum," diyor Evan.

Heyecan verici başka bir şey var mı?

"Barınak göbekli bir domuz aldı. Pisliğin teki zavallıyı kapının önüne bir sandıkta bırakmış. Küçük Yetim Annie gibi. Bu yüzden bir teşvik ediyor olabilirim

yakında domuz.” Dramatik bir şekilde iç çekiyor. "Artık bir daha pastırma yiyemeyeceğim."

"O küçük domuzları pastırma yapmak için öldürmediklerini biliyorsun, değil mi Ev?"

"Açıkça. Ama kendimi suçlu hissedirdim. Üzgünüm domuz yavrusu gibi. Az önce büyükbabanı kahvaltı sandviçimde yedim.

"Çılgınsın."

"Acı gerçek. Oh, ve devam eden başka bir büyük şey daha var. Ama sana söyleyemem.

"Yoksa beni öldürmek zorunda kalırsın?"

"Bunun gibi bir şey. BENiradesana bir ay gibi söyleyeceğim. Ama şu anda yapamam. Gigavatlarca büyük bir haber."

Güldüm. Sabrımı sınavına bayılıyorum, Evan.

"Ha! Ben ve yayıncılık endüstrisinin geri kalanı, haksız mıyım? Her neyse, boo, güven. Onundeğerbekleyiş."

"Tamam aşkım. Sen öyle diyorsan," diyorum. Sırıtiyordum ve bunu ses tonumdan duyabildiğini biliyordum.

"Elbette. Ona geri dönmem gerek. VarBu yüzdenyılın bu zamanında birçok sorgu. Gelen kutumda bahar ateşi gibi. Yakında sadece mavi ışıklı gözlüklerim yerine okuma gözlüğüne ihtiyacım olacak."

Ah. İyi şanlar."

"Teşekkürler aşkım. Şimdi seni Lindsay'e iletceğim. İyi zamanlama da. Bir saat kadar önce geldi. İnsanların burada kendi saatlerini yaratmalarına bayılıyorum."

"Modaya göre geç Cuma," dedim.

Ah. Kesinlikle. Tamam. Muah, dedi Evan bana bir veda öpücüğü göndererek.

Bekliyorum ve başka bir telefon çalıyor. Lindsay ile konuşmayı beklerken midem hep biraz düğümlenir. Kendimi sonu gelmeyen bir görüşmedeymişim gibi hissediyorum - yanlış bir şey söyleyeceğimden ve beni müşteri olarak bırakmayı seçeceğinden sonsuza kadar korkuyorum.

"Vision Board, ben Lindsay," diyor.

"Merhaba Lindsay. Ben Grace," diye cevap verdim. "Üzgünüm aramanı kaçırdım. Naber?" "Selam, Grace. Senden haber almak beni heyecanlandırdı. Yazı nasıl gidiyor?"

"Güzel," diyorum. "Geçtiğimiz birkaç gün içinde bir enerji patlaması yaşadım." "Harika. Duyduğuma sevindim."

"Yayıncıdan başka bir şey duydunuz mu?"

"Hayır. Ama hiçbir haber iyi haber değildir. Onlar da benim gibi sabırla bekliyorlar."

"Tamam aşkım. Şey, evet, geliyor."

"Okumaya başlamamı istiyorsanız, sayfalarca göndermekten çekinmeyin. Biliyorsun, bu kadar sıkı bir teslim tarihi varken—"

Bunun bir öneri mi yoksa talep mi olduğunu söylemek zor.

"Yapacağım," diyorum. "Yakında. Henüz tam olarak değil. Bana yardım eden bir arkadaşımın bazı fikirler üzerinde çalışıyorum."

"Ah evet?"

kızardığımı hissediyorum. "Evet. Oldukça havalı oldu. Harika önerileri var."

"O?"

"Bir nevi, şey, yeni bir adam görüyorum," diyorum.

"Güzel. Pekala, sadece dikkatini dağıtmayacağından emin ol.

Hayır. sadece kalbim, diye düşünüyorum ve böyle kusmaya neden olan bir söz için hemen kendime gülüyorum. "Endişelenme," diyorum.

"Beni haberdar et, tamam mı? Ve dediğim gibi, bana bir şeyler gönder. Biliyorsun, hazır olduğunda."

"Tamam aşkım. Yapacak."

"Sırada çok para var," diye hatırlattı bana. "Biliyorum."

"Pekala, iyi hafta sonları. Ne zaman isterseniz kontrol edin," diyor. "Teşekkürler Lindsay. Sen de."

Birinin bana baktığı ve sadece bir maaş günü gördüğü hissinden sıyrılıp telefonu kapatıyorum. Bu duyguyu kişisel olarak hiç yaşamadım

daha önce - ama dostum, bu beni Connor Yates için üzüyor mu?

kullan, Kendime söylerim.

Her zerresini kullan.

Colin

İLE:Grace İniş (gracie222@mail.com)

İTİBAREN:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

TEKRAR:Dün gece

MERHABA,

Yazılarını okudum. Başardın. Gerçekten mi. Korkunçtu; neredeyse içindeymişsin gibi hissettirdi

kafam. Ve cinsel yolla bulaşan hastalık kısmını atladığınız için teşekkür ederim. Ama sen de Melinda'yı bir o kadar gergin gösterdin. Üstüne üstlük STD olayına neredeyse hiç ihtiyacınız yok - bence bu çok fazla olurdu.

Peki, şimdi Connor ve Presley'e ne olacağını düşünüyorsun?

Not: Ben de yarın geceye kadar bekleyemem!

İLE:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

İTİBAREN:Grace İniş (gracie222@mail.com)

TEKRAR:Dün gece

MERHABA,

Vay - bu çok hızlıydı! Bu kadar hızlı okuduğunuz için teşekkür ederim. hissettiğine sevindim

onunla rahat. Onay damganız olmadan devam edebileceğimi gerçekten düşünmedim.

Onlara ne olacağından henüz emin değilim. Seks yapmaları için çok erken olabileceğini düşünüyorum... gerçi o daireyi ona gerçekten satmak istiyor... Ne düşünüyorsun?

🤔 Gracie

İLE:Grace İniş (gracie222@mail.com)

İTİBAREN:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

TEKRAR:Dün gece

gidin derim. O istiyor. O istiyor. Neden? C.

İLE:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

İTİBAREN:Grace İniş (gracie222@mail.com)

TEKRAR:Dün gece

Pekala... belki sabah toplantısı vardır.

(mikrofon düşüşü lol)

İLE:Grace İniş (gracie222@mail.com)

İTİBAREN:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

TEKRAR:Dün gece

Çıt! Hasta bir yanık olduğu için hastaneye gitmem gerekebilir! (Babamın mizahını nasıl buldun? Fena değil, ha?)

Tamam, büyük konuşmacı. Plan değişikliği. Bir saat içinde senin evinde olacağım. Hazır ol.

İLE:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

İTİBAREN:Grace İniş (gracie222@mail.com)

TEKRAR:Dün gece

Birsaaf?? Dalga mı geçiyorsun? Ve tam olarak ne için hazırsın?

Ha! bu olacakeğlence.Çıldırıyor ve niyetim kesinlikle bu değil ama geçirdiğim günden sonra biraz eğlenmeyi hak ediyorum. Artı, ona anlatacak çok yeni şeyim var ve ben*Elbette*bunu hikayeye dahil edebilir.

Elle tam bir pislik. Söylemesi korkunç bir şey gibi geldiğini biliyorum ama bugün yaptığı numaradan sonra, ben tamamen*üzerindeo* kızla

Arabaya binip sürmeye başlıyorum. İçimde bir şeyler kıpırdanıyor. Büyük bir beyzbol maçı falan öncesi yeniden çocuk gibi hissediyorum. Neredeyse kelebekler gibi hissediyor. Olasılık vaadi.

Onu tanıyorum.*Umut.*

Dostum, iyi hissettiriyor.

Geç gün güneş arabamın ön camından içeri sızıyor, arabayı sürerken kollarımı ısıtıyor.

Bu duyguyu Brooklyn'e kadar kovalayabilir ve yüzlerce kez geri dönebilirim. Umarım Gracie de bunu hisseder.

Gracie

Telefonumda e-postayı birkaç kez yeniliyorum ama Colin yenilemedi.cevap yazmak. Birkaç dakika bekledim, şaka yapmıyordur diye gelişigüzel bir şekilde bulaşıklarımı temizliyorum. *Omutlak* şaka yapıyor ama değil mi? Yani, *kimyapmak* O? Cumartesi gecesi olması gereken bir randevu için Cuma öğleden sonra kim gelir? Ve ne sebeple? çünkü yaptım *bir şaka*?

kusabilirim. Geçiriyorum ve arta kalan mantıyı tadabiliyorum, özellikle de dereotu ve ekşi kremanın çok özel tadı. Teşekkürler, mide ekşimesi. Sıcak bir hava üflemesi dudaklarımdan kaçıyor. *vay! Yani Olumsuz* taze bir koku

Aslında, Mutfakta dolaşırken farkettim ki, Bence bütün bu ev bir Doğu Avrupa yemekhanesi gibi kokuyor.

Aman Tanrım. Ya buraya gelirse ve ben boğulmuş bir fare gibi görünürsem, ıslak saçlarım bol tişörtümden aşağı damlarsa ve uykusuz bir annede sızdıran göğüsler gibi izler bırakırsam? Ve daireme bir adım atıyor ve "Hayır, teşekkürler" diyor ve burun deliklerine baskın gelen kıyılmış et ve soğan kokusu yüzünden hemen dışarı mı çıkıyor? Neden her zaman çilek ve Fransız vanilyası gibi kokan o bir araya getirilmiş kızlardan biri gibi olamıyorum?

Nefes al Gracie. Kıyafetlerinizi bir bükülme ile almayın, Kendime söylerim. *Cep telefonunu ara. Gerçekten buraya gelip gelmediğine bakın.*

Nefes alıyorum ve içimden ona kadar sayıyorum. Nefes ver. Aramak. Beklemek.

Telefonu açıyor ve Bluetooth'un hattın onun ucunda devreye girdiğini duyuyorum. "Merhaba?" rüzgarlı arka plan gürültüsüne benzeyen bir şeyin

ortasında diyor.

"Colin, ben Grace."

"Biliyorum aptal. Naber?"

"Gerçekten buraya geliyor musun?"

"Neden? Yapmamı istemiyor musun?"

Colin! sızlanıyorum. "Şuan ciddi misin?"

"Yani, beni görmek istemezsen arkamı dönebilirim."

Nabzım hızla atıyor. "Neredesin?" Soruyorum.

Park yolunda, dedi. "Hangi

park yolu?"

"Güney Eyaleti. Kemer'e doğru gidiyor."

"Durmak. sen *Olumsuz*"

Ah, öyleyim.

"Ama..." diye itiraz ediyorum.

"Ama ne, Gracie Landing?"

"Ben hazır değilim!"

"Tam olarak neye hazır değil?"

"Beni bok gibi görmene hazır değilim! Duştan yeni çıktım!"

"O zaman bence tamamen hazırsın gibi görünüyor." Colin!

Ben ciddiylim!"

"Tek söylediğim, senin yerinde olsam, telefonda gevezeliği bırakıp giderdim. *elde etmek* hazır."

"Senden nefret ediyorum!" Güldüm.

"Biliyorum. Ben de senden nefret ediyorum prenses. Şimdi, gidin. GPS otuz dakika içinde orada olacağımı söylüyor."

Colin! inliyorum.

"Bekleyemem!" diyor.

Ah! Güle güle!" diye haykırıyorum.

Bunun olduğuna inanamıyorum. Telefonu tezgahın üzerine kapatıp yatak odasına gidiyorum. Ne giymem gerektiğini düşünmeye çalışıyorum - o verdi

ne yaptığımız hakkında kesinlikle hiçbir fikrim yok ya da—*ah. Beklemek. Bir dakika.*

Colin Yarmouth sahip olmak için mi geliyor?*seks* Benimle? Günün ortasında?

Vay be! Duştan yeni çıktığımı söylediğimde, sanki benmişim gibi geldiğini söyledi.*öyleydi* hazır...

Ölüyorum. Evim karışık et ve ekşi krema gibi kokuyor.

Mutfağa koşup lavabonun altından Febreze'yi alıyorum. Her yere püskürtüyorum: lavaboda, tezgahda, etrafımdaki hava sahasında. Onu oturma odasına getiriyorum ve kanepeye, perdelere ve halıya püskürtüyorum. Banyo halısına ve havlulara sprey sıkıyorum. Dağınık, dağılmış yatağımı bununla ıslattım ve ardından çarşafı yukarı çekmeye, yastıkları düzeltmeye ve üstündeki yorganı düzeltmeye başladım. Şifonyerimdeki üç kavanoz mumu yakıyorum -kokuları birbiriyle çatışıyor (Şampanya ve Havyar, Yaz Yaprakları ve Tarçınlı Tost)- ama bu evin şu anki aromatik adı olan "Dereotu ile Febreze buluşuyor"dan kesinlikle daha iyi.

Şimdi, ne halt giyeceğim? Merak ediyorum. hiç almadım *Hey, kalk* gün ortasında e-posta. Aslında hiç ganimet araması yapmadım, hiç. Bu benim için gerçek bir ilk. İnsanlar bu tür durumlarda ne giyerler?

İç çamaşırı çekmecemi yatağın üzerine boşalttım. *Allah kahretsin! Bulunacak bir tanga değil!* Birkaç dantelli sütyenim var ama gerçekçi olalım: öyle miyim? *Gerçekten* Kapıyı sütyen ve iç çamaşırıyla mı açacaksın? HAYIR! Benim onurum var. Öz saygı!

Kapalı bir plastik Ziploc torbası bulana kadar iç çamaşırları dağınık karıştırıyorum. *Kutsal tatlı İsa. Bütün bunları unuttum.* Birlikte geçirdiğimiz ilk Cadılar Bayramı için Scott'a aldığım bir kostüm. Sadece bir kez giydim ve çok uzun süre kalmadığını hatırlıyorum. Kıyafeti çıkarıyorum. Büstiyeri çantadan çıkarırken siyah rugan kendi kendine gıcırıyor. Bir çift parlak siyah uyluk yüksekleri ve "göçsüz" spandeks ganimet şortları dediğimi hatırladığım, bir tangaya benzeyen ama aslında popo yanakları neyin arkasından kesilmiş olan eşlik ediyor

aksi takdirde tam boyutlu bir külot olarak sığar. Onları ilk gördüğüm anı hatırlıyorum, bunun bir tasarım hatası olduğunu düşündüm. Ama hayır. Bu, yalnızca bir kez uğradığım ama o zamandan beri günde on iki defa spam aldığım bir çevrimiçi seks mağazası olan comeandgetmekitty.com sayesinde kasıtlıydı.

Uyluklarıma çok yakışacak siyah topuklu ayakkabılarım var ve saçlarım her yerde vahşice kurduğu için, onları dışarıda ve kıvrırcık bırakabilirim. Avucuma biraz köpük sıkıyorum ve nemli yeleme sürüyorum. Umarım çok saçma görünmez. Banyoda, birkaç hızlı kapatıcı ve bir kat pudra uyguluyorum ve ardından siyah göz kalemi, yeşil göz farı ve siyah rimel üzerinde ekstra çaba harcıyorum. Dudaklarımı büzüp kan kırmızısına boyuyorum, bu da dişlerimin bembeyaz görünmesini sağlıyor.

Vücudumu yatağın üzerindeki kıyafete sıkıştırdım ve kırbacı Ziploc'ta bırakmayı seçtim. Colin'e yanlış bir fikir vermek istemem. Dolabımın altından bir çift siyah yüksek topuklu ayakkabı çıkarıp ayağıma geçirdim. Sonra aceleyle tüm iç çamaşırları çekmeceye geri koyuyorum ve şifonyerdeki boş yere, ait olduğu yere koyuyorum.

Son olarak boy aynasında kendime bakıyorum.

Hmm.

Göz makyajını abartmış olabilirim. Yüzüm bir kozmetoloji öğrencisinin kuklasına benziyor. Ya da belki bir vampir, dudaklarım sayesinde.

Kolay düzeltme! Hızlıca evin içinde dolaşıp tüm ışıkları söndürdüm. Güneş hala pencerelerden içeri giriyor, ama en azından biraz daha iyi.

Zil, alt kattaki lobide birinin olduğu konusunda beni uyarıyor. nefesimi tuttum "Kim o?" En seksi, soğukkanlı sesimle soruyorum. O kötü. Yaşlı bir sigara tiryakisi gibi konuşuyorum.

"Ben Colin," diye yanıtlıyor. "Yukarı geleyim mi yoksa sen mi inmek istersin?"

Sakinleş?" Hmm, yukarı gelmelisin. Kesinlikle."

"Tamam aşkım. Orada ol," diyor. Onu içeri alıyorum.

İleri geri yürüyorum. *Neden aşağı inmek isteyip istemediğimi sorsun ki?*

Bu Olumsuzöğlen montajı mı?

Kapı zili çaldığında kafam karışmış ve gerginim. *Sanırım birisi merdivenleri kullandı—#MVP.* Güldüm.

Gözetleme deliğinden bakıyorum. Orada öylece duruyor, çok sevimli görünüyor.

Kot pantolon ve kapüşonlu giyinmiş gibi görünüyor. *Bok. Sanırım bu durumu yanlış okudum.* Ve bu, panik ortaya çıktığı zamandır.

Hımm, hey, dedim hâlâ kapalı olan kapıdan.

"Hey. Beni içeri alacak mısınız?" O sorar.

"Yapmalı mıyım bilmiyorum,"

diye yanıtlıyorum. "Ne? Neden?"

"Sadece, ben, şey. Bu doğaçlama küçük buluşmayı yanlış okumuş olabilirim. Avuç içlerim terlemeye başlıyor.

"Neden bahsediyorsun?" O sorar. "Aç kapıyı deli." Gözetleme deliğinden bakıyorum ve gülümsediğini görüyorum.

"Tamam ama şunu bil ki bunu daha önce hiç yapmadım." Tüm cesaretimi toplayıp zinciri açıyorum.

"Neyi hiç yapmadım?" Çelik kapıyı kendime doğru çekerken Colin sordu. Arkasına saklandım ve kafamı çıkardım. "Ah. Farklı görünüyorsun."

Dairemin girişinden içeri giriyor. Kapı kapanırken saklanacak hiçbir yer yok ve beni Colin Yarmouth'un önünde, dominatrix kıyafeti içinde yarı yarıya giyinmiş ve aniden fark ettiğim şey için sürüklenmiş makyajla baş başa bırakıyorum. *Olumsuz* bir öğleden sonra keyfi oldu Netflix ve sakın ol.

"Kahretsin, Gracie!" Colin'in gözleri sanki az önce eşek arısı sokmuş gibi fal taşı gibi açıldı. "Ne giyiyorsun?"

Yüzüm, ifadesinin kaynak makinesiyle alev alev yanıyor. Buraya nasıl geldiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Nasıl ilerleyeceğimi bilmeden, aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Sürpriz!"

"Hmm, evet. Bu bir sürpriz tamam mı? Kaşları endişeyi ima ediyor ama sırtışı başka bir şeyi akla getiriyor. Zevk, belki? Takdir mi?

Hızlı bir dönüş yapıyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Gracie, kıcıma ne oldu?" ağlar.

"Ne demek istiyorsun?" Kıcıma bakmak için geriye doğru eğildim. "Onun...*dışarı!*"

"Ah, bu! Evet, bu ekibin bir parçası, diye onu temin ederim. "Sen tam bir kaçıksın, bunu biliyor musun?"

O sorar.

Utanarak ve biraz kafam karışarak omuz silktim ama onu gördüğüme sevindim ve henüz kapıdan dışarı çıkmadığı için heyecanlandım.

Kollarını etrafıma doluyor ve beni kucaklıyor. "Korkunç bir gün geçiriyordum ve sen her şeyi tamamen alt üst ettin."

"Gerçekten mi?"

"Mm hmm," dedi burnunu saçlarıma gömerek. "Ne oldu?"

"Hayır," diyor. "Öncelikle, sen böyle görünürken seninle ciddi bir konuşma yapamam. Ya yatak odasına geçmeliyiz ya da sen üstünü değiştirip yüzünü yıkamalısın. Tanrım! Seni bu yüzden aramadım bile!" diyor. "Bok! Gerçekten buraya seks için geldiğimi mi düşündün?

Şey, yani... diye söze başlıyorum. Sonra koluna bir şaplak atıyorum. "Seni pislik! Son dakikada benim hakkımdaki planları değiştirdin! Ve sana duştan yeni çıktığımı söylediğimde 'sesim hazır' dedim! ben neydimsözdedüşünmek?"

"Tamam aşkım. Yani, açıklığa kavuşturmak için. Eğer sana bir ganimet çağrısı yapmak istersem, gelecekte çok daha açık olacağım. Şimdi, ben önermiyorumyapmameşgul olmak istiyorum" -ellerini önümde aşağı yukarı sallıyor- "tüm

Bu, ama birlikte ilk kez değil. Ben tam bir sık kafalı değilim, ”diyor. "Aslında senden hoşlanıyorum, Gracie. Olmasını isterdim—”

"Özel?" Soruyorum.

"Evet. Özel,” diyor.

"Müthiş. Aynı fikirde olduğumuz için çok mutluyum," dedim. Isı göğsüme kadar yükseliyor ve vücudumun her yerinde kurdeşen çıktığına neredeyse yüzde yüz ikna oldum. Git otur, dedim elimi oturma odasındaki kanepeye doğru sallayarak. "Ve lütfen gözlerini kapat ki sen bir daha çıplak kıcıımı görmeden yanından geçebileyim."

Güler. "Tabii," dedi ve önümde oturma odasına yürüdü. Oturuyor, gözlerini kapatıyor ve ben yatak odama girerken "Hey, kanepe neden ıslak?" diye sorduğunu duydum.

"Islak? Yoksa sadece nemli mi?” diye seslendim, aptal büstiyerin üst tarafıyla güreşerek.

"Sanırım sadece nemli," diyor.

"Bu Febreze," diye yanıtlıyorum. "Üzgünüm. Bugün tam bir bok gösterisiyim.

"İyisin," diye beni temin etti. "Şimdi bahsettiğin için kokusunu alıyorum. Ama senin evin gerçekten nasıl kokuyor biliyor musun? O sorar.

Aman Tanrım."Ne?"

"Bir Yankee Mum dükkanı gibi. Hiç birinde bulundun mu?"

"Ha! Evet bende var. Süper baskın.” Normal bir iç çamaşırı ve beyaz pamuklu bir sütyen giydim. Sonra, yüksek sesle merak ediyorum, "Yani, biz*Olumsuz*o zaman bugün seks mi yapıyorsun?"

Colin gülüyor. "Ne?"

"Burada sadece giyinmeye çalışıyorum ve normal iç çamaşırı giymemin sorun olmayacağından emin olmak istiyorum!"

Güldüğünü duyuyorum ama cevap yok.

Telefonum çalışıyor. Dolaptan alıp kontrol ediyorum. Bu bir mesaj - Colin'den. açıyorum Kırmızı, siyah ve beyaz kareli gibi görünen bir resim görüyorum. "Bu da nedir böyle?" Bağırıyorum.

"Bu benim iç çamaşırım. Açıkçası, bugün kendini anlamakta zorlanıyorsun. Boxer, kot pantolon, tişört ve sweatshirt giyiyorum. İsterseniz buna göre koordine edin," diye seslendi.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. Aklıma Melly'nin her zaman söylediği şu söz geliyor: "Eğer darmadağın olacaksan, en azından *sıcak* karışıklık."

Yüzümü yıkadıktan ve düzenli bir miktar makyaj yaptıktan sonra, Colin ve ben arabasına gittik ve beni dünyanın en iyi Yunan lokantasına götüreceğini söylediği Astoria'ya geri dönmeye başladık. Saat 16.00'dan önce olduğu için hala fazla trafik yok ve vardığımızda Colin yakınlarda bir park yeri bulacak kadar şanslı. Lokanta küçük, kompakt kabinler ve muşamba zeminler, dev, kalın menüler ve ev yapımı kekler, turtalar, kurabiyeler ve diğer tatlı ikramlarıyla dolu bir fırın kasası.

Ginger adında bir garson bize bardak su getiriyor ve bugünün spesiyalleri için kara tahta duvara bakmamızı istiyor. Gerek yok, dedi Colin. "Başlamak için bize daldırma ve sürme örnekleyici getirebilir misiniz?"

Kaşlarımı kaldırdım, etkilendim.

"Elbette tatlım. İçecek var mı?"

"İki zencefilli bira lütfen," diyor. "Bir cayro ile iyi misin?" bana soruyor Başım la onayladım.

"O zaman, yanında fazladan cacık olan iki cayro alabilir miyiz lütfen?"

Ve paylaşmak için bir tabak patates kızartması."

"Başka bir şey?" zencefil sorar.

"Şimdilik bu kadar. Teşekkürler," dedi ve menüsünü verdi.

Benimkini ona verdim ve Ginger Speed'in mutfak penceresine gidip sipariş fişini tık naz bir aşçıya vermesini izledim. "Çocukluğumdan beri ilk kez biri bana yemek ısmarlıyor," diyorum.

Colin, "Bu yerin özelliği, menünün çok büyük olması" diye yanıtlıyor. Her şey yolunda, beni yanlış anlamayın ama buraya gelip dip örnekleyici, cayro ve baklava alamazsınız. En azından ilk kez." Bir yudum su alır.

"Pekala, heyecanlandım," diyorum.

"Kısa bir süre önce yemek yediğinden bahsettiğini biliyorum, ama sipariş ettiğimiz şeylerden birazcık alsan bile geri kalanını paketleyip eve götürebilirsin."

Başımı sallıyorum. "Kiminle uğraştığını bildiğini sanmıyorum," dedim. "Saat 3:45 - ikinci öğle yemeği için mükemmel zamanlama."

"*Saniye* öğle yemeği?" O sorar.

Başımı salladım, sırtıtarak. "Bu bir şey.

İnan bana." Colin gülüyor.

"Peki, bugün sana ne oldu? Ofiste olacağını düşünmüştüm ama belli ki yanılmışım. Toplantınız olduğunu söylemiştiniz, değil mi?

"Yaptım. Erken kalkıp spor salonuna gittim ve sonrayaptıBir toplantım var ama iş için değildi" diyor. "Günün çoğunu izin alarak bitirdim."

Ah, dedim. Kulağa hoş geliyor. Öyleyse, neden boktan bir gün geçiriyorsun?

Toplantı Elle ileydi. "Eski karınız."

"Tek ve sadece."

"Aman Tanrım. Ne dersin?"

"Evi satıyoruz." "Pekala, bu iyi, değil mi?"

İç çekiyor. "Hayatında hiç sıkıcı bir an bile geçirmediğin biri var mı?"

Bunun hakkında düşünüyorum. "Tam olarak değil. Demek istediğim, annem tam bir baş belası ama oldukça zararsız," dedim. "Neden? Ne oldu?"

"Tamam," diye başlıyor. "Bana" -sesini alçaltarak- "CYBH'yi veren kadınla yaptığım üçlüden sana nasıl bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

Başımla onayladım. "Bana bunu hatırlattığın için teşekkür ederim."

Gülüyorum.

"Kapa çeneni," diye gülüyor. Her neyse, bundan kısa bir süre sonra, Elle'nin onunla düzenli olarak birlikte olduğunu öğrendim, bu da onun neden öyle görüldüğünü açıklıyor.

doğum günü sürprizim sırasında ne yaptığını biliyormuş gibi. Sizi özel ayrıntılardan kurtaracağım, ancak Tinder'da tanıştıklarını öğrendim. Benimle evliydi, bir aile kurabilmemiz için satın aldığım bir evde yaşıyordu, ama Tinder'dan bir piliçle doğrudan kayıyordu. İç çekiyor. "Her neyse, Elle ve Sandy - adı bu -"

"Kasırğa gibi mi?"

"Evet," diyor. "Doğum günü seks olayı sırasında yaklaşık üç aydır çıkıyorlardı. Ona danışmayı denemeyi teklif ettim ama Sandy ile fiziksel olarak benimle olduğundan daha mutlu olduğu oldukça açıktı. Devam edip benimle evlenmeden önce öğrenmiş olsaydım bu harika bir bilgi olurdu. Yutuyor.

"Üzgünüm," diyorum. Masanın üzerinden uzanıp elini sıkıyorum.

Avucumun altındaki teninin hissi tüylerimi diken diken ediyor.

"Teşekkürler. Bunun hakkında konuşmaktan bile nefret ediyorum çünkü çok küçük düşürücü. Ama yine de. Daha sonra, ben taşındıktan sonra, Elle güzel büyük evimizi tamamen kendine aldı. Mortgage ödemelerinin yarısını ve tüm faturaları ödediği sürece, onu istediği kadar elinde tutabileceğini söyledim. Saklamak istediğim şeyleri aldım ve geri kalan her şey -mobilyalar, ev aletleri, hepsi- onundu."

"Tamam," diyorum.

"Ayrıldıktan sonra birkaç kez görüştük. Hani halletmesi gereken yasal meseleler var ve bir keresinde tuvalet taşıtı ve kendisi ne yapacağını bilemedi. Ama onu ve Sandy'yi hiç sormadım çünkü dürüst olmak gerekirse bilmek istemiyordum.

"Anladım."

"Öyleyse, şuna bir bak. Bugün bir Emlakçı ile görüştük çünkü Elle evi satıp şehre geri taşınmak istediğini söyledi. Hangisi iyi. Anlaşma şu ki, eğer satarsak, gelecekte ne kadar uzakta olursak olalım, evin kârını yüzde elli bölüşeceğiz," diyor. "Bu yüzden orada olmak zorundaydım."

Ginger, köşelerine humus, Yunan babaganuş ve beyaz peynir serpilmiş ve ortasına bir yığın üçgen pide yığını yerleştirilmiş üçgen bir ahşap tahta uzatırken başımı salladım. İnanılmaz görünüyor ve kokuyor ama onu görmezden gelmeye ve Colin'in hikayesine dikkat etmeye çalışıyorum.

"Biraz ye. Lütfen," dedi Colin, elimi bırakıp bir parça ekmek alıp humus tabağından geçirerek. "Mmm. Çok iyi."

Ben davayı takip ediyorum. Yunan yemeklerini hayal ettiğim gibi tadı var.*gerçek* Yunanistan tadı gibi. Pide ılık ve çok yumuşak ve humus pürüzsüz, kremsi ve üzerine taze zeytinyağı serpilmiş. "Lezzetli," diyorum çiğnerken. "Devam et."

Yutuyor. "Böylece, listeleme temsilcisiyle ofisinde tanıştık. Asistanım Daisy'nin bana ayarladığı bir kadını kullanıyoruz. Adı Lydia." Zencefilli gazozdan bir yudum alıyor. "Orada kararlaştırılan saat on birde oradaydım ve Elle'nin gelmesini bekliyoruz," diyor. "Sonunda oraya varır ve tam bir karmaşa içindedir. Dağınık, kalın güneş gözlükleriyle günlerdir uyumamış gibi görünüyor. Bir fotoğrafta gördüğümde daha kötü görünüyordu.*gerçek* uzun zaman. Ama getirdiği dramaya dahil olmaya çalışmıyorum. Sadece geç kaldığı için kızgıyım.

"HI-hı."

"Lydia listenin nasıl işleyeceğini, ilgili ücretleri, tüm o normal şeyleri açıklamaya başlarken, Elle birdenbire gözyaşlarına boğulur."

"Neden?"

"Benimle dışarıda bir dakika konuşup konuşamayacağını sordu ve o kadar utandım ki 'Tabii, her neyse' dedim. Sadece her şeyi devam ettirmek istiyorum, anlıyor musun?"

Başka bir pide parçasına yayılmış beyaz peynirin tadına bakarak tekrar başımı salladım.*Ev koşusu.*

Burası yasal.

"Dışarı çıkıyoruz ve o -yüksek sesle- hıçkırıyor, bu yüzden arabada oturmamızı öneriyorum. Sonra, bana hayatımda duyduğum en saçma hikayeyi anlatmaya devam ediyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam aşkım. Ben hazırım."

"Ne yaparsan yap, lütfen beni yargılama' diyerek başlıyor. Bu yüzden, hemen bir çöp bidonunun içine girdiğimi anlıyorum."

"Aman Tanrım."

"Sonra bana bu sabah uyandığını ve evdeki tüm televizyonların gitmiş olduğunu söyledi."

"Ne? Gerçekten mi?"

"Fazlası var. Ona aldığım nişan yüzüğü de gitti ve gizemli bir şekilde Sandy de - tüm kıyafetleri ve eşyaları - puf! - havaya uçtu. Ben de 'Bekle, Sandy öyleydi' dedim.*yaşamak*Seninle mi? Ne tür bir iş yaptığını soruyorum ve Elle, Amazon'da teslimat şoförü olduğunu söylüyor.

"Ne oldu? Minibüslerinden birini kaza falan mı geçirdi?"

"Hayır. Kendinizi destekleyin. Paketleri yanlış kullanırken yakalandı." "Bu ne anlama gelir?"

"Elle'in bana bunu anlatmak için kullandığı terminoloji bu. Bu yüzden, açıklığa kavuşturmasını istedim. Belli ki, insanların teslimatlarını çaldığı için tutuklanmış."

"Mümkün değil. Gerçekten mi?"

"Sağ?! Yani, bokumu kaybetmek üzereyim, çünkü bunun nasıl olduğunu kafamda bir araya getiriyorum.*hırsız*bana kahrolası alkışı verdikendi lanet yatağıve sonra, yaralanmaya hakaret eklemek için aldığım 10.000 dolarlık bir yüzük ve üç düz ekran televizyonla kaçtı.

"Lanet olsun," diyorum. "Bu

çılgınca." "Beklemek! Daha da kötüye gidiyor!"

"Mümkün değil."

"Güneş gözlüklerini çıkarıyor ve yemin ederim uyuşturucu bağımlısı gibi görünüyor, gözleri kan çanağına dönmüş. Sonra yüzümü tutuyor ve beni öpmeye çalışıyor!"

"Oh hayır!"

"Evet! Nasıl büyük bir hata yaptığı ve beni asla terk etmemesi gerektiği ve artık kızlardan hoşlanmadığı ve sadece ikinci bir şans istediği hakkında bu eleştiriye başladı. anlamıyorsun - o öyleydi*histerik*Anahtar Sandy'de olduğu için o evde yalnız kalamayacağını söylüyor ve ya geri gelip daha fazla şey çalmaya çalışırsa?"

"Peki, ne yaptın?"

"Önce onu kendimden uzaklaştırdım. Sonra ona kilitleri değiştirmesini ve internette tanıştığı bir yabancıyla bu şekilde ilişki kurmasının kendi hatası olduğunu söyledim. Demek istediğim, gerçekten—çevrimiçi flörtte sorun yok, ama birisi kulağa şüpheli geliyorsa, öyle değil*sintaşınmak*onları yepyeni evinize sokun!"

"Lanet etmek. Bu delirmiş. Peki, sonra ne oldu?"

"Emlak ofisine geri döndüm, Lydia'dan özür diledim ve yeniden randevu almamız gerektiğini söyledim. Sonra bir çilingir çağırdım ve eve gidip onunla buluşmasını söyledim. Bu kadar. Sonra ayrıldım," diyor. "Ofise geri dönecektim ama açtım ve çok kızgıyım..."

"Mmm. Asla iyi bir kombinasyon değil," dedim.

"Cidden. Ben de bir simitçiye gittim, yiyecek bir şeyler aldım ve sayfalarını okudum." Güler. "Bu beni şaşırtıcı derecede daha iyi hissettirdi."

Başımı sallıyorum, çiğniyorum. "Belki de en güzel gününü yaşamadığını görebiliyorum," diyorum ekmek ve dip sos arasında.

"Sağ?" diyor. "Yani, aldığım tüm televizyonların -aldığım televizyondan sonra üç tane kalmıştı!- hepsinin gitmiş olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Ve yüzük! Tanrım, bu şey bana neredeyse bir aylık eve götürme ücretine mal oldu" diyor. "Ama bu sadece para. Sana mutluluğu satın alamaz, Tanrı bilir."

"Amin," diyorum.

"Sadece tiksintiyle başım dönüyor. İlk olarak, onun "hediyesi" alt katımda bana her türlü nahoş semptomu veriyor. Sonra evim soyuluyor. Daha da kötüsü, kendini bana atıp her şeyi düzeltebileceğini mi sanıyor? inanamayarak sorar.

"Normal deliyi anlamaz." Şaka yapmıyorsun.

"Yine de üzgünüm. Hepsi berbat.

"Teşekkürler. Bir gün oldu, orası kesin."

Ginger jiroskopları teslim ediyor ama tabağı almaya devam edebilmemiz için tabağı masanın ortasında bırakıyor. Kızartma tabağını yanına koyuyor. Seramik plakalar çok büyük ve porsiyonlar kontrolden çıktı. Yine de yemek harika kokuyor ve kendi adımımı atarsam en azından içinde bir çentik açabileceğimi biliyorum.

"Bir hikaye istiyordun, değil mi?" diyor. "Ha?"

"Bu çılgın hikaye!" diyor. "Kullanmaktan çekinmeyin. Harika bir olay örgüsü, değil mi?"

"Yani, belki. Hiç böyle bir şey yazmadım ama..." "Ama iyi, değil mi? Kesinlikle kullanmalısın."

duraksıyorum. Niyetli görünüyor ki bu garip.*BEN* kişisel bokumu böyle bir patlamaya koymak istemezdim. Onun açısının ne olduğundan emin değilim.

"Emin misin Colin?"

Başını sallıyor.

"Kesinlikle."

"Neden? Bu senin özel hayatın, tüm dünyanın görmesi için sergileniyor.

"Ama kimse benim olduğumu bilmeyecek. Ve Herneyse,*Bendeli* olan değil. Bu yüzden düşündüğünüzden daha az utanç verici" diyor. "Yani, tabii, eğer*BEN* eve bir suçlu getirdi ve tüm evimi soydu, bunun yayınlanmasını istemezdim. Cehennem, istemezdim *herhangi biri* bana olup olmadığını bilmek için. Ama olmadı - başına geldio. Eski eşim, *vurgeski*."

Gyroyu ısırđım ve ağzımdaki tadın tadını çıkardım. Colin de aynı şeyi yaptı ve birlikte oturup sessizce anı çiğnıyoruz.

Yutuyor, iç çekiyor. Üzgünüm Gracie, dedi sonunda. "Ne için?"

"Bu kadar dağınık olduğun için."

"Senşaka yapmakBen? Evime geldiğinde ne giydiğimi sana hatırlatabilir miyim?"

Güler. "İyi bir nokta."

"Yani, birlikte berbat olabiliriz," diyorum.

"Birbirine bulaşıyor," diye tekrarlıyor. "Bunu sevdim." Elini kucağındaki peçeteye sildi ve avuç içi yukarı gelecek şekilde masanın üzerinden uzandı. Elimi onunkilere koydum ve parmaklarını benimkilere kenetledi. Elektrik kolumdan yukarı göğsüme akıyor, aynı anda beynime ve leydi organlarıma şok dalgaları gönderiyor.

"Teşekkür ederim"

diyor. "Ne için?"

"İçimi dökmeme izin
verdiğin için."

"Memnuniyetle,"
diyorum. "Kendimi
kötü hissediyorum."
"Ne hakkında?"

"Pekala, sana bu randevuyu ben verdim ve seni işinden çaldım," diyor.
"Bir son teslim tarihin olduğunu biliyorum."

"Evet," diyorum düşünerek. "Ama istemeseydim burada olmazdım."

O gülüyor. "Teşekkürler. Yine de kendimi kötü hissediyorum. Buna ne dersin? Yemeğimizi bitirdikten sonra, neden tüm bunları sindirmek için bir yürüyüşe çıkmıyoruz, sonra seni eve götüreyim, böylece günlük yazını bitirebilirsin? o teklif eder. "Bu gece bir planın var mıydı?"

sorusunu dikkate alıyorum. "Tam olarak değil. Muhtemelen tasfiye alır ve kanepeye otururdum.

"Pekala, bu paket yemekten daha iyiydi, değil mi?"

"Tanrım, kesinlikle. Bu inanılmaz," dedim patates kızartmasını alırken.

"Artıkları al o zaman. Sonrası için yakıt olarak. Ve eğer müsaitsen, yarın gece uygun bir tarih ayarlayarak bunu telafi edeceğim. bizim hiç olmadı

henüz. Aslında pek değil.”

Merakla, "Ne var?" diye soruyorum.*düzgün* tarih?"

"Peki bunun hakkında düşün. Dün, hikayen hakkında konuşmak için seçtiğin bir yere yemek yemeye gittik. Bir randevu böyle gitmemeli. Bu bir iş görüşmesi. Avantajlarla.” O gülüyor. "Ve bugün gün ortasında benimle bir lokantada yemek yemen için seni kaçırdım. Ayrıca uygun bir tarih değil.”

“O zaman aklında ne var?”

Tavana bakar, düşünür. "Bilmiyorum. Özel bir şey. Şehir hakkında ne düşünüyorsun?”

omuz silkiyorum "Bu iyi. Çok sık gitmem ama severim.”

"En son ne zaman bir Broadway şovuna gittin?"

"Uzun zaman oldu. Reg'te bu tür bir lüks için kaynaklara tam olarak sahip değilim, biliyorsun.

"İyi gidiyorsun. Akşam yemeği ve şehirde bir gösteri. Giyinebiliriz. Bu gece internetten bilet bakacağım. Ne bulabileceğime bağlı olarak, burun kanamalarında veya ön tarafta oturmak zorunda kalabiliriz. Ama eğlenceli olacak." Gyro'sundan son bir ısırık alırken sırtıyor. "Kulağa hoş gelmek?"

"Kulağa harika geliyor," diyorum. "Ama, bilmen için söylüyorum, bu da harika."

"Hayır. Daha iyisini hakediyorsun." Scott'ın bana asla söylemeyeceği bir şey daha. Yanaklarıma sıcaklığın yükseldiğini hissediyorum.

"Tam olarak ne kadar 'giyinmiş' giyinmiş?" Soruyorum.

"Senin için? Bilmiyorum. Elbise ve çizme? Ya da bir gömlek ve topuklu güzel bir pantolon? Seni ne rahat ettiriyorsa.”

"Bu yüzden,*Olumsuz*kızsız, sıcak şort mu?” Güldüm.

Colin neredeyse suyuyla boğuluyor. Gözleri patlıyor. İki kez öksürür ve sonra tükürür. "Belki sonra," dedi ağzını silerek. "Ama bana biraz müsamaha göster. Burada bir beyefendi olmaya çalışıyorum.”

"Bunu takdir ediyorum."

Bir kez daha öksürüyor. "Yine de bilmen için söylüyorum, işi

kolaylaştırmıyorsun."

İçimin nasıl yandığını görmediğini umarak başımı salladım.

Colin

Tamam, belki de olabileceğim kadar açık sözlü olamadım.olmuştur. Yayıncılık endüstrisi, çubuklardaki kırsal bir kasaba gibidir. Onunküçük. Ve ensest. Herkes herkesi tanıyor.

Yayıncılık hakkında bildiğim diğer bir şey de, eğer bir ev bir kitabın arkasına büyük paralar yatırmaya razıysa, bu pazarlama için bir bütçe olacağı anlamına gelir. Yani, eğer Gracie altı rakamlı, iki kitaplık bir anlaşma yapacaksa, o zaman evi sattığından emin olmak için eserinin arkasına gerçek dolarlar koyacaktır.

Bu, Elle'nin onu görme olasılığının daha yüksek olduğu anlamına gelir. Aklımda, onun bu hikayeyi okuması -hatta bir personel toplantısında bir kenarda duyması bile- benim onun yatağımızda başka biriyle yattığını görmemle eşdeğer olurdu. İftiradan dava açma ihtimalinin olmadığını bile bile işinin tam teşhir edilmesi düşüncesi, çünkü iftira davası açacaktı.*Asla*Evliliğimizde onun böyle bir pislik olduğunu dünyaya bildirmek talihsiz bir zevk. Hayatının potansiyel olarak bir film için seçilebileceğinin farkına varmasıyla, öfkeli kaşlarını çatıldığını düşünmek bana büyük keyif veriyor.

*Bu beni korkunç bir insan mı yapar?*Merak ediyorum. Bir an bunun üzerine kafa yoruyorum.

Şimdi, Karar verdim. Diğer erkekler kızla bir daha asla konuşmaz. Kaldırıma kadar kışını tekmeleyecekti. ben değil ama Ben enayiyim

ona lanet bir ev verdi, böylece onu hükümlüler için kendi özel evine çevirebilsin.

Bu kadar kızgın hissetmekten nefret ediyorum, ama öğleden sonrayı şimdiye kadar tanıştığım ve çılgın bir eski sevgiliyle ilgili hikayeler dinleyebilen tek kişiyle nasıl geçirdiğimi düşünürsek, neredeyse kayıt olmuyor.*Olumsuz*açıkça yargılamak - beni Gracie'ye daha da fazla aşık olmaya iten bir özellik. Beni dinlerken gözlerindeki empatiye, gülümsediğinde dişlerinin beyazlığına, doğal sessiz duraksamalarımız sırasında alçak sesle radyo eşliğinde şarkı söylemesine fazlasıyla kapılmıştım. Gülüşündeki neşe.

O güzel bir kız ama bence onun en güzel yanı gülüşü.

Beni de karıştırıyor. *Bensözde*hala geri tepmek için, değil mi? Elle ile tüm bozgunun yaşanmasının üzerinden sadece altı ay geçti. *varen az*Dışarıda benim adımlı söyleyen üç Courtney daha var, değil mi?

Elbette, o kızlar muhtemelen barda Dom'la takılıyorlardır.

Kapa çeneni, Kendime söylerim.

Planlaman gereken bir randevun var.

Eve varır varmaz hemen bilgisayarın başına geçerim ve Cumartesi gecesi için boş koltukları olan Broadway şovlarını ararım. Neredeyse her şey tükendi, ancak yeniden satışta bir çift ikinci sıra bilet kazanmayı başardım.*Kötü*. Onlar için burundan para ödüyorum ama umrumda değil. Tiyatro bölgesindeki Gizli Bahçe'nin müdürü Alex Murphy'den bir iyilik istedim (vasiyetini yazdım) - yarın beşte iki kişilik romantik bir masaya ihtiyacım var. Bazı çekinceleri değiştirmenin bir yolunu buldu ve beni 4:45'te sıkıştırdı, ben de bunu seve seve kabul ettim.

Destansı olacak.

İLE:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

İTİBAREN:Grace İniş (gracie222@mail.com)

DERS:Cuma gecesi

MERHABA!

Sadece lezzetli yemek için ve beni gelmeye zorladığın için tekrar teşekkür etmek istedim.

eve dön ve bu gece çalış. Çok şey yaptım - temsilcisime okuması için bir numune göndermeye yetecek kadar. Son teslim tarihi konusunda benim durumumdaydı ve gerçekten hafta sonu gerçekten başlamadan önce ona bir şeyler söylemek istedim. (Biraz yakın kestim ama neyse!)

Yarın "uygun" randevumuz için sabırsızlanıyorum! Onu gerçekten dört gözle bekliyorum.

Her şey için tekrar teşekkürler. Arayacak ya da mesaj atacaktım ama şimdiye kadar uyumuş olabileceğini düşündüm (umdum?).

Tatlı Rüyalar!

G.

Gracie

Daha önce hiç böyle bir randevuda bulunmamıştım.

Colin beni aldığıında gömlek ve kravat üzerine spor bir ceket giymişti. Pantolonu ütülendi ve ayakkabıları parlatıldı. Kapımın önünde bana bir buket çiçek uzattı. Kalın ve gürlere, renkleri o kadar canlı ki neredeyse sahte görünüyorlar.

Scott'ın tek zamanı *durmadan* büyükannesinin cenazesi için benimle giyinmişti. Ve buna rağmen, tamamen buruşuk görünüyordu, sanki bu onun tek "cenaze kıyafeti"ymiş ve ailesinden biri son öldüğünden beri yıkanmamış, hatta düzgün bir şekilde asılmamış gibi. O gün de çiçekler vardı ama Scott'tan değillerdi ve benim için de değillerdi. Bunlar, Scott'ın iç karartıcı durumu nedeniyle kuzenleriyle otoparkta esrar içmesi gerektiğini hissettiği açık tabuttaki buruşmuş yaşlı kadın içindi ve içindeki ceset yavaşça çürümeye devam ederken çılgınca uygunsuz bir desibeyle gülüyordu.

Huzur içinde yatsın.

Aksine, Colin's arabasını yıkattı ve cilaladı (sanki dün bindiğimde henüz temiz değilmiş gibi) ve biz Battery Tüneli'nden Manhattan'a giderken elimi orta konsolun üzerinden tuttu. Güneş gözlerime girdiğinde, gözlerimi kısmamak için torpido gözündeki Ray-Ban güneş gözlüklerini bana uzatıyor.

Midtown'ın en gözde restoranlarından biri olan The Secret Garden Conservatory'ye saat 4:45'te rezervasyonumuz için varıyoruz. Nefes kesici;
BT

nemli bir tropikal yağmur ormanında yemek yemek gibi hissettiriyor. İki kişilik masamız bembeyaz çarşaflarla kaplı, yelpaze şeklinde kumaş peçeteler ve dört kişinin çatalları hiç bitmeden rahatça yemek yemelerine yetecek kadar çatal bıçak seti.

Yemeklerimizi sipariş ediyoruz: Onun için patates sotelenmiş kuşkonmazlı Şili levreği ve benim için bordelaise soslu pastırma sarı fileto mignon. Biftek dilimde tereyağı gibi eriyor; Hiç bu kadar mükemmel tütsülenmiş domuz pastırması tatmamıştım. İçki alıyoruz: ekşi bir viski ve yedi ve yedi. Taze ekmek sepeti ve paylaştığımız yengeç keki mezesi eşliğinde komik küçük sohbetler yapıyoruz. Kıyafetime, saçıma ve espri anlayışıma iltifat ediyor, benim için kapıları tutuyor ve daha sonra tiyatrodan üşüdüğümde spor ceketini omuzlarıma sarıyor. İkinci sırada, oyuncuların alınlarında biriken terleri görece kadar yakın oturuyoruz. Şarkı bana, Colin elimi sıkıldığında kolumdan yukarı çıkan karıncalanma hissine rakip olan bir ürperti veriyor. Her zaman doğru zamanda, tam doğru ses seviyesinde gülüyor ve o banyoya gittiği bir geziden molada hatıra bardağında benim için bir içkiyle döndüğünde diğer kızlar bana kıskançlıkla bakıyorlar. *Kimse kötülerin yasını tutmaz*, Elphaba'nın sivri cadı şapkasının kristale kazınmış bir resmi ile okur. "Mükemmel," diyorum ve ciddiyim. İnce bir şekilde Scott ve Elle'ye atıfta bulunur ve yeni başlangıçları kutlar. Hayatım boyunca gittiğim ilk "uygun randevunun" hatırası olarak her zaman saklayacağım.

Beni eve götürüyor ve ben de onu yukarı davet ediyorum. Bu sefer evet diyor.

O gece ona defalarca evet dedirttim.

Colin

Hayatım boyunca yaşadığım en iyi seks bu.

Şehvetli ve cömert ve bana gerçekten öyleymiş gibi bakıyor.*görürbana*, deriden ve ruhumun içine.

İlk kez elektrik, mıknatıslama. Ona yeterince hızlı sahip olamam. Yavaşlamak istiyorum ama Gracie karşı konulamaz bir sıcaklıkla beni kendine çekiyor. Daha önce de kızlar tarafından aranıyordum ama dokunuşundaki bir şey beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde aydınlatıyor. Parmaklarıyla sırtımı kavırıyor, adım karanlığa fısıldıyor. *Oihitiyaçlar*ben ve bu benim mahvolmam.

Vücudu inanılmaz, yağın kar kadar yumuşak teni ve sonsuz gibi görünen kıvrımları. Ellerim onun her santimini ezberlemek için ağrıyor. O küçük ya da zayıf değil. Onu ağırlığı altında ezmekten korkmuyorum. O mükemmel bir tablo, bir sanat eseri gibidir. O kelimenin her anlamıyla bir kadın.

Bittiğinde, nefes nefese ve ter içinde yatakta birlikte uzanıyoruz ve yüzü o kadar güzel ki, ona bakmak neredeyse bana acı veriyor. Hiç şaka yapmaz. Parmaklarını saçlarımda gezdirip başını göğsüme yaslıyor. Kalbim kulak zarına çarpıyor.

Gracie sessizce beklerken ben de aldığım her nefeste göğsünün inip çıkmasını izliyorum. Hiçbirimiz konuşamayız. Sonunda yan tarafına döndü ve tek kelime etmeden benimle tekrar yoluna girmeye başladı.

Üç kere.

Gracie

Tavada kızartılmış Kanada pastirmasının dumanlı kokusu,Gözlerimi açmaya ikna etmek için sıcak kahve aroması. Yanıma dönüyorum ve sahneyi inceliyorum: Çarşaflar buruşmuş, yastık kabarmamış ve komodinin üzerinde bir not var.

*Kahvaltı birazdan hazır olacak,okur.Yerinde kal, ben sana getiririm.*Kelimenin yanında çizilmiş bir kalp var*Sen.*

Kollarımı başımın üzerine kaldırdım ve gözlerimi kapattım, aklıma dün geceki görüntüler geldi. O dudaklar, bebeksi yumuşak ve tatlı ama gerektiğinde sert ve iddialı. O gözler, sıcak ve davetkar, minnettar ama onaylanmayı arıyor. O güçlü, yetenekli eller. Mmm.

Colin Yarmouth dün gece benimle dört kez seviştikten sonra burada, evimde bana kahvaltı hazırlıyor.

"Günaydın uykucu," dedi sessizce, elinde bir fincan buharlı kahveyle odaya girerken. "Hafif ve tatlı, değil mi?" diye soruyor, bana veriyor.

Gülümsüyorum ve gözlerimi açıyorum. "Mm hmm," diyorum. "Günaydın." Bardağı minnetle kabul edip bir yudum alıyorum.

Dün geceki antrenmandan sonra buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm, dedi sırtarak.

Başımı sallayıp dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Onu sevdin." "BENyaptı," katılıyor. "Umarım sen de beğenmişsindir."

"Dalga mı geçiyorsun?"

Soruyorum. Omuz

silkiyor.

"İnanılmazdı," diyorum. "Sen deliydin."

Güler.

"Ben ciddiym. Dilinle yaptığın o şey? Bunu özgeçmişinize 'özel beceriler' başlığı altında eklemeniz gerekiyor."

Colin elini alnına koyarak başını salladı. "Aç mısın?" sırtıyorum

"Her zaman."

"Kahvaltıyı yatağına getirmemi ister misin?"

"Hayır. Slopopotamus olduğum için. Her yerde bitecek."

"Anladım. Pekala, hazır olduğunda dışarı çık. Ben gidip sofrayı kurayım." Gitmek için döndü ve odadan çıkarken boksörünün ince kumaşı arasından sırayla esneyen kalça kaslarının görüntüsünü bana hediye etti.

Hızlıca banyoyu kullanıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve makyajsız yüzüme biraz su çarpıyorum. Aynaya bakıp kendimi Colin'in hayranlık dolu gözlerinden görmeye çalışıyorum. Bunu nasıl yaptı bilmiyorum ama bana tüm dünyada bakmaya değer tek kadın benmişim gibi hissettirdi. İlginç bir şekilde, bu sabah her kırıklığı veya saç telini yersiz bir şekilde eleştirme ihtiyacı hissetmiyorum.

Bunun çağrıldığını duydum*gün batımı sonrası kızılık.*

Bir tişört ve bir eşofman altıma geçip masaya yöneldim. İki kişilik, bardaklarda portakal suyu ve ortasında bahar papatyalarıyla dolu bir mason kavanozu ile dolu. Oturuyorum ve Colin önüme bir tabak koyuyor. Dekorasyon için tabağın kenarlarını süsleyen portakal dilimleri ile mükemmel bir yumurta benedict.

"Vay. Bu harika görünüyor," diyorum. "Teşekkür ederim."

Karşıma oturdu ve kendi tabağını masaya koydu. "Rica ederim. Umarım tadı da görüntüsü kadar güzeldir."

"Bu, onun dediği." *Ofis* alıntı beni güldürüyor.

Colin gülüyor. Bir ısırik alır ve takdirle başını sallar. "Dün gece seninle harika zaman geçirdim."

"Ben de," diyorum, çatalımdaki hollandaise sosunun tadına bakarken.
"Bu çok lezzetli. Sıfırdan mı yaptın?"

Başını sallıyor.

"Peki bu kadar yiyeceği nereden buldun?"

"Yani, Amerika'da sahip oldukları bir şey var. buna bir denir *Bakka!*"

"Tamam, ahmak." Güldüm. "Bu sabah gerçekten dışarı çıktın mı?"

"Erken kalktım." Omuz silkiyor. "Ayrıca, aşçılık becerilerimi abartıp sonra da işin içinden çıkamamak istemedim."

"Anladım. Pekala, görev tamamlandı dostum. Kesinlikle kendini kanıtladın."

"Bu tekrar uyuyabileceğim anlamına mı geliyor?" O sorar.

"Aslında yapabilirsin. Yine de, bunu bir dahaki sefere yaptığımızda senin evinde olmalı gibi hissediyorum. Dünyanın en iyi çikolatalı pankeklerini yapıyorum. İtibaren. Çizik."

Colin gülüyor. "Sıradan bir Julia Child, bayanlar ve baylar."

"Şaka değiller. Yaklaşık sekiz yaşımdan beri tarifi mükemmelleştiriyorum. Gizli bir malzemem bile var."

"Siz

yapıyorsunuz?" O

sorar. "Evet,

efendim,"

diyorum.

"Pekala," - sırtıyor - "Haftanın her günü senin kreplerini yerim."

"Kulağa ciddi geliyor. Henüz özel bile değiliz, dedim onunla alay ederek. "O halde, belki de öyle olmalıyız."

"Olmalı?"

"Özel."

"Benden kız arkadaşın olmamı mı istiyorsun?"

Diyorum. "Sanırım öyleyim, evet."

"Özür dilerim ama bunu 'düzgün' yapmana ihtiyacım olacak."

Kıkırdadı. "Bu nasıl şimdi?"

"Yani, en azından tek dizinin üstüne çökebilirsin."

"Sanırım bu adil."

"Yani, dün gece senin için dizlerimin üstüne çöktüğüm gerçeğini göz önünde bulundurursak, ben sadece-"

"Tanrım," diye sözünü kesiyor. "Artık sadece klas bir çiftiz, değil mi?" Colin ayağa kalktı ve cam kavanozdan tek bir papatya çıkardı. Sonra önümde diz çöktü ve damlayarak bana uzattı.

"Gracie Landing, kız arkadaşım olur musun?" Etkili olması için gözlerini kırpmıyor.

Papatyayı kabul ediyorum. "Sanırım daha iyi bir şey gelene kadar seninle gecekonduda yapabilirim," diyorum.

"Mükemmel" diyor. "O satırı yazmam gerekecek."

"Ne için?" diye soruyorum gülümseyerek.

"Bilmiyorum. Düğünümüzde kadeh kaldırdığımda okumak isteyebilirim." O sırtır.

İçimde ölüyorum, son altı aydır üzerime bu kadar çok sıçtıktan sonra evrenin sonunda bana gülümsemesini sağlamak için ne yaptığımı merak ediyorum.

Colin

BENİSTEK Kalmak için ve dürüst olmak gerekirse keşke yapabilseydim ama bugün Pazar ve Kıssof Death'in Doctor Murvin's Magic Feet ile çift başlığı var. Dr. Murvin, bloktaki başka bir binada ayak hastalıkları uzmanıdır ve ekibi üç tıp asistanı, iki genç resepsiyonist, faturalama bölümündeki iki yaşlı kadın, Dr. Murvin ve üç yetişkin oğlundan oluşmaktadır.

Bazen yavaş saha softbol liginin baba-oğul meselelerinin kendi kendine çözüleceği bir yer olarak mı yaratıldığını merak ediyorum. “Hey, terapiye bir servet harcamayın! Kişi başına hızlı bir şekilde yüz altmış beş dolar harcayın ve tüm sorunlarınızı sahaya taşıyın!”

Gracie'yi benimle parka davet etmek için can atıyordum, çünkü kendimi ondan sıyrılmak zorunda kaldığım için dayanılmaz buldum. Ama yazması gerekiyordu ve ben onu babama, Gordy'ye ya da Dom'a açıklayacak havada değildim. Veya, bu konuda, açıklamak zorunda olmak *onlara* Muhtemelen tek başına Gordy hakkında milyonlarca fıkra uyduracak olmasına rağmen ona.

Ayrıca Courtney yangınına herhangi bir yakıt eklemek istemedim.

Planlayıcı olma eğiliminde olduğum için, dün öğleden sonra takım gömleğim ve fazladan su şişeleriyle birlikte softbol malzemelerimi arabama koydum. Gracie'ye isteksizce veda öpücüğü verdim ve onu sonra arayacağıma söz verdim.

Gracie'nin şu anda benim için olduğu kadar mükemmel kalmasını istiyorum., Sanırım tarlaya giderken. Kahvaltısını yatağına getirdiğimde gülümsemesi, birlikte geçirdiğimiz gece kadar sarhoş ediciydi. Neredeyse.

Bu sabah o uyurken ben de markete gittim, biraz malzeme aldım ve gençliğimin en sevdiğim yemeği olan egg benedict'i pişirdim. Çocukken lokantada sipariş vermeme asla izin verilmedi çünkü babam her zaman, "Eggs benedict yetişkin yemeğidir, Colin. Hoşuna gitmeyecek" ve sonra bana çocuk menüsünden kızarmış ekmek ve domuz pastırması ile birlikte büyük bir bardak sade süt ısmarlayacaktı ki bundan nefret ediyordum ama güçlü olabilmem için onu içmem gerektiğini söyledi.

Lisede arkadaşlarımla ilk kez lokantaya gittiğimde birinci sınıf öğrencisiydim. Gece vaktiydi. Bir grubumuz sinemaya gitmişti ve sonrasında lokantaya gittik çünkü orası oturup, bir şeyler atıştırıp, yemek yiyip, canımız ne kadar istersek uzun süre kalabileceğimiz birkaç yerden biriydi.

O gün yumurta benedict sipariş ettim. Çünkü *benabilir*. Diğer çocuklar bana deliymişim gibi baktılar.

"Ne?" Söyledim. "Kahvaltı tüm gün servis edilir."

Omuz silktiler, tavuk ihalelerini veya soslu veya mozzarella çubuklu patates kızartmasını sipariş ettiler ve yemeğim geldiğinde onu inceledim. Kızarmış, yüzü açık bir İngiliz çöreğiydi. Kanada pastırması üstüne oturdu. Yumurtalar - sıvı kıvamında (çünkü onlar *haşlanmış*, ama o zamanlar bunu bilmiyordum) üstelik. Ve tüm bu sarı sos. Parmağımı kalın hollandaise havuzunda gezdirdim ve tadına baktım.

Tadı başkaldırı gibiydi. Onu sevdim.

Bu sabah Gracie için pişirmeyi seçtim çünkü o zamandan beri tarifi mükemmelleştirdim ve onun hatırlamaya değer bir yemek yemesini istedim. Gracie gibi bir kızla - Elle'den çok farklı biriyle - birlikte olma eylemi benim kişisel meydan okuma eylemim.

Babam *sevi*len Elle - kız öğrenci yurdunda mükemmel olduğunu, eve dönüş kraliçesi olduğunu düşündü - ancak o buradayken ona karşı herhangi bir şekilde hiçbir duygu ifade etmedi. *Aslındakarım*. Sadece

O gittikten sonra aniden onun ne kadar mükemmel olduğunu ve mutluluk şansımı nasıl tuvalete attığımı duymak zorunda kaldım.

“Neden taşınmayı seçtin?*Kraliçeler*Colin?” O sordu.

Çünkü izinliyim*canlı*nereye istersem Tıpkı izin verdiğim gibiyemek yemekNe istersem. Kiminle istersem onunla yatmak. Kime istersem ona karşı -hızlıca- hisler geliştirmek için.

Şimdi, Dr. Murvin'in Sihirli Ayakları'na karşı babam ve onun kış öpücüğünün koruyucusu ve tüm Pazar günüm boyunca tek gecelik bir hatayla ağır ağır softbol oynamak zorunda kalmamama nasıl izin verilebileceğini bir çözebilseydim, harika bir formda olurum.

Sahaya vardığımda, Dom bana başını salladı. "Lanet olsun oğlum!" diyor. "Neredeyse başaramayacağını sandın." Saatine dokunuyor.

Hayır, buradayım, dedim çantamdan eldivenimi çıkarırken. "Hadi gidip ısınalım."

Beni dış sahaya kadar takip etti ve dün gece kulüpte tanıştığı üç kızı tüm ayrıntılarıyla anlattı. "İyi bir zaman kaçırdın, kardeşim. Onlardan biri -adının Keri mi Kelly mi olduğunu unuttum - ya da belki Katie? "Diyelim ki, beysbol eldivenimle onlardan birini tutabilirdim."

"O kadar büyük ha?"

“*Büyük*, kardeş. O motorlu teknede boğulabilirim.”

Gölmekten kendimi alamıyorum. O bir domuz ama en azından eğlenceli. Artı, sağlam bir kaynağa göre sert adamın kabadayılığının onun oyuncak ayı kanayan kalbi için bir paravan olduğunu biliyorum. Bir zamanlar ciddi bir kız arkadaşı vardı, ama onu bir yolcu gemisinde performans sergilemek için terk etti ve asla tam olarak iyileşemedi. "Onu eve sen mi getirdin?"

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Ama birine dokunmama izin verdi." Sırıttı.

"On iki yaşındaki bir çocuğun fantezisini yaşıyor gibisin, ahbap."

"Beni yargılama." Dom kaşlarını çatı. "Kıskanç pislik!" diyor softbol topunu bana fırlatarak.

Başımın üstünde yakaladım. "BENbenkıskanç adam!
BENDilekBayanlarla aram senin kadar iyiydi. Güldüm.

"Doğru." O gülüyor. "En son ne zamanSenHerhangi bir işlem var mı?"

"Ben? Of. bir oldusırasında"

"Görmek? Ustadan bir not al."

Çok kolay. "Master-bater," diye mırıldandım, kendimi güldürerek.

"Hey şimdi, hey şimdi!" babam seslenir. Tarlaya doğru yürüyor - aman Tanrım. Şaka yapıyor olmalısın! Benimanneburada?

Pekala, bu gün yeni, alışılmadık bir tür işkenceye dönüştü.

Beni yanlış anlama. Annemi Seviyorum. Tanrı'ya karşı dürüstüm. Ama babamın ona neden birini değil de izleme ıstırabını yaşattığına dair hiçbir fikrim yok.ikiBu oldukça ılıman bahar gününde yedi vuruşluk ağır tempolu softbol oyunları. Annem üniversitede top oynardı ve hatırladığım kadarıyla fena sayılmazdı. Bir takımın paçavra jizzaster'ını izlemek, gerçekte oynamaktan daha fazla zamanın kelebekleri kovalamak ve karahindiba toplamak için harcandığı yavaş, ıstıraplı minik tots futbolu izlemeye benzer. Neden onu buraya getirsin ki? O yaptı mınefreto?

Colin! Oturur ve tribünlerin ön sırasından el sallar. "Merhaba!" Hasır şapka ve büyük boy güneş gözlüğü, üzerinde beyaz bir hırka olan pembe bir bluz ve bir çift preslenmiş haki kapri pantolon giyiyor. Kahvaltıda olmalı, kirli bir beyzbol sahasında değil.

Karşılık verdim ve topu Dom'a attım. "Hatta beklemek. Annem burada," dedim tribüne doğru koşarak.

"Ah!" Jess ve Rachel'ın söylediklerini duyuyorum. Başımı salladım ve onlara bir bakış attım, bu da sadece "Çok sevimli!"

Merhaba anne. Burada ne yapıyorsun?" Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Babam bana bir sürprizi olduğunu söyledi," diye açıklıyor. Sonra sesini alçaltıyor. "Beni özel bir yere götüreceğini söyledi."

"Anlıyorum. Bu senin kıyafetini açıklıyor."

"Eh, düşündüm, bugün Pazar sabahı! Brunch yapıyor olmalıyız!" "Şaka sana kalmış." Gülüyorum. "Sanırım bugün burada mahsur kaldın."

"Bütün gün süreceğini gerçekten düşünüyor musun tatlım?" diye soruyor, gülümsemesi düzleşiyor.

"Babamı tanıyor musun?"

Annem iç çeker ve ellerine bakar. "Açlıktan ölüyorum," diye fısıldıyor. "Kasıtlı olarak yemek yemedim."

"Endişelenme. seni bağlayacağım Daisy havuçlu kek yaptı. Kulağa iğrenç geliyorlar ama gerçekten çok lezzetliler."

"Aslında kulağa harika geliyor. Teşekkürler bebeğim, dedi elimi sıkarak.

Annemi seven ve kekleri kendisi teslim etmekten son derece mutlu olan Daisy'nin yanına gittim.

Bu onun gibi. Bir keresinde beş yaşıma geldiğimde doğum günüm için ona bir midilli için yalvardığımı hatırlıyorum. "Tabii" dedi, sanırım beş yaşındaki çocuklar tipik olarak bir meyve sineğinin dikkat süresine sahip oldukları için bunu unutacağımı varsayarsak. Sonra nihayet gün geldi ve sabah geç saatlerde gözlerimi bağladı ve beni arabaya bindirdi, sonra beni bir yere götürdü ve oturmamı söyledi. Soğuk ve karanlıktı ve bir at çiftliğinin kokusunu beklediğimden farklı kokuyordu. Göz bağımı çıkardı ve "Sürpriz!" diye fısıldadı.

Sinema salonundaydık. beni görmeye götürdü*Düşler alanı.*

Atlarla alakası yoktu.

Günün geri kalanını başka bir şey olmasını umarak bekleyerek geçirdim. Bir yere başka bir sürpriz yolculuk. Annem bana doğum günü partisi verdi

şamdan bovlng salonu ve pasta, dondurma ve bovlng salonu pizzasının kare dilimleri vardı ki bu güzeldi.

Sonra günün sonunda annem beni yatırıyor ve ben de babamla konuşup konuşamayacağımı sordum. Onu benim için aldı ve ikiz yatağımın kenarına oturdu.

"Naber, fışkırtma?" O sordu.

"Baba?" diye sordum kısık sesle. "Peki ya midilli?"

Colin, lütfen. Bronx'ta yaşıyoruz. Bir midilliyi nereye koyacağız?"

"Bilmiyorum. Arka bahçede?"

"Arka bahçemiz bir posta pulu büyüklüğünde." "Ama sen dedin-"
Kaşlarını kaldırdı.

"Sensöz *konusu* Ben bir kovboy gibi giyinirdim ve sen de bana binmem için gerçek bir ata sahip olurdun! Sensöz!" Küçük çocuk gözyaşlarının gözlerime battığını hissettim.

"Cadılar Bayramı için kovboy olabilirsin. *Sen*, Colin—*sen* olacak *atlet*"

"Ama Cadılar Bayramı az önce geçti! Beni beyzbol oyuncusu yaptın!"
Omuz silkti ve "İyisin. Harika bir gündü. BEN *verilmişsen* bir sürpriz Film eğleneliydi, değil mi?"

O odadan çıkana kadar yastığıma sarılıp ağladım.

Kapalı kapıdan anneme bağırdığını duydum. Geri bağırdı. "Obeş John! Neden onu doğum gününde üzme zorundaydın?"

Sonraki hafta sonu, annem beni Long Island'a, midilli gezintileri olan bir evcil hayvan çiftliğine götürdü. Bana beş jeton aldı, bu da bana ringde beş uzun yolculuk kazandırdı.

"Her yıl için bir tane," dedi alnımdan öperek.

Büyürken merak ettim, neden ona katlandı, neden bazen istediğim gibi beni bırakıp gitmedi.

Bunun yerine, işleri iyileştirmeye çalıştı. Sekizinci doğum günümde bana Cici'yi aldı. Kayıtlı olmamam için sporları sınırlamama yardım etti.

her şey. Omuz ameliyatımdan sonra ASU'dan eve gelmem için beni zorladı.

Şimdi burada, Daisy ile eski dostlar gibi sohbet ediyor, birlikte havuçlu kek yiyor. Telefonumu çıkardım ve Mannino's on 62nd ve Fifth Avenue'dan Grubhub aracılığıyla her şeyi içeren simit üzerine domuz pastırması, yumurta ve peynir sipariş ettim ve teslimat yeri ile ilgili ayrıntılı talimatlarla birlikte annemin kıyafetine kadar yiyeceklerin ona ulaşmasını sağladım. Faturaya 20 dolar bahşiş ekliyorum.

İlk oyun başlıyor. Yavaş ve sıkıcı, ta ki Dom üçüncü vuruşta iki turluk bir homer vurana kadar ve ben bunu üçlü sağa doğru takip ediyorum. Daisy kiraz kuşu (bilerek değil) ve ilk başta etiketlense de eve gidiyorum. Sonra, Courtney vuruyor ve vuruş bitiyor ve kelimenin tam anlamıyla yedinci vuruşa kadar hiçbir şey olmuyor, ben bir saha oyuncusu yakalayıp ilk başta Richie'ye atıyorum ve o da ikili oyun girişimi için ikinci sırada Gordon'a fırlatıyor.

Top kramponundan sekerek doğrudan çöplüğüne girdi.

Gordy acı içinde bağırır ve yere düşer, gözünden ter (ya da muhtemelen yaş) akar.

Annem meyvesini yerken kenardan izliyor.

Ump mola alır ve babam dış sahadan Gordy'ye koşar. "İyi misin oğlum?"

Bir saniyeye ihtiyacı olduğunu belirtmek için bir elini kaldırdı. Diğer el toplarını kavrar.

Takımın geri kalanı (ben dahil) onun etrafını sardı ve yaralanma enerjisiyle vızıldadı. Kendimi kötü hissediyorum çünkü incinmek berbat ama gülmek beni öldürüyor. Bu konuda çok dramatik davranıyor, yerde bir bebek gibi sızlanıyor ve inliyor.

Babam onu ayağa kaldırmaya çalışıyor ama Gordy haklı olarak ağlıyor.

Dom, Eh, bu takımdaki kızlardan herhangi biriyle bir şansı olduysa, bu artık boka battı, diye fısıldadı.

"İyi haber," diye fısıldadım. "Hiç şansı olmadı."

Dom alçak sesle gülüyor.

Aniden annem sahaya çıktı. "John? Colin?" Çağrısını duyuyorum. Onun büyük boy güneş şapkasıyla sahada titrediğini görüyorum. ona doğru yürüyorum "Ambulans çağırayım mı tatlım?" diye soruyor elinde cep telefonuyla.

Gordon mu? Annem, kırılmış delin için 9-1-1'i aramasını isteyip istemediğini bilmek istiyor. diye bağırdım.

Bence yapmalısın Linda, dedi babam. "Bu doğru değil. Genelde çuvala vurduğunuzda ağrı oluyor ama ağrı kısa süre sonra geçiyor."

Annem başını sallar, birkaç adım uzaklaşır ve aramayı yapar.

Ambulans dakikalar içinde gelir. Sağlık görevlileri hayati organlarını kontrol eder ve onu dikkatlice bir sedyeye götürür.

"Ona ne oldu?" Babamın şoföre sorduğunu duydum.

Sürücü, "Kendini testisinden kurşun kalemle bıçaklamış gibi görünüyor" diyor.

"Akalem?" Diyorum. "Neden cebinde bir kalem vardı?"

"Ben ... idim *tutmak the kitap!*" Gordy sedyeden bağırır. Sonra araba çarpmış bir hayvan gibi ses çıkarıyor. Sağır edici. EMS, arka kapıları açık bırakarak onu ambulansa bindirir. "Onunla gelen var mı?" bir adam sorar.

"Jack!" ağlıyor. "Gelmelisin, Jack!"

Babam sesindeki paniği bastırmaya çalışarak, "Bizi kısa bırakacak," dedi.

"Sorun değil," diyorum. "Çok önemli değil. Annemi eve getirebilirim. Onunla gitmelisin."

"Colin," dedi alçak sesle, "yapmamız gerekirdi. *for fitoyun.*"

"Ne olmuş?" Soruyorum. Ama John Yarmouth'u tanıyorum. *kaybetme* onun sözlüğünde yoktur.

Bana ters ters bakıyor. "Richie - git bana kadroyu getir, çabuk. Ve bir kalem."

Richie sahaya koşuyor ve kadroyu yedek kulübesinden çekiyor. Kalemle babama geri veriyor. Babam üzerine bir isim karaladı ve listeyi bana verdi. "Bunu sen hallet, Colin. Sana güveniyorum." Ambulansa doğru yürür. "Seninle geliyorum, merak etme," dediğini duydum Gordy'ye.

aşağı bakıyorum o lanet micidden?

adını ekledi *Linda Yarmouth* listemize. Ambulans kapıları kapanırken başımı salladım.

"Bak tahmin edeyim," diyor Dom, umpaklar duymasın diye yanıma yanaşarak, "bir zil sesiyle mi aradı?"

"Hayatımı sikeyim, ahbap," diye cevap verdim başımı sallayarak. Kadroyu Dom'un eline tutuşturuyorum ve Gordy'nin Daisy ile olan sakatlığına yas tutan annemin yanına gidiyorum.

"Selam anne?" Diyorum. "Bunlar ne tür ayakkabılar?" Ayaklarına takılan ince, kama görünümlü şeyleri işaret ediyorum. Cilalı ayak tırnakları bluzuyla aynı pembe.

Bana bakıyor, kafası karışmış. "Onlar Eileen Fisher espadrilleri tatlım.

Neden?"

"Umarım onlarla koşabilirsin," diyorum. "İçlerine mi girdin? Nerede?"

"Babam seni listeye ekledi, anne. Böylece maçı kaybetmek zorunda kalmayacağız. Sadece dokuz oyuncumuz var."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor, ardından bencil bir kontrol manyağıyla yaklaşık kırk yıllık evlilikten gelebilecek bir tür sinirli, beklenen teslimiyet izliyor. Bunu müşterilerimin yüzlerinde gördüm. Spesifik, nüanslı bir hayal kırıklığı markası.

Ama annem komik. Bana baktı ve şapşal gibi gülümsemeye başladı. Fazladan bir eldivenin var mı? o soruyor.

Onu yavaşça kenara çekiyorum ve kare gözlerinin içine bakıyorum. Bunu yapmak zorunda değilsin, diye fısıldadım. "Kolayca pes edebiliriz. Temelde bar ligi softbol, anne. Kimsenin umurunda değil."

"Dalga mı geçiyorsun? Burası amat3r saat. Oynayabilirim."

şimdi y3z3mde şaşkın bir ifade olan benim. "Anne, daha 3nce oynadığın için minnettarım ama artık tam olarak bir bahar tavuğu değilsin."

"Haydi aşkım. Eğlenceli olacak." Kaşlarını yukarı ve aşağı kaldırıyor.

"Yaralanmana ihtiyacım yok, anne."

Colin, tatlım, incinmesinden endişe etmen gereken kişi ben değilim.

"Neden bahsediyorsun?"

"Hatırlamıyor musun?" o

soruyor. "Neyi hatırladın anne?"

Soruyorum.

"Sen k33k bir çocukken ve sporla ilgili her şeyi 3đrenirken, baban seni K33kler Ligi'ne koydu. Hatırlamak?"

"Nasıl unutabilirim?"

"Slip 'N Slide'ı hatırlamıyor musun?"

Vay canına, Bence. Bunun hakkında ki her şeyi unuttum.

"Katıldığınız yaz, bir atışın altına girmek için bir 3sse nasıl kayacağınızı özemediniz."

"Demek bana bir Slip 'N Slide aldın ve 3nce suda pratik yapmayı 3đrettin."

"Nedenini biliyorsun, değil mi?" Başımı sallıyorum.

"Baban yapamazdı. Her zaman kendine zarar vermekten korkuyordu. "Beklemek. babam yapamadıslayt?"

G3ler. "Benimle dalga mı geçiyorsun? O adam pek çok şey yapabilir ama pek de atlet sayılmazdı."

"Eh, tabii, 3nk3 yaralandı," diyorum. T3m ocukluğum, babam ACL'sini yırttığında şutunun duman çıkmasını izlediği için b3y3k profesyonel olma hayalimi gerçekleştirmem gerektiği fikrine dayanıyordu.

"Tatlım, o hikayeyi ölüp gidene kadar anlatacak. Kaçırıldığı büyük fırsat ve tüm bunlar hakkında. O kelimeleri koyarkaçırılan fırsathava alıntılarında.

Neden bahsettiğini merak ettiğim için kaşlarım çatıldı.

"Babam üniversitede bir muhasebe sınıfına koşarken ACL'sini yırttı. Finali için geç uyandı."

Sesli bir şekilde nefesim kesildi. "Yalan söylemeyi bırak," diyorum.

"Sana hiç söylememesine şaşırmadım. Üniversitedeki büyük zaferimden hiç bahsetmememizin nedeni de bu."

"Ne büyük galibiyet?" Soruyorum.

"Tatlım," diyor. "Evlenince, bazen yeterince yalnız kalmayı öğrenirsin. Ama üniversitede beysbol oynadığımı biliyorsun."

"Evet," diyorum.

"Eh, fırsatın varken 1982 UCLA Bruins beysbol takımına bak," diyor göz kırparak. Sonra Daisy'nin yanına gitti ve ayakkabı numarası hakkında bir şeyler sorduğunu duydum.

Rachel, anneme kendi bedeninde Nike koşu ayakkabıları sağlar. (Neyse ki Rachel bugün krampon getirdi.) Anneme Gordy'nin çantasından bluzunun üzerine giydiği fazladan bir gömlek aldık ve o da babamın hâlâ dış sahada çimenlerin arasında duran eldivenini aldı. Güneş şapkasını, Dom'un sahada giydiği ekstra düz bir siperlik için takas ediyor.

"Yo, kardeşim, senin hakkında ne hissettiğimden emin değilim. anneğurlu şapkamı takıyorum," diyor bana.

siyah beyzbol şapkası varFBI: Şişman Ganimet Müfettişiüzerine beyaz dikilmiştir.

"Evet, ikimiz de, ahabap," diye yanıtlıyorum.

Ona nerede oynamakta en rahat hissettiğini soruyorum ve o da Gordy'nin ikinci aşamadaki pozisyonunu almayı teklif ediyor. "Beni sahada tutmak daha iyi," diye öneriyor. "Artık sinek toplarını takip edebilir miyim bilmiyorum."

Birinci oyunun sonu görülmesi gereken bir manzara. Doğrudan anneme bir saha oyuncusu vuruldu ve deneyimli bir oyuncunun kusursuz mekaniği ile onu süper temiz bir şekilde sahaya çıkardı. Dr. Murvin's Magic Feet için üçüncü çıktı. Sıraya dönerken, "Tıpkı bisiklete binmek gibi," diye fısıldıyor bana.

İkinci oyun, biz Dr. Murvin ve onun bunyonlar ve çekiç parmaklardan oluşan orman ligi ekibine merhametle hükmettikten sonra bir saat içinde sona eriyor. Babam ve Gordy olmadan oynamakla ilgili bir şey, herkese biraz gevşeme ve biraz eğlenme şansı veriyor. Hepimiz annemin etrafında toplandık. Courtney bile, Ma, "Bu Murvin çocukları, batık bir ayak tırnağı kadar huysuz," dediğinde gülüyor.

Daha sonra, annemi eve bırakıp telefonda tüm hikayeyi Gracie ile paylaştıktan sonra, *1982 UCLA Bruins Voleybol* Google arama çubuğuma. İlk sonuç, bir makaledir. *LA Times*. Başlıkta "İlk NCAA WCWS, UCLA Bruins Bayanlar Softbol Şampiyonlarını Taçlandırıyor" yazıyor. Annemin ilk NCAA sponsorluğundaki Kadınlar Koleji Dünya Serisinde yakalayıcı olduğunu ve ekibinin kazandığını öğrenmek için okumaya devam ettim.

Bugün çok iyi çaldın, ona mesaj atıyorum.

Artık atletik hünerinizi nereden aldığınızı biliyorsunuz., göz kırpan bir surat emojiyle cevap yazıyor. Ama bundan babana bahsetme!

Sır bende güvende, Şişko Kıç Müfettiş! (Lol!)

Bana bir daha asla öyle deme, diyor.

O kadar çok gülüyorum ki neredeyse ağlamaya başlayacağım.

Gracie

Pazartesi sabahı. Yeni bir hafta! Gracie 3.0 ayakkabısını bağlarers. Grace'in bir erkek arkadaşı var. Ve sadece değilherhangierkek arkadaş.buErkek arkadaşım, diye düşünüyorum, kulaklığımı alıp aşağı inerken.

Bu doğru! Oluyor! Koşuya gidiyorum!

Şey, belki bir değilÇünkü. Ama en azından bir yürüyüş. Yürüyüşler sağlıklıdır! Ve dışarıda güzel bir gün! Güneş parlıyor. Kuşlar cıvıldıyor. Bu hafta sonu hayallerimin adamı tarafından seviştim ve ben! Am! Işıltılı!

Adımlarımda bir yay, kulaklarımda güzel melodiler ve yakacak enerjim var. Balıkçı teknelerini, parti teknelerini ve kovaları ve yengeç tuzakları olan rastgele adamların yanından geçerek Emmons Bulvarı'na doğru yürüyorum. Yaya köprüsünden geçip Manhattan Sahili'ne iniyorum. Kumda geziniyorum ve oyun alanından yukarı çıkıyorum, kaydıraktan aşağı kum çukuruna doğru neşe içinde birbirlerini kovalayan küçüklere gülümsüyorum. Berrak mavi gökyüzüne ve üzerinde ince bir beyaz bulut çizgisi çizen bir uçağın emisyonlarına hayret ediyorum.*Her gün bu kadar güzel olmalı*Karar verdim.

Yaya köprüsüne geri dönerken telefonum çalıyor. Arayanın kim olduğuna bakmadan Colin olduğunu umarak açtım.

"Merhaba?"

"Gra-cie, boo," dedi sesin kısık bir tonda. Evan mı?

Sen olduğunu?"

"Dinlemek. Gerçekten konuşamam," diyor, "amaanadökülecek çay."

Köprünün yanında yürümeyi bırakıp denize bakan bir banka oturdum. Kalbim gümbür gümbür atıyor, adrenalin, karamel macchiato titremesi ve gerçek hayattaki fiziksel aktivite karışımı beni her an alt etmekle tehdit ediyor. "Nedir?" Soruyorum.

“Öyleyse, kontrol et. Burada oturmuş kendi işime bakıyordum ki kim öfkeyle yanımdan geçip gitti?”

"DSÖ?" Soruyorum.

Lindsay. Bakıyordelikızgın ve çantasını taşıyor ve sanki günübirlık dışarı çıkmış gibi ceketini giyiyor.

zamanı kontrol ediyorum "Saat daha 10:30," diyorum.

"BENBilmek! Ama onun yoluna çıkan ben olmayacağım. Bu yüzden, 'Sonra görüşürüz, Lindsay' diyorum ve ayağını falan kaybetmiş olmalı çünkü siz anlamadan yere serildi.

"Odüşmüş?”

“Evet! Oldu*Bu yüzden*utandırıcı! Her yere bir el yazması döktü, bu yüzden bir sayfa denizinde boğuluyormuş gibi görünüyordu. Her neyse, kendini topladı, ayağa kalktı ve bana bağırdı. Beğenmek*meşru*bağırmak!”

"Aman Tanrım Evan! Ne için? Ve o ne dedi? Ona çelme takmadın ya da başka bir şey yapmadın, değil mi?

"HAYIR! Tabii ki değil! Gidiyor, 'Bu pisliği temizle! Ve fırlat şunu! Nasıl olsa hepsi çöp! kağıtlar*her yer*”

Ah. Çok üzgünüm, Evan. Bu berbat.

Gracie, bilmiyorum*bakım*tüm bunlar hakkında. Seni arıyorum çünkü senin için endişeleniyorum."

"Endişeli? Neden?" Soruyorum.

"Boo, onlar*senin*sayfalar.”

"Gerçekten mi?"

“Onları topladım ve el yazmasında senin adını gördüğümde, 'Ah, kahretsin, hayır! Bu benim*kız*.' Öyleyse, onu atmadığıma bahse girersin

uzak. Aslında, şimdi ben *ölme* okumak için Onu bu kadar tuzlu küçük bir patates cipsine neyin dönüştürdüğünü bilmek isterim.

Başım dönüyor. "Hiçbir fikrim yok. Güzel bir şeydi," diyorum. "Yani, en azından ben öyle sanıyordum." Onu bu şekilde kaybetmesine neden olacak kadar rahatsız eden ne olabilirdi? Erkek kahraman dönüşü müydü? Yeterli seks yok mu? sadece bir *örnek*, Tanrı aşkına.

"Kim bilir?" Evan soruyor. "Belki onun için Köpekbalığı Haftasıdır." "Ha?" Soruyorum.

"Kızıl gelgit. Belki paçavra üzerindedir. Ya da daha kötüsü - belki de ilaçlarını bırakmıştır.

"Ah. Evet, belki," diyorum. "Anlamıyorum," diye düşündüm yüksek sesle. Evan, onun daha önce hiç böyle olduğunu gördün mü?

"Dürüst olmak gerekirse hayır. Ama her şeyin bir ilki vardır. Artı, burası sadece Damedy Central. Ve son zamanlarda tuhaf davranıyor. Bu hafta geç geldiğini söylediğimi unuttun mu? Seninle konuştuğum gün?"

"Evet."

"O zaman da havasındaydı. Bu yüzden stres yapmamaya çalışın. Sadece gafıl avlanmadan önce sana haber vermek istedim.

iç çekiyorum Baktığın için teşekkürler, dedim. "En iyisi sensin." "Prenses Frostybox'tan haber aldığında bana haber ver." "Elbette. Seni haberdar edeceğim."

"Sonra konuşuruz. Ve Hatırla, *sen* Yetenek. Seni tersine ikna etmeye çalışmasına izin verme. Evan telefonu kapatır.

hayrete düştüm ne *gerçek* Kahretsın?

İLE: Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

İTİBAREN: Grace İniş (gracie222@mail.com)

DERS: Konuşabilir misin?

Hey,

Sohbet etmek için bir saniyen var mı? Biraz tavsiyeye ihtiyacım var. Lütfen ne zaman istersen beni ara. Teşekkürler. Xoxo.

Telefon neredeyse anında çalar.

"Merhaba?"

"Hey. Naber? Her şey yolunda?"

Derin bir nefes alıyorum. "Emin değilim. Az önce çok tuhaf bir telefon aldım."

"Kimden?"

"Ajansımda bir arkadaşım. Birkaç ajanın asistanı gibi.

"Tamam aşkım."

"Lindsay'in elyazmama çöp dediğini söyledi."

"DSÖ?"

"Ah özür dilerim. Lindsay. O benim menajerim. Ona birkaç sayfa almak için yanımdaydı, ben de Cuma gecesi randevumuzdan sonra bir örnek gönderdim. Sonra Evan - o benim arkadaşım - az önce aradı ve Lindsay'in "öfke nöbeti" içinde ofisten fırladığını söyledi - asıl sözleri bunlardı! - ve o takıldı ve müsveddem her yere gitti ve ona onu çöp olduğu için atmasını söyledi. Çöp! Yapabilir misininanmakO?"

"Beklemek. Temsilcinizin adı Lindsay

mi?" "Evet. Lindsay Ellerton.

Neden?"

Hatta bir duraklama var. Sonra, "Kahretsin."

"Ne?"

Hiç bir şey.

"NeColin?"

"Bu Elle."

"Ha?"

"BuO. Benim eski! LindsayOrton. Elle ona takma adımdı.

Hiç havada asılı kaldığınızı hissettiğiniz anlardan birini yaşadınız mı? Dünyanın üzerinize kapandığı ve orada

Yüzüstü -sertçe- düşmek üzere olduğun gerçeğine teslim olmaktan başka yapacak bir şey yok mu?

En son böyle bir an, Scott'ın bana Ilana'nın hamile olduğunu söylediği zaman olmuştu. Bakkalda meyve ve sebze topluyordum çünkü sağlıklı beslenmeye ve gelinliğime rahatça sığabilmek için o son birkaç kiloyu vermeye çalışıyordum. Telefonum çaldı, cevapladım ve bana söyledi ve birdenbire bacaklarımın artık beni destekleyemeyeceğini hissettim. Sanki gerçekten bayılacakmışım gibi. Bu yüzden, bir elma gösterisine eğildim ve durumun ciddiyetini soluduğumda vücudum yere çöktü. Etrafıma kırmızı, olgun elmalar yağdı.

Önümüzdeki üç ay boyunca çoğunlukla paket yemek yedim. Herkesin benden şüphesiz Applesauce Landing veya aynı derecede iğrenç başka bir takma adla bahsettiğini varsaydığım Stop & Shop'un ürün bölümünde görülemeyecek kadar utanmıştım.

"Siz hala orada mısınız?

Gracie?" öksürüyorum

Gracie. Lindsay Ellerton benim eski karım."

sözlerini duyuyorum. Kötü olduklarını biliyorum. Zaman tamamen hareketsiz duruyor, boşluğun beyaz gürültüsünde donmuş durumda.

Sonra elmalar gelir.

"Senşaka yapmakBen? Sen ve seninkahrolasıtakma adlar! Neden onu aramadın?Lindsay?"

"Vay! Üzgünüm! yapmadımBilmeko senindiajan!"

"Bana eski sevgilinin bir ajan olduğunu söylemiştin ama ben hiç böyle bir ajan duymadım.Elle Yarmouth! Ve yayıncılık dünyası çok küçük Colin! Kurgusal olmayan ya da çocuk edebiyatı ya da işimle ilgisi olmayan bir şey olduğunu varsaydım!

"Önemli bir şey olduğunu düşünmedim çünkü onun öyle olduğunu düşünmemiştim.senin

ajan. Müşteri listesindeki tüm isimleri biliyordum.

Özenle toplanmış bir grup Granny Smiths namlusu üzerime geldi.

Müstear adım Karlie London, dedim fısıltıyla. Bir çuval Honeycrisps tam üstüne yığılmış, beni gömmekle tehdit ediyor.

"Siktir," diye mırıldandı. Ardından, sessizlik çizgiye nüfuz eder. Sonunda, "Peki, bunu nasıl bilebilirdim?" Sinirleniyor. "Öyleyse neden bir takma isme ihtiyacın vardı?"

Tek bir Red Delicious hızlı top gibi doğrudan yüzüme atıldı.

"Çünkü*Sen*beni aradı*elvis*Lisede!" çılgılık atıyorum. Sesim o kadar yüksek ki, yaya köprüsündeki birkaç balıkçı dönüp bana baktı. "Lisede bana Elvis dediğin için," diye tekrarladım sessizce.

Gracie, dedi yumuşak bir sesle.

Domuzun tükürüğü gibi boğazıma bir elma takıldı.

Ateşte kızardıkça ağlamaktan başka yapacak bir şey kalmıyor.

Colin

Ona daha erken sormalıydım.

BEN biliyordu Kitaplarını internette bulamamam tuhaftı.

Şimdi, Karlie Londra—*bu* hatırlayacağım bir isim.

Elle ve ben ilk çıkmaya başladığımızda Vision Board Creative Group'ta edebiyat asistanıydı. Günlerini müstakbel yazarlardan gelen sorgu mektuplarını inceleyerek, örnek sayfaları okuyarak, birisinin potansiyeli olabileceğini düşünüyorsa kısmi veya tam el yazmaları talep ederek geçirdi. İşlenmemiş bir elmas bulsa bile, değersiz bir elmas için yüzde indirimi olmadığına göre, bu nankör bir işti. *asistan*, teşekkür hediyesi yoko FedEx ofise gönderildi, yazarın ilk romanının teşekkür sayfasında listelenmiyor.

Homurdanma işiydi. O biliyordu ve ben de biliyordum. Brophy's Hırdavat Mağazasında çalıştığım zamana benzettim. "Bu bir çiraklık," diye açıkladım. "Hiç kimse Bay Brophy tarafından borsacıdan başka bir şey olarak işe alınmadı. Bunda ustalaştığınızda, kaydı öğrenebilirsiniz. Kayıt olduktan sonra, satıcılarla nasıl başa çıkacağınızı öğrenebilirsiniz. Herkes ya Brophy'den ya da oğullarından birinden bir şeyler öğrenmeli." Vision Board'da da aynı şey oldu. Elle, her ikisi de başka ajanslarda başlamış ve evlendikten sonra kendi şirketlerini kurmaya karar vermiş güçlü bir çift olan ajansın kurucuları Sean ve Kathleen Jamison için doğrudan çalıştı. İkisi için de randevu ayarladı ve telefon hatlarına cevap verdi ama Kathleen

çoğunlukla kadın kurgu ve romantizmi temsil ediyordu, bu nedenle sorgularının çoğunu Elle yanıtladı.

Çok çalışmanın karşılığını alacağına kesin olarak inanan biriyim, bu yüzden onu sessizce cesaretlendirmeye çalıştım. Yemek yapmayı sevmediği için neredeyse her gece eve yemek getirdim ve daireyi ben tuttum...*Benimdaire* - el yazmalarını okumaya odaklanabilmesi için akşamları onun için sessiz.

Arada bir, satıp satmayacağına dair iki sentimi almak için bana bir şeyler okumak isterdi. Elbette tüm el yazmaları değil. Anlatıcının sesini anlamak için sadece bir veya iki paragraf. Bazen bana komik ya da korkunç olduğunu düşündüğü satırlar okurdu. Fikrime değer verdi. Ya da en azından *benkullanılmış*Bunu düşünmek, tüm üçlü-STD-doğum günü bölümünden önce.

Bir gece işten eve geldim ve onu ağızda bir kalemle kanepede kıvrılmış halde buldum, bu ilk günlerde onu arkada bulmam için yaygın bir pozisyondu.

"Varvarbunu duymak için!" apartman kapısını kapatırken haykırdı.

"Naber?"

"Bu yazar! *oinanılmaz*. Eşyaları çok... sıcak!"

*Sıcak?*Düşündüm. "Gerçekten mi?" Diye sordum.

"Evet. Şunu dinle: 'Kelsey, Damian kayıtsızca masasına yaslanırken, Damian'ın bacaklarının arasında durdu. "Benden ne istiyorsun?" ona sordu. Soruyu düşündü.*dilini ağızda istiyorum*, düşündü.*Ellerini saçlarımda, tenini tırnaklarımda altında istiyorum. Gömleğini yavaşça yukarı çekmek istiyorum ki karnının, göğsünün ve kollarının her bir santiminin tadını çıkarabileyim. Beni kalçalarından tutmanı ve umursamıyormuş gibi davranmayı bırakmanı istiyorum.*Gözlerine baktı, içine baktı, cepheyi deldi ve derinliklerine daldı.*Eteğimi yukarı çekmeni ve beni ne kadar ıslattığını hissetmeni istiyorum.*"Ne istediğimi sanıyorsun?" Kelsey karşılığında sordu. Damian hafifçe sırttı,

yaramaz bir çocuk gibi ağız yuvarlama. Ardından ayağa kalkıp aralarındaki mesafeyi kapattı. Güçlü ellerini beline koydu ve onu yerden kaldırdı. Kelsey'nin kalbi göğüs kafesine sıkıştı ve o farkına bile varmadan bacakları ona dolandı. Adam ona yapışmış halde üç adım attı ve Kelsey'nin sırtı hafifçe duvara çarptığında durdu. Ancak o zaman Damian dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Ama onu öpmeden hemen önce fısıldadı, "Bilmiyorum. Buna benzer bir şey sanırım." Buna inanabiliyor musun?

Yutmuşum. "Lanet olsun,"

dedim. "Sıcak, değil mi?"

Cebime uzandım ve yarımını düzelttim. "Evet. Kim yazdı?"

"Bu yeni kız, Karlie London. Sözlerimi not et, Colin. O olacak büyük"

O haklı. Karlie'nin ilk çıkışını Kathleen'e sundu ve okuması için yalvardı. Ertesi Pazartesi, Elle kendisine bir ajan pozisyonu kazandıran terfi aldı.

Karlie London onun ilk gerçek müşterisiydi.

Yemin ederim böyle şeyler sadece benim başıma geliyor.

Gracie

Hasar kontrolü: **Zarar verici etkilerini sınırlamak için alınan önlemler**kaza veya hata.

Telefonu Colin'le kapattıktan sonra tam bir panik atak geçirmemeye çalışıyorum. Dışarıdayım, ki bu muhtemelen en iyisi, çünkü eve hızlı bir şekilde yürümek beni, aksi takdirde kırılğan kalbimi erken bir felce sokabilecek olan adrenalinin bir kısmını yakmaya zorluyor. Lindsay'i aramayı düşünüyorum ama aynı zamanda korkuyorum. Bir sonraki değersiz telif hakkı çekimime hâlâ yaklaşık bir hafta kaldı, bunun bizim için ne anlama geldiğini bilmem gerekiyor.*pervasız kanun kaçağı*anlaşmak. Bir maaş çekinden maaş çekine ancak bu kadar uzun süre yaşayabilir.

Telefonumdaki kişi listesinden adına bakıyorum ama numarayı çeviremiyorum. Ben sadece çok korkuyorum.

Bunun yerine, bir e-posta taslağı hazırlıyorum. Masamda oturuyorum, stres yiyen Cheez-Its kutudan çıkar çıkmaz, her satırın her kelimesini düşünüyorum. İlk kez bir ajans temsilcisi arayan bir sorgu mektubunda çabalarken hissedilen aynı şevkle üzerinde çalışıyorum. asla vurmadım*Göndermek*yine de, çünkü ne zaman bittiğini düşünsem, panik başlıyor ve göğüs kafesimden çarpıntılar geçiyor. E-posta, "taslaklar" kutumda duruyor, çizgiler tamamen bulanıklaşana ve kelimeler anlamsızlaşana kadar üzerinde çalışılıyor ve yeniden çalışılıyor. Çok uzun süre sakız çiğnediğinizde, sonunda tatsız bir kayaya dönüşür. Bu benim mektubum. Bir özrü, açıklamalı bir toplantı talebiyle karıştırır ve gökkuşağı serpintileri ve tepesinde bir kiraz ile kendini küçümseyen çaresizlik içinde gizlenir.

Sinir krizim Colin'den gelen bir telefonla kesintiye uğradı. Bir önceki görüşmemiz oldukça ani bir şekilde sona erdi ve ben "Gitmem gerekiyor. Seni geri arayacağım. Çünkü, benim naçizane görüşüme göre, sokağın ortasında hıçkıra hıçkıra ağlamaktan daha kötü bir şey yoktur.

"Merhaba?"

"Merhaba," diyor. "Onunla konuştum."

"Lindsay?" Soruyorum. Eee Elle mi? Ona ne diyorsan öyle mi? "Evet," diyor.

"Nasıl geçti?"

"Eh, pek iyi değil, tahmin edebileceğiniz gibi."

"Ben aslındayapamamak hayal etmek. O yüzden lütfen beni aydınlatın," diyorum.

"Ona, senin ve benim artık bir çift olduğumuzu ve yazdığın hikayeyi sana verdiğimi söyledim."

"Ve?"

"Beni kariyerini sabote etmeye çalışmakla suçladı. Beni iftiradan dava edebileceğini söyledi ama ona avukat olduğumu ve hiçbir şeyin yayınlanmadığını hatırlattım, bu onu biraz sakinleştirdi" dedi.

Benimle bir daha asla konuşmayacak. Midem bulanıyor.

Gracie, bilmiyordun.*BEN* bilmiyordum Hepimizin aynı boktan küçük çemberin parçası olduğumuzu kimse bilmiyordu.

"Bana bir şeyi açıklayabilir misin, lütfen?"

"Elbette."

"Neden bu hikayeyi en başta ortaya koymak istedin?"

Soruyu düşünürken duraksıyor. "İntikam sanırım. Yani, onun öyle olduğunu bir an bile düşünmedim.*senin* ajan. Ama yayıncılık dünyasının birbirine oldukça sıkı sıkıya bağlı olduğunu ve kelimelerin hızla yayıldığını biliyorum. Belki bir yerlerde basılı olarak görüp okur ve belki, sadece belki, böyle kuş bakışı bir bakış açısıyla görünce kendini bir pislik gibi hisseder diye düşündüm.

"HI-hı."

"OacıtmakBen. Bilmiyorum. Sanırım sadece onu incitmek istedim,
”diyor. "Ona kendi ilacından biraz tattırmak için, anlıyor musun?" Kalbimin
ani tepkisi biraz kırılmak oldu çünkü bu duyguya yakından aşınayım.

"Anlıyorum," dedim ona.

"Ama Tanrım, kariyerini tehlikeye atmak isteyeceğim en son şeydi."

"Hayır, eminim," diyorum. "Bir şeyleri nasıl
bıraktın?" Telefonu yüzüme kapattı.

Ahh. Müthiş."

Seni arayacağına eminim, dedi.

"Yani, bir noktada buna mecbur."

Üzgünüm Gracie. Bunların hiçbirinin olmasını asla
istemedim. "Ben de üzgünüm," diyorum.

Sözlerimiz havada asılı kalır, güneş ışığı altında amaçsızca yüzen toz
parçacıkları gibi asılı kalır. Başım onları sindiremeyecek veya anlamlarını
anlayamayacak kadar başım dönüyor, bu yüzden konuşmak yerine sessiz
kalıyorum ve hattın diğer ucundaki nefesinin sesini dinliyorum.

Sonunda Colin konuşuyor. "Bu bizim için ne anlama
geliyor?" "Ne demek istiyorsun?"

"Biz hala..." Sesi alçaldı. "Birlikte?"

Soruyorum.

"Evet."

"Önce ona ne olduğunu anlayayım..." "Doğru. Tabii,"
diyor.

"Yapmadığımdan değil..."

"Hayır," diye sözünü kesiyor.

"Anladım." "Colin-"

"Merak etme Grace. Her şey düzeldiğinde bana haber ver yeter."

"Sağ."

"Bana ihtiyacın olursa buradayım
tabii ki." "Elbette," diye
tekrarlıyorum.

"Tamam," diyor.

"Tamam
aşkım."

"Muhtemelen gitmelisin."

"Evet," diye katılıyorum, ama aklım hâlâ havada uçuşuyor. Hala şokta. Hala bunun nasıl olduğunu çözmeye çalışıyorum. Colin'in her şeyi bırakıp evime gitmesini, benimle yatağa kıvrılmasını ve ben ağlarken bana sarılmasını istiyorum. Parmaklarını saçlarımda gezdir ve bana her şeyin düzeleceğini söyle.

Bunun yerine gitmesine izin verdim.

Telefonu kapattıktan sonra kanepeye gidip uzandım ve kendimi Nonna'nın çocukken benim için ördüğü bir battaniyeyle örttüm. Lise yıllarımdan beri tercih ettiğim savunma mekanizmam olan uykuya dalmak için gözlerimi kapatıyorum. Bu yönden bir keseli sıçan gibiyim. Bir keseli sıçan kendini tehdit altında hissettiğinde veya saldırıya uğramak üzereyken ilk içgüdüğü ölü taklidi yapmaktır. Çoğu insan bunu yapmaz —savaş ya da kaç moduna girerler. Ben değilim. İçimdeki keseli sıçanı yönlendiriyorum ve bayılmak için çok uğraşıyorum.

Bunun iyi tarafı, uyumanın zamanın hızlı geçmesine yardımcı olmasıdır. Dezavantajı, elbette, sorunlarınızı uyumaya çalıştığınızda uyanırsınız ve bir an için sorunların var olduğunu bile unutursunuz. Sonra hatırlarsın ve meselenin yeniden farkına varmanın acısını çekersin. İyileşmekte olan bir yaranın kabuğunu soymaya benziyor. Yara yeniden açılır ve baştan iyileşmeye başlamak zorundadır.

Cheez-İster inanın ister inanmayın çok yardımcı oluyor. Aslında, hızlı yenen her türlü karbonhidrat, uykuya dalmamı çok daha kolaylaştırıyor. Bu yüzden, Cheez-It'in neden olduğu bir stres komasının eşiğinde burada yatarken, zihnimin Colin'i, Lindsay'i ya da ikisiyle olan belirsiz geleceğimi düşünmemesini isterken, zihnim bu komik şeyi yapıyor.

Beni - tüm insanlar arasında - Ronald'a geri getiriyor.

Ronald Cummings ve ben, Bronx Gardens Lisesi'ne gitmek için Parkchester, Westchester Square, Morris Park ve Pelham Bay'den geçen sarı bir okul otobüsünde buluştuk. O ikinci sınıftaydı, ben de birinci sınıf öğrencisiydim ama ilerlemiş yaşına rağmen, sporcular ve havalı çocuklarla birlikte otobüsün arkasında oturmak yerine hâlâ ön tarafta oturuyordu. Gürültülü ve genellikle iğrençti, ama aynı zamanda akıllı ve komikti ve o sırada gereksiz bulduğum her türlü şey hakkında otobüsün önündeki diğer ineklerle sözlü olarak tartışırđı: politika, güncel olaylar, çizgi romanlar, video oyunları ve ara sıra müzik. Çekici olmaktan çok uzaktı; seninle konuşurken gerçekten sana bakıp bakmadığından asla yüzde yüz emin olamayacağın kadar tembel bir gözü vardı. Burnu çocukken paten kaydığı bir doğum günü partisinde talihsiz bir kazada kırılmıştı. (Sportif yeteneğinden yoksun olması ve genel olarak zayıf dengesi, düşmesine neden oldu ve yerdeyken, patenler üzerinde süper hızlı bir genç Ronald'ın yüzüne takıldı.) Hiçbir zaman tam olarak iyileşmedi ve onu bir "savaş yarası" olarak şaka yaptığı belirgin bir şişlikle bıraktı. Korkunç sivilceleri vardı: Yanaklarında ve boynunda kırmızı, kabarık kabarcıklar vardı ve belirli bir stil olmaksızın yandan ayırdığı kalın kahverengi saçlarındaki kabukları sinirli bir şekilde kaşıyıp karıştırırdı. Dişlerinde ara sıra yiyecek parçacıklarını yakalayan ve normalde ortalama olmayan gülümsemesini diş ipi için çirkin bir potansiyel reklama dönüştüren diş telleri vardı. Annesi Bronx Center alışveriş merkezinde çalıştığı ve orada çalışan indiriminden yararlanabildiğı için JCPenney'den giysiler giyiyordu. Sonuç olarak, gökkuşağının hemen hemen her rengine sade bir Champion sweatshirt'ü vardı ve her zaman beyaz veya siyah bir balıkçı yaka ve bir çift bol Levi's kot pantolonla eşleştirerek haftalık olarak bunlar arasında geçiş yapardı.

Ronald, dünyadaki yerini bilen o inek çocuklardan biri değildi.

benim gibi. Aslında o tam tersiydi. Hayata ve etrafındaki dünyaya dair yüksek sesli fikirleri ve düşünceleriyle otobüsün önündeki diğer ineklere hükmederek kendini çok düşündü. Vinilin üzerine tek başına oturdu

otobüs koltuğu iki kişilikti, büyük sırt çantası yanındaki pencere boşluğunu kaplıyordu, dinleyecek kadar yakın olan herkesle sohbet edebilmek için dizleri koridora dönüktü. Buna genellikle, zavallı kulakları her gün bencil bir on beş yaşındaki çocuğun gürültülü düşünceleriyle saldırıya uğrayan otobüs şoförümüz Sam de dahildi.

İlk yılımın ilk yarısında resim dersi aldığım ortaokuldan bir arkadaşım olan Maya'nın yanında oturdum. Sessiz ve alçakgönüllüydü ve ikimiz de çok fazla etkileşime girmeden yan yana oturup kendi Sony Walkman'lerimizi dinlemekten memnunduk. Ancak bir gün Maya ortalıkta yoktu ve Sam, CB telsizinden başka bir otobüsün yolun ortasında arıza yaptığına dair bir çağrı aldı. Kurtarma otobüsü bizdik, bu yüzden almaya gittiğimiz diğer otobüsteki çocuklara yer açmak için Ronald kendini ve gizli sakli çantasını yanımdaki boş alana park etti.

"Ne dinliyorsun?" O sordu.

"Hmm?" Yanıtladım. Koltuk arkadaşımınla sohbet etmeye alışkın değildim.

"Ne dinliyorsun?" daha yüksek sesle tekrarladı.

Kulaklıklarımı çıkardım. "Ünlü B.I.G," dedim.

Onayladı. "Demek eski tarz Doğu Yakası hip hop'unu seviyorsun."

Omuz silktim. "Sanırım. Demek istediğim, Tupac ve Dr. Dre'yi de seviyorum ve bence ikisi de Batı Kıyısı'ndan.

"Anlıyorsun? Bu *Kesinlikle* Amerika gençliğinin nesi var?" "Ha?"

"Sen tamamen *kör* seçimlerinizin sonuçlarına kadar."

"Ne?" Ona baktım, kafam karışmıştı. Bugüne kadar, bana ilk kırıklığımı verenin Ronald olduğunu düşünüyorum, anlamadığım bir şey söylediği her zaman kaşlarımın tam ortasındaki küçük dikey kırıksık.

"Unut gitsin," dedi başını sallayarak.

"Ayrıca Jay-Z ve DMX dinliyorum. Ne fark eder?"

"Ya Justin Timberlake?" O sordu.

Başımı salladım.

"Öf," dedi tiksintiyle.

özellikle yapmadımbakımmüzikle ilgili kişisel hisleri hakkında, ama konuşmadan ve sessiz otobüs süremi kesmesinden rahatsız oldum.

"Ah, ne?" Söyledim.

"Hiç bir şey. Sadece müzik bilmiyorsun, hepsi bu."

"Benim bildiğimi nereden biliyorsun? Beni tanımıyorsun bile!"

Yanıtladım. "Ne dinliyorum biliyor musun?" O sordu.

"Demedim. *Ve gerçekten umrumda değil*, Düşündüm.

Kabile Adında Quest. Canavar Çocuklar. Kökler," diye listeledi. "Aferin sana," dedim.

"Bugerçekeski usul hip hop. Beni yanlış anlama, sıradaki adam kadar ben de Biggie hayranıyım ama tüm bu radyo zırvalıkları öylesine oynanıyor ki."

"Tamam," dedim, konuşmanın bitmesini dileyerek.

Yani, gerçekten. Justin Timberlake ne olduğunu biliyor mu?*söyleyerek?*
"Seksiliği geri getiriyorum - evet!" diye şarkı söyledi. Evet,*şarkı söyledi*. Yüksek sesle. Üzerinde*okul otobüsü*. İçinde*yüksekokul*. Kendimi kilitli pencereden aşağıdaki hareketli kaldırıma atmayı düşündüm.

"Şşşt," diye yalvardım ona.

"Ne?" O sordu. "Ben ciddiylim! Bu ne anlama geliyor - "seksiliği geri getirmek"? Mesela nereye gitti? Doğal olmayan tiz sesiyle Justin Timberlake, Mickey Mouse'un insan eşdeğeri gibi ses çıkarmanın kitlelere 'seksi' sunmanın anahtarı olduğunu mu düşünüyor?"

"Aman Tanrım," dedim. "Lütfen sesini alçaltabilir misin?" Yanaklarım itfaiye arabası kırmızısına dönmüştü.

"Bana ne anlama geldiğini söyle, bırakayım," diye yanıtladı sırtarak. Beni utandırmaya çalıştığı belliydi.

"Bence bu sadece insanların onun seksi olduğunu düşündüğü anlamına geliyor ve o da kendisini neslinin seksi bir şarkıcısı olarak tanıtıyor - belki de Britney Spears'ın 'I'm a Slave 4 U' dönemindeki eşdeğeri gibi. Tamam aşkım? Artık durabilir miyiz?"

"Tamam aşkım." Omuz silkti. "Sanırım. Yine de Britney Spears'tan bahsetmen şaşırtıcı olmaktan uzak."

BENnefreto konuşmayı, ama gerçekten dürüst olursak, onu bu kadar canlı ayrıntılarla hatırlamamın nedeni, beni içten içe çok güldürmesidir.

Ondan sonra Ronald yanıma oturmaya başladı. Ben otobüse ondan birkaç durak önce bindim ama Maya onun peşinden bindi ve sonunda karşımızda, onun eski koltuğunda oturdu. İlk kez olduğunda, bana "İyi misin? Kurtarılmaya ihtiyacın var mı?" ve rahatsız bir şekilde omuz silktim ama zaman geçtikçe ikimiz de buna alıştık.

Bu yaklaşık altı ay devam etti. Ronald - kendi halindeRonaldgörüş ve inançlarını (ve bazen kahvaltısını) benimle paylaşırsanız, onun saçmalıklarını dinler ve gülerdim. Maya canı isterse içeri girerdi ve üçümüz bir grup otobüs arkadaşı gibi olduk. Ronald ikinci sınıf öğrencisi olduğu için hiç birlikte ders almadık ama koridorda birbirimizin yanından geçerken merhaba derdik.

Bu arada Colin, o zamana kadar Alexis Yacolino ve aynı derecede güzel yaklaşık yarım düzine başka kız arasında gidip geldiği için geçmişte kaldı ve benim gizli romantik önerilerim de tarih oldu. Biyolojide ve futbol sahasında hâlâ ona özlemle bakıyordum ama sosyolojik kafeterya haritasındaki yerimi anlamaya başlıyordum. Cindy Lee ve Maya - onlar benim insanlarımdı. Ve Ronald.

Maya'nın evinde bir Yılbaşı partisi olmasaydı, onunla arkadaşlığım hakkında hiçbir şey düşünmezdim. Tek "yaşlı" arkadaşımız olduğu için Ronald ile birlikte ortaokula giden küçük bir mahalle çocuğu grubu davet edildi. Uysal versiyonlarını oynadık

Cheez Doodles ve ekşi krema ve soğan aromalı patates cipsi yerken ve kağıt bardaklardan Fanta içerken Doğruluk mu Cesaret mi gibi oyunlar. Maya'nın ailesi geceyi geçireceklerini açıklayınca ışıkları söndürdü ve boş Fanta şişesini alıp oturma odasının ortasındaki yere koydu.

"Şişe çevirmece!" Kıkırdadı ve anaokulu Ördek, Ördek, Kaz ve Kızgın Patates oyunlarımızı anımsatan bir düzende herkesi bir daire şeklinde halının üzerine oturttu.

Hostes olarak, önce Maya döndü. Ronald'ın üzerine indi. Portakallı peynir tozuyla noktalı diş tellerini ortaya çıkararak sırttı ve kadın ona sulu, ıslak bir öpücük kondurdu.

Birdenbire bir şey hissettim. Beklediğim duyguların hiçbirini içimde köpürmedi: arkadaşım için tiksinti, tiksinti ve hatta acıma.

ben ... idim*kıskanç*.

Hissettiğim karmaşık, hormonal, gençlik duygularının üstesinden gelmem birkaç günümü aldı. Ronald'a sebepsiz yere soğuk davrandım. Neden bu kadar sürtük olduğumu anlamamıştı. O da yeterince yalnız ayrılamadı ve soğuk bir Ocak günü, otobüs durağıma geldiği için sabahın köründe evinden ayrılmış olmalı.

"Konuşmamız gerek," dedi.

"Ne istiyorsun?" Diye sordum.

"Bana neden böyle davranıyorsun? Ne yaptım sana?"

"Hiç bir şey. Bu iyi. Ben iyiyim, dedim. Sabahın bu kadar erken saatlerinde bir sokak köşesinde benimle bu konuşmayı yapmak için kışın ortasında dört otobüs durağını yürüdüğüne inanamadım.

"İyi değilsin. Sadece bana ne yaptığımı söyle." "Yapmadın*Yapmak*herhangi bir şey!" Israr etmiyorum.

"O zaman neden bana karşı böyle bir tavrın var?"

"Bir tavrım yok!"

"Evet yaparsın!"

"Hayır, bilmiyorum!"

"Lütfen bana seni yapmak için ne halt ettiğimi söyler misin?*olmak*bunun gibi?" İtti. "Yapmıyorum*beğenmek*BT. biz*Arkadaşlar*! Eğer seni incitecek bir şey yaptıysam, sadece*söylemek*düzeltebileyim diye!"

Kanım kaynıyordu ve otobüs görünürde yoktu. Sıkıştım, bir köşeye hapsoldüm, cevapsız ve nabzım hızlanıyor. Sormaya ve sormaya devam etti, ta ki sonunda artık dayanamayacak hale gelene kadar. "Neden zorundaydın?*öpücük*?" Bağırdım.

"Öpücük*DSÖ*? Maya?" O sordu.

"Evet," dedim, patlamış bir Yılbaşı balonu gibi sönerek. O sessizdi. "Bu sadece bir oyundu," dedi.

Bir kar yığınını tekmeledim.

"Biliyorum." "Sen...?"

"Ne?"

"Kendin olmasını ister miydin?" O

sordu. "HAYIR!" itiraz ettim

Ama yalan söylüyordum. Ve Ronald söyleyebilirdi.

"Ben saçmalık diyorum" dedi. Sonra bana yaklaştı, eldivenli ellerini belime doladı ve garip bir öpücük için eğildi.

Bu benim ilkimdi.

Sonraki iki yıl boyunca, "ilklerin" rahatsız arazisinde birbirimizle yol aldık, lise mezuniyet gecesine kadar yavaş yavaş üsleri yuvarladık, burada başka bir partiye gittik - Maya'nın evinde değil, Long Island'daki kiralık bir sahil evinde - ve sonunda birlikte bir yatak odasını paylaştık. Arka planda güm güm güm güm bas sesleri eşliğinde, ucuz bira ve sigara dumanı kokusu arasında tüm yolu gittik. Sonbaharda üniversite için ayrıldığında benimle kalmasının hiçbir yolu olmadığını biliyordum. Birbirimizi seviyorduk ama o kendini daha çok seviyordu ve bu bir sır değildi. Yine de ilk kez tanıdığım ve değer verdiğim biriyle birlikte olmak istedim.

ve genç benliğimin ihtiyatlı yanı, bekaretimi Ronald'a kaptırmanın mantıklı olduğuna inanıyordu. İki ay sonra benden ayrıldığında canımı yaktı. Çok fazla.

Ama kendi son yılıma başlama korkusuyla, aklıma gelen tek şeyi yaptım. Kontrol edebileceğim şeylere odaklandım. Üniversite başvurularını doldurmak ve makale yazmak gibi halletmem gereken görevlere konsantre oldum. Duygularımı bir kavanoza koyup kapağını olabildiğince sıkı kapattım ve sonra o kavanozu dondurucumun arkasına, dondurma ve donmuş çikolataların arkasına sakladım.

Kısacası gitmesine izin verdim.

Şu anda yaptığım gibi.

Colin

Panik yapma. Herşey yolunda.

Nefes almaya çalışıyorum ama havanın kalın olduğunu hissediyorum. Sanki beni boğuyormuş gibi.

Bazen tam bir pislik oluyorsun! neden sadece yapmadınsormaktakma adı olsaydı?

Ve kim lanet olası aşk hayatının her detayını çok az tanıdığı birine anlatır? Hikayeyi doğrudan Instagram'da, resimlerle, hashtag'lerle ve dokuzunun tamamıyla birlikte yayınlamış olabilirsiniz.

Pislik.

Tamam aşkım. Bu tam bir erime gibi geliyor. Ofisimde bir ileri bir geri yürüyorum. odaklanamıyorum Gracie'yi içine soktuğum bu büyük karmaşadan başka bir şey düşünemiyorum. Çocukluğumdan sarhoş bir şekilde hayatıma geri dönen bu zavallı, masum kız, sonuç olarak potansiyel olarak gelirini kaybedebilir.

Bende ne var - ters Midas dokunuşu mu? Dokunduğum her şey her zaman boka dönüşmek zorunda mı?

Kapıda bir vuruş var. "İçeri gel," diyorum.

Daisy ofisime giriyor. Hayır Colin. Midas'ın ters dokunuşuna sahip olduğunu sanmıyorum."

"Ha?" Soruyorum.

"Bal. Kendi kendine konuştuğunu biliyorsun, değil mi?"

"Üzgünüm." Başımı sallıyorum. "Farkında değildim."

"Ne kadar sevimli küçük bir tuhaflık. Bunu anaokulundayken yapıyorsun," diye yorum yapıyor. "Peki nedir bu? Sende ne var?"

"Bu kız."

Courtney'i

mi?

"HAYIR."

"Yeni olan?"

Başımla onayladım. "Adı Gracie."

"Bir şeyler yanlış*çoktan*?" o soruyor.

"Her şeyi alt üst ettim," diyorum. Sesimin çıkardığı sestten nefret ediyorum. Dom burada olsaydı, bana böyle serseri bir sürtük olmayı bırakmamı ve dışarı çıkıp bir sonraki kadın nabzının altına girmemi söylerdi.

"Öyleyse, düzelt," diyor gerçekçi bir şekilde.

"Bu çok önemliydi, Daisy. emin değilim*olabilmek*düzelt." "Denedin mi?"

"Bir bakıma."

"Hayır. Yeterince iyi değil. Daha çok dene. Sahip olduğun her şeye dene. "Ya yeterli değilse?"

"Denemeye devam et. Sen iyi bir adamsın, Colin. Her ne ise, eminim ki senin sandığın kadar kötü değildi.

"Hiçbir fikrin yok," diyorum.

"Bana vur o zaman," diyor.

"Gracie'nin kariyerini mahvetmiş olabilirim diyelim."

"Gerçekten mi? Nasıl?" o soruyor.

"Temsilcisini asil bir şekilde kızdırarak." "O*ajan*? Elle değil, değil mi?"

"Tek ve sadece."

Daisy başını sallıyor. "Ah

hayatım." "Kesinlikle."

"Yeni aşkının bir yazar olduğunu bilmiyordum."

"Evet. İşlemsel kelime olmak *öyleydi*"

"Tam olarak ne yaptın?"

"İlişkimin sona ermesiyle ilgili tüm iğrenç ayrıntıları paylaştım ve ona bunu müsveddesinde kullanmasını söyledim. Bu yüzden, her şeyi yazdı ve doğrudan eski karımın gelen kutusuna gönderdi.

"Vay canına. Ve onun Elle'nin müşterisi olduğu hakkında hiçbir fikrin yok muydu?"

"Hiçbiri. sormalıydım. İnternette kitaplarından hiçbirini bulamadım, bu da onun bir takma adla çalıştığına inanmama neden oldu, ama kendimi o kadar kaptırmıştım ki hiç sormadım."

"Peki, o şimdi nerede?"

"DSÖ? Elle?"

"HAYIR. Gracie," diyor

Daisy. "Sanırım evde."

"Öyleyse neden hala buradasın?" Daisy göz kırpmıyor.

iç çekiyorum "Bence boşluğa ihtiyacı var. Bu çok büyük bir anlaşmaydı. Onu bir ton parayla mahvetmiş olabilirim.

"Öyleyse, dediğim gibi. Düzeltmen gerekiyor."

"BEN *Bilmek* düzeltmem gerek Sadece nasıl olduğunu bilmiyorum. Daisy, "Onun dilini konuş," diyor.

"Bu ne anlama gelir? Sadece İngilizce konuşuyor." "Hayır, seni dingbat. O bir yazar. Bu yüzden, *yazmak* ona."

Bu fikirden etkilendim. Bu çok basit. "Sen akıllısın, bunu biliyor musun?"

"Yaşlı bilge bir baykuş gibi." O gülümser. Sonra, "Başla," der ve kapıyı arkasından nazikçe kapatarak dışarı çıkar.

Tekrar masama oturdum, derin bir nefes aldım, parmaklarımı çıtlattım ve yazmaya başladım.

Gracie

Lindsay'in telefonu beni uykumdan uyandırdı. BEN Onu geri aramak istemiyorum, bu yüzden normal bir ses tonuyla elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım ve telefona cevap verdim.

"Merhaba?" Diyorum.

Grace, diyor. Her zamanki neşesi yok, tonlama yok, sadece benim adım, tek bir hece, diyaframının gırtlaktan bir ifadesi.

Boğazım düğümleniyor ve öğürme refleksimle savaşıyorum. "Merhaba, Lindsay."

"Boş konuşmaları geçelim," diyor. "Colin'le konuştuğuna eminim."

"Evet söylerim. Kanepede doğrulup nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum.

"Yaptığın şeyi takdir etmiyorum."

"Bilmiyordum, Lindsay."

"Bunu bana o söyledi ve sana inanıyorum." "Üzgünüm."

"Ben de buna inanıyorum. Ama o kitabı satabilmemizin hiçbir yolu yok. Bunu yapmayacağım.

"HAYIR. Elbette. Anlıyorum," diyorum.

"Ve ilerlemeni temsil edebileceğimi sanmıyorum."

"Bekle," diyorum, panik ve safra yemek borumda geriye doğru yol almak için birleşiyor. "Ne?"

"İş ilişkimizi ilerleterek sürdürmenin bizim için en iyisi olduğunu düşünmüyorum," diyor.

"Ne dersin *pervasız kanun kaçağı*?"

Cabaret Books'tan Danielle'e bir telefon aldım. Tek başlık olarak satmaya çalışacağım. Umarım, hala istiyor. ”

Midemin içindekilerin oldukları yerde kalmasını isteyerek dudaklarımı büzdüm. "Ve sonra ne?"

"Ve sonra yollarımızı ayırmamızın en iyisi olduğunu düşünüyorum," diyor. “Eski kocamın yeni kız arkadaşıyla çalışmam. Özellikle de ilişkimizde olanlara dair yanlış yorumlarını senin işine karıştırıyorsa. Yüzde on beş, kendimi böyle bir kabusa sokmak için yeterli bir komisyon değil.

Yemin ederim, Lindsay. Yemin ederim hiç haberim yoktu*Senhikayelerinin* konusuydu,” diyorum, onun sözleri—*en iyisi yollarımızı ayırsak*—bağırsaklarıma kazmak. Kendimi aracısız olarak hayal ediyorum, yeni bir temsil bulmaya çalışmak için sıfırdan başlamak zorundayım. Uykusuz geceler, cevapsız kalan sorgu mektupları, e-postaların sürekli kontrol edilmesi ve tam metin istekleri için dua edilmesi. Bunların hepsini tekrar yaşadığımı hayal ediyorum. İlk seferinde işkence gibiydi. Kendimi nasıl anlatırdım? Menajerim beni eski kocasıyla yattığım için mi bıraktı? Kahretsin, ben de beni bırakırdım.

Kariyerim bitti.pervasız kanun kaçağıhayatımda sattığım son kitap olacak, Bence.

Sorun değil, Grace. Yapılan yapılır. Tek bir başlık olarak satmaya çalışmak için izniniz var mı? o soruyor.

"Evet," diye mırıldandım, afallamıştım. "Evet."

"İyi. Evan'ın temasa geçmesini sağlayacağım. Aslında, bundan sonra, muhtemelen en iyisi bana onun aracılığıyla ulaşmandır."

"Tamam," diyorum.

Telefonu kapatır ve öylece biter. Kanepedeki deliğime kolayca giremeyeceğimden korkarak banyoya gittim, iki Benadryl aldım ve öğleden sonranın geri kalanında opossum oynamaya çalıştım.

Colin

Gracie'ye bir e-posta yazarak geç saatlere kadar ofiste kalıyorum. elimden gelenin en iyisini yaparımBununla birlikte. Tanrı biliyor ki ben*Olumsu* yazar.

Tüm paragrafları oluşturuyorum - yalnızca birkaç dakika sonra silmek için.

Ona ne söyleyeceğimden emin değılim. Lindsay'e Elle adını nasıl verdiğimle ilgili uzun bir hikayeyle başlıyorum - o çocukken babasının ona nasıl seslendiğini anlatıyor.*Linzer turtası*ama o yedi yaşındayken beyaz yakalı bir suçtan hapse girdi ve o zamandan beri,*hor görülen*Lindsay adı, çünkü her zaman kaçınılmaz olarak takma adla bitiyordu.*Linz*.Bu yüzden, ilişkimizin çok erken dönemlerinden başlayarak ona kasıtlı olarak Elle adını verdim; aslında bana bu hikayeyi anlattıktan hemen sonra başladı. Onu sevdi. Çok şık, dedi. Herkesin ona Elle diye hitap edebilmesi için hayata yeniden başlamayı diledi.

Sil, sil, sil. Alakasız.

Tekrar deniyorum, bu sefer mizahla. Demek istediğim, Gracie beni güldürerek daha iyi hissetmemi sağladı, bu yüzden belki iyiliğine karşılık verebilirim diye düşündüm. Tek sorun, o kadar komik değılim. Kelimenin bazı varyasyonları olan şakaları evrimii aramaya başvuruyorum*Ove* bunları yazmaya başlayın. Bu biraz şuna benziyor:

Gri olan ama kırmızıya dönen nedir?

Utanmış bir "elle" fant!

Bir enerji sağlayıcının favori dansı nedir?

"Elle"ctric Slide!

Sadece kendini önemseyen bir karidese ne denir?

Sh"elle" balığı!

Yani evet. Daha fazla d"elle"ting. (Bu noktada, neredeyse bu e-postayı asla bitirip ofisimi terk edemeyeceğimden korktuğum noktaya kadar, sağduyudan yeni çıkmış gibi hissediyorum.)

Gözlerimi kapatıp sandalyemde geriye yaslanıyorum. Mesaj ekranı boş, benimle dalga geçiyor.

yazar olmak zor iş, Karar verdim. Bu, Gracie'nin sayfa sayma alıştırmalarından biri gibi geliyor.

Çalıştığını düşünmek beni üzüyor. Bu hatayla onun yaratıcılığını aylarca, hatta yıllarca heba etmiş olabileceğimi fark ettim.

kelimeyi yazıyorum*yanlış anlamak*onu satırında. Bu bir başlangıç.

Gracie

Saatler sonra uyandığında, kendimi oldukça rahatsız hissediyorum. karanlıkbenim dairem. Yanımdaki sehpanın üzerinde boş bir kutu Cheez-Its var. Midem gurulduyor ve göz kapaklarım ağırlaşıyor.

Telefonumu kontrol ediyorum. Sabah 4:00. Kahvaltı için çok erken olduğuna karar verdim. Kendimi rahatlatmak için çok ihtiyacım olan bir tuvalete gittim, sonra duşu açtım çünkü başka ne yapacağımdan emin değildim. Colin'den cevapsız arama veya mesaj almadım ve e-postamı kontrol etmeye korkuyorum, çünkü ya ondan orada da bir şey yoksa?

Bu sözü biliyorsun,*Bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, muhtemelen öyledir?*Colin'le aramda olan da bu gibi hissediyorum. Saçımı fırçalayıp vücudumu köpürterken bunu aklımdan çıkarmaya çalıştım. Ilık su beni yatıştırıyor, tüm gün süren bir şekerlemenin pisliğini tenimden temizliyor. Buharı içime çekiyorum ve kendime her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum.

Giyinip saçlarımı havluyla kurutuyorum. Telefon lavabonun kenarında benimle alay ediyor, ben de sonunda pes edip kontrol ediyorum.

Tanrıya şükür.

İLE:Grace İniş (gracie222@mail.com)

İTİBAREN:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

DERS:Yanlış anlama Merhaba

Gracie,

Sana yazıyorum çünkü kontrol etmek ve nasıl olduğunu görmek istedim, ama aynı zamanda şu anda ihtiyacın olan buysa sana yer vermek istiyorum. (Stresli durumlar söz konusu olduğunda nasıl olduğundan emin değilim.)

Elle'den haber aldın mı? Eğer öyleyse nasıl gitti?

Sana her şey hakkında ne kadar kötü hissettiğimi anlatamam. Kafamda tekrar tekrar oynatıyorum. Dürüst olmak gerekirse, onun yazarlarından biri olduğunuzu bilseydim, orijinal e-postanıza asla yanıt vermezdim. Aslında, muhtemelen senden veba gibi kaçınırdım, seni Çılgın Takım'la ilişkilendirerek suçlu olarak yaftalardım.

Bu yüzden, bir bakıma takma adınız için minnettarım çünkü o olmadan yeniden bağlantı kuramazdık.

Bugün ne düşündüm biliyor musun? gülme Lisenin ilk gününde fen bilgisi dersinde ilk tanıştığımız zamanı düşünüyordum. Bunu hatırlıyor musun? Otobüsün çarptığı öğretmen adını unuttum ama

hatırladığım şey, yan yana oturduğumuzda bana en ilginç "seni tanıyalım" sorularını sorduğun ve ardından defterine yanıtlarımla ilgili notlar karaladığın. Sorulardan sadece birini hatırlıyorum...*Bir süper gücünüz olsaydı, bu ne olurdu?*—ve ışınlanmayı seçtim. Ben de sana aynı soruyu sordum, sen de canın ne isterse yiyebilmek ve asla karın ağrısı çekmemek istediğini söyledin. Cevabına güldüm - değil *Sen* ama cevapta kendisi - ve senin arkadaş olarak sahip olunması komik bir kız olacağını düşündü. Ama hiç kız arkadaşım olmadı, bu yüzden seninle nasıl arkadaş olacağımı bilmiyordum. Sonra yeni öğretmen gelince her şey alt üst oldu.

Ayrıca İspanyolca dersimizi de hatırlıyorum (son e-postalarımız sayesinde senin de bildiğini biliyorum) ve seninle nasıl konuşmaya çalıştığımı ama sadece İspanyolca konuşmamıza izin verildiğini ve bunda çok kötüydüm. Bunun yerine, hızlı sohbetler başlatmaya çalıştım.

geç zili çalmadan önce birkaç kez seninle - örneğin el yazına iltifat ederek veya başka aptalca şeyler yaparak. O zamanlar insanlarla nasıl konuşulacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yetişkinliğe erişmiş olmam bir mucize.

Sanırım söylemeye çalıştığım, o zamanlar seninle tanışma fırsatını gerçekten kaçırmış olmam. Bu kadar salak olmasaydım arkadaş olabilirdik sanırım. Hatta (eğer seni tanımış olsaydım) üniversite ve onun ötesindeki gerçek dünya boyunca yakın kalacak türden arkadaşlar olabileceğimizi söyleyecek kadar ileri giderdim.

Benim böyle bir arkadaşım yok. Yani, beni yanlış anlamayın -elbette arkadaşlarım var- ama ta liseden beri kimse yok. O zamanlar pek çok insan tanıyordum ama yıllar içinde hepimiz iletişimimizi kaybettik. Ve dürüst olmak gerekirse, bu arkadaşlıkların çoğu gerçekten sadece rahatlığa dayanıyordu. (Spor yaptığınızda bu çok olur.)

Bu e-postada yazdığım her şeyi yeniden okudum ve şimdi saçmaladığımı fark ediyorum. Üzgünüm. Tek söylemeye çalıştığım, seni gerçekten önemsendiğim, Gracie. hissediyorum

Sanki seni lisede tanıma şansını mahvettim ve şimdi de mahvetmek istemiyorum. Elle ile olan bu büyük yanlış anlaşılma için çok üzgünüm. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı.

Bunu düşüneneceğim ve bir çözüm bulmaya çalışacağım. Ama bu arada, bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım.

Colin

Not: Size biraz yer açmaya çalışmak için şimdilik e-postaya bağlı kalacağım. Umarım herşey yolundadır. Yine de beni gece veya gündüz, istediğiniz zaman arayabilirsiniz. Hiçbir yere gitmiyorum.

Vay. Tamam aşkım. Yani belki değildir *Tümü* kötü.

Bir yazar olduğunuzda, kelimeleri takdir edersiniz. En azından, bu her zaman benim deneyimimdi. Mesela, doğum günümde bana bir hediye almazsan ama bana güzel bir kart yazarsan, biz iyiyiz. Yazılı kelime başlı başına bir hediyedir.

Bu yüzden, Colin'in e-postası, bir an için de olsa, kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Bir demlik kahve yaptım, sonra ikiye katlanmış boş bir bilgisayar kağıdı ve bir kase Kakao Çakılıyla mutfak masasına oturdum. Saat sabah 4:30'dan hemen sonra ama çözmem gereken bazı büyük sorunlarım var ve şeker ve kafein yalnızca yardımcı olabilir. Bir liste karalamaya başlıyorum:

Berbat Hayatımı Düzeltmek İçin Yapmam Gerekenler

1. ***Yeni bir el yazması yaz***
2. ***yeni bir temsilci bul***

Kalemimi masaya vuruyorum. Her şey çok anıtsal bir kargaşa içinde hissettiriyor; *Buyapamamak* düzeltmek için yapmam gereken tek şey bu. Ama sonra - yeni bir el yazması mı? zar zor yoluma devam edebildim *son* Colin'den önemli bir yardım almadan el yazması. Ve tüm bu fiyasko gerçekleştiğinde daha bitmemişti. Sanırım bu, yaklaşık altı ay önce yazdığım, aynı adlı son listemle uyumlu. Okur:

Berbat Hayatımı Düzeltmek İçin Yapmam Gerekenler

1. *yeni bir nişanlı bul*
2. *bir ev al*
3. *Bebeğe sahip*

Kuyu. Belki de liste yapmak benim güçlü yanımdır.

Aklımı gerçekten boşaltmam ve bunun hakkında düşünmem gerekiyor.*Zihnimi nasıl temizleyebilirim?* Merak ediyorum.*Cevabın, yoktan var olan bir bulut gibi önümde şekillenebilmesi için Zen benzeri bir rahatlama durumuna nasıl ulaşabilirim?*

Elbette!

Yoga!

Programı internetten kontrol ediyorum. Kiki bugün köydeki stüdyosunda ders veriyor. İlk dersi 6:30'da. Bu mükemmel - kendimi toparlamak ve şehre gitmek için iki saatim var.

Dişlerimi fırçalıyorum, Dorian Gray'i besliyorum ve spor kıyafetlerimi değiştiriyorum. Ardından saçlarımı topuz yaptım ve sadece kötü görünmemek için yeterli makyajı yaptım. Dolaptan topladığım yoga matımı alıp metroya doğru yola çıktım. B treniyle Manhattan'a gidiyorum. Günün erken saatlerinde metroda bu kadar çok insan gördüğüme şaşırdım. Kendimi gösterişli bir Manhattan ofisine girmeden önce spor yapan süper sağlıklı insanlardan biri gibi hissediyorum.

Colin sabahları böyle olmalı., sanırım gülümseyerek.

Stüdyoya geldiğimde Kiki*Olumsuz*beni gördüğüme sevindim ama şu anda bir şeyler yaşadığımı ve gerçekten rahatlamaya ihtiyacım olduğunu açıklıyorum ve sözBu sefer ciddiye alacağım, bu yüzden kalmama izin veriyor. Hangisi sürpriz değil. Tori, kırılgan durumumda beni Washington Square Park'a geri gönderirse onu öldürür.

Tam olarak bir saat ve onlarca pozdan sonra, yine muhteşem bir bahar gününün güneşinin tadını çıkarıyorum ve gerçekten iyi hissediyorum.
germe

sakinleştirici müzikle birleştiğinde mucizevi bir şekilde sinirlerimi biraz rahatlattı, öyle görünüyor. Sokağın karşısında bir smoothie kafe görüyorum ve Gracie 4.0'ın sağlıklı bir ikramı hak ettiğine karar veriyorum. Men panosunda biraz şüpheli görünen ancak genęleřtirme ve aklı başında olma güçlerini ne çıkaran bir Yeşil Detoks seçiyorum. Gökkuşağı önlüklü genç hippie gülümseyerek paketi bana uzatıyor ve şöyle diyor: *şerefe, Gracie*.

Üstünü bir pipetle koparıp bir yudum alıyorum. *Ah!* Korkunç - ağzımdaki lahana patlaması, kıyaslandığında spermin tadını iyi yapıyor.

Bu çöplüğe dokuz dolar harcadığıma inanamıyorum.

Dokuz dolar, birinin sağlığı için harcanacak çok para ve biliyorum ki öyle değil. *herkes* Böyle bir karışımı itici bulursam, onunla cömert ve güzel bir şey yapmaya karar verdim.

Metroya geri döndüm ve şehrin yukarısındaki 6 numaralı trene bindim. Tatlı e-postası için bir teşekkür olarak ve şu anda biraz çılgın bir durumda olsam da ona iyi olacağımızı göstermek için Colin'e Yeşil Detoks smoothie ile sürpriz yapacağımı düşündüm. Aycock ve Yarmouth hukuk bürolarına vardığımda saat 8:30'u geçiyor ve beni yaşlı ama hoş bir resepsiyonist karşıladı.

Colin burada mı? Soruyorum.

"zgnm," diye yanıtladı, bilgisayarındaki takvimine bakarak. "Bu ğleden sonraya kadar gelmeyecek gibi görünüyor. Planlanmış bir randevun var mıydı?" merak ediyor.

"Hayır, hayır," diyorum. "Yapmadım. Ona bir smoothie ile sürpriz yapmak için uğradım. Eğilip, "Ben onun kız arkadaşıyım," diye fısıldıyorum.

O gülümser. Adını bilmiyorum ama bana bir kez söylemiş gibi hissediyorum. Adını bir çiçeğin adıyla anılması gereken birine benziyor: Gl, İris, Zambak ya da benzerleri. "İstersen bunu onun için buzdolabına koyabilirim," dedi.

"Harika olur," diyorum. "Teşekkür ederim."

Başını salladı ve bana göz kırparak terleyen bardağı elimden aldı.

"İyi günler," diyorum.

"Sen de canım," diye seslendi arkamdan.

Bu güzeldi. Olayları daha net görmeye başlıyorum. Hepsi kaybolmadı. Ben iyi bir yazarım. Yeni bir ajan bulacağım. Sağlam bir yuva yumurtası alacağım *pervasız kanun kaçağı* ve bu bana biraz zaman kazandıracak. Artı, komik, nazik, muhteşem ve canı istediğinde harika bir e-posta yazabilen harika bir erkek arkadaşım var.

her şey yoluna girecek, dedim kendi kendime, binadan çıkıp gün ışığına çıkarken.

Colin

Alarm sabah 5:00'te çalıyor İlk işim telefonumu kontrol etmek.telefon.

Hiç bir şey.

Sanırım e-posta girişimim onu kesmeyecek.

Debelenme isteğiyle derin bir nefes aldım ve kollarımı başımın üzerine kaldırdım.

Hayır, Karar verdim.Bu sefer değil.

yapacağımOlumsuzbırak bu kavga etmeden gitsin.

Gracie

Yaklaşan herhangi bir son teslim tarihi yoktur (yeni, kendi kendine uygulananolar), eve trenle giderken kızlara mesaj atmaya karar verdim. Başka bir kutlama zamanı, Bir dizi balon, parti şapkası ve konfeti emoji ekleyerek yazıyorum.

Ben her zaman partiye giderim, diye yazar Melly.

Kutlama? Kiki bu sabah çok dağınık olduğunu söyledi., Tori devreye girer.

Gracie ne zaman ateşli DEĞİLDİR? yüksek sesle gülmek, Alisha'yı yazar.

Ben iyiyim, Diyorum. Aslında büyük haberlerim var! Kitaplarımdan biri belki de yarım milyon dolara satılacak gibi., diye ekliyorum, satırı bir dizi dolar işareti emojiyle bitirerek.

Kelime??? Tori diyor.

Sanırım içki ısmarlıyorsun!! Melly diyor.

Gerçekten mi? Lanet kız, diye ekliyor Alisha.

Cuma gecesi kutlamak için boş musunuz? Soruyorum.

Hala son gecemizi yaşamaya çalışıyorum, diyor Alişa. Neil, karısının House of Yes'e onsuz gitmesinden hoşlanmadığını açıkça belirtti. Biraz daha düşük anahtar tutabilir miyiz?

Elbette, Diyorum. Dürüst olmak gerekirse, garip bir şekilde uyuyordum. Bu yüzden dışarıda soğuk bir gece benim için çalışıyor.

hepiniz çok yaşlısınız, Tori diyor. Ama düştüm.

Madem kolay bir gece olacak, neden cumaya kadar bekliyoruz? Neden tonite olmasın? diye soruyor.

bu gece buluşabilirim, diyor Alişa. Aslında bu benim için daha iyi olurdu.

Worx 4 me—Kiki'nin bu gece dersleri geç, Tori yazıyor.

Harika!Diyorum.Nereye gitmeliyiz?

Soho'daki Rollicks'te akşam yemeğine ne dersiniz?Melly öneriyor.Mutlu saatler için erken gelebiliriz. Uygulamaları öldürücü!

Sence rezervasyona ihtiyacımız var mı? Yoksa çok mu geç?Soruyorum.

Terleme. bağlantım var, Melly göz kırpan bir yüz emojiyle yazıyor.

Lmao kim?Tori soruyor.

Barmen Mike, diyor Melly.Kesinlikle bana aşık. AMAN

TANRIM, Alisha'yı yazar.Bazı şeyler asla değişmez lol!

İyi bir zevki varsa yardım edemem!Melly karşılık

verir.18:00 iyi mi? Yapılan anlaşma, Yazıyorum.Sizi görmek için sabırsızlanıyorum!

bu sefer kusma, Tori diyor.

yapmayacağım, Söz veriyorum.Şimdi çok daha iyi bir yerdeyim.

Ekranımda emojiler, x'ler ve o'larla dolu birkaç metin daha uçuşuyor ve istasyonumda trenden iniyorum.

Şükredecek çok şeyim var, Karar verdim.

İkinci bir duş ve hızlı bir atıştırmalıktan sonra, cep telefonum çaldığında mutfak masamı temizliyor, yeni hikayeler için fikirler hayal ediyorum. Lindsay'in ofis numarası. Derin bir nefes alıp yutkunuyorum, az önce yediğim susamlı simit ve krem peynirin aşağıda kalmasını isteyerek.*artık seninle uğraşmak istemiyor, Kendime hatırlatırım.Bundan sonra onunla Evan aracılığıyla konuşmamı söyledi, unuttun mu?*Hattın diğer ucunda Evan olmasını umarak sessizce dua ettim.

"Merhaba?"

"Mutlu Spiral Salı, dostum," diye duyuyorum.*Tanrıya şükür.*

Evan. iç çekiyorum "Senin olduğun için çok mutluyum."

"Dinle, boo, konuşamam çünkü burası tam bir kıyamet gibi. Gerçek gün sonu şeyleri. Sesi daha önce duyduğumdan daha ciddiye."

"Ne? Neden bahsediyorsun?"

"Sadece size dünyanın en hızlı FYI'sini vermek istedim. Kızının işinin bittiğine oldukça eminim," diye ağır ağır fısıldıyor.

"Lindsay?"

"Mm hımm. Hikayenin ne olduğundan tam olarak emin değilim ama konferans odasındaki cam duvardan bir sandalye fırlattı.

"Kapa çeneni! Neden?"

"Bir adamla buluşuyordu ama tüm detayları bilmiyorum çünkü ben banyodaydım. Vücudum hala bu hafta sonu denediğime pişman olduğum yeni bir suşi mekanı üzerinde çalışıyor.

"İğrenç," diyorum.

"Evet, şey, tek bildiğim bağırış çağırışların olduğu. Hepimiz donmuş gibi hissediyorum, tıpkı o an gibi *Jerry Maguire* Tom Cruise'un derin uçtan çıktığı yer. Bu, şu anda son dakika haberi gibi.

"Neden o...?"

"Hiçbir fikrim yok G. Ama şu anda Sean ve Kath'le birlikte. Ve biliyorsun ki bu *Aslai*yi bir şey. Kahretsin! Gitmeliyim. Seni haberdar edeceğim." *Tıklamak.*

Ne oluyor be?

Bu tür haberlerle oturup konuşmadan duramam. *birisi*. Colin'i aramak istedim ama sekreteri öğle yemeğinden önce gelmeyeceğini söyledi ve Emlakçı'yla uğraştığını hatırlıyorum, bu yüzden şimdiden strese girmişse sözünü kesmek istemiyorum. Ona e-posta göndermeyi düşünüyorum ama şu anda biraz tuhaf bir durumdayız ve eminim ihtiyacı olan son şey eski karısıyla ilgili daha fazla dramadır. Kimse bundan hoşlanmaz.

Market alışverişine gitmeye karar veriyorum. Beyin fırtınası yapmalıydım ama Cheez-It'ler gittiğine göre evimde acil durum atıştırmalıkları yok ve ben

tipik olarak, yaşamı değiştiren durumlara en iyi şekilde eldeki boş karbonhidratlarla beyin fırtınası yapın.

Ayakkabılarımı giydim ve koridordaki dolabımdan yeniden kullanılabilir alışveriş poşetlerini çıkardım. Kredi kartımı ve ev anahtarlarımı alıyorum ve neredeyse cep telefonum olmadan çıkıyorum. Dorian Gray güneş banyosu yaptığı pencere pervazından alırken bana saf bir küçümsemeyle baktı. Arka cebime tikiştırıyorum. "şirin olduğun için şanslısın," diye mırıldandım ona.

Binamın kapısını açıp sabah geç saatlerde havayı soluduğumda zihnimde bir alışveriş listesi hazırlıyorum. Toprak ve malę kokusu, bahę düzenlemecilerinin binanın ön tarafında işlerini yaptıklarını anlamamı sağlıyor. Uzaktaki bir araba alarmı, yukarıdaki ağağta cıvıldaayan iki kuşun sesini bastıramıyor. Bahar gerçekten burada, önümüzde uzanan yazın parlak günleri için her türlü umut dolu vaatleri beraberinde getiriyor. Otobüs egzozuna karışan tomurcuklanan ağağların aromatik kokularını içime çekerek başım dik yürüyorum. Ocean Avenue'daki yaya geçidine varıyorum veyürümek kavşıktan güvenli geçişime işaret etmek için işaret. İleride, Stop & Shop yaratıcılığımı körükleyecek bol miktarda ikram vaat ediyor.

Karşıdan karşıya geçerken yeni bir kadın kahraman olarak görüyorum: kendimden farklı olmayan bir marifetli, güçlü, yakışıklı ve büyük bir kalbe sahip bağımsız bir genç kadın; Çok yaygın, ama şimdi yaşadım, bu yüzden kesinlikle okuyucularımı heyecanlandırmak için romantik araları süsleyebilir ve abartabilirim. Ona Diamonique veya Philomena gibi egzotik bir isim verebilirim ve o...

Kahretsin! Ah!

Kaldırımı görmüyorum.

Aslında, bir sonraki bildiğim şey, yerde dümdüz olduğum, yeniden kullanılabilir çantalarımın rüzgarda paraşütle yanıma düştüğü. Ellerimin topukları

kazınmış ve çenem ağrıyor. parmağımla dokunuyorum; Kanı hissedebiliyorum.

"İyi misin?" Işıktaki duran bir sürücü penceresinden bana bağılıyor. El sallamak için elimi kaldırdım, sonra kendimi dört ayak üzerine çekip çevremi inceledim. Oval şekilli delikleri olan siyah metal bir ızgara kesinlikle suçlu: Kanalizasyonun kenarına takılmış olmalıyım.

Bugün iki duş aldığım için çok mutluyum, sadece kendimi New York şehrinin en korkunç yeraltı özelliklerinden birinin yanında yere fırlatmak için. Su sıçanlarının ve dev hamamböceklerinin yuvası, girişine yeterince yakını ve birkaç metre altımdan bir dere gibi akan lağım suyunu duyabiliyorum.

Ah. Her şeyden daha fazla utanarak kendimi toparladım ve giysilerimdeki sokak kirlerinin bir kısmını silmeye çalıştım.

Mağazaya giderken yoluma devam etme ya da eve dönüp kendimi temizleme kararıyla karşı karşıya kaldığımda, gerçek Brooklyn tarzı bir şekilde, devam etmeye karar verdim. *Burada görülecek bir şey yok millet!* Çok ezilmiş görünmemek için çenemi yeminin iç kenarıyla siliyorum. Köşeden çıkıp neredeyse marketin girişine geldiğimde, aktif olarak gömleğimin önünden kan akmadığımdan emin olmak için telefonumdaki yansımamı kontrol etmeye karar verdim. Elimini arka cebime götürüyorum, etrafı yokluyorum, avucumda sadece kendi arka tarafımı tutuyorum. Panik boğazımda yükseliyor ve gergin bir şekilde kot pantolonumun ön ceplerini yokluyorum. Kredi kartı ve anahtarlar olması gerektiği yerde.

Ama telefonum gitti.

koşuyorum - evet, *koşmak*-düştüğüm köşeye geri döndüm. Çılgınca etrafa bakıyorum. Neon pembe zebra çizgili bir kapakta siyah bir dikdörtgen. Bulmak çok zor olmasa gerek.

Ocean Avenue'nun altındaki septik atıkları fişkırtan suyun sesi benimle alay ediyor. *telefonun bende uğultu. Can simidini dış dünyaya götürdüm VE haysiyetin bir anda düştü!*

Bir kabusun içinde yaşıyorum, Karar verdim.

Çok az çareyle ve şimdi binamın yönüne dönerek etrafa son bir kez bakıyorum ve sokakta rastgele bir Taco Bell ambalajı ve bir yığın eski köpek pisliğinden başka bir şey görünmediğinde, eve gitmemin herkesin yararına olacağına karar veriyorum.

Dizüstü bilgisayarım için Tanrıya şükür.

Günün üçüncü düşundan ve çeneme dikiş atılması gerekebileceğine karar verdikten sonra, ancak acil bakıma gitmenin olası tıbbi faturalarla sonuçlanacağından korkarak, bunun yerine bir yara bandı yapıştırıyorum. Bilgisayarımın başına oturuyorum ve kızlarıma geçici olarak şebekeden ayrıldığımı ama bu akşam kesinlikle altıda Rollicks'te olacağımı bildiren bir e-posta yazıyorum. Ardından, yeni bir e-posta penceresi açıp yazmaya başlamadan önce derin bir nefes alıyorum.

İLE:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

İTİBAREN:Grace İniş (gracie222@mail.com)

DERS:Ölü bölge

MERHABA,

Dün gecedan gelen e-postan gerçekten çok tatlıydı. Yazdığın her şeyi takdir ediyorum, ve katılıyorum - tüm bu çılgınlıktaki payım için ben de üzgünüm. Lisede benimle arkadaş olmaya çalıştığına inanamıyorum ama bu başka bir günün tartışması.

Bugün, bir nevi kriz modundayım. Mağazaya gidiyordum ve kaldırıma takıldım ve cep telefonumun kanalizasyona düştüğünden %99 eminim. Bu yüzden, bu öğleden sonra Cell City'ye gidip yeni bir telefon almaya çalışacağım. Hayatımın ölü noktasındaki bu yeni bölümden haberdar olmanızı istedim, böylece benimle iletişime geçmeniz gerekiyorsa ve ben ulaşamazsam, en azından nedenini bilirsiniz.

Umarım benden daha iyi bir gün geçiriyorsundur! Yakında temasa geçeceğim (umarım).

Xo,

Gracie

Yeni bir telefon almanın tüm gün sürecek bir olaya dönüşebileceğini hiç düşünmemiştim.

E-postalarımı gönderdikten sonra, (temelde boş olan) kilerin arkasından son kullanma tarihi geçmiş bir protein barı alıyorum ve dışarı çıkmadan önce ocaktaki saati (2:10) kontrol ediyorum. Cell City'ye yürümek yaklaşık yirmi dakikamı alıyor ve tekrar takılıp düşmemek için aklımı başımdan almamaya çok dikkat ediyorum. Benim işim bir ayağı diğerinin önüne koymak, kaldırımdaki büyük çatlaklara veya düz olmayan noktalara dikkat etmek ve yan sokakların her birini dikkatlice geçmek.

Mağazanın içinde yardım edilmeyi bekleyen birkaç kişi var ve onların hoşnutsuz, genellikle mutsuz görünen yüzleri, bugün görevdeki müşteri hizmetleri temsilcilerinin A-oyunlarını yürütemeyebileceklerini gösteriyor. Sıfır ile elli dolar arasında fiyat aralığında bir şey arayarak yeni telefonları inceliyorum ve ikiye katlanmayan en ucuz telefonun 250 dolardan listelendiğini görünce büyük hayal kırıklığına uğradım.

Sorun değil, Kendime hatırlatırım.Umarım yakında yeterince zengin olursun ve sonra tüm kredi kartı borcunu ödeyebilirsin ve acil telefon alımları gibi önemsiz meseleler için endişelenmene gerek kalmaz.

Hangi telefonu istediğime karar verdiğimde, adımları bir panoya imzalamam ve diğerleriyle birlikte kırmızı plastik sandalyelerde beklemem isteniyor. Bu, bir doktorun ofisinden veya belki daha doğrusu, DMV'ye yapılan bir geziden farklı değil.

Beklerken sessizce protein barımı çiğniyorum, cep telefonu ekranlarına bakan diğer müşterileri izliyorum. İlk cep telefonumu, üniversiteye gitmek için ayrıldığımda ailemin benim için satın aldığı lüks kutusu olan bir T-Mobile Sidekick'i hatırladım.

Bir nedenden dolayı "Massholes" olarak adlandırılıyorlar., dedi babam, Massachusetts'li pisliklerin taktığı ve (inandığı) pek çok tatlı lakabına atıfta bulunarak.Bunu her zaman üzerinde taşıyorsun.

Benzer şekilde, annem bana bir tecavüz düdüğü ve bir kutu topuz aldı. En güzellerinden birinde bana ne olacağını düşündüklerinden emin değilim.

doğu sahilindeki kampüsler, ama ne yazık ki, biz Bronx insanlarıyız ve Bronx halkı bir öz savunma planını bilir.

Ya da öyle düşünmüştüm.

Birinci yılımızın Cadılar Bayramı'nda Melly, Alisha, Tori ve ben sürtük iskambil kağıtları gibi giyinmeye karar verdik. (Sürtük olduğu sürece herhangi bir kostüm adil bir oyundu. Bizim durumumuzda, dar beyaz tişörtler aldık ve onları bir kart destesindeki dört asla süsledik. Ben Sinek Asıydım, çünkü büyük ölçüde Melly Kupa Ası olmakta ısrar etti, Tori Karo Ası olmak istedi ve Alisha daha önce hiç kart oynamamıştı.)

Siyah spandeks pantolon ve topuklu botlarla birleştığımızda, kampüsten Melly'nin South Street'te duyduğu bir partiye doğru yürüdük. Erken saatlerdeydi - 22:30 civarında - ve okul yılının başlarında kimsenin sahte kimliği veya herhangi bir üst sınıf öğrencisine erişimi olmadığı için oyun öncesi oynayamamıştık. Topuklarımızla olabildiğince hızlı yürüdük ve donuyorduk, çünkü sen giymiyorsun.*ceket*bir üniversite partisine, özellikle de Cadılar Bayramı'nda. Abartılı saçlarımız ve makyajımızla, elle çizilmiş Sharpie keçeli kalemlemimizi göğsümüzün üzerinden dışarı doğru uzatan dolgulu göğüslerimiz ve o tozlukların içine tıktırılmış birinci sınıfa giden on beş kığımızla hepimiz çok sevimli görünüyorduk.

Güney Sokağı'na giderken rezervuarı dönüyorduk ki, kendi Maça A'mıza başıboş bir yumurta çarptı, bu yumurta sokağın karşısındaki çalılıkların arasında saklanan genç bir çocuğu kaçırdı. Dördümüzün haberi olmadan, bir Cadılar Bayramı sokak savaşına girmiştik ve biz ne olduğunu anlamadan önce, başka bir yumurta yolumuza uçtu, ardından da saçma sapan bir ip ve tıraş kremi akışı geldi. Alisha kaynayan bir çaydanlık gibi çılgılık attı ve Tori çocukların suratına doğru haykırdı ama hepsi kaçtılar, çalılıkların arasına sakladıkları bisikletlerle sokakta bir sırtlan sürüsü gibi gülerek koştular.

Ve bilmiyor muydun? Tecavüz düdüğünü ya da yapay elmas yüklü cep telefonunu hiçbirimiz hatırlamamıştık.

Benim adım söylendiğinde neredeyse bir saat olmuştu. en azından*hissediyor*bir saat gibi - bildiğim kadarıyla daha fazla da olabilir. bir gencin başına gelenleri anlatıyorum

hala lisedeymiş gibi görünen adam. Bana yeni telefonu satıyor ve numaramı aynı tutabileceğimi ancak SIM kart olmadan, kişi listem ve fotoğraflarım dahil telefonun içeriğine tüm erişimin yalnızca bulut depolama yedekleme sisteminde yaşadığını ve bu belirli anda erişmeye ne zamanım ne de lüksüm olduğunu söyledi. Şimdilik, boş bir telefon levhasıyla uğraşmak zorunda kalacağım, bu da benim için iki teneke ve bir ip kullanarak adamlarıma vurmaya çalışmak kadar faydalı olacak. Ayrıca e-postamı yeniden kurmam gerekecek - ama sorun değil, daha sonra yapabilirim diyorum.

Görünüşe göre hayatımdaki tüm önemli şeyler bugün sıfırdan başlayacak.

En azından daha kötüye gidemez, Sanırım, telefona parlak bir kılıf ve ekran koruyucu için üç yüz dolardan fazla harcadıktan sonra. Sigortayı reddediyorum çünkü sanırım cezaya obur biriyim. Ya da belki de babamın dediği gibi A sınıfı bir budala.

Eve vardığımda saat dördü epey geçiyor ve biraz gerginim ama aynı zamanda terlemek için çok acelem var. Ezbere bildiğim tek numaralar, ailemin Westchester'daki evi ve Çin yemeği restoranının numarası, bu yüzden uygun akşam yemeği kıyafetlerimi giymeden, saçımı fırçalamadan, makyajımı ve çenemi tazelemeden ve yeni telefonumu, cüzdanım, anahtarlarım ve dudak parlaticımla birlikte dikkatlice çantama yerleştirmeden önce bunları programladım.

Metroda telefonda e-postamı kurmaya çalışırken sesli mesajım olduğunu fark ettim. Hayır bekle. *İkisesli* posta mesajları.

vurdum *Göndermek* sesli posta simgesine tıklayın ve daha iyi duyabilmek için parmağımın kulağımı tıkayın.

"Kutsal. Lanet olsun. Bok. Gracie, beni aramana ihtiyacım var *Dün*. Lindsay'in *Tamamlandı*. Tüm bokuyla tam bir öfkeyle buradan fırladı. bence *aldışten çıkarmak*"

İkinci mesajı dinlemeden telefonu kapatıyorum. Yeni telefonumun sınırsız bir veri planı var, bu yüzden Vision Board web sitesini açıp numarayı oradan alabiliyorum. zamanı kontrol ediyorum Saat beşi geçiyor, yani Evan gitmiş olabilir ama bazen mektupları okumak için geç saatlere kadar çalışıyor.

Çalıyor.*lütfe* al, Bence.

“Vizyon Panosu Yaratıcı Grubu. Bu Evan,” dedi neşeyle. Evan mı? Bu Grace.

Ah, teşekkürler, tatlı İsa! bulundumbeklemeksenden haber almak

tüm gün boyunca! Neden bu kadar uzun sürdü?

"Üzgünüm! Telefonumu kanalizasyona düşürdüm - bu çok uzun bir şeydi. Ama bunu unut. Neolmuş?"

“Senin kızınıgitmiş. Size konferans salonunu nasıl çöpe attığını anlattım, değil mi?

"HI-hı."

“Şey, 4-1-1'i aldım. Bugün eski sevgilisinin sürpriz bir ziyareti olduğu ortaya çıktı.

Aman Tanrım,Bence.

"Buraya onunla konuşmaya geldi, ne olduğundan emin değilim amaOlumsuztipik boşanma şeyleriniz gibi. Ve onu tersledi! Sandalyeyi fırlattı ve camı kırdı ve Sean ve Kath yasaldı.çok öfkeli ve şimdi ona karşı yasal işlem başlatmakla tehdit ediyorlar!

"Lanet olsun," diyorum. Başım dönüyor.

“Evet, sahip olduğum en dramaydıdurmadanbu yerde görüldü. Keşke sandalye atışında orada olsaydım. Lanet olası kötü suşi," diye homurdandı. "Sende var mıherhangiBöyle bir videonun internette ne kadar para kazanabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Eminim," diyorum. Sonra aklıma bir şey geliyor. Selam Evan. Bu onun anlaşmaları için ne anlama geliyor?

"Ne demek istiyorsun?"

"Lindsay, taslağım için Cabaret ile bir anlaşma üzerinde çalışıyordu."

"Bu yeni mi? Dünden? Çöp dediği mi? "Hayır, farklı bir tane."

"Çünkü kenar çubuğu? Hiç çöp değil, boo. Muhteşem." "Bunu oku?"

"Bir, *Evet*. Bu yüzden *buskandal*"

"Keşke bilseydin," dedim içimden. "Ne?"

O sorar.

"Hiçbir şey," diyorum. "Ama diğeri... *pervasız kanun kaçağı*? Kovulursa buna ne olur?"

"Bir şey imzaladın mı?"

"HAYIR. Lindsay bir anlaşma üzerinde çalıştığını söyledi - bir satın alma toplantısına gitmeleri gerektiği hakkında bir şey - ve başlangıçta bir el yazması için 500.000 \$ ve onlara iki kitaplık bir anlaşma için ikincisini verebilirsem 750.000 \$ teklif etmeyi düşündüklerini söyledi. Yani, ikincisi üzerinde çalışıyordum - okuduğunuz şey buydu - ama ondan nefret etti ve anlaşmanın durumu hakkında hiçbir fikrim yok. Kırk kadar alışveriş çantası olan ve başına sarılı bir fular olan bir kadın bana pis bir bakış atıyor. sesimi alçaltıyorum. "Evan, Cabaret'te konuştuğu editörün soyadını bile bilmiyorum."

"Tamam, bekle. Bunu bana açıkla. Lindsay bir anlaşma üzerinde çalışıyordu ama kesinleşmedi mi?"

"Doğru."

"Sean ve Kath'in bundan haberi var mı?"

Onlara söyledi mi bilmiyorum, dedim.

Duraksadı ve yutkunduğunu duydum. "Tahminim hayır, çünkü bilselerdi anında hasar kontrolü yaparlardı ve onlardan çoktan çok sayıda çağrı almış olurdun."

"Ama telefonum..."

"Sağ. New York şehrinin yeraltı su yollarında akıntıya karşı yüzüyordu. Yine de onları tanıyorum. Kıçına öyle derin girerlerdi ki tadına bakardın

boğazında.”

"Brüt görüntü."

"Rica ederim. G, Vision Board ile sözleşme imzaladığında ajansla mı yoksa Lindsay ile mi imzalarsın?"

iç çekiyorum Lindsay ile imzaladım. Düzenlemenin bir parçasıydı. Yeniydi ve kendi listesini oluşturmaya çalışıyordu.”

Kahretsin, diye homurdandı. "Ve şimdi kaput."

"Kesinlikle. Bu da beni burada tamamen çıldırtıyor, Evan!
Ne ben yapacağım? O anlamaya ihtiyacım var!”

"Pekala, kötü haber vermekten nefret ettiğimi biliyorsun tatlım, ama Cabaret ile resmi bir anlaşma imzalamadıysan, o zaman anlaşma yok. Ve eğer gitmişse..." Sesi alçaldı.

"Sikildim," diye mırıldandım. Vahyin ağırlığı kaburgalarımın bir balta gibi geliyor.

"En azından Vision Board sayesinde öylesin. Demek istediğim, Sean ve Kath'e ricada bulunup diğer ajanlardan birinin seni temsil etmesini sağlamaya çalışmadığın sürece. Yine de, Lindsay artık romantizm alanında gerçekten çalışan tek ajandı. Ama eğer birisi varsabaşkasızı temsil ediyorsa, o kişi sizin için tekrar ziyaret edebilir.” İç çekiyor. "Ama sana karşı dürüst olmalıyım. Sean tam da daha fazla kötü reklamı nasıl kaldıramayacağını söylüyordu. Bir ajanın şiddetli davrandığı için bu kadar dramatik bir şekilde kovulması mı? Bu onlar için kötü bir görünüm.”

Hiperventilasyona başlıyorum. Alışveriş çantalı bayan bana bakıyor. Ev, gitmeliyim.

"Tamam, ama gerçekten, bentakıntılıbu yeni taslağınla ve kesinlikle devam etmen gerektiğini düşünüyorum.

"BENyapamamak" dedim nefesimi kontrol etmeye çalışarak. "Neden?"

Metro kapıları açıldı ve dev kulaklıklar takan iri yarı bir adam yanımdaki koltuğa sıkıştı. Tansiyonumun yükseldiğini hissedebiliyorum

yüksek sesli rap müziğinden çıkan her bir bas sesi. Bana vuruyor: Lindsay'ingitmiş.Sonsuza dek gibi. Kariyerimi sanki Vision Board'daki konferans odasındaki bir sandalyeden başka bir şey değilmiş gibi pencereden attı.

“Çünkü hikaye tamamen Lindsay hakkında. Adam? Eski sevgilisi mi? Liseye onunla gittim. Ve biz bir nevigörmekbirbirine göre.”

"Kapamak. Yukarı. Sen. fahişe! O da seksiydi!”

Çözüyorum. Tam burada metroda bayılacağım ve kaderim sonsuza kadar Shopping Bag Lady ve Headphone Guy'ın 9-1-1'i aramaya değip değmeyeceğine karar vermesine bağlı olacak.

Adı Colin. Yeni hikayeyi yazmama yardım etti. Hepsi ona yaptığı korkunç boka dayanıyordu.

"Yapabilirim*Olumsuz*Buna inan! Sen çokkötü, kız. Küçük Gracie Landing'in içinde olduğunu kim bilebilirdi?

“Yapmadım*Bilmeko* onun eski sevgilisiydi. Birbirlerini tanıdıklarını bile bilmiyordum!" Gerçekten mi? Bu nasıl mümkün olabilir?"

İç organlarım yanıyormuş gibi hissediyorum. "Takma adlarla ilgili bir şeyi var.

Ellerton'ın kısaltması gibi ona Elle adını takmıştı. Lindsay olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

"Lanet etmek. Bu, genellikle Emmy Ödülleri'ndeki kırmızı halı başarısızlıkları için ayrılmış türden bir talihsizlik.

"Ev, gerçekten gitmeliyim."

"Beklemek. Bir şey daha. Senin için Sean veya Kath ile konuşmamı istersen, yaparım. Ama sana üç metrelik bir sılıkla dokunmak istemezlerse hiç şaşırmam. Özellikle sadece sen olsaydın*umut etmek*bu el sıkışma anlaşmasının gerçekleşmesi için. Açıkçası? Sana inanmayabilirler bile. Buralardaki ajanlar son zamanlarda burayı gerçekten mahvetti.”

inledim.

"Ama umudunu kaybetme. Yeni birini bulmakta zorlanmazsın. Harikasın, G.”

"Şu anda, kendimi unutmak için içmem gerektiğini düşünüyorum."

"Duyuyorum kızım. Sen yapıyorsun. Yine de yakında üsse dokunalım, tamam mı?

"Tamam aşkım. Teşekkürler."

"Görüşürüz" der ve telefonu kapatır.

yukarı bakıyorum Hala Brooklyn'de. Tanrıya şükür B treni yerin üstünden geçiyor.

için internette arama yapıyorum *Yarmouth Aycock*, PCNumara geliyor ve arama yapmak için çift tıklıyorum. 5:35. Telesekreter açana kadar telefon dört kez çalar.

Kahretsin.

Siktir, siktir, siktir. Şimdi ne yapmam gerekiyor?

Headphone Guy koltuk ayırıcının üzerinden kişisel alanıma dökülüyor ve kendimi bir üst düzey klostrofobik hissetmeme neden oluyor. Yine de telefonumla çok meşgul olduğum için yerimden vazgeçemiyorum. Metro yer altı tüneline girmeden önce kalan birkaç dakikayı ayırmanın ve telefonuma e-postamı kurmanın benim için en iyisi olduğuna karar verdim.

Teknolojik olarak bilgili değilim. Mesela, bir dizüstü bilgisayarda tamamen işe yaramaz değilim, ama muhtemelen kırk yaşın altında gerçek, gerçek hayattaki çekleri kullanarak faturaları ödeyen ve bir çek defterini dengeleyen tek insan benim. Yapmıyorum *güven* İnternet ile kendim. Faturalarımı otomatik fatura ödemeye geçirirsem korkarım meteliksiz kalırım ve açlıktan ölürüm. Kabul ediyorum, şu anda meteliksiz ve açlıktan ölmekten çok uzakta değilim ama bu yüzden Tanrı kredi kartlarını icat etti.

Cep telefonları basabileceğiniz gerçek düğmelere sahip olmaktan çıkıp düz bir dokunmatik ekrana dönüştüğünde, hayal kırıklığı içinde baş parmaklarımı keseceğimi düşündüm. Ekranda beliren "düğmelere" ne kadar sert kaydıracağımı veya basacağımı hayatım boyunca çözemedim. İlk dokunmatik ekranlı telefonumu aldığım yıl zilyonlarca çağrıyı kaçırdım, çünkü biri beni aradığında çıkan büyük yeşil telefon simgesini kaydırmayı beceremedim. Mesajlaşma bir kabustu. El losyonları denedim. Sadece işleri kaygan ve yağlı hale getirdiler. O eldivenleri farklı renkli işaret parmağı ve baş parmakla denedim. Bu sadece ellerimi terletti. Bir süre, parmaklarımı bir şeylere kaydırmak için kullanmamın sorun olmadığını fark ettim, ama kendimi bir kez Dunkin' Donuts'un yansımasında bunu yaptığımı gördüm.

pencere ve *Benim. Tanrı*. Cep telefonuyla oynayan bir maymunu izlemek gibiydi. O kadar utandım ki hemen eve gittim ve gecenin geri kalanını dokunmatik ekranla çalıştıracak tam basıncı bulana kadar kendime mesaj atarak ve e-posta göndererek geçirdim.

Yani, muhtemelen tahmin edilebileceği gibi, e-posta hesabımı hareket halindeki bir trende üzerimde terleyen özentili bir sunucu ve bana dik dik bakan bir çantacı kadınla kurmak kolay bir başarı değil. Ama odaklanmaya devam ediyorum ve annemin kızlık soyadının ne olduğu, hangi sokakta büyüdüğüm ve en sevdiğim filmin ne olduğu gibi basit komutlara yanıt verebiliyorum. Ve ayıracak birkaç dakikam varken, telefonumdaki e-posta hesabım olan Pandora'nın kutusunun kilidini açabiliyorum.

Yeni mesajlar akıyor. Ben bir hiç olduğum için çoğunlukla spam. Annemden kazak giyen bir forvet var, bu da beni şu anda her şeyi bitirmeyi ciddi bir şekilde düşünmeye itiyor, Kulaklık Adam'ın sarkık üst koluyla kendimi boğuyorum.

Ama sonra Colin'den bir mesajım olduğunu görüyorum.

İLE: Grace İniş (gracie222@mail.com)

İTİBAREN: Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

DERS: Ara beni

Hey,

Telefonunun durumunu düzeltmeye çalıştığını söylediğini biliyorum (bu arada, bunu duyduğuma üzüldüm), ama düzeltir düzeltmez lütfen beni arayabilir misin? Bu önemli.

C.

Akıllı bir adam için—birçokakıllı adam - biravukat- Colin'in onu aramamı istiyorsa ve cep telefonum kanalizasyondaysa, numarası artık bende yok olma ihtimalinin yüksek olduğunu fark edeceğini düşünürsünüz. Ne yazık ki, bu durum böyle değil.

Etrafımdaki boşluk kararıyor ve kulaklarımdaki basınç aniden değişiyor. Tüneldeyiz. Artık hizmetim yok, bu yüzden Colin'e cevap yazamıyorum. zamanı kontrol ediyorum 5:50. Trenden iner inmez hemen restorana koşmam gerekecek. Diğer her şey beklemek zorunda kalacak.

Başımı pencereye yasladım, evrenin bugün başıma gelen önemli olaylar listesine saç bitlerini eklememesini dileyerek gözlerimi kapattım. Headphone Guy'ın terli koltuk altlarının kokusunu, muhtemelen saatler (veya günler) önce sürmüş olduğu deodorant kalıntılarıyla ve tüm New Yorkluların metrodan beklediği tanıdık idrar kokusuyla karışan kokusunu içime çekiyorum. Olanların ciddiyetini düşünürüm ve zihnimde bir resim çizerim. Colin, Lindsay ile konuşmak için Vision Board'a gitti. Lindsay çıldırdı ve pencereden bir sandalye fırlattı, böylece kendini kovdurttu ve kitap anlaşılmamı kaybetti.

Esasen, yeni erkek arkadaşım tüm kariyerimi sabote etti.

Yapma, kendimi azarlıyorum.Yardım etmeye çalışıyordun. Böyle patlayacağını bilemezdi.

Gerçekten mi?alaycı tarafım soruyor.Bana onun ne kadar çılgın olduğu hakkında bir düzine hikaye anlattı. Klinik olarak deli olmaktan BAŞKA bir şey olacağını nasıl düşünebilirdi?

Şizofren beynim bu kuşu sabrımın ağının üzerinden ileri geri sallıyor. Broadway-Lafayette istasyonuna vardığımda, bir şeyler içmeye hazırım.

Kızların zaten Rollicks'te bir masaları var, şüphesiz Melly'nin dekolteli, daracık elbisesi ve bu dalkavuk sayesinde.Mike, kim onun bu kadar olduğunu düşünüyor. Salı gecesi beklediğimden daha kalabalık olan restorana girdiğimi gördüklerinde el sallıyorlar.

“Kızım, yırtık görünüyorsun yukarı” diyor Tori.

Alisha onun koluna şaplak atıyor. "Yapma!" diyor. "Gracie, iyi misin?"

"Evet, burada ne oldu?" diye sordu Melly, parmağıyla bandajlı çenemin önünde bir daire çizerek. "Bu bir kutlama yüzü değil."

iç çekiyorum "İçki sipariş ettin mi?"

Melly dimdik oturuyor ve iri C-bardaklarını tam teşhir ediyor. Gururla, "İlk raunt Mike'ta," dedi.

"Evet? Bu harika," dedim. "Malibu'dan çift atış yapacağım."

"Uh-oh," diyor Alisha. "Bir şeydir-diryanlıs."

Bir garson geliyor ve siparişimi tekrarlıyorum. "Dökün," diyor Tori.

"Benden önce bilebaşlamaksana günümü anlatmak için telefon numaralarına ihtiyacım var. Yeni telefonumu çıkarıp Tori'ye uzattım. "Lütfen onları benim için programlayın. Şu anda o şeyle uğraşamam."

"Eski telefonuna ne oldu?" Alisha sorar.

"Şu ana kadar muhtemelen Jamaika Körfezi'ne akmıştır," diyorum. "Bugün erken saatlerde düştüğümde ve çenemi yarıp açtığımda onu kanalizasyona düşürdüm."

Ah, tatlım, diyor Melly.

"En kötüsü bu bile değil," diyorum.

"Aman Tanrım. Başka ne?" Alisha sorar.

Başımı sallıyorum. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Seni bulduk kızım. Bir yara bandını söker gibi çok hızlı söyle," diyor Tori. "Yani, yapma*Aslında* Yara bandınızı sökün." Güler.

"Çok komik." Melly gözlerini deviriyor. Anlaşmayı kaybettim, dedim.

Alisha'nın yüzü buruştu, bu yüzden biraz Fransız buldozer gibi görünüyor. "Ha?"

"Kabare kitaplarıyla ilgili yarım milyon dolarlık anlaşma," diye açıkladım. "Bitti. Olmuyor," diyorum. İçim kıpır kıpır. İçeceğim önümde duruyor ve minnetle geri yudumluyorum.

"Nasıl?" Tori soruyor.

Rom beni çabuk etkiliyor ve sosyal yağlamayı hevesle karşılıyorum.*Kaybeden Gracie, beceriksiz Gracie, aldatan eski nişanlısı Gracie, kulüpte kendi kusmuğu içinde kayan Gracie, hayatı çok darmadağın olduğu için hâlâ Brooklyn'de yaşayan Gracie olmaktan bıktım. Ben bittim!*

"Colin Yarmouth'la nasıl konuştuğum hakkında sana mesaj attığımı hatırlıyor musun?" "Hı hı," diyor Melly.

“Yani, gerçekten paylaşmadım*Nasıl* tam olarak bu gerçekleşti.

"Evet, yaptın," diyor Tori. "Kendini kaybettiğinde ona vurduğunu söylemiştin."

"Kulüpten sonra," diye ekliyor Alisha.

"Doğru," diyorum. "Ama hikayede bundan biraz daha fazlası var."

Devam et, diyor Melly.

"Yani, Scott'la ilgili her şey hakkında boktan hissediyordum ve üzerinde çalıştığım hikayedeki aşk ilgisi için Colin'i bir model olarak kullanmayı düşünüyordum." Restoranın gürültüsü arasında kendi sesimin yankılandığını duyuyorum. Eşit*BEN*Bok dolu bir kız gibi konuştuğumu duyabiliyorum.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Tori soruyor. “düşünmek*Belki* onu mu kullanıyorsun?”

Ah, oğlum, dedi Alisha alçak sesle.

"Lisedeki ocuk bu mu?" diye soruyor. "Aşk notlarıyla mı?" Zayıfça başımı salladım.

"G, hatırladığım kadarıyla zaten yazmıştın*birimler*kıı hakkında, ”diyor Tori. "İyi! Yakalandım,” diyorum. "Ben zaten onun hakkında yazıyordum. Herneyse, ben

ona e-posta gönderdi, bana e-posta gönderdi ve her neyse, bir şey diğerine yol açtı ve bu hafta birbirimizi birkaç kez gördük.

"Ne gibi?" diye sordu.

"Beni ıkardı. Bir akşam yemeği, bir geç öğle yemeği ve bir...” Bizimkileri düşündükçe gözlerimden yaşlar akıyor.*düzgün* tarih. Mükemmelliği, ondan önce gittiğim herhangi bir randevuya rakip oldu ve

dürüst olmak gerekirse, muhtemelen gideceğim herhangi bir randevu

Tekrar. "Birdiğertarih." Gözyaşlarını kırıştıyorum. yapacağım *Olumsuz*bu konuda toplum içinde ağlayın. "Bir içkiye daha ihtiyacım var," diyorum.

"Lanet etmek! Tamam kızım! Gracie nasıl da eski haline döndü," diyor Melly, içecek isteğimi görmezden gelerek, kolları havada. "Sen...?" Müstehcen bir el hareketi yapıyor, işaret parmağı yumruk gibi havaya kalkmış diğer eline giriyor.

Sırıyorum ve hepsi gülmeye ve tezahürat yapmaya başlıyor.

"Ama dinle, dinle," diyorum. "Eski karısının menajerim olduğunu yeni öğrendim. Veya, *öyleydi* ajanım." Ben yutarım. "Bu büyük yanlış anlaşılmayı yaşadık. Colin yeni hikayemi yazmama yardım ediyordu, bana fikirler veriyordu, anlıyor musun? Bana eski karısının yaptığı tüm bu çılgınca şeyleri anlatıp durdu. Ben de hepsini müsveddeme yazdım ve ona teslim ettim ve o aklını kaçırdı ve bir müşteri olarak benden resmen boşandı.

Sert, dedi Melly.

"Evet, ama daha da kötüye gidiyor. Colin bu sabah ofisine gitti. Sanırım işleri yumuşatmak istedi ama kadın pencereden bir sandalye fırlattı ve kovuldu. Yani, iş başında olan anlaşmam - için 500.000 dolar artık yok."

Kahretsin, diyor Tori. "Orada başka biriyle konuşamaz mısın?"

Başımı sallıyorum. "Yaptım," diye açıklıyorum. "Aslında arkadaş olduğum Evan'ı hatırlıyor musun? Onunla bunun hakkında konuştum. Lindsay'in patronlara anlaşmadan hiç bahsetmemiş olma ihtimalinin yüksek olduğunu söyledi. Bunun nedeni, pazarlık yapması ve henüz hiçbir şeyin kesinleşmemiş olması olabilir."

"Ve eğer Lindsay az önce kovulduysa..." sözünü kesiyor.

"O zaman anlaşma hakkında bir şey söylemesi için bir neden yok, özellikle de bundan yararlanacak tek kişi şu anda dünyada en çok nefret ettiği kişi, yani ben olduğum için." Başımı ellerimin arasına alıyorum.

"Öyleyse neden gidip patronlarla konuşmuyorsun? Onlara ne olduğunu anlat. Belki *Onları* anlayabilir," diyor Tori.

"Evet. Evan, istersem benim adıma araya gireceğini söyledi."

"İşte bu," diyor Tori.

Melly elbisesini önden biraz aşağı çekerek göğüs dekoltesi boyunca ince bir siyah dantel kenarını ortaya çıkarıyor. "Eğer gerçekten *Olumsuz* Bu gece içki ısmarlarsam bir sonraki tura ben geçerim, dedi bana göz kırparak.

Melly başka bir şey. O evli ve başka birine dokunacağını gerçekten düşünmüyorum ama kız *seviyor* flört etmek. Bence bu ona hâlâ elindeymiş gibi hissettiriyor.

Altıdan sonra içecekleri saymayı bırakıyorum, çünkü o noktada artık sayıları zihinsel olarak hesaplayamıyorum. Yeni fırsatlara, eski hatalara (geçmiş olsun!) ve arkadaşlığımızın ebedi kardeşliğine kadeh kaldırıyoruz. Bir noktada, Mike'a kız arkadaşının kariyerini mahvedip mahvetmeyeceğini sormaya çalıştığımı biliyorum ve o bir kız arkadaşı olmadığını söylüyor ve Melly'ye göz kırıyor.

ben de yerim Bleu peynir soslu buffalo kanatları. Bir tavuk avokado güneş rulosu (sağlıklı gibi davranan bir yumurta rulosuna benzer). Tatlı ve baharatlı olan ve bir marul yatağına yuvalanmış kasırga karidesi denen bir şey. Akşam yemeğinin ortasında kızarmış Oreo sipariş ediyorum ve onlar bitince armut ve keçi peynirli salata ve yanında ev yapımı peynirli ekmek sipariş ediyorum.

Kendime tuvalete gitmek için izin verdiğimde ve sonunda bir hizmetli tugayı tarafından bir aileye teslim edilen doğum günü pastasının üzerine kusmam kimseyi şaşırtmamalı.

Bildiğim bir sonraki şey, tam bir buçuk hafta önce olduğum yerdeydim, bir Uber'in arka koltuğunda oturuyordum ve düşüncesizliğimin cezası olarak eve götürülüyordum.

Pencereden dışarı, dünya vızıldar. Sokak lambaları o kadar hızlı yanıp sönüyor ki, rahatsız bir şekilde başımı döndürüyorlar. Telefonumu çantamdan çıkardım ve kucağıma baktım, Rolf adlı bir adam tarafından sürülen bu güzel Toyota Camry'nin dışındaki dönen kaldırımlar dışında herhangi bir şeye odaklanmak için ekranın kilidini açtım. *Kuklalar*.

Rolf bundan pek hoşlanmadı, bu yüzden benimle konuşması bitmiş gibi görünüyor.

300 dolarlık hücresel cihazım, hepsi aynı numaradan dört cevapsız aramam olduğunu bildirdi. Bu numara telefonumda programlanmış değil. Aramaya çalışıyorum ama başparmağım ekranla çok sert, bu yüzden hiçbir şey olmuyor. Daha nazik bir dokunuşla tekrar deniyorum ve işte! Başarı. Telefonu yüzüme tuttum ve çalmasını dinledim.

"Merhaba?"

Bu sesi tanıyorum. Colin mi? Soruyorum.

"Gracie! Nerelerdeydin? Bütün gece sana ulaşmaya çalıştım!" "Dışarıda kutlama yapıyordum!" Bildiriyorum.

"Gerçekten mi?" O sorar. "Neyi kutluyoruz?"

"Tabii ki kariyerimin ölümü! Ve sana teşekkür etmeliyim! duyuruyorum. Rolf dikiz aynasından bana bakıyor.

Bununla ilgili, dedi Colin. "Çok ama çok üzgünüm Grace. Biraz konuşmak için oraya gittim.*algı*ın içine—"

Ama bunun yerine, hayatımda kalan küçücük umudumu yok ettin.

Gerçekten Colin, aferin," dedim.

O kadar da kötü olmadığına eminim, dedi.

"O kadar kötü değil mi?" kıkırdadım. "Colin, şu anda çek hesabımda yaklaşık 46 dolar olduğunu biliyor musun?"

Rolf, bu akşam birlikte geçirdiğimiz zaman için ona ödeme yapmak için tahakkuk ettireceğim fazladan para çekme ücretlerinden şüphesiz endişe duyarak başını sallıyor.

"Hayır," diye mırıldandı.

"Pekala, bu doğru. Evsizlikten sadece bir kalp atışı uzaktayım diyebilirsiniz. *Vebir* benim için gittiğim bir şey - yazdığım bir kitap *olmadanyardı*mınız—500.000 dolara satılması gerekiyordu! için hazırlanıyordum *şık bir şekilde emekli ol*, Kol girişi!"

"Bunu bilmiyordum" diyor.

"Yapmadım *söylemek*sen çünkü önemli değildin Ben yetişkin bir kadını. Banka hesap özetlerimin ayrıntılarını başkalarına ifşa etmeden

kendi başımın çaresine bakabilirim.

Sen. Ve belki de bir anlık yoksul durumumu ifade edersem, beni aşağıdaki gibi sınıflandıracağından korkmuştum. O- gömülü hazine ve benzeri şeyler için siperlerde madencilik yapan bir finansal jeolog.

"Senin altın arayıcısı olduğunu düşünmüyorum, Gracie."

Bir tümseğe çarptık ve aşırı doldurulmuş midemde yarı sindirilmiş yiyeceklerin değiştiğini hissediyorum. Yüksek sesle geçiriyorum. "Özür dilerim, Rolf," dedim. O rahatsız bir yüz yapar. Sonuç olarak, Colin. Hayatıma yeniden girdiğinde ince bir çizgide yürüyordum. Cehenneme gidip geri dönmüştüm ve kendimi bir iplikle bir arada tutuyordum. Sesim yükselmeye devam ediyor. "Ve sen arkadaşım. Kuyu. Sen" - mecazlarımı düşünüyorum - "kıçımdaki makassın."

"Öyle demek istemiyorsun," diyor.

Ah, ama biliyorum. Kalan küçük umut ışığımı mahvettin! Şimdi tam anlamıyla hiçbir şeyim yok!"

"YapabilirimyardımParan var, Grace," diyor. "Ve Elle ile olduğu gibi olmayacaktı! Çok çalıştığını biliyorum. BENBilmekşeker bir baba aramıyorsun.

"Seninkine ihtiyacım yokhayır kurumu," Görüyorum. "Aslında, bence öndeyken gerçekten bırakmalısın."

"Sen ne diyorsun?"

hıçkırdım "Bence yeterince şey yaptın."

"Bu ne anlama gelir?" kısık bir sesle soruyor.

"Burada işimiz bitti demek oluyor."

"Ne? Neden?" Colin soruyor. Kulağa çılgınca geliyor.

"Çünkü kusursuz, tüm bölgeleri kapsayan MVP büyüsünü bana yaptın ve hayatımı**bok**, bu yüzden. Lanet yıllığımı dolabımın en üstünde kilitli bir şekilde bırakmalıydım. Ne halt düşündüğümü bilmiyorum. geçmiş**Tamamlandı**, Colin. Tıpkı bizim gibi. Bunun işe yarayabileceğini düşünmekle aptallık ettim."

Buna cevap vermiyor.

Hoşçakal Colin. Güzel bir hayatın olsun ya da olmasın, her neyse," dedim.

Telefonumu çantama bırakıyorum. Ardından, Rolf's Uber'in arkasındaki su geçirmez paspasların üzerine kusuyorum.

Colin

Kahretsin.

Ne kadar eksiksiz ve eksiksiz bir bok gösterisi.

Elle'e bırak. Tam onun için daha kötü olamaz ya da tünelin sonunda bir ışık olabilir diye düşünürken, başka biriyle mutlu olma şansımı yok etmeyi başarıyor.

Bir lanet attığına inanamıyorum*sandalye* pencerelerin bir cam levha duvarından.

Hala oturamıyorum. ben bile*suçlamak* Gracie, kendisi kadar deli olduğu için. Bu sadece bir iş değil; bu onun tamamı*kariyer!* İşimi sevmiyor olabilirim ama Gracie bir şekilde işimi kaybetmeme neden olacak bir yol bulsaydı, muhtemelen ben de delirirdim.

Ve düşünmek! biz*bu yakın* üzerinden çalışmak için. Bugün bana o berbat yeşil içecek şeyini getirdi. kimsede yok*durmadan* Bana bir ödül getirmek için ofisime uğradım.*Durmadan.* Daisy bunun hakkında yorum bile yaptı.

Ondan hoşlanıyorum, Colin, dedi. "O Elle'den çok farklı."

"Doğruyu biliyorum?"

"Evet! *Oğülüm* *sedibana*. Gözlerimin içine baktı. Hatta seni sorduğunda yüzü biraz kızardı."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye onayladı. "Bu kesinlikle bir bekçi."

Daisy haklı. Gracie ile benim aramda dürüst bir bağ var. Hiç kimse sağa kaydırmak veya tüm gariplikleri atlamak zorunda kalmadı

çevrimiçi flört ile eşanlamalı olan çemberler. Ben de o noktadaydım, bir daha evlenme fikrinden temelli vazgeçmeye neredeyse hazırdım. Sonra, birdenbire, sikişen bir kızlise-her yerde! - beni vurdu ve o komik, seksi ve nazik ve, eh, gitti.

Gitmiş.

Hayatımı sikeyim. Cidden.

hareket etmeliyim Evden defolup gitmeliyim. Bir kot pantolon ve bot ayakkabı giyiyorum. Ayakkabılar, bana daha fazla tarza ihtiyacım olduğunu söyleyen Elle'den bir hediye idi. Bir çift tekne ayakkabısına sahip olacak türden bir adam olacağımı hiç düşünmemiştim. Ama dürüst olmak gerekirse, karısı artık erkeklerden hoşlanmadığını fark ettiği ve onu kaşınan bir sikinden başka bir şey göstermeden onu kuru ve kuru bıraktığı için evliliği sadece altı ay süren türden bir adam olacağımı da hiç düşünmemiştim.

Binamın aşağısında bir bar var. Bu bir dalış barı ama bence her bar salı gecesi bir dalış barı. İçeri girdim, yeri hızlıca inceledim ve sürekli ESPN olayları akışıyla düz bir ekranın yanında bir tabure kaptım. Bir double Jack Daniels siparişi verdim. Boğazımı yakıyor ama bir erkek gibi alıyorum. Kendimi çok hızlı zorlamamaya dikkat ederek bir Jack and Coke ile takip ediyorum. Sadece tüm bu bozgunu unutmak istiyorum. Çift atış yardımcı olur. Çok fazla.

Tek yapmak istediğim düzeltmekti. Ofisine gidip Elle ile yüz yüze konuşsam ona ne kadar bağışlayıcı olduğunu hatırlatabilirim diye düşündüm. *ID*Bana yaşattığı onca işkenceye rağmen. Ama beni gördüğü an, beni Vision Board konferans odasına sürükledi ve kuduz bir köpek gibi üstüme geldi. Orada durdu, havladı, salyaları aktı, bana hızlı ateş sözcükleri tükürdü, derimi kırmaya ve beni paramparça etmeye çalıştı, o zaman, eğer düşünürseniz, *o*En başta Gracie ile paylaşacak onca hikayemin olmasının sebebi buydu.

O yaptı *Olumsuz*bunun hatırlatılması gibi.

Boşanma davamızı yeniden açmalı ve onun aldatan kışını mahkemedeki temizlikçilere götürmeliyim.

Dördüncü Jack and Coke'umu sipariş ettiğimde beyzbol vurgulama makarası biraz bulanık görünmeye başlıyor. İşemeye gidiyorum ve pisuvarı kaçırıyorum. Bardaki koltuğuma geri dönüyorum ve bana biraz yan gözle bakan ve bunu yaptığında babama benzeyen barmene bakıyorum - babamın kollarının önkolları solmuş dövmelele kaplıysa ve yaklaşık üç santim daha kısaysa ve tarak yerine uzun bir kesiğe sahipse. Yani evet. Gerçekten babama hiç benzemiyor.

Camdaki buzun ön dişlerimde şingırdadığını hissettiğimde yaklaştı.

"Yerleş, kardeşim. Kapatıyoruz." Hesabı bana kaydırıyor. Saat için telefonumu kontrol etmeye çalışıyorum ama rakamlar biraz dans ediyor. Bir iki, bir ve yedi var ama hangi sırada olmaları gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Etrafıma bakıyorum ve barda bir tek ben kalmıştım.

"Seni bir yere bırakmamı ister misin?" O sorar.

"Mmm," diye yanıtlıyorum. Kafamı hayır anlamında salladığımdan oldukça eminim. Ben de faturayı okuyamıyorum ama üç tane yirmi dolarlık banknot koydum ve bunun karşılayacağını düşündüm. Parayı alıyor ve biraz bozukluk veriyor, ben de ayağa kalkmaya çalışırken bunu bara bırakıyorum.

Parlayan kırmızı çıkış tabelasının altındaki cam kapıya doğru ilerliyorum. "İyi olduğuna emin misin?" barmen sorar.

Arkamı dönmeden el sallıyorum.

Dışarıda, serin bir hava dalgası beni fena halde etkiliyor. Burada bir şeyler farklı. yukarı bakıyorum Yağmur damlaları, sanki Tanrı benim kişisel gök gürültüsü bulutumun içinde yağmur damlalarıyla dolu bir makineli tüfek tutuyormuş gibi gökten doğrudan bana doğru fırlıyor.

Hava soğuk ve ben ıslanmışım. Yanlışlıkla bir su birikintisine ayak bileğime kadar basıyorum.

Sağ bot ayakkabım mahvoldu,

Bence. Sonra her şey siyaha döner.

Gracie

Düştüğünüzde evrenin sizi tekmeleyebilmesi inanılmaz.

On gün önce, garip bir şekilde şu an yattığıma benzeyen bir yatakta uyandım. Bugünün suç mahalli kanıtları ise farklı. Kesilmiş şeritler yerine, çevrem alelacele ciltlerinden koparılmış ve paramparça edilmiş parlak sayfalarla çevrili. Gülen genç yüzler, sanki dün gece yatağımda vahşi bir hayvan varmış gibi parçalanmış ve etrafa saçılmıştı. Gözlerimi kapatıyorum ve hatırlayabildiklerimin kalıntılarını bir araya getirmeye çalışıyorum.

Bir Uber vardı. Ve

bir telefon

görüşmesi.

Ve bir sürü kızgın, gaddar yırtık.

Biraz zaman alıyor ama ne yaptığımı anlıyorum. Eski lise kafeteryama benzeyen yüzler denizinde uyuyorum.

Yıllığımı yok ettim.

Bir anılar sürüsü üzerime hücum ederken iç çektim. Yazma kariyerimin sona ermesinden Colin'i sorumlu tutmak gibi yüksek sesle söyleyemeyeceğim şeyler.

Vay. Ben A sınıfı bir pisliğim.

Pencereden gelen ışık son derece parlaktır; başımı ağrıtıyor. Engellemek için örtüyü kafama çekiyorum, sayfa yığınları yere dökülüyor. Yavaş, acılı, yalnız bir şekilde ölene kadar yatağımdan asla ayrılmayacağıma, kendi pisliğim ve kötü seçimlerimin içinde kalacağıma yemin ettim.

Bu şekilde uyuyakalırım.

Saatler sonra uyandığımda, yönümü bulmak için etrafa uzanmam gerekiyor. Cep telefonumu yerdeki çantamda buldum. Mesajlar için kontrol ediyorum. Alisha'dan sadece bir tane var, iyi olduğumdan emin olmak için.

E-mailimi kontrol ettim. Annemden bir forvet daha. Bu, korsanlar hakkında şakalar vaat ediyor.*Annemin bir hobiye ihtiyacı var.*, Karar verdim.

Kollarımı başımın üzerine kaldırıp geriniyorum. Öğleden hemen sonra. Benim işim yok. Plan yok. Evde yemek yok.

Hiçbir erkek arkadaşı.

Lavabo tezgahının üzerinde bir çakmak ve tuvalette yüzen büyük siyah küller bulduğum banyoya doğru ilerliyorum. Görünüşe göre dün gece ajite halde yıllığın bazı sayfalarını ateşe vermiş olabilirim. Üstlerine işiyorum ve hiçbir şeyin tıkanmaması için dua ederek tüm pisliği tuvalete atıyorum.

Sonra dişlerimi fırçalarım çünkü hiçbir şey insanın ağzında dünkü kusmuğun kalıntılarından daha kötü değildir. Kendime bir duş alıp hatalarımı, hatalarımı, yanlış adımlarımı temizlemeye çalışıyorum ve dışarı çıktığımda vücudum temiz ve saçlarım hindistancevizi kokuyor ama ruhum suçluluk ve pişmanlıkla örtülü kalıyor.

Bu yaşamının bir yolu değil, Kendime söylerim.

Derin bir nefes alıp bilgisayarımın başına geçiyorum. Masama oturup Starbucks web sitesine baktım ve iş başvurularının çıktısını aldım. En düzgün el yazımla doldurup yaya köprüsünün karşısındaki Emmons Bulvarı'ndaki Starbucks'a götürmeye karar verdim.

Belki de ailemle eve geri dönmeliyim, Bence. Babam muhtemelen etrafta olmama bayılırdı. Bu ona bir tampon görevi görecekti, böylece annesinin deliliğiyle tek başına uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Bunun fikrine nefes alıyorum. Annemin sabah beni uyandırdığını, bana bir kase Üzüm Fıstığı döktüğünü ve lifin sindirim sistemim için ne kadar önemli olduğunu şiirsel bir şekilde anlattığını hayal ediyorum.

Yani evet. Bu zor bir geçiş olacak.

Spor ayakkabılarımı bağladım ve çantamı omzuma astım, sonra Starbucks'a yöneldim. Hava bulutlu ama ılık ve su kenarındaki hava bugün dikkate değer ölçüde gelgit kokuyor. Colin'in düşünceleri beynimde köstebeğe vurmuş gibi beliriyor. Lindsay ile konuşmanın bana nasıl yardımcı olabileceğini düşündüğünü hayal ettim. *Vur.* Bana kahve getiren gömleksiz vücudunu düşünüyorum. *Vur.* Beni binamın dışında ilk gördüğü andaki yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. *Vur, vur, vur.*

Durumumuzun nasıl bu kadar asil bir şekilde berbat olduğunu düşünmek bana yardımcı olmayacak. Starbucks'a girdiğimde, burnuma gelen kavrulmuş Arabica çekirdeklerinin aromasıyla karşılandığımda, bu duyguyu kafamdan atmaya çalışıyorum.

Yeşil önlüklü havalı bir genç kız geniş bir sırtış ve birkaç yüz piercingi takıyor. Kafasının bir tarafı tıraş edilmiş ve kalan saçlar kafa derisinde dalgalanıyor.

En iyi ihtimalle on dokuz yaşında olmasına rağmen, konuştuğunda kulağa oldukça profesyonel geliyor. "Starbucks'a hoş geldiniz! Bugün senin için ne alabilirim?"

Yeni bir başlangıç? Merak ediyorum. *Hayatta yeni bir şans mı?* "Bir grande karamelli Frappuccino lütfen," diyorum.

Siparişimi kasaya yazıyor. "Anladın. Başka bir şey?"

Neden geldiğimi hatırlıyorum. "Hmm, evet. Bu iş başvurusunu bırakmak istiyorum." Başvuruyu, katlanmış ve düzgün bir şekilde iş boyutunda bir zarfa sıkıştırılmış olarak Hip Barista Girl'e verdim.

"Tatlı," diyor, önlüğünün içine sokarken. "Ben onu Bess'e götüreceğim. O yönetici. İnceledikten sonra seni arayacak.

Cevaplar için özlemle ona bakarak başımı salladım. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Omuz silkiyor. "Elbette."

"Burayı beğendin mi?"

Güler. "Yani, işi halleder, anlıyor musun? Bedava içecekler, bedava yemek, iyi avantajlar ve biraz nakit harcama. Burada çalışan insanlar soğukkanlı. Müşteriler değişir." O gülümser. "Bazıları havalı ama bazıları güzel

iddialı. İçeceklerini doğru içersen ve arkadaş canlısı olursan, her şey yolunda gibi hissediyorum.

"Okulda mısın?"

"Evet. Kingsborough'ya gidiyorum."

Kingsborough Community College, Manhattan Beach'in en doğu ucundadır. Bir okul için garip bir yer ama kampüs güzel ve Brooklyn'de olduğu düşünülürse su manzarası harika.

"Burada çalışan insanların çoğu öyle mi...?"

"Akıllı? Eğlenceli? Birleştirmek mi?" Güler.

"Genç' diyecektim." Gülümsüyorum.

"Herkes değil. Ama epeyce öğrenci var."

"Harika," diyorum, ama bence bu havalı olmaktan en uzak şey. "Ben Grace." elimi uzatıyorum

Sallıyor. "Sabrina," diyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Belki görüşürüz," diyorum. Bebek arabalı üç genç anne arkamda sıraya giriyor. Tezgâhın diğer ucuna geçip içkimi beklemeye başladım.

Dışarıda, garip bir umut ve yenilgi karışımı hissediyorum. Şeker ve kafein fiziksel olarak biraz daha iyi hissetmeme yardımcı oluyor ama duygusal olarak haritanın her yerindeyim. Telif hakkı çekleri sosyal yardım ödemelerini cömert gösteren bir yazar olduğum gerçeğinden nefret etsem de, faturaları ödememe yardımcı olabilecek bir işe ihtiyacım olacağı fikrini kabullendiğim için kendimle gurur duyuyorum. Ayrıca hala aracısız olduğumu tamamen inkar ediyorum.*pervasız kanun kaçağı*Anlaşma artık neredeyse %100 yok ve Colin ile ben geçmişte kaldık. Yaya köprüsünden geçip sahile inerken bu düşünceler zihnimi meşgul ediyor, dikkatli*Olumsuz*Bayan A'nın evinin önünden geçmek için. Midem hâlâ dünün kötü seçimlerinden yakınıyor; şu anda (ne kadar iyi niyetli olursa olsun) ağır bir yemeği kaldırabilmemin hiçbir yolu yok.

Sahilde, kıyıdan birkaç metre geride çapraz elma püresi oturuyorum. Ufka bakarak kuşların suyun yüzeyinde dans etmesini ve teknelerin uzaktan hızla geçişini izliyorum. Kiki'nin yogada yaptığı gibi nefesime odaklanmaya çalışıyorum. Çok geçmeden kendimi güvende hissediyorum. Yeterince sessizce oturursam, kimse beni burada bulamazmış gibi.

"Yoo hoo!" Duyuyorum.

Beni hangi kaderin beklediğini bilerek dönüyorum. "Bugün sandalyen yok mu?"

Bayan A bana soruyor.

"Hayır," başımı sallıyorum. "Sadece ben ve kum."

"Gel," diyor. Gel ben ve Olga ile sıraya otur. "Olga kim?"

Soruyorum.

"O benim komşum. Georgia'da mühendisti. Şimdi burada yaşıyor. Sudoku bulmacaları oynuyoruz."

"Sudoku mu? Bunun tek kişilik bir oyun olması gerekmiyor mu?"

"Solitaire sadece hapis içindir,*devuşka*. Herhangi bir oyun bir arkadaşla daha iyidir."

"Anlıyorum," diyorum, bir Sudoku bulmacasını başka biriyle paylaşma fikri çıldırtıcı görünse de.

Bayan A yerden kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor. "Yine hastasın," diyor.

"Sana bunu ne söyletiyor?" masumca soruyorum

"Mela Instagram'a fotoğraf koydu. Bakıyorsun..." Durdu, düşündü. "Kokarca sarhoş, diyor çocuklar."

Güldüm. "Çocuklar gerçekten öyle demiyorlar."

"Eh, yapmalılar. Sana göstereyim." Cebinden göz kamaştırıcı altın bir cep telefonu çıkarıyor ve Instagram hesabını açıyor. A hanıma bu ilerlemiş yaşında neden bir Instagram hesabına ihtiyacı olduğunu sormayı düşünüyorum ama yargılamak bana düşmez. "Anlıyorsun?" Uzun kırmızı tırnağını ekrana hafifçe vuruyor. "Çok hasta görünüyorsun. Büyük hata. Resimde sadece içecekler görüyorum. ekmek yok Ekmek nerede?"

Tartışmaya çalışmanın bir faydası olmadığını bildiğim için omuz silktim. "Haklısın," diyorum. "Ekmek ısmarlamalıyım."

Oyun alanındaki salıncaklara bakan yeşil bir sıraya varıyoruz. Juicy Couture sweatshirt ve eşofman giymiş yaşlı bir kadın oturuyor, kabarık, platin sarısı saçları bana pamuk şekeri hatırlatıyor, sadece gevşek bir şekilde bir fulara sarılmış. Siyah güneş gözlüğü takıyor ve bu kombinasyon, Susan Sarandon'ın giymiş olabileceği şeye belli belirsiz benziyor. *Thelma ve Louise*o yaklaşık bin yaşında olsaydı.

Bayan gerçekçi bir tavırla, "Ben Olga," dedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," gülümsedim.

Bayan A gururla, "Bu Gracie," dedi. "Alkolden hasta." "Ekmeğe ihtiyacın var mı?" diye soruyor Olga, büyük boy çantasını karıştırırken.

"Hayır hayır. İyiyim, teşekkür ederim," diyorum.

"Lokantadan ekmek çubuğu aldım," diyor, susamla kaplı dört inçlik tek bir ekmek çubuğu içeren, şeffaf selofana sarılı buruşuk bir paketi uzatarak. "Sen ye."

Çantasında kullanılmış bir mendil gibi görünen şeye yapışmış olduğu gerçeğini görmezden gelerek teklifi kabul ederek başımı salladım. Bu bayanlar arasında nasıl davranılacağını biliyorum. Burada oyun alanında bir şey başlatmanıza gerek yok.

Gracie ve Mela üniversiteden çok iyi arkadaşlar. Gracie, Babushka'nın eski evinde yaşıyor."

"Ahh," diyor Olga parmağını yukarı doğru göstererek. "Perili" diyor.

Olga! Bayan A diyor. Sonra Rusça bir şeyler mırıldanıyor ve Olga acınası görünen bir gülümsemeyle bana gülümsüyor. Bayan A, "Onu dinlemeyin," diye uyarıyor beni. "Şimdi söyle bize. Arka arkaya ikinci kez hastalığa neden olmana neden olan şey nedir? o soruyor.

Kötü bir gün geçirdim, dedim.

"Çenenin mi kırdın?" Bayan A sorar.

"Doğru," diye hatırlıyorum. "Kırılmadı," diyorum. "Tökezledim ve Ocean ile Avenue Z'nin köşesine düştüm. Cep telefonumu kanalizasyona düşürdüm."

"Fakir küçükporosenokBayan A
diyor. Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Araçdomuz yavrusu" diyor Olga.

Müthiş, Bence.

"Demek yeni cep telefonu alıyorsunuz. Bu kolay bir düzeltmedir. Başka ne oldu? Bayan A sorar.

"Peki, sana bahsettiğim adamı hatırlıyor
musun?" "Bay E-posta?" o soruyor.

Başım la onayladım. "Bir bakıma görüşüyorduk," diyorum. "Ama artık değil." "Neden? Başkasıyla bebek mi yapıyor? Scott gibi mi?"

"Hayır, hayır," diyorum. "Bunun gibi değil."

Olga uzanıp ellerimi ellerinin arasına aldı. Gözlerini kapatıyor ve ellerini benimkilerin üzerine sarıyor. Rahatsızca oturuyorum, donmuş halde ama etrafa bakıyorum. *Bunun garip olduğunu düşünen başka kimse yok mu?* Merak ediyorum.

"O üzgün. Hata yapıyor. O pişman," diyor Olga.

Bayan A sevinçle alkışlıyor. "Olga mistik olmak için çalışıyor," diyor. "Önce mühendis. Binalar inşa edin! Şimdi mistik, geleceği görüyor! O iyi, değil mi?"

Yüksek sesle gülüyorum, sonra kaba görünmemek için tekrar çeviriyorum. "Evet, o çok iyi," diyorum.

"Neden üzgünsün? Neden pişmansın?" Bayan A sorar.

Onlara gerçeği söylemenin zarar vermeyeceğine karar verdim. Bu bulutlu bahar gününde gidecek hiçbir yerim, yapacak başka bir şeyim yok. Bu yüzden, birinci sınıf bilim dersi ve takma adla en baştan başlıyorum. Sonra gizli hayran notlarından ve Ronald'a borçluyken Colin hakkında nasıl hayaller kurduğumdan bahsediyorum. Yazım hakkında, Scott hakkında ve net değerimi büyük ölçüde artırabilecek bir hikaye için karakterler yaratmak için lise yıllığımı kullanmam hakkında paylaşımda bulunuyorum. Onlara

Ilana ve bebeği, kendimden nefret etme ve paniğe doğru gidişimi, sarhoş e-postamı anlatıyorum.

Colin iki hafta önce bile değil. Kısa ilişkimizin ayrıntılarını, beni aynı anda katarsis ve ıstırapla boğan bir masumiyet ve dürüstlikle halıya süt döken bir çocuk gibi döküyorum. Lindsay'i, ona nasıl Elle dediğini ve bunun bizi, gelir potansiyelim yok olmasıyla sonuçlanan karmaşık bir karmaşaya nasıl soktuğunu açıklıyorum. Hikayeyi dün geceki telefon konuşmamızla, kavgamız sırasında belimin altından korkunç bir şekilde vurmamla, söylediğim ve geri alamayacağım iğrenç şeylerle bitiriyorum. "Kızgındım," diye açıklıyorum. "Yaralanmıştım. Şimdi, her şeyimi kaybettim."

Bitirdiğimde Olga, "Hayır" diyor.

"HAYIR?" Soruyorum.

"HAYIR.

düzeltebilirsin."

"Nasıl?" Merak

ediyorum.

"Yazarsın, değil mi? Para için mi yazıyorsun?" Başımınla onayladım.

"Yani, bu hikayeyi kağıda yaz."

"BTdır-dirilginç bir hikaye Gracie," diyor Bayan A. "Bana şunu hatırlatıyor *Tiflis Geceleri*. Gürcü pembe dizisi hakkında *mıdevuşka* Gündüzleri öğretmen, geceleri egzotik dansçı olan Yelena.

"Bunun benim hikayemle ne alakası var?"

Güldüm. "Seks için para ödediği için, değil mi?"

"Bence demek istedin *kiyapı* ödendi" diyorum.

"Ve bir erkeğe aşık oluyor ama çocuğuna okulda ders veriyor ve çocuk onunla gece kulüpte görüşüyor. Peruk takıyor -sahte saç, değil mi?- bu yüzden onun küçük oğlu için aynı öğretmen olduğunu bilmiyor.

Olga şiddetle başını salladı. "Bubüyükü geri dön, " diye kabul ediyor.

"Yelena okulda Yelena ama kulüpte Viktoriya. Bu yüzden adam, Nikolai, Viktoriya'ya aşık olur ama asla onunla birlikte olamaz çünkü o egzotik bir dansçı ve o da kasabada önemli olan asil bir doktor. Bayan A devam ediyor.

"O evli mi?" Soruyorum.

"Oh hayır. Karısı çığ düşmesi sonucu öldü."

"Elbette," diyorum.

"Onu izlemesin. Oldukça iyi. Anlayacaksın, tıpkı senin hikayen gibi" diyor Bayan A.

Olga başını salladı. "Bütün bunları sen yaz. Bundan kitap yap." "Bilmiyorum," diyorum.

Bayan A, "Beni dinleyin," diyor. "İçinde *Tiflis Geceleri*, Yelena, Nikolai'ye aşık olur, ancak öğretmenle ilgilenmez. Viktoriya'yı düzeltmeye, hayatını iyileştirmeye çalışıyor, böylece seks işçisi olmayı bıraksın, nasıl dersin?

"Tamam," diyorum.

"Colin'in sana nasıl yardım etmeye çalıştığıyla aynı!" diye haykırıyor. "En son ne zaman birisi senin için bu şekilde yolundan çıktı?"

Soruyu değerlendirip omuz silkiyorum.

"Scott asla! Scott hakkında çok fazlaydı! "Bu doğru," diyorum.

"Bu çocuk seni sevmeye çalışıyor," diye ısrar ediyor.

"Ama ona çok korkunç şeyler söyledim. Beni asla geri almayacak," dedim.

"Öyleyse sen düzelt. Senin için düzeltmeye çalışıyordu; şimdi onun için düzeltmeye çalışmalısın!" Bayan A diyor.

Olga avucunun tamamını alnıma yerleştiriyor. "Şşt," diye yalvarıyor bana. Avucu terli ve belli belirsiz sığır eti gibi kokuyor. Gözlerini kapatıyor ve kaşını kırıştırıyor. "Gizleniyorsun" diyor. "Aynı bir dönüşü için saklanıyorsun. Gezegenlere sıraya girme şansı verin. Yeni tohumlar ekiyorsun ve neyin büyüyeceğini görüyorsun." Gözlerini açar. "Yıldızlarda böyle yazılır."

Bayan A alkışlar ve yüksek sesle tezahürat yapar. "Bravo! Bravo!"

Kendi kişisel sahil sirkime girmiş gibi hissediyorum.

Onlara gidip Bayan A'nın benimle eve götürmesi için bol miktarda yiyecek teklifini reddetmemin en iyisi olacağını söyledim. Boş Frappuccino

bardağımı ve sarılı bardağımı taşıyorum

benimle parktan çıkın ve yaya köprüsüne doğru ilerleyin ve yol boyunca neden her zaman yalnızlık ve tefekkür için sahile inebileceğimi düşündüğümü merak ediyorum.*Daha akıllı bir insan şimdiye kadar öğrenirdi*, Sonuçlandırırım. Ama gülümsüyorum ve biraz daha iyi hissediyorum, bu yüzden o kadar da kötü değil.

Colin

Bir daha asla içmeyeceğim.

Kulağımda çınlayan bir erkek sesiyle uyandım. "Kalk, evlat," dedi ses. Omzuna üç parmakla sert bir dokunuş eşlik etti.

ıslaktım Ve soğuk. Ve göremedim. Gözlerimi açmaya çalıştığımda, retinalarımdan geçmeye çalışan akkor bir ateş beni kör etti.

"Hadi dostum. Bunu olması gerekenden daha kötü hale getirme," diye kükredi bir ses. "Göremiyorum," demeyi başardım.

Aniden gözlerim soğudu ve sadece siyahlık gördüm. Kolumda güçlü bir el hissettim. Beni oturur pozisyona getirdi. Sırtımdaki ham, kaygan tuğla duvar, ön lobuma çekiç darbeleri gibi gelen şeye dikkat çekti.

Kimliğin var mı? ses bana sordu.

Ellerim beynimden bağımsız çalıştı, cüzdanımı çıkardı ve teslim etti. Gözlerimi tekrar açmaya çalıştım. Bu sefer bir rakam çıkarabildim. Büyük silueti, yirmi dört saat açık bir Krispy Kreme'nin neon ışığıyla arkadan aydınlatılmıştı.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu işaret ederek. Zayıfça başımı salladım.

"Tamam o zaman kalkalım."

Tutamak yeniden koluma yapıştı. Beni ayağa kaldırdı ve isteksiz bedenim tuğlalara yaslandı.

"Şimdi, evlat. Yukarı," diye talep etti ses.

Bana cüzdanımla birlikte bir parça kağıt verdiğiinde yerçekimini çözmeyi başardım.

"Bu nedir?" geveledim. Sesim doğru çıkmadı.

"Bu, halk sarhoşluğu için bir bilet. Ve bunun nedenisadeceBir bilet, çünkü şimdi doğruca eve gidiyorsun, anladın mı?

Başımı salladım. "Mmm."

"Sen gidene kadar burada duracağım, o yüzden acele et."

Elimden gelenin en iyisini yaptım. Sadece kırk adım kadardı ama kilometrelerce gibi geliyordu. Binamın kapısını açtığımda arkama baktım ve polis gitmişti. Paniğe kapıldım ve kapı kapanır kapanmaz harekete şaşırdım, asansörün köşesine kustum. öyle demek istemedim dalga sadece üstüme sürdü ve kontrol edemedim. Ayakkabılarıma kusmuk sıçradı.

Bunları eve götüremezsın, Karar verdim.

Kendi katıma geldiğimde onları tekmeledim ve orada bıraktım.

Gece terlemeleri ve ıslak kıyafetlerin birleşimi, birkaç saat sonra nemli çarşafıara sarılmış halde uyandığımda yatağa işediğimi düşündürdü. Bir polis memuru tarafından zorla uyandırılma anısı zihnimde tekrar tekrar canlandı ve bütün sabah peşimi bırakmadı. Belki Elle için, benimki gibi bir gece, salı gününe özgü standart bir operasyon prosedürü olabilirdi. Ama benim için değil.

Hayır. Benim dünyamda dibe vurmuş gibiydi.

Sonuç olarak, bugün ofiste dikkat çekmedim. Bu kolay değil, özellikle de günlerden Çarşamba olduğu ve bir saat sonra softbol antrenmanımız olduğu için.

Daisy bugün harikaydı. Geç geldiğimde sıkıcıdan geçtiğimi söyleyebilirdi. BenAslaNadiren tesis dışında bir sabah toplantım olmadığı sürece geç. Ayrıca asla akşamdan kalma değilim, çünkü büyük ölçüde aşırı içmek benim dünyamda bir şey değil. Sonuç olarak Daisy, Mama Bear karakterini tam anlamıyla harekete geçirdi; beni yakalayan bir Starbucks koşusu ile başlattı

sabahtan sonra simitçiye gittim ve bana tereyağlı sade bir simit aldı. Sözümü kesmeyince, köşedeki şarküteriye gitti ve benim üç yaşımdan beri yemediğim Kremalı Pirinç aldı. Diğer pek çok şeyin yanı sıra mikrodalga fırınımızın bulunduğu küçük personel mutfağında/mola odasında/depolama dolabında benim için hazırladı. Hafif tatlı bebek mamasına benziyordu ama aslında önemli bir şey yediğimi hissetmeden beni tok tuttu. Ve yaklaşık otuz dakika önce, ben işlemek için banyoya gittiğimde masama mısırlı çörek bırakmıştı.

Bana herhangi bir soru sormadı, beni ayrıntılar için zorlamadı, iyileştiğimden emin olmak için her saat başı melek gibi küçük gri saçlı kafasını çıkarıyor. Ve ben. En azından fiziksel olarak.

Zihinsel olarak mı? Bu başka bir hikaye.

Gracie'ye yaklaşık yarım düzine farklı e-posta ve kısa mesaj yazmaya çalıştım ama her biri bir öncekinden daha kötü geliyor. Onun gibi yazmakta iyi değilim. Ayrıca Elle ile olan her şey için şimdiden özür dilemiş gibi hissediyorum - ve sonra gidip durumu daha da kötüleştirdim - yani şimdi gerçekten söylenecek pek bir şey kalmadı.

Hangisi berbat.

Bunu düşünmemeye çalışıyorum, çünkü bu daha kolay, bir bakıma. Ofiste sessizlik var, bu da Gordy'nin aralıksız saçmalamalarından genellikle hoş bir değişiklik olurdu, ancak hiç şüphesiz ortalamanın altındaki erkekliğini bir kalemle kazıdığı için, o MIA oldu. Onun yokluğu, düşüncelerimle takılmak ve aşkı yeniden bulma şansımı kalıcı olarak yok etmenin yeni yollarını bulmak için bana bolca sessiz zaman bıraktı. Daisy'ye göre, Gordy'nin söz konusu kalem yarasının cerrahi onarımı için genel anestezi altına girmesi gerekiyordu ve geceyi hastanede geçirdi. Ona ağrı kesici verdiler ve Pazartesi öğleden sonra taburcu olduğundan beri evde istirahat ediyor.

Sanırım zamanlama aslında bu sinir krizim için mükemmeldi.

Kapımda hafif bir vuruş var. "Evet?" Soruyorum.

Bu Daisy. "Benimle sahaya bir Uber paylaşmak ister misin?" o soruyor.
"Bu sefer benim ikramım."

"Elbette," diyorum.

"Ve söz veriyorum, hiç konuşmamıza gerek yok. Sen istemediğin sürece hayır. Ona bakıp küçük bir gülümseme sunuyorum. "Teşekkür ederim," diyorum.

Eşyalarımı topladım, bilgisayarımı kapattım ve birlikte ayrıldık. Daisy sözüne sadık kalarak arka koltuğa yanına oturmama ve düşüncesizce pencereden dışarı bakmama izin verdi. Dışarıda bir korna çalıyor ve baş ağrımın geçtiğini fark ediyorum. Akşamdan kalmalığım geçmiş gibi görünüyor.

Daisy sanki aklımı okuyormuş gibi, "İyi misin?" diyor. Başımla onayladım. "Aslında çok daha iyi hissediyorum."

"Memnun oldum" diyor. "Çünkü sana bir şey söylemem gerekiyor."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. Böyle bir çizgiden hiç iyi bir şey gelmedi*Sana birşey söylemem gerek.*"Nedir?" Diyorum.

"Gordon antrenmana geliyor."

"Ne için?" Soruyorum. "Onun -bilmiyorum- tek iyi topunu dinlendirmesi gerekmez mi?"

Daisy başını salladı. "Muhtemelen evet. Ama Gordon'u tanıyorsun. "FOMO Ustası," diyorum.

"Ne?" diye sorar, burnunu buruşturur.

"Kaybetme korkusu," diye açıklıyorum.

Daisy, "Öyle olduğunu sanmıyorum," diyor.

"Gerçekten mi? O halde hipotezin nedir?"

Senden çekiniyor, Colin.

"*Korkutulmuş mu?* Neden böyle düşünüyorsun?"

Hemen cevap vermiyor. "Kendine bak, Colin. Zor bir gün geçirdiğini biliyorum ama bu anın ötesine bakmaya çalış. Zekisin, başarılısın,

komiksin, kibarsın. Mali açıdan istikrarlısın, işinde iyisin ve Amerika'daki herhangi bir kadına sahip olabilirsin," diyor.

"Sağ. Ancak, gördüğüm kadarıyla, ben bitmiş, boşanmış bir müstehcenim," diye karşı çıktım.

"Yanılıyorsun tatlım. Gordon olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalış. O senin yaşında, eş yok, kız arkadaş yok, aile yok. Adamın neredeyse hiç arkadaşı yok" diyor.

"Bir kişilik ayarı yardımcı olabilir."

"Doğru. Ama hala."

"Hala ne? Tek yaptığı sürekli babamın kışını öpmek."

"O da doğru. Ama bunun sadece babası gittiği için olduğunu biliyorsun. Başımı sallıyorum. "Bunu bilmiyordum."

"Pankreas kanseri. Gordon ortaokuldayken öldü." "Bunu nasıl anladın?"

"Bana o söyledi. Uzun zaman önce. Bildiğini düşündüm." "Hayır," diyorum.

"Yani dediğim gibi. korkutulmuş Onun için her şeye sahipsiniz." Omuz silkiyor ve pencereden dışarı bakıyor.

Bu yeni bilgi beni bir pislik gibi hissettiriyor.

Sahaya vardığımızda Dom, Richie, Courtney, Raoul, Rachel, Jess ve Mark ısınıyorlar ve üçüncü taban çizgisi boyunca yedek kulübesinde Gordy şişme bir çörek üzerinde oturuyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedim yüksek sesle. Döndü ve çok gürültülü olduğum için kendimi tokatlamak istedim. "N'aber dostum?" Kasten daha yüksek sesle söylüyorum. *İyi kurtuluş, Colin. Gerçek pürüzsüz.*

"Pek değil," diye yanıtlıyor. "Takımı desteklemek için geldim"

Yarım sporcu kayışı gibi—çünkü sadece bir iyi testisin var, diye düşünüyorum, içten içe kendimi güldürüyorum. *Tanrım, böyle bir pislik olmayı bırak. Zavallı adamı rahat bırak,* vicdanım söylüyor. Güzel, dedim. "Nasıl hissediyorsun?"

"Tamam, düşünüyorum," diyor. "İyi haber şu ki doğurganlığım etkilenmeyecek."

Normal bir tepki veremediğim için başımı salladım. Kafam ergen şakalarından oluşan bir mayın tarlası. Onları bir kenara itmeye çalışıyorum. "Tetanos aşısı olmak zorunda mıydın?"

Başını sallıyor. "Sadece antibiyotik. İki numaralı kurşun kalemlerin kurşundan yapılmadığını biliyor muydun?"

"Ah evet?" Diyorum.

"Grafit," diye yanıtlıyor başparmağını kaldırarak. "Sanırım orada gerçek bir mermiden kaçtın."

"Hey şimdi! Hey, hey, Ölüm Öpücüğü! İşte benim ekibim! babam seslenir. Sesi, çok sevdiğim o müzayedeci kokaini yüksek yapan şeyi yapıyor.

"Jack Sprat yağsız yiyebilir!" Gordy geri arar. Gözlerim otomatik olarak dönüyor. Niyetlerime rağmen, onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"İşaretim bu," dedim, Gordy'ye bir parmak tabancası doğrultarak ve hemen teçhizatımı bırakıp ayakkabılarımı değiştirmek için mümkün olan başka bir alana doğru yürüyerek.

Babam ve Gordy, Dom'un bir balta fırlatma barında tanıştığı bir kızla en son kaçışının ayrıntılarını dökmesini dinlemekten yana hoş sohbetler yapıyor.

"Ne olursadır-dirbu, kardeşim?" Soruyorum.

"Bu bir füzyon olayı. Önde bir bar var ve daha arkada balta fırlatma var, ama arada büyük bir cam duvar var, böylece televizyon izlemek ya da başka bir şey yerine insanların fırlatmasını izleyebilirsiniz" diye açıklıyor.

Görüntü beni dün Elle'nin ofisine geri getiriyor. Bana fırlattığı sandalye balta olsaydı şüphesiz şu an ölmüş olurum.

"Kulağa gerçekten eğlenceli geliyor," diyorum. "Yine de bu bana hatırlattı. Boşanma değişikliği davası açabilir miyim?"

"Gerçekten mi?" Dom soruyor. "Neden?"

"Çünkü Elle bir pislik ve sen haklıydın. Ayrılıkta ona fazla kolay davrandım," dedim.

"Duymaya ihtiyacım olacak*Tümü*Bu talebe eşlik eden ayrıntılar, ahbab" diyor. Dedikodu için heyecanlanan gözleri parlıyor.

"Başka bir zaman," diyorum.

"Hey, ekip!" Babam sözünü keser. "Hızlı bir sohbet için toplanalım! Burada, Gordy'nin yanında, yani hareket etmesi gerekmiyor," diye ekliyor.

"Kısa sohbet! Yedek sohbet!" diye bağıyor Gordy, sözlerle aynı anda ellerini çırparak. Kulağa aptal gibi geliyor ama bir şey söylemiyorum. Jess ve Courtney gözlerini devirirler ve Rachel kıkırdar. Herkes, görünüşte Gordy'nin testisinin kaybının yasını tutmak için, Babamın talimatıyla toplanır.

"Tamam, KOD," diyor babam. "Gerçekten zorlanmak üzereyiz. Bir adamımız düştü. Bu, geri kalanımızın iyileşene kadar her hafta onu getirmemiz gerektiği anlamına geliyor. Nefes alan yok. Tatil yok. Kaytarmak yok. Anladım?"

Babam vızıldamaya devam ederken sessiz bir baş sallama korusu ortaya çıktı. Balta fırlatmayı, Elle'yi, Gracie'yi, polisi, Gordy'nin delisini ve...

"*Değil mi Colin?*"

Duyuyorum. "Ha?"

Soruyorum.

"BEN*söz konusu*, her oyunu Dünya Serisi gibi ele almamız gerekecek. Eleme söz konusu gibi, değil mi?"

"Ah, tabii," diye yanıtlıyorum.

"Yani yapamayız*atık*bırakınız yapsınlar tavrıyla yeteneğimizi. Bunların hiçbirisi önemli değilmiş gibi ortalıkta dolaşamayız.

Yorumda gerginlik var.*Şu an üzerime mi geliyor?*

sallıyorum.*Bu kadar hassas olma.*Ama endişeye benzer bir ifadeyle kaşlarını kaldıran Daisy'ye baktım.

"Ve eğer biriniz incinirse, daha fazla zil çalmak zorunda kalmamızı istemiyorum," diye devam ediyor.

"Neden?" yüksek sesle soruyorum. "Annem harika iş çıkardı."

"Annen takımı zor durumda bıraktı," diyor. Ağzı kaşlarını çatıp aşağı doğru kıvrılıyor.

"Hayır, gerçekten. O harikaydı. Sen gittiğinde iki sayı gerideydik.

Annem oyunumuza çok ihtiyaç duyulan hücumu getirdi."

"Belki de denemek böyle bir şeydir," diye tersledi bana.

Beynimde bir şey çıtırdadı ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapamadan ağzım açıldı. "Sendenemekbenimle kavga çıkarmak için mi? Soruyorum.

Hayır Colin. On iki yaşında değilim ve burası oyun alanı değil," dedi küçümseyici bir ses tonuyla. "Gordon yokken herkesin elinden gelenin en iyisini yapması gerektiğini söylüyorum."

"Bu da her zaman elimizden gelenin en iyisini yapmadığımızı düşündüğün anlamına geliyor," diyorum.

Daisy, Colin, tatlım, diye araya girdi. "Bununla bir şey kastettiğini sanmıyorum." "Cehennem gibi değil!" Diyorum. "Anneme laf ediyor çünkü o ondan daha iyi bir futbolcu! Ve burada çok çalışmamamı öneriyor!

"Yeter oğlum," diye uyardı babam. "Takımın önünde bana saygısızlık etmeye cüret etme."

"Takım?" Bağırıyorum. "Bu, bar ligi ağır vuruşlu softbol, baba. bu bir lanetşaka. Neden bu kadar umursadığını bilmiyorum!"

"Belki yeterince umursamadığın içindir!"

"Neden yapayım?"

"Hiç değişmiyorsun biliyorsun değil mi evlat? sen almıyorsun*herhangi bir şey*

Cidden! Bu yüzden kaybetmeye devam ediyorsun!"

"Sen nesin*konuşmak* hakkında?" Görüyorum.*Bu gerçekten oluyor mu? Kamuoyunda bir tartışma mı yapıyoruz?*

"Bir kere, koluna hiç bakmadın. Sakatlığından sonra geri dönebilirdin ama pes ettin."

"Vazgeçti? Aklını mı kaçırdın? Kenarda oturup takımımın ilerlemesini izlemenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?*olmadan*Ben?"

"Amin," diye mırıldandı Gordy.

"Umursamadın - bu yüzden kaçtın! Tıpkı evliliğinden vazgeçtiğin gibi!" diye devam ediyor. "Spor, kendini nasıl zorlayacağın gibi değerli dersler verir evlat. Ama atlattın. Küçük bir ana kuzusu gibi eve gelmek için yalvardın."

Takım donmuş durumda ya da en azından bana öyle geliyor. Havada asılı kaldım, tüm sahnenin gelişmesini izliyorum.

Vay, vay, diyor Dom. "John, bence bu kadar yeter."

"Bir erkek gibi davranmayı öğrendiğinde yeterli olacak," dedi babam gözlerini yüzüme dikmiş halde.

Yumruklarımı kıvrıp açarken tırnaklarımı avuçlarımda hissediyorum. Vücudumun kontrolü bende değil. Kollarımdaki kaslar, içlerinden bir adrenalin dalgası fişkirirken geriliyor.

kendi babama vuracağım, Bence.

Ama yumruğumu geri kaldıramadan Gordy ayağa kalktı ve simit koltuğunu bankta bıraktı. "Hey!" diye seslenir. Sesi şimdiye kadar duyduğumdan daha yüksek. "Onu rahat bırak Jack! Colin çok çalışkandır! Bana ilk günden beri param için koşuyor.

hayrete düştüm*Gordy sıra dışı mı konuştu?*

Dom, "Ayrıca onun deli deli eski karısının ona ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok olmalı," diye ekliyor. "Yani, belki rahatlarsın, değil mi?"

Siz onu benim tanıdığım gibi tanımıyorsunuz, dedi babam.

"Ancak*BEN*yap," diye araya giriyor Daisy. "O çocuğu çocuk bezi giydiğinden beri tanıyorum."

"Daisy, lütfen..."

"Yeter John. Bu saçma konuşmayı kes. Takımı utandırıyorsun." Sesi sert ve buyurgandı ve ben tam bir şok içindeyim.

Yine de vicdanım rahat bir şekilde bunun devam etmesine izin veremem ve kimse babamı benden daha iyi tanıyamaz. İhtimaller tamamen aleyhine olsa bile asla geri adım atmaz.

“Biliyor musun, baba? Haklısın. Ben vazgeçen biriyim. Hiçbir şey umurumda değil. Hayat yolunda yarım yamalak ilerliyorum. Duymak istediğin bu mu?” Bir cevap beklemiyorum. "Yani, biliyor musun?" Devam ederim. "Bugün neden farklı olsun ki?"

“ne varOne anlama geliyor?” Zil sesiyle ara. Ben yokum."

Bununla birlikte, tüm duruma sırtımı dönüyorum, bokumu alıyorum ve kışımı parktan metroya doğru yürütüyorum.

Yaklaşık bir saat sonra cep telefonum çalıyor. Bu

Daisy. "Merhaba?"

Merhaba Colin. Sizi evde rahatsız ettiğim için özür dilerim.” "Merak etme

Daisy. Nasıl gidiyor?"

"Pekala, antrenman kısa sürdü, ben de seni kontrol etmek için seni aramak istedim."

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim. Aslında şu anda oldukça üzgün bir durumdayım. Dün gece kanunla karşılaştığım için içmek istemiyordum ama aynı zamanda tamamen ayık olmak da istemiyordum, bu yüzden herhangi bir kafayı kovalamak için kendime bir kutu Skoal çiğneme tütünü aldım. ASU'daki ekiptekiler bunun kendilerini rahatlattığını söylerdi, ama alt dudağıma ilk tutamı koyduktan birkaç dakika sonra tükürmeyi unuttum ve bunun yerine doğal yutkunma içgüdüme uydu. Ardından gelen boğulma bende az da olsa bir rahatsızlık yarattı. Geriye kalan her şeyi tükürmeye çalıştım ve sonraki yirmi dakikayı banyoda Crest Spinbrush'ımla dişlerimdeki tütün parçacıklarını güreşerek geçirdim.

"Güzel," diye yanıtlıyor. "Duyduğuma sevindim. Dinle, sadece bilmeni istedim, sen gittikten sonra Gordon seni savunmaya devam etti."

"Ha?"

Babana. John'a senin takımındaki en iyi oyuncu olduğunu, tanıdığı en zeki avukat olduğunu ve John'un sana bu şekilde sözlü olarak saldırmmasının hatalı olduğunu söyledi."

"Cidden?"

"Cidden. Aslında terimi kullandı *benzersiz iş ahlakı*"

Gordy, babamın suda yürüdüğünü düşünüyor; Özellikle birbirimizden bu kadar açıkça hoşlanmadığımızda, beni savunmak için ona neden böyle saygısızlık yaptığına dair hiçbir fikrim yok.

Ben cevap vermeyince "Hala orada mısın?" diye sordu.

"Evet," diyorum. "Üzgünüm. Bunu neden yaptığını anlamıyorum." "Fazlası var. Takımdan ayrıldı."

"Ne?"

"Evet. Senden hemen sonra ayrıldı. John'a kendi oğluna bu şekilde kötü davranan biri için oynamak istemediğini söyledi.

"Vay be. Babam ne yaptı?"

"Ona findık yastığını alıp gitmesini söyledi." Güldüm. "İnanamıyorum."

"Sadece bilmen gerektiğini düşündüm." "Teşekkürler, Daisy."

"İyi geceler Colin. Yarın görürsünüz." Telefonu kapatıp Gordy'yi aradım.

"Merhaba?"

diyor. "Hey. Ben Colin."

Kim olduğunu biliyorum. Sanırım cep telefonumu ilk kez arıyorsun.

"Muhtemelen," diyorum. Daisy bana takımdan ayrıldığını söyledi.

"Evet. Yani durumum pek iyi değil zaten" diyor.

"Senin gibi konuştu..." "Ben neymişim gibi?"

"Neredeyse babamla aranı bozmuşsun gibi," diyorum. O sessiz.

"Dostum. Bunu takdir ediyorum ama gerçekten anlamıyorum. Neden bunu yapasın ki?" "Yani," diye başlıyor. "Jack'in seni böyle küçük düşürmesini dinleyemedim. BT

aşağılayıcıydı. Artı,*Sen* önce takımdan ayrıl."

"Biliyorum ama-"

"Dinle Colin. Benim bir inek ya da kış öpücüğü ya da her neyse olduğumu düşündüğünü biliyorum. "Hayır, bilmiyorum," diye yalan söyledim.

"Evet yaparsın. Aptalca küçük yorumlarından habersiz değilim. Ama doğru olanı savunmak için yetiştirildim. Bu yüzden ilk etapta hukuk okudum.

"Ama biz varız *arazi* kanun."

"Biliyorum. Dinle, ben çocukken babam öldü ve vasiyeti yoktu. Annemle evli olmadıkları için devlet bütün mal varlığına el koydu. Ve bunun doğru olduğunu düşünmedim. Tıpkı bugün olduğu gibi. Jack'in yaptığı doğru değildi. Ve arkama yaslanıp bu konuda hiçbir şey söylemeyecektim. Ama sen yap diye yapmadım *beğenmek* ben ya da her neyse."

"Kapa çeneni Gordy. BEN *beğenmek* gayet iyisin."

"Bana katlanamıyorsun ve bu iyi. Gerçeği bilmek istiyorsan ben de senden hoşlanmıyorum. Ama sen *vardırı*yi bir ortak ve çalışkan. Yani sen takımdan çıkarsan ben de olurum. Ve eğer oynamazsak, Daisy'nin oynamaya devam etmesi mümkün değil. Boşananların takımı almasına izin verin. Eminim Dom, çıktığı tüm kızlarla boş yerleri doldurabilir.

Güldüm. "Evet, eminim," diye katılıyorum.

"İşte bu kadar. Önümüzdeki birkaç gün evde dinleneceğim ama önümüzdeki hafta işe döneceğim.

"Tamam," diyorum.

"Merhaba, Gordy?" "Evet?"

"Babamın adının John olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Evet. Jack, John'un takma adıdır."

"Belki Devrim Savaşı sırasında, ama bu yirmi birinci yüzyıl, biliyorsun."

"Her neyse, Akıllı Adam. Benim bir aptal olduğumu düşünüyorsan, o zaman sana 'Kolon' demeye başladığımda şaşırmayacaksın, çünkü sen bir tür pisliksin.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Aferin, Gordito." "Bu İspanyolca, seni salak."

"Biliyorum. Lisede öğrendim. Küçük, tombul bir çocuk dediğin şey bu.

"Yine de küçük ya da şişman değilim."

Kıkırdayarak, "Senin çöplükten bahsediyordum," diye karşılık verdim. O da gülüyor. "Sen tam bir çocuksun."

"Açıklığa kavuşturalım, bu artık senden hoşlandığım anlamına gelmiyor," dedim. "Aynı," diyor.

"Yine de daha iyi hisset," diyorum. "Seni kapakta yakala." "Görüşürüz, Kolon."

Gracie

Ben küçük bir çocukken, belki altı yaşlarındayken, bir arkadaşım vardı. Robin Rutledge'in adı. Benden birkaç blok ötede yaşıyordu ama ilk başta evlerimizin arasındaki oyun alanında buluştuk. Birinci sınıfa başladığımda, sınıfımda Robin'i bulunca mutlu bir şekilde şaşırdım. Gözü pek biriydi - hiçbir şeyden korkmayan, parmaklıkların üzerinde kolayca ters dönebilen ya da ayağa kalkıp bacaklarını hiç sorun yaşamadan salıncakta sallayabilen o çocuklardan biriydi. Sanırım bu noktada benim atletik yeteneğimden yeterince bahsettim ki, Robin ve benim tamamen eşit olmadığımızı hayal edebilirsiniz. Bu nedenle, sık sık onun hilelerinin ve maskaralıklarının izleyicisiydim, o çılgın numaralarıyla kaderi baştan çıkarırken kenarda oturup Ho Hos'u kemirmekle yetiniyordum.

Birinci sınıfta bir gün, sınıfımız Van Cortlandt Park'a bir geziye çıktı. Bugünden farklı olmayan bir gündü, baharın sonlarında bir gündü. Robin bir kaykay getirdi ve ilgimi çekti. Öğretmenimiz Bayan Lefkowitz tarafından çizilen çevreyi terk etmememiz gerekiyordu, ama yine de parkın bir ördek göletine inen uzun bir beton merdiven uçuşu olan bir alanına kaçtık.

"Tahtamı merdivenlerden aşağı sürmemi izlemek ister misin?" diye sordu. Hatırladığım kadarıyla, gerçekte bu şekilde olduğundan şüpheliyim ama gözlerinde gerçek alevler vardı.

"Elbette," diye yanıtladı saf, genç benliğim.

Ve gerçekten de tahtaya atladı, tahtayı ilk basamağa doğru eğdi ve tahtaya çarpana kadar çarparak, çarparak uzaklaştı.

aşağıda zemin. Tek parça halinde indi ve gölete dalmadan önce bir şekilde kaykayı durdurmayı başardı.

"Uuuuuuuuu!" merdivenlerin altından bana seslendi.

"Çılgınsın!" diye bağırdım.

Kolunun altında kaykayla merdivenlerden yukarı koştu. Nefes nefese, "Şimdi sen," dedi.

Başımı salladım. "Hayır. O şeyin üzerinde duramam! Boynumu kıracağım." "O zaman otur," diye önerdi.

Henüz altı yaşında acemiymen bile neyde iyi olduğumu biliyordum. Hız ve denge benim işim olmasa da, *oturmaktan* köşküme çok yakındı. Ve itiraf etmeliyim ki, Robin yaptı *her* şeyeğlenceli görün. "Tamam," dedim. "Oturabilirim."

Kaykayı en üst basamağa yerleştirdi, ben de dizlerimin herhangi bir şeye çarpmaması için ayaklarımı arkamın altına sıkıştırarak üzerine oturdum.

"Hazır mısın?" diye sordu neşeyle.

Tahtanın kenarlarını ellerimle tuttum ve ona devam etmesini verdim. Sonra beni çok hafifçe itti ve hiç bitmeyen bir merdiven uçuşu gibi hissettiren düzensiz bir yolculuğa başladım. Her adımda içim titriyor ve çenem daha da sıkılıyordu. Yolun yarısında, daha fazla dayanamayacağıma karar verdim ve Robin'e bakmak için başımı çevirdim.

Bu, kaykayın ön tarafının atılmış bir gazoz kutusuna çarptığı, tekerleğin sıkıştığı ve kaykayın arka tarafını vücudumun üzerine fırlattığı andı. Ondan yuvarlandım ve geri kalan basamaklardan aşağı indim, bir tepede bir kartopu gibi yuvarlandım, dizlerimin ve dirseklerimin yandığını ve yeniden sürttüğünü hissettim, ta ki sonunda bir gümbürtüyle kaldırıma çarpana kadar.

Utançtan, utançtan ve epeyce şok ve acı içindeydim. Tanrı'nın lütfuyla, muhtemelen en başta yere çok yakın olduğum için kemiklerimin hiçbirini kırılmamıştı. Ama biliyorsun

Bir şeyler ters gittiğinde ve parmağınızı tam olarak üzerine koyamadığınızda bu duygu? O andaki deneyimim buydu. Ağzımda garip bir metal tadı vardı ve alt dudağım sızlıyordu. Hissetmek için dilimi çıkardım ve kısa bir mesafede yerde uğur böceğine benzeyen bir şey fark ettim. Elimle yüzümü yoklarken daha yakından baktım. Her şey ıslaktı. İşte o zaman anladım.

Ön dişlerimin hepsi gitmişti.

Robin merdivenlerden koşarak indi. "İyi misin?" diye sordu neşeyle.

Başımı kaldırıp ona baktım ve ifadesinin bir anda neşeden dehşete dönüşmesini izledim.

"Ben gidip Bayan Lefkowitz'i getireyim!" ağladı ve kaçtı.

Orada tek başıma oturdum, dişsiz ve korkmuş, incinmiş ve endişeli. ağlamaya başladım Dilim ve parmaklarımla ağzımın içini yokladım ve toplam dört dişimi kaybettiğimi fark ettim. Yerde sürünerek onları aradım. Sonuçta, gidiyordum *ih*tiyaço dişler, diş perisine olanları kanıtlamak içindi. Uğur böceğine benzeyeni aldım ama diğerlerini bulamadım. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı ve hiçbir şeyi net görmemi imkansız hale getirdi.

Saatler sonra, dişçiye acil bir ziyaretten ve annemin bir saatten fazla azarından sonra aynaya baktım ve gülümsedim. Yeni yüzüme alışmak zordu ama Nonna bana süt dişlerinin yetişkin dişlerine yer açabilmeleri için düşmeleri gerektiğini hatırlattı. Sadece sabırlı olmam ve büyük dişlerin çıkmasını beklemem gerekiyordu. Ve sonunda geldiler. Biraz eğriydiler, ama gayet iyi çalıştılar ve yüzümü yeterince güzel doldurdular. Şimdi bile, tüm bu yıllar sonra, gülüşüm yarı kötü değil.

Bazen kazalar iyi sonuçlanır, Eve gidince kendi kendime söylüyorum. Sonra, mutfağımdaki eski çekmecedен takvimimi çıkardım ve Olga'nın tavsiyesi üzerine ayın bir tam dönüşü geçene kadar kaç günüm kaldığını hesaplamaya çalıştım.

Sonunda oturup yazmaya başlıyorum.

önsöz

Shawna Carter kötü görünümlü bir kız değildi. On dört yaşındaki çoğu çocuk gibi biraz garipti. Göğüsleri büyüyor, yüzü değişiyordu, saçları - ah, saçları - kıvrıkcıktı ve bir fırçanın yumuşak hareketi altında nasıl davranacağı konusunda kafası karışmıştı. Kıyafetleri yeterince iyiydi: "havalı" olmaktan kesinlikle uzaktı ama aynı zamanda "lisenin ilk gününde kendini sınıfta güldürmekten" de çok uzaktı.

Shawna'nın tek istediği fark edilmemektir. *Gizli bir jet gibi radarın altında uçun*, dedi kendi kendine o sabah giyinirken. *Nazik ol, arkadaş canlısı ol, konuşulduğunda konuş. Tökezlemeyin, osurmayın veya çok yüksek sesle gülmeyin, her şey yoluna girecek.*

Okul otobüsünden indi ve yeni lisesi Bronx Academy'nin büyük girişine baktı. Giriş için sonsuz kırmızı kapıları olan, görünüşte devasa, badem rengi bir binaydı. Shawna'nın orta büyüklükte bir gölette orta büyüklükte bir balık olabileceği ortaokul günleri geride kaldı. Bu büyük liglerdi. Son mezun olan sınıfta 1.600'den fazla çocuk vardı.

Koridorda, yetişkin erkeklere ve kadınlara benzeyen çocuklar, sınıfa, yemekhaneye ya da dolaplarına giderken yanından hızla geçiyorlardı. Shawna için günün ilk başarısı ikincisiydi. B-704 numaralı dolap büyük olasılıkla bodrum katındaydı ve onu ağırlık odasını, gözaltı dinlenme odasını, tüm kafeteryayı ve rehberlik ofisinin yan tarafındaki bazı paslı eski dolapların boş bırakıldığı çeşitli rastgele köşeleri içeren labirentte dolaşmaya bıraktı. Okul çok büyüktü ve Shawna bir harita ya da yön yardımı istemekten korkuyordu, bu yüzden eşyalarını bir yere istiflemek yerine o gün boyunca elinde tutmanın daha iyi olacağına karar verdi. Artı, 4-337 numaralı odadaki birinci dönem biyoloji dersine geç kalmaktan endişe duyuyordu. Atletik olmaktan çok, beş kat merdiven çıkıp okulun dördüncü katına çıkma düşüncesi, Everest'e tırmanmaya benziyordu.

Sonunda sınıfa vardığında kendine bir koltuk bulabilmişti. kimsenin onun nefes nefese, terleyen küçük vücuduna ya da doğal kıvrıkcık saçlarının o sabah düzleştiriciyle denediği şık görünümü çoktan bozmaya karar vermiş olmasına pek aldırış etmeyeceği bir yerde. Deodorantının olası herhangi bir vücut kokusunu maskeleyen görevini üstlendiğini umuyordu. Geç saat zili çalmadan hemen önce, bir çocuk onun yanındaki masaya oturdu. Kahverengi dalgalı saçları vardı ve

markalı giysiler ve onu bir atlet gibi gösteren Adidas spor ayakkabılar giymişti.

"Hey, bu birinci sınıf biyografisi mi?" çocuk Shawna'ya sordu.

konusunca konuş, o hatırladı. "Hı hı," dedi. Ah, Tanrıya şükür, diye yanıtladı.

Jansport kitap çantasından klasörünü çıkardı ve masanın üzerine koydu.

"Günaydın sınıf," dedi odanın önündeki bayan gülümseyerek. "Benim adım Bayan Kramer ve bu yıl dokuzuncu sınıf biyoloji öğretmeniniz olacağım." Sanki doğrudan salondan okula gelmiş gibi mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş koyu siyah saçları vardı. Genç görünüyordu ama saçları sanki 1980'lerden çıkmış gibiydi; stil 2005 için tam olarak moda değildi.

Bayan Kramer tahtaya adını ve bir ödevi yazarken, sınıf hazırda oturmuş dinliyordu.

"Gördüğün gibi, dersin ilk beş dakikasını yanında oturan kişiyle ortak olmak için ayırmanı istiyorum." Shawna sağındaki sevimli çocuğa baktı ve onun da kendisine baktığını fark etti. "Adınızı, en sevdiğiniz yemeği ve sizinle ilgili üç eğlenceli gerçeği paylaşmak için birkaç dakikanızı ayırın. Ardından, odanın içinde dolaşıp bunları birbirimizle paylaşacağız. Dikkatle dinlediğinizden emin olun, çünkü eşleştirdiğiniz kişi bu yıl laboratuvar partneriniz olacak." Bayan Kramer coşkuluydu, sanki okulun ilk günü gerçekten bir günmüş gibi. *eğlence* onun için.

Shawna çocuğa döndü ve "Önce sen gitmek ister misin?"

dedi. "Sorun değil," dedi. "Düz devam et."

"Tamam aşkım." Yuttu. "Benim adım Cameron Young ama arkadaşlarım bana kısaca Cam derler. En sevdiğim yemek muhtemelen Grand Concourse'daki Bluebird Diner'daki pastırmalı çizburger. Ve üç eğlenceli gerçek. Hmm." Düşündü. "Şey, üniversitenin futbol takımındayım, bu çok önemli çünkü birinci sınıf öğrencisiyim."

Shawna gülümseyerek onayladı.

"Çizim konusunda oldukça iyiyim ama babam buna odaklanmamı istemiyor," dedi.

Harika, dedi Shawna.

Cameron başka ne paylaşacağını düşünerek oturdu. "Bilmiyorum. Göbek adım Howard, pek havalı değil ama ailemdeki her erkeğin göbek adı, yani bir şey." O gülümsedi. "Senin sıran."

Shawna derin bir nefes aldı. "Tamam aşkım. Benim adım Shawna Carter."

Cameron'ın sırtmış olabileceğini düşündü ama emin değildi. *Sadece bir araç gibi gelmiyor*, dedi kendi kendine.

"Kulağa oldukça sıkıcı geldiğini biliyorum, okumayı ve yazmayı seviyorum," diye devam etti.

sen onu havaya uçuruyorsun, düşündü.

"Doktor olmak istiyorum, bu yüzden yazı Bronx Memorial Hastanesi'nde şeker striptizcisi olarak gönüllü olarak geçirdim."

"Bu harika," dedi başını sallayarak.

tanrıya şükür, düşündü. "Ve, um..." Sesi alçaldı. "Başka ne olduğunu bilmiyorum."

"Göbek adın ne?" Cora.

Büyükannemden sonra."

"Yani, bekle. Adınız Shawna Cora Carter mı? "Evet,"

dedi Shawna.

"Bu inanılmaz," diye yanıtladı Cameron, yüzü aydınlandı. "Neden?"

diye sordu.

"Tamam, sınıf!" Bayan Kramer seslendi. "Bu yeterli bir süre olmalı. Arkadan başlayalım. Bu, ne kadar iyi bir dinleyici olduğunuzu görmek için sizi test edecek" dedi. "Laboratuvar arkadaşınızı tanıtmanızı ve onun hakkında öğrendiğiniz güzel bir şeyi söylemenizi istiyorum." Bayan Kramer, Shawna ve Cameron'ı işaret etti. "Siz ikiniz başlayabilirsiniz."

"Önce sen gitmek ister misin?"

Shawna'ya sordu. "Sen devam et," dedi.

"Pekala, bu benim laboratuvar partnerim ve onun hakkındaki en harika şey aslında adı: Shawna Cora Carter!"

Ah, çabuk! Shawn Corey Carter gibi!" odanın diğer tarafından bir çocuk seslendi.

"Bu harika!"

"Sağ?" Cameron dedi.

Shawna kafası karışmış bir şekilde ona baktı.

"Bu Jay-Z'nin adı. Nasıl? Bilirsin, rapçi?" dedi. Shawna başını

salladı. "Elbette," diye gülümsedi.

"Yani, sanırım laboratuvar partnerim dişi Jay-Z!"

Bayan Kramer tahtaya JZ'nin baş harflerini yazdı. "Jiz," dedi. "Ne garip bir isim. Yine de rapçiler, haksız mıyım? Omuz silktili.

Tüm sınıf kahkahalara boğuldu.

Ve takma adını bu şekilde aldı.

BÖLÜM İKİ

Mayıs

Colin

Onu özledim.

Bugün Salı ve George Friere ile görüşmemi yeni bitirdim. Karısı Lucy geçen hafta vefat etti ve vasiyetinde yıllar önce, ilk kocasıyla evliyken yaşanan ailevi anlaşmazlıklar nedeniyle bazı düzenlemeler yapıldı.

Daisy gelmeden önce konferans masamın üzerine fazladan bir kutu mendil koydu. "Erkekler her zaman kadınlardan daha kötü durumdadır," diye hatırlatıyor bana.

Saat on bir civarında fazladan bir fincan kahve içerek toplantıya hazırlanıyorum ama gerçekten, hiçbir şey beni ruh eşini kaybettiği için ağlayan yetişkin bir adamı izlemeye hazırlayamaz.

"O benim yaşam gücümdü," diye ağladı. Lucy beni her gün güldürdü. Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyor musun, Colin? o bana sordu.

Boğazımda oluşan yumru geçici olarak konuşmamı engellediğinde, yanıt olarak başımı salladım.

Bir dizi yanlış anlaşılmayı takip eden haftalarda, düşünerek ve bekleyerek çok zaman harcadım. Nedense aklım genellikle Elle'nin anıları ile Gracie'nin anıları arasında gidip geliyordu ve bu ikisini çözmek çok zordu. Elle'ye her zamankinden daha çok kızdım; başka biriyle yatıp bana cinsel yolla bulaşan hastalık bulaştırması, Gracie'yi müşteri olarak bırakması ve her ikisinin de kariyerini sabote etmesi yanında önemsiz bir şey gibi geliyordu.

Nisan ayının çoğu kendi evlilik bagajımla uğraşmakla geçtiği için bu kolay bir işti. Çarşamba ve Pazar günleri softbol sahasına gitmek yerine arabama binip kafamı dağıtmak için arabayla dışarı çıkardım. Radyoyu açar ve arabanın nereye gitmesi gerektiğine içgüdülerimin karar vermesine izin verirdim.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Brooklyn'de çok kaldım. Belt Parkway'deki Gracie'nin çıkışının yanından geçerdim ama oradaki otobandan hiç inmezdim, çünkü eğer çıkarsam kendimi onun evinin önünden geçmekten alıkoyamayacağımı ve bunun daha çok iz sürmeye benzeyeceğini biliyordum. Yine de onun yanında olduğumu bilmek bile rahatlatıcıydı.

Babamın ofise gelmesi ihtimaline karşı çarşamba günleri işten erken ayrılmaya başladım. Daisy'ye takımdan ayrılmaması için yalvardı ve o bir softie, bu yüzden onu dışarı çıkardı. Görünüşe göre, annem listenin kalıcı bir parçası olduğu için o ve annem takılıyorlar. Annemin yaptığı hataları görmesini sağlamaya çalışmasına rağmen, babam şu anda benimle konuşmuyor. Ona biraz yerim olduğu için fazlasıyla mutlu olduğumu söyledim ama Daisy'nin ona "kız sorunu" olduğunu söylediğinden oldukça eminim. Ayrıntılar için beni zorlamadığı sürece sorun değil. Beni bu konuda konuşmaktan kurtarıyor.

Ama yapmasam da *konusmak* duygularım hakkında, yapmadığım anlamına gelmez

sahip olmak onlara. Henüz onlar hakkında ne yapacağımı bulamadım.

"Üstesinden gelmeyi" denedim ve Dom'un önerisi üzerine iki cumartesi önce The Meat Market adlı bir yerde bir gece geçirmek için ona katılmaya karar verdim. Midwest'teki tüm öfke olan bir pop-up spot olduğunu söyledi. Geleneksel bir bar ile bir kasap/barbekü yeri arasında bir geçiş, içeri girip bir parça et alırsınız ve siz diğer bekarlarla içki içip kaynaşırken onlar sizin için ızgara yapar. Dom şekerli dükkanındaki bir çocuk gibiydi. Bu arada, bir daha asla viski içemeyeceğimi düşündüğüm için seçtiğim bir içki olan Dark 'n Stormy'min üzerinde dolaşan ölü inek kokusundan biraz iğrendim. Dom beni kovboy kızı gibi giyinmiş bir çift çekici kadınla konuşturmaya çalıştı.

ama cilveli sorularına sadece tek heceli cevaplarla cevap verebildiğimde, kırık bir ekibe sahip olduğu gerçeğine boyun eğdi ve bize arkada orta boy sığır filetolarımızı oyduğumuz iki kişilik bir masa ayarladı ve - bir an için - gerçek bir insan gibi davrandı.

"Başka bir kız gelecek," dedi biftek ve sarımsaklı patates püresi arasında.

Yutkunarak başımı salladım. Kelimeleri oluşturmak zordu ama basit hareketlerle başa çıkabiliyordum.

"Biliyorsun, ben gerçekten bir pislik değilim." "Biliyorum."

"Sana hiç Cheyenne'den bahsettim mi?"

"Senin yüzünden şehirden kaçan kız mı bu?" "HI-hı."

"Tam olarak değil. Ondan bir kez bahsetmiştin ama hiçbir detayını anlatmamıştın."

"Peki," dedi. "Hala detayları düşünmemeye çalışıyorum çünkü berbatlar. Söylemek yeterli, kalp kırılmasına yabancı değilim."

"Biliyor musun, olduğun gibi olmak sana gerçekten yardımcı oluyor mu?" "Ne?" o güldü. "Fahişe bir erkek mi?"

"Yani, yani," diye yanıtladım, onu gücendirmek istemiyordum. "Hiç hoş bir kızla tanışmak ve yerleşmek istemiyor musun?"

"Açıkçası? Elbette. Rüya bu, değil mi?"

İçkimden bir yudum alıp dinledim.

"Mesele şu ki, bunun için hayatımı askıya alamam. Bol parası olan başarılı bir avukatım. Bir kadının iyi bir erkekten isteyebileceği her şeye sahibim ama eş malzemesi olarak görebileceğim türden bir piliç nerede bulacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Bir kez denedim. Böyle sikişmek zor işti. Sonunda, buna değmezdi. Ağzını silmek için duraklıyor. "Ama bu, aşkın orada olduğunu düşünmediğim anlamına gelmez. Sanırım benim zamanım değildi."

"Yani, asla durup takıldığın bu rastgele kadınlardan birinin o kadın olabileceğini düşünmüyorsun ve zamanını boşa harcıyorsun."

bu konuda sığ olmakla mı vuruldu?

Kafasını salladı. "Hayır. Sanırım biri etrafta kalmaya değerse, bunu içimde hissedeceğim. Şimdiye kadar, bu Cheyenne'den beri olmadı. Yani belki de henüz hazır değilim."

"Belki."

"Gracie'nin o olduğunu düşünüyor musun?"

O anda gerçeği kabul etmemin özgüvenimi tamamen kaybetmesine yol açabileceğini bildiğim için omuz silktim. Hiçbir şey çılgılık atmazseksiyeişkin bir adamın gözyaşlarını peçeteye silmesi gibi.

"Sadece bir toparlanma olmuş olabilir, biliyorsun." "Evet. Yine de öyle hissetmedi.

"Pekala, o zaman oynamasına izin verirdim. Düşük bir profil tutun. Ne olduğunu görün. Asla bilemezsin. Cheyenne gittikten sonra bir süre, belki bir gün kapıma gelip hayatının en büyük hatasını yaptığını fark eder diye düşündüm.

"Ama yapmadı."

"Kesinlikle. Bu yüzden devam etmem gerektiğini biliyordum. "Onu ne kadar bekledin?"

"Ben demezdim*bekledi*, Kesinlikle. Dışarı çıktım ve işimi yaptım. Tabiri caizse ata geri döndüm. Bir gün onu düşündüm ve eskisi gibi canımı yakmadı. İşte o zaman bittiğimi anladım."

"Öyleyse tavsiyen hiçbir şey yapmamak mı?"

"Hayır. Benim tavsiyem yapmak*Sen*, kardeş. Seninle sohbet eden piliçleri*yi*. İkisinden biriyle kolayca eve gidebilirdin. Eminim hala yapabilirsin. Sarışın olan bu tarafa bakmaya devam ediyor."

"Ben iyiyim," dedim.

"Pekala," diye yanıtladı Dom, yemeğinden son lokmayı alırken. "Eğer bir şans vermeyeceksen, benim vermemde sakınca var mı?"

"Devam et."

"Serin. Yine de eve gidiyorsun. Her zaman dinlemeye hazırım, ama senin üzgün çocuk kişiliğin yüzde yüz mojo'ma giriyor. Kendini hazır hissedene kadar birkaç hafta kanepede sörf yapsan daha iyi olur" -elini havada salladı- "bütün bunlar."

Bunun üzerine Dom içkisinin son yudumunu aldı, masaya elli dolarlık bir banknot fırlattı ve bana göz kırptı. "Dommy-go-round'a kimin binmek istediğine bakacağım."

Dayanamayıp güldüm. Hesabı ödedim ve kendime eve bırakma emri verdim. Ben ayrıldığımda Dom, mekanik bir boğanın tepesinde yüksek sesle ısıklık çalan bir esmere bakıyordu, şiddetli zıplama göğüslerini balenli kılıfından kurtarmakla tehdit ediyordu. Bardan ayrılmadan önce ona el salladım ama fark etmedi.

O zamandan beri La-Z-Boy'umu takdir etmek için çok zaman harcıyorum. Neyse ki, Mayıs hala süpürüyor, bu yüzden izlenecek güzel bir TV var.

Havalar da güzelleşiyor o yüzden gün içinde yürüyüş yapmaya çalışıyorum. Yürümek kafamı boşaltmama yardımcı oluyor, özellikle George Friere'nin kaybettiği eşinin yasını tutarken neredeyse kalbimi kırdığı ve onun onu nasıl güldürdüğü bugün gibi günlerde.

Güneş parlıyor, ben de Daisy'ye öğle yemeğine çıkacağımı söylüyorum. East River'a doğru yürüyorum, Nuevo Vallarta Grill'den paket yemek alıyorum ve ofise geri dönüyorum. Cali tarzı bir burito ile birlikte sağlıklı bir D vitamini dozu bana iyi geliyor.

Ofise geri dönüyorum ve spor ayakkabılarımı çıkarıp tekrar iş ayakkabılarımı giyiyorum. Uyandırmak için işaret parmağımı dizüstü bilgisayarımın izleme dörtgeninde gezdiriyorum, o sırada yeni bir e-posta mesajı aldığımı fark ediyorum.

Vay be.

Gracie'den.

İLE:Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

İTİBAREN:Grace İniş (gracie222@mail.com)

DERS:yardım

EK:

 TheBookProposal.docx

Sevgili Colin,

Konuşmayalı epey oldu biliyorum. Umarım iyisindir.

Geçen ay ters giden her şey için üzgün olduğumu söylemek istedim. Hata yapmakla tanınırım. (Aslında uzmanlık alanlarımdan biridir.) Ama özür dilemekte de oldukça iyiyimdir.

Bu yüzden, incelemeniz için yardımınıza ihtiyacım olan yeni bir taslağı ekliyorum. Sürekli üzerinde çalışıyorum ve neredeyse bitti. Özrümü kabul ediyorsanız, lütfen ekteki yazıyı okuyun. Değilse, belki sadece ilk birkaç sayfayı okuyun ve umarım yeniden düşünürsünüz.

Her durumda, yakında sizden haber almayı umuyorum.

Xoxo,

Gracie

Gracie

Hikaye içinizde yaşarken bu kadar hızlı yazabilmeniz inanılmaz.kafan. Aslında, hayatım boyunca kabaca 85.000 kelimeyi kağıda hiç bu kadar hızlı yazmamıştım.

Bugün, ayın tam bir devrimini işaret ediyor. Hanımdan bir telefon aldım.

A bu sabah bana hatırlatmak için.

"Olga bana bugün ayın tam bir daire çizdiğini hatırlatmak için bir mesaj gönderiyor," dedi.

"İnanmayacaksın ama takvimime işaretledim" dedim karşılık olarak.

"Tabii küçüğüm*khomyak*. Hatırlarsın çünkü bu adam senin müstakbel kocan."

"Ne?" Güldüm. "O kadar ileri götürmezdim. Colin ve ben iki haftaya bile çıkamadık. ve nedir*khomyak*?"

"İngilizcede nasıl söylediğinden emin değilim. Kafes için küçük evcil hayvan gibi. Şişman yanakları olan tüylü fare."

Hamster gibi mi?

"Evet!" haykırdı. "İşte bu. Yavru hamsterım. Yiyecek saklayan tüylü hamster gibi kış için yanaklarda sevgi depolarsın. Bu çocuk seninle evlenecek."

"Artık beni aramıyor bile."

"Benim tahminim değil, Gracie. Olga söylüyor. Olga mistik için çalışıyor, bu yüzden hikayede sırada ne olduğunu biliyor.

"Pekala, eğer bu doğru çıkarsa, o zaman tüm düğünü planlamana izin vereceğim." Güldüm.

"Yay!" Alkışladı ve konuşmayı keçi sütü içerek büyüyecek olan on dört şişman bebeğimin doğumunu planlamaya başlamadan önce bitirdim çünkü bu onun tercih ettiği süt.

Şimdi, değilim*Gerçekten* mistisizme inanan biri, ama biliyor musun? Lindsay fiyaskosundan bu yana geçen haftalarda evren bana o kadar da kötü davranmadı, bu yüzden iyi niyetli bir şamanın eğitimindeki tavsiyesine kulak vermenin kesinlikle zarar vermeyeceğini düşündüm. Artı, Colin'i çok özlüyorum ve onun yokluğunun bu sayfaları bu kadar hızlı bitirmemi kolaylaştırdığını düşünüyorum. Umarım onu geri getirme planım işe yarar.

Bu arada, Gracie 5.0 meşgul olmaya devam ediyor ve sadece yazmakla kalmıyor. Üç hafta önce Starbucks'taki yeni işime başladım. (Annem çok heyecanlanmadı ama bir barista bardağının kenarına adını yanlış yazdığı için tüm Starbucks çalışanlarının aptal olduğunu düşünüyor.*bir kere*. "Olaydan" bu yana geri dönmedi. Yan not: öyle değil*emina* hecelenmesi en kolay isimdir.) Müdür Bess, benim yaşlarımda bir kadın ve gerçekten misafirperver ve tatlı. Avantajlar harika ve avantajlar (çalışıyor olsanız da olmasanız da günde bir ücretsiz içecek ve vardiya başına bir ücretsiz yemek dahil) daha da iyi. İlk iki haftayı eğitimde, tüm içeceklerin içine giren tüm farklı malzemeleri öğrenerek geçirdim ve şimdi beni pazartesiden cumaya düzenli bir akşam vardiyasına aldı, bu harika çünkü hala tüm günlerim yazmak için boş. Akşam vardiyası da benim için uygun çünkü diğer baristalar kadar tecrübeli değilim ve akşamlar daha sessiz, dolayısıyla mağaza çok daha soğuk. Şimdiye kadar sadece iki içkiyi mahvettim ve ilk maaş çekim, son telif hakkı beyannamemden daha fazlaydı, bu yüzden banka hesap departmanında işler iyiye gidiyor.

Eskiden Starbucks'ın çok havalı olduğunu düşünürdüm, ama bu muhtemelen sadece

çünkü bunu alışkanlık haline getiremedim. Bu konuda en çok sevdiğim şey,

insanlar. Çoğu okulda ve oğlum ah oğlum, dramayı getiriyorlar mı? Kimin kimi gördüğü, kimin yeni terk edildiği, kimin uyuşturucu kullandığı ve daha fazlasıyla ilgili hikayelerini paylaşmalarını dinlemek çok ilginç. Müşteriler de aynı derecede büyüleyici; birçoğu tek başına oturuyor, tüm mağaza duysun diye Bluetooth aracılığıyla sırlarını anlatıyor ve dinlediğimizin farkında bile değiller! Ya da umursa, belki. Aslında, daha dün bir kadının kızı için HPV aşısı hakkındaki düşünceleri hakkında derinlemesine bir konuşma yaptığını duydum. O gelene kadar her şey yolunda gidiyordu *ilan edildi* Bluetooth kulaklığına aşının önemli olduğunu çünkü “Genital siğillerin en kötüsü! Ve bana güven *BEN* bilmelisin.” Devam etti, “Ne? Biz *Tümü* lisede vardı!”

Öyle mi? Kendi kendime gülerek düşündüm.

Starbucks'ta çalışmak sağlığımı da iyileştirdi - ya da en azından kendime bunu söylüyorum. Sabahları parlak ve erken uyanıyorum ve sıska bir vanilyalı latte almak için Emmons'a doğru yürüyorum. Ücretsiz ve beni yataktan kalkıp duş almaya ve güne başlamaya zorluyor. Ayrıca, bana günlük egzersizin ek faydasını ve sabahın erken saatlerinde iyi bir doz güneş ışığı sağlıyor.

Tamam, bunun kalıcı bir iş olduğunu düşünmüyorum ama kesinlikle şimdilik yeterli bir iş. Ve Bess harika - aslında benim bloğumda, iki bina aşağıda yaşıyor. Evcil hayvanı ve eşi yok ama erkek arkadaşı bir grubun davulcusu ve hafta sonları gidip onun çalmasını izlemeyi seviyor. Geçen hafta sonu beni davet etti, ama hayır dedim, çünkü ay aylık yörüngesini bitirene kadar taslağımı bitirmeye kararlıydım. Ama beni tekrar davet ederse, giderdim. Mahallede altmış yaşını geçmemiş ve akıcı bir şekilde İngilizce konuşan bir arkadaşın olması güzel olurdu. Melly, Alisha ve Tori ile takılmaya ara veriyorum ama nefret dolu bir şekilde değil. Daha fazlası *Bana ihtiyacın olursa buradayım, ama belki de birkaç hafta içimizi soğutmalıyız.* Bir şekilde. Uzaktan destek olmaya çalışıyorlar. Artı, haftada en az bir kez grup mesajıyla sohbet ediyoruz ve Melly'nin annesi ona Olga'nın yaşadıklarını anlattı.

tahminler (tabii ki grupla paylaştı), bu yüzden şimdilik batıl aptallığımla koşmama izin veriyorlar.

Colin ile olan durum olmasaydı, son zamanlarda her şeyin gerçekten mükemmel olduğunu söyleyebilirim. Düzenli gelire ek olarak, evren bana tam olarak bir hafta önce umabileceğim en büyük hediye de verdi. Evdeydim, saat 2:00 civarında yazmaya kısa bir ara veriyordum ki telefonum çaldı. Artık yeni telefonda kaydırma ve yazma konusunda daha iyi hale geldiğime göre, ilk denemede alabildim. Numarayı tanıımıyordum ama yine de aradım.

"Merhaba?" Söyledim.

"Canım!" Duydum.

Evan! Bu onuru neye borçluyum? Ve bu sayı nedir? Beni nereden arıyorsun?"

"Oturuyor musun? Çünkü hepsine sahibim. . Haber," dedi.

Evan'ı seviyorum. O her zaman gülümseyen insanlardan biri ve gülümsemesini göremeseniz bile telefonda duyabiliyorsunuz. Keşke daha çok böyle olabilseydim.

"Dökül! Ben hazırım," dedim.

"Öncelikle bu numarayı not almalısın çünkü bu benim yeni ofis hattım!"

"Yeni ofis? Ne demek istiyorsun?"

"İçindekiler Edebiyat Ajansı'nın en yeni Yardımcı Temsilcisi ile konuşuyorsunuz!"

"Kapamakyukarı! Evan, bu harika! senin olduğunu bile bilmiyordumseyirVision Board'dan ayrılmak için!"

"Biliyorum! Sırları severim!" Güler. "Aslında, orası çok zehirliydi. Orada uzun süre kalamazdım. Bu benim için iyi bir görünüm olmazdı.

"Lanet etmek. Seninle gurur duyuyorum! Ve İçindekiler Tablosu çok önemli!

İnanılmaz yetenekleri var!"

“Bok yok. Yayıncılıkta New York'un bir sonraki 'o' şeyi olmayı planlıyorum. "Birazdan orada olacağından eminim." Gülümsedim.

"Aşk yok. anladığını sanmıyorum Biraz kazı yapıyordum. "Ah?"

“Evet.Şapkalarınıza sahip çıkın, erkekler ve kızlar. Az önce Danielle Oliver'la telefonda görüştüm. O, Lindsay'in Cabaret'te hakkında konuştuğu editör.*pervasız kanun kaçağı*”

"Olmaz," dedim, kalbim boğazımda atıyordu.

"Lindsay'e ne olduğunu merak ediyordu, aradığını ve mesaj bıraktığını ama kimsenin ona geri dönmediğini, bu yüzden anlaşmanın masadan kalktığını varsaydı. O da kızmıştı. Görünüşe göre, teklifinize bu tür numaralar eklemek için çok mücadele etmesi gerekti.

Tansiyonum yeni sağlıklı yaşam tarzımın uzun ömürlülüğünü potansiyel bir felçle tehdit ederken, tırnağımı çiğnedim, her kelimeye takıldım.

"Öngörülemeyen koşullar nedeniyle Lindsay'in artık Vision Board'da olmadığını ve Karlie London'ın artık onun tarafından temsil edilmediğini ona bildirdim. Ona İçindekiler'in en yeni temsilcisinin müşterisi olduğunu söyledim.

ve onunla bu anlaşmayı tekrar gözden geçirmekten çok mutlu olacağımı. Evan! diye bağırdım. "Kapa çeneni! Ne dedi?"

"Şimdi bana evrakları gönderiyor."

"Yalan söylemeyi kes!" Bağırdım. Yukarı ve aşağı zıpladım, vücudumdaki adrenalin başka türlü duyulmayacak olan istemsiz hareketler üretiyordu.

"Bu, elbette,*istek*benim gibi bir Karlie London'ın güzel işini temsil eden aşağılık bir köylü," dedi.

Evan! Sen*şaka yapmak*Ben? Bu lanet olası bir rüyanın gerçekleşmesi! Evet! yani,*kurs*! İsterim*Aşk*menajerim olman için!”

"Pekala, boo. Bunun güzel bir dostluğun başlangıcı olduğuna inanıyorum. Yine de bir şey var. İki kitaplık anlaşma için zorlamadım. Lindsay ve Colin'le olanlardan sonra hâlâ üzgün olabileceğini düşündüm. Ayrıca, o müsveddeyi sevsem de başkasına taşımak istemedim.*herhangi*

Vizyon Panosundan İçindekiler Tablosuna dram. Artı, sonradan düşündünüz mü bilmiyorum ama... gerçekleşmeyi bekleyen bir dava gibi hissettirdi." Evan gülüyor. "Umarım kızgın değilsindir."

"Kızgın? Sana yeterince teşekkür edemem! Bana söylemediğine inanamıyorum. "Sana bir ajans sözleşmesi yollayacağım."

"Sen *Inanılmaz*, bunu biliyorsun?" Diye sordum.

"Önemli bir şey değil bebeğim. Adamlarımın senin adamlarını aramasını sağlayacağım. O güldü.

"Evet Evan. Onu yap."

"Aman Tanrım! Bahsederken *bebeğim*, *Bizyaptı*sonunda göbekli domuzu besliyor.

"Gerçekten mi?"

"Evet ve sana ilk söyleyen ben olabilir miyim?"

Domuzlar *hayat*" "Altın gibi bir kalbin var. Domuzun adı ne?"

"Wilbur," dedi gururlu bir baba gibi.

"Beğenmek *Charlotte'un Ağzı*. Onu seviyorum, Ev. Sanırım bu artık pastırma treninden indiğin anlamına geliyor, değil mi?"

"Aslında vegan olmayı düşünüyorum." sııttım.

"Pek çok iyi değişiklik."

"İkinizin bir ara buluşmasını ayarlayacağım. Ama şimdilik, sözleşmem için bir gözünüz gelen kutunuzda olsun! Sakin ol Yavru İzci! İrtibatta olacağım!"

Yüzümde bir gülümseme ve gözlerimde yaşlarla telefonu kapattım. *pervasız kanun kaçağı* Cabaret Books'ta bir evim vardı ve bir sonraki bölümümün ne olacağına karar verirsem ona uygun büyüklükte bir yuva yumurtam olacaktı.

Ve bunların hepsi, ayın Dünya etrafındaki devriminin bir tam döngüsü içinde. Başka bir şey daha oldu.

Şu sözü biliyorsun, *Karma bir orospu*? Tabii ki. Bir kayanın altında doğmadın.

Şey, kendi işime bakıyordum, geçen Cuma gecesi Starbucks'taki

vardiyamı bitiriyordum. Erken yatmaktan başka planım yoktu çünkü

yeni romanımda oldukça kritik bir noktaya geliyor ve planladığım erken Cumartesi yazma seansı için ivmeyi gerçekten canlı tutmak istiyordum. Bu yüzden iş istasyonumu temizledim, arkaya gittim ve eşyalarımı aldım, ardından kapanış ekibiyle vedalaşıp eve gittim. Dairemi ödemek dışında 500.000 dolarımla neler yapabileceğimin hayalini kuruyordum. Breezy Point, Neponsit veya Belle Harbour gibi suya yakın bir yerde kendime küçük bir kulübe almayı düşündüm. Ehliyetimi alıp araba almayı düşündüm.*Hareketli küçük bir Honda Civic içinde sevimli görünürdüm.*116. Cadde'deki Stop & Shop'tan yiyecek alabilir ve sessiz, kolay küçük bir hayat yaşayabilirim. Sadece ben ve Dorian Gray. Ve belki Colin, eğer bana sahip olursa.

Binamın kapısını açtım, postamı almak için posta kutusunun önünde durdum ve asansör faturalarını karıştırıyordum. İkinci kata çıktığımda hıçkırıklar duydum. Sadece ağlamak değil, her şey*hıçkırarak*. Koridordan aşağı inmek için döndüm ve şok oldum - şaşırmadım bile ama dürüst olmak gerekirse*şok*- Scott'ı buruşuk ve dairemin dışında yerde otururken görmek. Başı kot kaplı dizlerinin üzerindeydi ve kolları bacaklarına dolanmıştı. Ona yaklaştığımda, gözeneklerinden yayılan alkolün kokusunu alabiliyordum.

"Tanrım. Scott?" Diye sordum.

O yukarı baktı. Kırmızı çerçeveli gözleri şişmişti ve koyu halkalarla çevrelenmişti.

"Burada ne yapıyorsun?" yüksek sesle merak ettim. Üzgünüm Gracie. Burnunu çekti.

"İçeri nasıl girdin?" Diye sordum.

"Bina anahtarı hâlâ bendeydi. Sadece dairenizin anahtarını geri aldınız."
sen sadece zeki biri değil misin,
Düşündüm. "Ne istiyorsun?" Diye sordum.

"Lütfen içeri girip konuşabilir miyiz?" yalvardı.

Bunu düşündüm. Scott'ı evime davet etmek yapmak isteyeceğim en son şeydi ama şartlar ve meraklı komşular göz önüne alındığında, koridorun sonundaki yaşlı Bayan Jansen'in bana karşı gürültü şikayetinde bulunmasından daha mantıklı olacağını düşündüm. Kapıma erişebilmek için istemeden kalkmasına yardım ettim.

Ah. Bok gibi kokuyorsun," dedim.*Artık şeyleri şekerlemenin anlamı yok.*

Üzgünüm, dedi tekrar.

Kapıyı açtım ve içeriyi bir yakma fırını kanalına yeni bir çöp çuvalı gibi döktü. Dorian Gray bir gözünü kanepede açtı ama bunun dışında ilgisiz kaldı. Onun için de şanslıydı, çünkü Tanrı'ya yemin ederim ki, kalkıp küçük kedi kışını Scott'a doğru gezdirseydi, bu, bu evde en son yemek gördüğü zaman olurdu.

Scott, "Burası çok güzel görünüyor," diye geveledi. "Tamam aşkım. Yapmayalım," dedim. "Oturmak."

Yatak odasına yöneldi.

Hayır, Scott. Buraya. Mutfak masasında. Sana bir bardak su getireceğim ve misafirperverliğim burada sona erecek. Musluğu çalıştırdım. Ona Brita'yı bile teklif etmedim.*Ha!Düşündüm.Dorian Gray bile Brita'ya su alıyor.*Bardağı önündeki masaya koydum ve acil bir durumda yanımda olması için çöp kutusunu aldım. Sonra karşısına oturdum. "Burada ne yapıyorsun?" İkinci kez sordum.

Geğirdi.*iyiye işaret değil,* Düşündüm.

Neden Ilana ve bebekle evde değilsin? "Ugh," diye inledi, yüksek sesle.

Sorun ne Scott? Babalık olması gereken tek şey değil mi? dedim en ukala ses tonumla.

"Sonsuza dek uyumadım," dedi.

"Yenidoğan olduğunda bunun olduğunu duydum. Yine de bu bir mucize, değil mi? 'Şimdiye kadarki en iyi günü etiketle,' değil mi?"

"Öyle değil *bana ait* dedi kelimeyi uzatarak *bana aitt* sanki bir şarkının parçası gibiydi.

"Neden bahsediyorsun?"

"Bebek. Lilliana. o bile değil *bana ait*"

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum.

Bir yudum su aldı. "İçimde böyle bir his vardı, biliyor musun? Tamamen buruşuk ve küçük çıktı ve bir bebeği diğerinden gerçekten ayırt edemezsiniz çünkü hepsi aynı görünüyor.

Başımı salladım, aslında her yerde yeni babalar için utandım.

bakımyetişkin sorumlulukları hakkında.

"Ama birkaç hafta sonra biraz daha büyüdü ve bir şey fark ettim."

"Ne fark ettin, Scott?"

Utangaç bir tavırla başını öne eğdi.

"Devam et, bunca yolu geldin. Dökülebilir de."

"Şey, bu dolgun kalın, siyah saçlarla doğdu. Ve bir ay kadar sonra, hepsi düştü. Parlak turuncu saçlarla değiştirildi.

"Bu normal mi?"

Başını aşağı eğdi. "Evet. Bebek doktoru, çocukların saçlarının döküldüğünü ve sık sık yeniden çıktığını söyledi. Ama, sanki, ailemde hiç kimse bir *zençefil*"

"Ya Ilana'nın tarafında?" diye sordum, göğsümdeki saf neşe şişkinliğiyle. Kafasını salladı.

"İrlandalı
yok mu?"

"Hı hı."

Scott telefonunu çıkardı ve bana bebeğin bir fotoğrafını gösterdi. Ateşten bir taca benzeyen küçük turuncu lüleleriyle sevimli çocuk -Şeytan'ın soyuna uygun- ama biyolojik olarak Scott'a hiç benzemiyordu. Ya da Ilana, bu konuda.

Ah, dedim. Dayanamayıp güldüm. Bu an, kozmos tarafından daha güzel bir şekilde düzenlenemezdi.

"Ben de eczaneye gittim ve evde yapılan babalık testlerinden birini yaptırdım."

"Böyle bir şey yaptıklarından haberim bile yoktu," dedim.

"Evet iyi. Zor değildi. Bu sadece bir yanak çubuğu. Q-ucu gibi bir şey. Biri bebeğe, biri adama. Bunu birkaç kez yapmalısın," dedi.

"Hı hı," diye yanıtladım. "Ve sonra ne?"

Ellerini etrafta salladı. "Sonra onu laboratuvara gönderiyorsunuz ve onlar da size sonuçları içeren bir e-posta gönderiyorlar."

"Kulağa resmi geliyor."

Yüksek sesle burnunu çekiyor. Scott'ın burnundan yukarı fışkıran mukus tarafından işitilebilir bir şekilde saldırıya uğradım. Mendiliniz var mı? O sordu.

O çok klas. Bunun işe yaramaması ne kadar yazık.

Ona bir peçete aldım. Ayağa kalkmışken tezgahın üzerine sarıp sarmaladığım ekmekten de bir parça kepekli ekmek alıp ona uzattım.

"Bu nedir?" O sordu.

"Ekmek. Bilge biri bir keresinde bana asla onsuz içmememi söylemişti," dedim. Bana baktı, şaşkıncı.

"Alkolü emer," diye açıkladım.

Bir ısırık aldı. Çiğnerken alt dudağı bir fırtına bulutu gibi titredi ve bent kapaklarını yeniden açmakla tehdit etti.

"Birlikte Çek. Eminim bir açıklaması vardır."

"Ah, bir açıklaması var, tamam. Ilana, etkinlik planlamasına ilk başladığında birçok erkekle yatıyordu. Görünüşe göre ona bir iş ayarlayabileceğini düşündüğü herhangi biri.

"Kimdir-dirbaba?" Diye sordum.

"Bilmiyorum ama kesinlikle ben değilim! Şimdi, benim bile olmayan bu bebekle her gece uykum kaçıyor, ağlıyor, inliyor ve beni tüm saatlere kadar ayakta tutuyor. Bu lanet olası bir kabus, Gracie.

Adımı böyle söylediğini duyunca ürperdim.

"Yine de soruma cevap vermedin. Neden buradasın?"

Ayakkabılarına baktı, bağcıklarını inceledi. Sonra, birden fazla esrar içmiş liseli bir esrarkeş gibi sersemlemiş ve aptalca bana baktı. "Beni geri götürmelisin," dedi.

"Ha!" sesli güldüm "Aklını mı kaçırdın?" Fikir o kadar akıl almazdı ki, onu dinlerken başım döndü. Birdenbire Starbucks'taki 24 saatlik çalışma haftam ve hüzünlü küçük telif çeklerimin beni oldukça iyi bir araya getirdiği gerçeğine yardım edemedim. Yarım milyon dolarlık kitap anlaşmamdan bahsetmiyorum bile. naber. Önemli değil, değil mi?

Ciddiyim, Gracie. Sen ve ben ne yaşadık? Özeldi." Geçirdi, hava sahama eski bira ve kismuk nachos kokusu üfledi.

"Hayır, Scott," dedim. "Değildi. herhangi bir şeydi *Ancak* özel."

"Bunu nasıl söylersin?" diye sordu, ağır kafasını gümbürtüyle masaya indirerek. "Sihir gibiydik"

Sihir olsaydı, seni yok edebilirdim, Düşündüm. Sonra, Bayan A'nın bir dizesini hatırladım. *Balla arı yakalamak bokla yakalanmaktan daha kolaydır.*

Telefonumda Uber uygulamasını açtım. "Yine adresin ne?" Ona tatlı bir şekilde sordum.

"Ne? Neden?"

"Daha fazla ziyarete gelebilmek için tatlım. Seni gerçekten özledim," dedim ikna edici bir bakış atmaya çalışarak. "Biraz kaba davranmış olabilirim biliyorum ama gerçekten, duygularım biraz incindi, anlıyor musun?"

Bana şaşkın bir bakış attı, sonra ciddi olduğuma karar verdi. "2489 Holmdel Yolu," dedi. "BEN söz konusu Üzgünüm."

"Sağ. Tabii ki sen yaptın. Ve seni affediyorum," dedim. "O Merrick'te, değil mi?"

"Evet. Trenden uzak değil. Gelip seni alabilirim."

İçeride, bu salağı karısı ve yeni basılmış olan evinde ziyaret etme düşüncesiyle ölüyordum.*adım*çocuk. Ama başımı salladım ve adresi Uber uygulamama yazdım. Müsait bir sürücü sadece altı dakika uzaklıktaydı. Scott'ın pasaklı kışını masadan kaldırmam ve kaldırımı götürmem gerekiyordu. Onu evimden çıkartmak ve tabii ki sahip olmak için verdiğim 60 dolarlık ücrete degecektir.*Buel* yazmamda anlatacağım hikaye.

"Yapmalıyız*kesinlikle*bunu bir ara yap Biliyor musun, aslında her zaman seni düşünüyorum."

"Siz yapıyorsunuz?"

Başımı salladım. "Haklısın. Biz*vardı*büyü."

"Yeniden bir araya gelmeliyiz. Senin yanına taşınabilirim," dedi ama "Icuhmoovbakihwihyuh" gibi geldi.

"Bu harika olurdu," dedim. "Şimdilik, biraz yürüyebilsek çok sevinirim. Benimle yürüyüşe gelir misin?"

"Bir yürüyüş?" O sordu.

"Evet. Burada kalmanı istiyorum ama önce biraz ayılman gerektiğini düşünüyorum, değil mi?"

"Sanırım öyle," diye isteksizce kabul etti.

"Anahtarlarınız yanınızda mı?" Diye sordum. "Yani tekrar içeri girebilir miyiz? Daireyi açık bırakacağım."*Sanki bunu Brooklyn'de yapacaktım gibi.*

"Uh huh," başını salladı ve tuşları başının üzerinde şingırdattı. Yavaşça elinden aldım.

"Harika. Sadece tuvaleti çok çabuk kullanmam gerekiyor. İki saniye sonra geleceğim. Banyoya koştum ve kapıyı kapatıp kilitledim, sonra binamın anahtarını buldum, halkadan kaydurdum ve cebime attım. "Her şey hazır!" Tuvaletin sifonunu çekerek duyurdum.

Titreyerek ayağa kalktı ve tökezleyerek kapıya gitti, terli, yapış yapış elini benimkilere koydu. "Araları düzelttiğimize çok sevindim, Gracie," dedi. "Sen her zaman benim bir numaramdın."

Ve sen her zaman benim iki numaramdın, diye düşündüm, kendi aptalca şakamın saçmalığına gülerek.

Onu asansöre bindirdim ve birinci kata vardığımızda neredeyse onu dışarı çıkardım. Binanın kapısını açtım ve soğuk, nemli hava bize çarptı. Sıcaklıktaki ani değişiklik onu etkilemiş olmalı çünkü en yakın çalılığa koşup fırladı.

Tam o sırada Uber geldi. Altın ön dişi olan iri dövme bir adam olan Blade Z., kesinlikle yasal olamayacak kadar koyu renk tonlarına sahip, güçlendirilmiş, hırlayan siyah bir Dodge Ram kullanıyordu ve ben de ona gülümseyerek el salladım. *Umarız Scott burada her şeyi anlamıştır.*

Onu arabaya doğru götürdüm ve arka kapıyı açtım. "Yürüyüşe çıkacağımızı sanıyordum," dedi gerçekten kafası karışmış bir halde.

"Arkadaşımı buraya bizi götürmesi için çağırdım,"

dedim. "Ah evet? Nereye gidiyoruz?" O sordu.

"Eve" gülümsedim. Scott başını koltuk başlığına yasladı ve gözlerini kapattı. Kapıyı kapattım ve içeri girmeden önce Blade Z.'nin Uber hesabına 50 dolarlık bir bahşış ekledim.

Daireme kadar tüm yol boyunca güldüm.

Onu yola göndereli bir hafta oldu ve hala bunu düşünerek gülüyorum. Hakaret dünyanın en güzel duygularından biridir.

Şimdi, sadece sıkışıp kaldım, bekliyorum. Yazılacak her şeyi yazdım. *Kitap Önerisi* bir şey dışında esasen tamamlanmıştır.

Öğleden sonramın büyük bir bölümünü Colin'den bir e-posta gelmesini umarak geçirdim. Ne zaman telefonun çaldığını duysam, neredeyse tüylerim diken diken oluyor. Saat 4:00'te kendimi işe hazırlamaya başlıyorum ve sadece on dakikalık bir yürüyüş olmasına rağmen 4:30'da 5:00 vardiyam için çıkıyorum. Güzel havanın tadını çıkararak kasıtlı olarak yavaşça hareket ediyorum. Kuşlar cıvı cıvı. Bir balıkçı teknesi denizde geçen bir günden döner. Ağaçlardaki bebek tomurcukları, hafif esintide hafifçe sallanan açık yeşil yapraklarla filizlendi. Hava umutla doymuş.

Mağaza Salı akşamı için oldukça meşgul. Muhtemelen ortaokulda olan, köşedeki kadife sandalyeleri kapıp aşk ilgi alanları hakkında vahşice gevezelik eden bir grup kız alıyorum. Beş saatlik vardiyamın yaklaşık doksan dakikasını işgal ediyorlar. Kafeinsiz buzlu çay için bir koşucu gelir; Sabrina'yı tanıyan birkaç üniversiteli çocuk sırf ona merhaba demek için gelir. Bir köpek gezdirici soğuk bir içecek alır. Güneş battıktan epey sonra bir çift kadın geldi ve kalan sandviçlerimizden ikisini, bir kurabiye ve birkaç şişe su ile birlikte kaptı. Pencerenin kenarına otururlar ve meraklı fısıltılarla sohbet ederler.

Vardiyamın sonunda bir protein barı yerim ve eve dönerken hala çok aç olduğumu fark edip pizzacıya girerim.

Tezgâha yaklaşırken gülümseyen bir İtalyan, "Makarna spesiyalitesi saat dokuzda biter Gracie, ama bunun için buradaysan sana bir şeyler ayarlarım," dedi.

"Teşekkürler Sal. Gitmek için bir dilim alacağım. "Normal mi yoksa Sicilya mı, bellissima?"

Gülüyorum. "Normal lütfen."

"Evde, Gracie," diye cevapladı, bana kabarık beyaz bir kese kağıdı verdi. İçeride tek dilim pizzam ince bir kağıt tabakta duruyor.

"Emin misin?"

"Birkaç dakika sonra kapatıyorum. Ekstra yiyecekler bağış için paketlenir. Evet, evlat. Ya sizsiniz ya da kilise."

"Teşekkürler. Bunu takdir ediyorum."

"Ne zaman istersen tatlım. Eve sağ salim varırsın," diyor.

Binama varıyorum ve daireme doğru ilerliyorum, pizza dilim avucumun içinde. Onu mutfak masasına koydum ve gözlerini açmaya tenezzül bile etmeyen Dorian Gray'e merhaba dedim.

Çantamı tezgahın üzerine koydum ve bir kutu lime seltzer almak için buzdolabına uzandım.

Ve işte o zaman şunu duyuyorum*ding*.

Çantamdan cep telefonunu alıp sağa kaydardım, kodu girdim ve e-postamı açtım. Adını ne zaman görsem kalbim küt küt atıyor. Açmaya korkuyorum ama bir saniye daha beklersem alevler içinde kalacağımı da biliyorum.

İle: Grace İniş (gracie222@mail.com)

İtibaren: Colin Yarmouth (cyarmouth@yarmouthaycockpc.com)

TEKRAR: yardım

EK: TheBookProposal.docx

Gracie,

Dışarı gel lütfen.

C.

İkinci sınıfta Bayan Glugman adında çok kötü bir öğretmenimiz vardı. Asla unutamayacağın türden berbattı. Bir keresinde, içinde eski bir sandviç bulunduğu için bir çocuğun masasını devirdi. Bağırmayı severdi ve küçük ve kırılgan görünmesine rağmen güçlü bir sesi ve çılgın gözleri vardı ve çocukları itaat etmeleri için nasıl korkutacağını biliyordu.

Kendimi tutmam ve kimseyi gerçekten rahatsız etmememle biliniyordum. Kurallara uydum, sessiz kaldım ve sahip olduğum birkaç küçük kız arkadaşım ile takıldım. Teneffüs zamanı geldiğinde bazen ip atlardık ya da dışarıda güzel bir günse evden bir Judy Blume veya Beverly Cleary ciltsiz kitap getirir ve okul bahçemizdeki ağacın altındaki bankta okurdum.

Özellikle güzel bir ekim günü, yırtık pırtık eski kitabımı yeniden okuyordum. *Zararlı Ramona* Hershey'in öpücüklerini atıştırırken. Bazen bir kitabı okuyup o kadar derine dalarsın ki ne yaptığına dair tüm hislerini kaybedersin, biliyor musun? Bu çok küçüklüğümden beri başıma geldi. Yemek yerken, küçük alüminyum folyoları toplayıp düşüncesizce yere attım.

Bayan Glugman teneffüs bittiğinde bizi almak için okul bahçesine çıktı ve hemen kapıdan bana bağırdı. "Zarif İniş!" bağırdı.

Dik oturdum ve midemi bir kenetleme hissi kapladı. Kusabileceğimden endişelendim.

"Sen ne yaptın?" diye bağırdı.

Etrafa bakındım.*Ne yaptım?* Merak ettim. "Ben, şey, bilmiyorum," dedim.

"Bütün bu alanın senin kişisel çöp teneken olduğunu mu sanıyorsun? Şeker sarmalayıcıları bıraktın*her yer*" diye uyardı beni.

"Üzgünüm," dedim gözlerimden yaşlar akarken.

"*Yapma özür dilemek* diye azarladı. "Ayağa kalk! Şu anda! Kalk ve onları al!"

Bu yüzden, kısa hayatım boyunca hiç olmadığı kadar korkmuş bir halde ayağa kalktım. Ve kendime işedim.

Şu an tam olarak aynı duyguyu yaşıyorum. Bu benim ya hep ya hiç anım. Düşünen beynim bana Colin'in yapmayacağını söylüyor.*olmak* beni azarlayacaksa burada. Özrümü kıcıma sokabileceğimi söylemek için bu kadar yolu gelmedi. Yani, değil mi? Bu resmen berbat olurdu!

Ama hisseden beynim bana özensiz, sefil bir sarhoş olduğumu ve onunla bitirdiğim gece ağzımdan çıkanların affedilemez olduğunu hatırlatıyor.

Sonra düşünen beynim her ihtimale karşı beni tuvalete işemeye yönlendiriyor. Ve işerken, hisseden beynim sanki panik atak geçiriyormuşum gibi zor nefes almama neden oluyor.

HAYIR! düşünen beynim ısrar ediyor.*Sadece aşağı in ve neden burada olduğunu gör!*

Ben de öyle. Ellerimi yıkıyorum, kotuma siliyorum, anahtarlarımı alıyorum ve hayatımda ilk kez merdivenleri kullanıyorum.

Onu lobiden görüyorum, kot pantolon ve tişört giymiş, elinde kahverengi bir kağıt alışveriş çantasıyla orada duruyor. Arabası arkasında, çift park halinde ve o

telefonuna bakıyor.

Onu görünce hemen etkilendim. O kara kara bakan gözleri, mükemmel saçları, güçlü ön kolları ve nazik elleriyle çok güzel. Sanki onu bu kadar... Colin yapan tüm küçük şeyleri unutmak için kendime irade vermişim gibi.

Kapıyı iterek açıyorum ve bana bakıyor.

dışarıda yürüyorum Yüz yüze, yaklaşık iki metre uzakta duruyoruz. Merhaba, dedim.

"Hey," diye gülümsüyor.

"Buradasın,"

diyorum. "Ben,"

diye yanıtlıyor.

"Nasıl olur?" Soruyorum.

"Çünkü yazdıklarını okudum."

Dudaklarımda istemsiz bir gülümseme belirliyor. "Hoşuna gitti mi?" "Yaptım. Ancak-"

"Ama ne?"

Boğazını temizliyor. "Bitirmedin." "Ah.

Evet, biliyorum," diyorum.

"Neden?" O sorar.

Ona gerçeği söyleyip söyleyemeyeceğimden emin değilim. "Çantada ne var?" yerine söylüyorum. Jiroskoplar. Kızartma. Bir örnekleyici."

"Baklava?" Soruyorum.

"Elbette," diyor.

Şimdi sırtıyorum. Elimde değil.

"Bana cevap vermedin" diyor.

"Üzgünüm. Ne?"

"Neden bitirmedin?" tekrar sorar. Ah,

dedim. "Çünkü yapamadım."

"Yapamaz mısın?" O

sorar. Başımı

sallıyorum.

"Neden?" O sorar.

"Çünkü senin yardımına
ihtiyacım vardı." "Ne ile?" O
sorar.

midem bulanıyor "Bana hikayenin nasıl bittiğini söylemene
ihtiyacım vardı." Başını salladı ve bana doğru birkaç adım attı.

"Görüyorum" diyor.

"Bir şeyler yazıp yanılmak istemedim," diyorum. "Bu, kaderi baştan
çıkarmak gibi bir şey olurdu, biliyor musun? Mesela, eğer onu oraya
koyarsam uğursuzluk getirebilirim.

"Bu kadar batıl inançlı olduğunu bilmiyordum,"
diyor. "Aslında değilim," diyorum.

"Mistikle ilgili kısım doğru mu?" O sorar.

Güldüm. "Evet. Bu gerçektir."

"O zaman oldukça batıl inançlı olduğunu
söyleyebilirim." omuz silkiyorum

"Sanırım."

Bana bakıyor.

"Bekle," diyorum. "Her şeyi bir günde mi okudun?"

"Yaptım" diyor.

"Vay."

"Aldığım en güzel özürdü" kıkırdadım

"Teşekkürler," diyorum.

"Ve en uzununu," diyor.

Güldüm. "Evet iyi. Kısa ve öz olma konusunda gerçekten iyi değilim.

Artık kese kağıdından burun deliklerime yükselen jiroskopların
kokusunu alabilecek kadar yakındık. Koku, mutfak tezgahında beni
bekleyen bağış kutusuna bağlı o küçük dilim pizzayı yemekle ilgili sahip
olabileceğim tüm fikirleri yok ediyor. Jiroskoplar cennet gibi kokuyor.

Ciddiyim, Gracie. Teşekkür
ederim." "Ne için?"

"Herşey için. Yani, bana hayatımın en güzel on gününü verdin ve onlar

bittiğinde kendimle ne yapacağımı bilemedim. Biliyorsun

söyleyerek,*Bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, muhtemelen öyledir?"* "Evet."

"Pekala, o on günü bir kez bitirdikten sonra böyle bir yere koydum. Sana ulaşmak istemedim çünkü son telefon görüşmende kendini açıkça belli ettin."

"Sarhoş olduğumu biliyor muydun?"

"O sırada değil," dedi. "Tabii ki şimdi, bunu okuduktan sonra biliyorum." Telefonunu tutuyor.

Üzgünüm Colin.

Başını sallıyor. "*Ben*üzgün olan. Kariyerini mahvettim!" "HAYIR! Aslında yapmadın.

"BEN*yapmadı?*"

"Hayır," diyorum. "Son bölümü okumadın."

"Neden göndermedin?"

"BEN*söylenmiş*Sen. Çünkü nasıl olduğunu bilmiyordum..."

Colin alışveriş torbasını yere bıraktı, iki elini de yanaklarıma koydu ve yüzümü onunkine çekti. Dudakları benimkilerle buluşuyor ve dizlerim çözülüyor. Ellerimi yukarı kaldırdım ve bileklerine koydum, avuç içlerimin altındaki kollarının verdiği hissin, ağzımın içindeki dilinin hissinin tadını çıkardım. Tam orada, sokakta, açıklanamaz bir mutluluk anıyla örtülü olarak çözülüyorum.

Sonunda geri çekilir. "Bitti mi?" O sorar.

"Hı hı," başımı salladım. Tüm toplayabildiğim bu. Bayıldım.

Olay da bu, Gracie. Gözlerimin derinliklerine bakıyor. "Umarım hiç bitmez."

teşekkürler

Her hikayenin bir başlangıcı, ortası ve sonu vardır; yol boyunca yolculuğa derinlik ve anlam (veya bazen mizah, hatta bazen sadece atıştırmalıklar) getiren karakterler vardır. Hikayemin başında benim için katlanmak zorunda olduğu hayattan daha iyi bir hayat dileyen ve bunun için çalışan annem vardı. Bu fırsatı, zar zor birbirine sürtecek iki kurşumuz varken, Queens College'daki cumartesi dersleri, bale, yatılı kamp ve Bronx'a giden pahalı okul otobüsü için -herkesten önce- sana teşekkür etmemiş olsaydım, ihmal etmiş olurdum. En başından beri hikayemin gelişmesine tanık olmak için burada olan tek kişi sensin ve umarım ben küçükken tüm o dilek ve çabalarımın karşılığını almış gibi hissediyorsundur.

2019'da okula geri dönüp Yaratıcı Yazarlık alanında MFA alabilmek için müthiş bir servete sahip oldum. Orada isteyebileceğim en iyi akıl hocası Alan Davis ile tanıştım. Acemi yazma girişimlerine yönelik gerçek yapıcı eleştiriler sundu, ticari tür kurgu dünyasını kucaklamamı sağladı ve kitap tavsiyeleri ve yazma alıştırmaları yoluyla bana zanaatın nüanslarını öğretti. Bir edebiyat temsilcisi bulmak istediğimi söylediğimde, Al bunu yapabileceğime inanan birkaç kişiden biriydi ve yayıncılık dünyasını kendi başıma incelemeye başladığımda, özellikle reddedilmeler gelmeye başladığında Al beni destekledi. Al, nezaketiniz, bilginiz ve çalışmamın sonsuz sayfalarını okuma istekliliğiniz

beni buraya, bu ana, yayınlanan ilk romanım için teşekkürler yazarak getirdi. Kalbimin derinliklerinden, teşekkür ederim.

8 Eylül 2021'de, on sekiz ay boyunca dört farklı roman için 300'den fazla sorgu gönderdikten sonra, hayalimdeki ajanım olan (ve hala da öyle olan) Elizabeth Copps tarafından temsil edilmem teklif edildi. E, müşterin olma yolu uzun ve inişli çıkışlıydı ama buna %100 değdi çünkü bazen yıldızlar aynı hizaya gelir ve hayaller gerçek olur. Benim için ne ifade ettiğini asla kelimelere dökemeyeceğim (ama sorun değil çünkü zaten bildiğinden oldukça eminim).

Elizabeth, iki haftadan daha kısa bir süre içinde gönderildikten sonra Sourcebooks ile bana üç kitaplık bir anlaşma yaptı ve o zamandan beri editörüm Deb Werksman'dan bir şeyler öğrenmek için muazzam bir fırsatım oldu. Deb, Susie Benton, Rachel Gilmer, Jocelyn Travis, Alyssa Garcia ve kamera arkası Sourcebooks ekibine bana gösterdikleri sabır ve ilk romanıma duydukları coşku için son derece minnettarım.

Yazı grubuma, özellikle Sam Price, Dane Sawyer ve tatlı arkadaşım Valerie Peralta'ya, dünyanın en iyi amigoları olduğunuz için teşekkür ederim! Doğduğumdan beri tanıdığım Lee Matthew Goldberg'e sektör bilginizi benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Yol boyunca edindiğim birçok yetenekli yazar arkadaşşıma, özellikle Shauna Robinson, K.L. Cerra ve Stephanie Eding ile Twitter'daki #momswritersclub ve #5amwritersclub topluluklarına cesaret, destek ve sevgi sundukları için teşekkür ederiz. Bundan önce hiç sosyal medyam olmadı ve kesinlikle onun aracılığıyla kalıcı arkadaşlıklar kurmayı beklemiyordum.

Çalışma arkadaşlarıma, özellikle Kate Quijano, Anne-Marie Poliviou, Jessica D'Aprile ve Renae Katz ile Judy Beckman ve Melissa Grote'a okuryazarlığın kanımda yaşadığını anladıkları ve ilk sayfaları ve taslakları okudukları için teşekkür ederim. Okuryazarlığı ulaşılması en zor kişiler için erişilebilir kılma konusundaki özveriniz ve işbirliğiniz için Okuryazarlık Nassau Yönetim Kurulu'na (geçmiş ve şimdiki), ve yaşamak için personeli

Herkesin okumayı hak ettiği fikrinden yola çıkarak, sonsuz teŖekkrlerimi sunuyorum! Ve bana tekrar tekrar inandıkları için John ve Janet Kornreich'e sonsuza kadar minnettarım.

Kızlarım Rosie Cook, Sue Flecker, Melissa Golfo, Jessica Cardinali, Valerie Polakovich ve Holly Dorrance'a, senin gibi arkadaşlar bulmak zor ve hayatımda olduğu için tahmin edebileceğinden çok daha minnettarım. David ve Ashley Chauvin, sizler yetiŖkinliğı çok daha kolay hale getiriyorsunuz - Zoom ieceklerimiz, canlı brunch'larımız ve ara sıra gerekleŖen ebeveynlik krizlerimiz Ŗerefe!

Cape'deki yazlarım sayesinde hayatım zengin ve dolu. Cruz ailesine,*hepinizi çok seviyoruz ve ET lmdr*. Cam Eden'a, zamanında seninle röportaj yapmama izin verdiğın ve küstah klelerime karŖı çok iyi olduğu için teŖekkrler. Ve Mekke'ye, tüm bu kitap zımbırtısı için heyecanlandığınız için teŖekkr ederim. Rulo Kapaklar!

Chris Fields'e, ilk güzel vesikalık fotoğraflarım ve bir milyon yıllık kahkahalar için teŖekkr ederim.

Logan Ware adına seninle gurur duyuyorum ve yolculuğın seni nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Kristan Higgins'e göre sen kötü bir pissahsın. MthiŖ bir insan olduğu için sana ne kadar teŖekkr etsem azdır.

Son olarak, ailem Wares/Judges ve Micciches'e. Beni kabul ettiğiniz ve kendinizden biriymiŖim gibi davrandığınız için teŖekkr ederim. Benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemeyeceksin. Haley ve Julie, Ŗimdiye kadar ikinize de rol model olmak konusunda iyi bir iŖ çıkardığım için dua edebilirim. Seni varlığımın her zerresiyle seviyorum ve umarım yazar olma hayalimi kovalarken beni izlemek sana sıkı alıŖmanın karŖılığını verdiğini ve aklına koyduğın her Ŗeyi yapabileceğini veya olabileceğini ğretmiŖtir.

Ve Chris'e: Bu kitap seninle baŖlayıp seninle bitiyor. Seni ilk, son, en iyi ve her zaman seviyorum.

yazar hakkında

KJ Micciche, çocukluğunun sayısız saatini yorganın altına kıvrılıp kitap okuyarak geçirdiği Queens, New York'tan gelen bir romancıdır.*Bebek Bakıcıları Kulübü*el feneriyle yatma vaktini çoktan geçti. KJ, disleksi olan çocuklara okumayı öğreten kar amacı gütmeyen bir kuruluş yönetiyor. İki küçük kızın gururlu annesi, o ve ailesi Long Island'da ve yazları Cape Cod'da yaşıyor. Onu çevrimiçi olarak şu adreste ziyaret edin:kjmicciche.net.

Bu Sourcebooks eKitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz!

En sevdiğiniz kitap ve yazarlardan haberdar olmak ve özel teklifler ve bonus içerikler almak için posta listemize katılın!

**CLICK HERE TO SIGN
UP**

Kitabın. Değiştirmek.
Hayatları.

DVESPVEFAREVELYSVEVEKBENHGOLMA KCTBENÖNALHVER0 F0 RHAPPBENLYEYVERAFTVER

Kırık -içindep-ile, parasız ve kısır bir yazar tikanıklığı vakasıyla, aşk yazarı Grocie Landing bir karmaşa değil. Bir tane (veyaAbirkaç) çok paraeğer kendini neşelendirmek için bir niyet varsa içindeP. bazı ben ben nSenin için sisli bir gün olsa da, artık kendi pişmanlıklarını paramparça etmede başarılı olan, karşılıksız lise aşkı Co lin Yarmouth'u empoze ediyor. İlginç bir şekilde aldığıında(gülyüzle (kibirli demiyorum) yanıt e, hBur a ciğindete embar ro s m in Isadece hararetle merakıyla aşılr - bir ateşli kız ne isterdi?Co lin gibi bir yetişkin gibi olmak?

İkili, beklenmedik bir arkadaşlık kurar.Mkesinlikledaha fazlasına yöneldi. Colin'in kendi acıklı ayrılığına dair hikayeleri beni anlatıyor.(Gracie's fer fi l için o derBui mag ina fi on ve oCiş için canın-inprog ress fa kes off. Belirsiz bir çizgi belirirken ve çek hesabı küçülürken, Gracie'nin Colin'in hikayesini ödünç almanın hayatını, merkezini ve kariyerini mahvedebileceği konusunda hiçbir fikri yoktur.ard arda mutlu olma şansı.

Kapak çizimi ile Forjana Yasemin

E-KİTAP DÜZENLEME AL50 MEVCUT 80 NİMLER
ROMANCEREADS.COM
KAYNAK KİTAPLARI Kazablanka